

Văn Tuyết Vô Song

Contents

Văn Tuyết Vô Song	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	14
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	63
10. Chương 10	71
11. Chương 11	78
12. Chương 12	86
13. Chương 13	94
14. Chương 14	102
15. Chương 15	109
16. Chương 16	117
17. Chương 17	125
18. Chương 18	132
19. Chương 19	140
20. Chương 20	148
21. Chương 21	157

Văn Tuyết Vô Song

Giới thiệu

Truyện Văn Tuyết Vô Song của tác giả Thập Thế là một câu truyện đam mỹ, cổ trang, tiểu thuyết hoàn, giang hồ, nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tuyet-vo-song>

1. Chương 1

Trong vườn hoa hậu viên ở kinh thành Thanh Hoa, có một tiểu đồng ngọc tuyết đáng yêu, đang cùng nói chuyện với một cô gái.

“Tỷ tỷ, tỷ thật đẹp. Đóa hoa này tặng cho tỷ, hoa tươi cắt tặng mỹ nhân.”

“Ôi, tiểu hài tử như người thực có thể nói như vậy sao a. Cảm ơn hoa của người.”

“Tỷ tỷ, ôm một cái đi. Ôm một cái đi.”

“Ha ha a, được được. Người đáng yêu như thế, để tỷ tỷ ôm một cái.”

“Tỷ tỷ, trên người tỷ thực thơm, mùi thơm thật dễ chịu, Vô Song rất thích. Tỷ tỷ thơm thơm Vô Song được không?”

“Ai nha, đương nhiên có thể. Người kêu Vô Song phải không? Đến, tỷ tỷ thơm thơm.”

Hộ vệ bên người Văn Quốc Tĩnh Vương gia tiểu thế tử – Quyền Đầu không nói gì tránh ở phía sau tán cây, cùng một vị thị vệ A Giảng nói: “Tiểu thế tử lại lừa một vị mỹ nhân thơm môi a. Đây là người thứ tư hôm nay.”

A Giảng nói: “Lại là thiên kim nhà Thừa tướng gia. Ai.... Tiểu thế tử bản lĩnh thật sự rất cao, ta hâm mộ chết được.”

Quyền Đầu liếc liếc khóe mắt, nói: “Người nếu lui về lúc năm tuổi, cũng có thể lừa thơm môi.”

A Bố lắc đầu, thở dài: “Lúc chúng ta năm tuổi nào có bản lĩnh này? Cho dù đáng yêu hơn tiểu thế tử gấp trăm lần cũng không thể.”

Quyền Đầu gật gật đầu, nói: “Không sai. Chúng ta khi đó đơn thuần hơn nhiều, đơn giản hơn nhiều a. Làm sao có tư tưởng mãnh khỏe như vậy.” Cùng sắc tâm nữa.

Có điều chuyện phía sau Quyền Đầu chưa nói.

Sắc tâm này của tiểu thế tử, thật đúng là không biết từ nơi nào di truyền xuống. Vương gia mặc dù ngả nón, lâu lâu thích ‘dụ dỗ’ mỹ nữ ‘quyến rũ’, tất nhiên cũng là nói giỡn mà thôi, trong lòng kỳ thật chỉ có một người Vương phi Hoa Dung công chúa mà thôi, bất luận trước hay sau khi thành thân, cũng không từng có hoa tâm.

Những huynh đệ của Vương gia (xý xý, ủa, nhớ ông Vương gia này chỉ có đệ chứ đâu có huynh, chả lẽ nói lun tới... Minh quốc hên O_O), cũng đều là người si tình trọn đời, tính tình giống lão Vương gia, trong mắt chỉ có người mình thích. Nghĩ tới lão Vương gia đối với lão Vương phi, hơn mười năm qua như một, chỉ cần lão Vương phi ở, trông mắt lão Vương gia sẽ không chuyển hướng nơi khác.

Nhưng thật sự là kỳ quái. Duy nhất trong Tĩnh Vương phủ trưởng tiểu thế tử Đông Phương Vô Song, tuổi còn nhỏ đã thích mỹ nhân.

Từ trước khi hấn thích chưng diện, thiên tính mà thôi. Nhưng ai biết, không biết bắt đầu từ đâu, tiểu thế tử thế nhưng vô sự tự thông (ko ai dạy cũng biết) học dụ dỗ một đống mỹ nữ quyến rũ. Đây trong toàn kinh thành, phàm là tiểu thế tử gặp gỡ mỹ nhân có chút tư sắc, đều bị hấn công khai lừa thơm môi. Tối thân kỳ là.... nam nữ không kỵ. (=.=|||)

Trước đó một lần tiểu công tử Lễ Bộ Thượng Thư gia, thân mình mảnh mai hơn nữ tử (a hèm, bít ai hèm, Triệu Tiểu Lâu đây ^^), được xưng là du kinh tam mỹ nhân chi nhất (đứng đầu trong 3 mỹ nhân của kinh thành), thế nhưng cũng bị tiểu thế tử lừa gạt ôm hấn từ đường Huyền Vũ phía tây đến đường Chu Tước phía đông Tĩnh Vương phủ. Ngay sau đó thân thể tiểu công tử nhà Thượng Thư vì đối phó với tiểu thế tử này đáng người tiểu béo đôn, nghe nói trở về liền mệt mỏi đến ngã bệnh, hai cánh tay một tháng không nâng lên nổi.

A Bố nhìn tiểu thế tử lừa thơm môi thiên kim nhà Thừa tướng xong trong lòng còn chưa chịu yên, thuận tiện còn ăn ăn đậu hũ nha hoàn mỹ mạo nhà người ta, thật sự là.... thật sự là lợi hại a.

Miệng hấn hơi co lại, nhìn sắc trời, nói: “Lúc này không còn sớm, chúng ta nên mang thế tử hồi phủ.”

Quyền Đầu nói: “Ừm. Nhưng người đi hay là ta đi?”

A Bố thở dài: “Ta đây đi. Người vẫn là lão quy cũ.” (lão già cổ hủ)

“Được.”

Từ khi tiểu thế tử biết so với vương phủ thì hoàng cung có thể thấy nhiều mỹ nhân hơn, liền bắt đầu nhõng nhẽo mẫu phi hắt hắt đi xuyên môn (*) quý phủ các đại thần, lại càng có nhiều cơ hội thấy các mỹ nhân nơi hậu viện.

(*) Xuyên môn: giống như là phủ đệ của các quan lại đó, nhưng mà là nơi ở của các phu nhân con cái, ko phải là hậu viện vì hậu viện nằm trong phủ đệ, xuyên môn thường là 1 nơi ở ngoại thành.

Nhưng Vương phi chính là đương kim công chúa, thân phận tôn quý, có thể đi xuyên môn đại thần phu nhân nói chuyện phiếm cũng chỉ có vài người, không đến mấy ngày tiểu thế tử liền nhìn hết, thế là nhõng nhẽo Quyên Đầu cùng A Bố khi không có việc gì liền dẫn hắt đi dạo hội chùa, du ngoạn tử xá.

Hai thị vệ bên người xin chỉ thị Vương gia, phỏng chừng Vương gia cũng bị con ở nhà đến chán chường mà sai tới sai lui, ước hắt đi dạo nhiều hơn bên ngoài, đỡ phải phiền nhiễu lúc y táns tĩn ái phi, liền sai người an bài bảo hộ tốt, theo con ra ngoài mấy ngày ngoạn ngoạn.

Nhưng tiểu thế tử này tâm nhãn rất sâu a.

Mỗi lần nhìn thấy người xinh đẹp, hắt liền phái bọn thị vệ chui vào chỗ tối, rồi mới một mình một người làm bộ dạng lạc đường, chạy tới chạy lui lừa tình, lừa ôm một cái, lừa thơm môi, hành văn liền mạch lưu loát, thủ đoạn lão luyện, cũng chưa thấy thất thủ. Lâu lâu còn muốn Quyên Đầu cùng A Bố giả dạng làm người xấu, mình lại thành ‘tiểu anh hùng’ cứu mỹ nhân. Tóm lại thủ đoạn càng lúc càng nhiều, làm cho người ta thần phục. (em cũng thần phục lun =.=!)

Vì hôm nay đi ngắm hoa viên Thanh Hoa, tiểu thế tử lại có vẻ hứng thú không biết trời đất a. Hiện tại đại triển thân thủ (thoải mái chạy nhảy), vui đến quên cả trời đất, nếu Quyên Đầu cùng A Bố không xuất ra thủ đoạn đặc thù, tiểu thế tử này tuyệt không dễ dàng cùng bọn họ trở về.

“Thiếu gia, thiếu gia thật là.”

A Bố hô to gọi nhỏ vọt vào hoa viên, thấy tiểu béo đôn bị thiên kim Thừa tướng ôm vào trong lòng, lập tức xông đến, lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt bi phẫn.

Thiên kim Thừa tướng cùng nha hoàn bên cạnh thành linh thấy một đại hán như điên chạy lại, không khỏi sợ hãi, nhất tề lui về phía sau, lại ôm tiểu nhi trong lòng chặt hơn.

Đông Phương Vô Song đang cùng mỹ nhân nói chuyện rất vui vẻ, thấy hộ vệ mình vọt vào, rất muốn làm bộ không phát hiện. Nhưng hắt rốt cuộc tuổi còn nhỏ, cho dù trí tuệ có giáo hoạt cách mấy, kỳ thật tính tình vẫn thực đơn thuần, thấy A Bố như vậy, kinh hãi vội hỏi: “A Bố, A Bố, người làm sao vậy?”

A Bố ngao ô một tiếng, ‘bi thống’ lau nước mắt trên mặt, phụt quỳ xuống đất nói: “Thiếu gia, Quyên Đầu bị lão gia đánh chết.”

Tránh phía sau tán cây Quyên Đầu may mắn không uống nước, bằng không nhất định bị sặc chết. Hắt trừng to dữ tợn đôi mắt, thầm mắng: A Bố người hảo a, tự nhiên trù ta, xem ta lần sau chính ra sao!

Đông Phương Vô Song hoảng sợ, từ trong lòng mỹ nhân nhảy nhanh xuống, chân nhỏ nhún nhảy ngùn ngụt cọt trước mặt A Bố cả kinh nói: “Người nói cái gì? Quyên Đầu bị cha đánh chết sao?”

A Bố dùng đôi mắt ngập nước, bên trong lóe lên lệ quang trong suốt, nức nở nói: “Thiếu gia, nếu ngài không trở về, chỉ có thể nhất xác Quyên Đầu. Ô ô... Quyên Đầu, huynh đệ của ta a——” (trình độ dốt của anh này... đạt tới đỉnh rồi...)

A Bố đầm đầm ngực, lời nói tràn đầy tình cảm bi phẫn. Tình cảnh này, làm cho lòng người ta chua xót a.....

“Ai nha, mau trở về mau trở về! Ta muốn đi cứu Quyên Đầu!” Đông Phương Vô Song nắm tay nhỏ lại, vẻ mặt trào dâng phẫn nộ.

“Dạ.”

A Bố vừa thấy tiểu thế tử bị lừa, nhanh chạp lấy bàn tay, bế người đứng lên, chạy như điên ra ngoài phủ.

Tiểu thế tử lúc này mới nhớ tới mỹ nhân tỷ tỷ vừa rồi, không quên phất tay kêu: “Mỹ nhân tỷ tỷ, ta có việc gấp phải trở về. Chúng ta sau này tái kiến a.”

A Bố nghĩ, còn muốn tái kiến sao? Thế tử gia ngài đã đi ra ngoài nhiều ngày đến ra cái dạng này, Vương phi không cấm ngài đi nữa mới là lạ.

Quyền Đầu phía sau tán cây lệ rơi đầy mặt.

Thế tử gia, ngài thực sự có nghĩa khí, vì nô tài, ngay cả mỹ nhân cũng không màng, cảm động a....(chết em =)) trời ơi)

Ách, nhưng mà phải nhanh nhanh về hóa trang trước, để cho tiểu thế tử xem mình đang ‘hấp hối’ nhìn thử xem sao a.

A Bố ôm Đông Phương Vô Song một đường chạy vội, lên ngựa thẳng tiến về vương phủ.

.

.

Trong Tỉnh Vương phủ Vương phi Đông Phương Hoa Dung giận đến mức mặt xanh mét, ngồi ngay ngắn trên đại đường, Tỉnh Vương gia Đông Phương Quân Khiêm ngồi một bên nơm nớp lo sợ.

Bởi vì Văn Quốc không cấm người cùng họ kết hôn, chỉ cần không phải quan hệ trực hệ huyết thống, đường huynh muội kết hôn cùng biểu huynh muội kết hôn tương đương nhau. Cho nên Đông Phương Hoa Dung tuy là đường muội của Đông Phương Quân Khiêm, hai người cùng họ, nhưng đã thành thân được chín năm. Hơn nữa Đông Phương Hoa Dung là công chúa duy nhất con của đương kim Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, thân phận tôn quý không thể nói.

Đông Phương Quân Khiêm tuy rằng là một Vương gia có thực quyền quyền cao chức trọng, là đường huynh của Hoa Dung công chúa, nhưng bắt buộc dĩ lại có khuynh hướng bị thê quản nghiêm, cho nên lúc này trước mặt Hoa Dung công chúa đang nổi cơn thịnh nộ, chỉ có thể thật cẩn thận hiện lên khuôn mặt tươi cười.

“Phu nhân a, không nên giận như vậy chứ? Vô Song còn nhỏ mà. Tiểu hài tử thích ngoạn, hẳn trong phủ cũng không có bạn, ra ngoài giao du bằng hữu một chút cũng.... (^^)”

“Giao lưu bằng hữu?” Đông Phương Hoa Dung ngắt lời y, đề cao giọng nói: “Nó mới năm tuổi, vậy giao du với bằng hữu lớn hơn cả mười tuổi làm cái gì? Lại còn đùa giỡn người a.... hay thật.”

Hoa Dung công chúa tức giận đến mức nói chuyện cũng bị nghẹn lại.

Lần trước tiểu công tử Lễ Bộ Thượng Thư vì ôm Đông Phương Vô Song về nhà mà mệt đến bệnh, chuyện đó tiểu công tử sau đó lại không nói gì, còn nói tiểu thế tử thực đáng yêu, mình là tự nguyện. (O_O tự nguyện thiệt mà ta, tại ẻm đó cũng hèm có bạn =)), có mỗi bà vợ cũng im ru nốt)

Nhưng lão nương người ta ý tứ không vui a.

Phu nhân Lễ Bộ Thượng Thư qua bốn mươi tuổi mới sinh hạ được ấu tử này, yêu thương vô cùng, làm sao chấp nhận để hắn chịu khổ? Nhìn con một bệnh nằm trên giường hơn một tháng, đau lòng không thôi, cắn răng tiến cung tìm Hoàng Hậu khóc kể.

Hơn nữa người ta không hổ là phu nhân Lễ Bộ Thượng Thư, không hề có câu nào chỉ trích tiểu thế tử, còn khen không thôi, lại là tiểu thế tử này tính cách ‘yêu hoa’(=) là khoái gái đẹp đấy), lại dùng thân phận mẫu thân lấy tình cảm ra mà nói với đứa nhỏ ba tuổi.

Hoàng Hậu vốn không hề để ý đến tật xấu này của ngoại tôn, nhưng không chịu nổi phu nhân Thượng Thư người ta dùng miệng lưỡi nói, hai ba câu liền do dự, suy nghĩ một chút, tương lai nếu không quản lý tốt ngoại tôn chắc chắn sẽ thành bệnh. Thế là Hoàng Hậu triệu kiến ái nữ vào trong cung, đem vấn đề giáo dục ngoại tôn, hai mẹ con tình tế thảo luận một phen.

Hoàng Hậu tính tình ôn trọng, lại tìm đến một số hạ nhân hầu hạ thế tử tới hỏi, lại sưu tập thêm một số ‘sự tích’ thường ngày của ngoại tôn, hai mẹ con đều biến sắc.

Trước kia chỉ cảm thấy con người ai cũng thích cái đẹp, đứa nhỏ này cũng chỉ là mê mà thôi, nhưng vừa thấy Đông Phương Vô Song vì tán gái.... khụ, còn bao gồm cả nam sắc, đa dạng đầy đủ hết, hoa chiêu

(cách thức trêu hoa ghẹo nguyệt) chồng chất, liền cảm thấy đứa nhỏ thông minh này không nên để lêu lổng ngoài đường được.

Lúc này vẫn còn nhỏ tuổi, nếu đã như vậy khi lớn lên sẽ như thế nào?

Đông Phương gia có ‘tổ truyền’ tính cách hoa tâm, nếu như để đứa nhỏ bị sai lệch tâm tư, chẳng lẽ lại trở thành một thánh tổ nữa? Chưa kể thánh tổ gia Đông Phương Hi tuy rằng hoa tâm, nhưng phẩm chất, văn võ song toàn, đả hạ thiên hạ, tất cả đều có. Đông Phương Vô Song nếu không được giáo dục tốt từ nhỏ, chắc chắn sẽ kém xa.

Hoàng Hậu cùng nữ nhi thương lượng, cảm thấy không thể để đứa nhỏ này cứ như vậy được. Nó cũng năm tuổi, tuy rằng chưa đến lúc đi học, nhưng võ học sớm nên bắt đầu. Việc này không nên chậm trễ, hiện tại bắt đầu, phải nhanh chóng giáo dục.

Cho nên Hoa Dung công chúa khi hồi phủ, liền trầm nét mặt. Lại vừa nghe nói con sáng sớm hôm nay đi Thanh Hoa tự liên hoan, mặt lại xanh.

Đông Phương Quân Khiêm ngồi một bên cẩn thận quan sát sắc mặt phu nhân, thấy lần này chỉ sợ phải động thủ, không khỏi vì con âm thầm lo lắng dùm.

Y mười tám tuổi cùng tiểu thanh mai trúc mã Hoa Dung công chúa thành thân, sau khi cưới ba năm không con, còn từng âm thầm lo lắng. Thật vất vả sinh Đông Phương Vô Song, từ tên này có thể nhìn ra một nhà Tĩnh Vương phủ đối trường tôn này coi trọng thế nào.

Đông Phương Quân Khiêm vốn tính tình thoải mái vui vẻ, cho nên không quản giáo con nghiêm, ngược lại còn hơi dung túng. Thấy con còn nhỏ tuổi ‘háo sắc’ như thế, y còn cảm thấy thú vị, lơ đãng.

Trong lòng y, người của Đông Phương gia bọn họ trong mắt nhiều người ngoài đều là hoa hoa đại thiếu (là những thiếu gia khoái lén vợ ăn vụng), nhưng kỳ thật rất thâm tình. Tỷ như lão cha hấn cùng chính hấn, chính là ví dụ tốt nhất đấy thôi, hơn nữa vài đệ đệ hấn đều không phải là người hoa tâm. Cho nên con tuy rằng hơi khác người một tý, nhưng chỉ là nhỏ tuổi thích chơi mà thôi.

Nhưng nhìn trước mắt phu nhân tức giận không ít, tất nhiên sẽ dùng cách giáo dục con sét đánh, không khỏi vừa đau lòng vừa lo lắng, vất hết óc nghĩ làm sao để con đào thoát được ‘kiếp’ này. (cha này hay thiệt =.=!)

Hạ

Y đang phiền não, bỗng nhiên trong viện trước trước đại đường, một người mặc đầm màu hạnh hoàng (vàng hơi đỏ), từ từ đi qua.

“Ngũ đệ!”

Đông Phương Quân Khiêm bỗng nhiên có linh tính tốt, hét lớn một tiếng, gọi Đông Phương Quân Nhân đang đi ngang qua.

Đông Phương Quân Nhân năm nay mười lăm tuổi, chưa phân phủ, vẫn đang ở trong Tĩnh Vương phủ.

Đông Phương gia lão Tam Đông Phương Quân Hòa sau khi bị phong làm thái tử, vài huynh đệ khác cũng đồng loạt được sắc phong.

Đông Phương Quân Khiêm thân là trưởng tử, cho nên kế thừa vương vị Tĩnh Vương phủ. Song bào đệ đệ Đông Phương Quân Thành được phong là Lâm Giang vương, phân phủ khác. Lão Tứ Đông Phương Quân Đình tự mình ‘gả’ đi, không có vương vị. Chỉ còn lại ấu đệ Đông Phương Quân Nhân, chưa quá mười tám tuổi, cho nên vẫn cùng huynh trưởng ở trong Tĩnh Vương phủ.

“Đại ca, có chuyện gì?” Đông Phương Quân Nhân nhìn đại ca đang vội vàng trong đại đường, nhíu mày nói: “Ta đang muốn đi luyện kiếm, qua hai ngày nữa sẽ tham gia đại hội võ lâm. Người có việc nói mau, đừng chậm trễ ta luyện công.”(trời ui, mất hình tượng Quân Nhân dễ thương của ta gọi...TT.TT)

Đông Phương Quân Khiêm giật giật khóe miệng.

Ấu đệ này từ nhỏ đã bị lão cha cùng tứ đệ ‘ngược đãi’ (iu thương quá mức do đẹp như con gái, giống y chang mẹ mà =))), không biết có phải tâm lý bị vắn vẹo, tin tưởng vững chắc ‘cường giả vi tôn’ (người mạnh làm chủ), mười hai tuổi luyện thành Xích Dương thần công tầng thứ năm, từ đó về sau trừ lão nhị Đông Phương Quân Thành có Minh Nguyệt thần công có thể so cùng, còn lại những huynh đệ đều đứng sang một bên.

Hơn nữa tiểu đệ nhỏ tuổi này nói chuyện toàn một miệng giang hồ, hoàn toàn nhìn ko ra xuất thân từ Tỉnh Vương phủ, đối với người đại ca bại hoại võ học này càng không để vào mắt.

Lòng ta lớn, không cùng hần so đo. (chứ ko phải ko so dc hã anh =)))

Đông Phương Quân Khiêm cứ như thế tự an ủi chính mình.

Y cười meo meo nói: “Hạnh Nhân a (biệt danh của anh Quân Nhân đấy

2. Chương 2

Đông Phương Vô Song dẫn theo Quyền Đầu A Bố, dạo qua một vòng chợ ngoài bến tàu, mua một đồng đồ ăn vặt, ăn đến cái miệng tròn nhỏ cong cong lăm lem.

Chơi mệt rồi, hần vỗ vỗ bàn tay nhỏ, chỉ cánh rừng bên bờ sông nói: Nóng, thái dương hảo gắt. Quyền Đầu, A Bố, chúng ta qua bên kia đi

Đông Phương Vô Song tiến vào rừng cây, tìm gốc đại thụ ngồi cho mát, thuận tiện đem mấy món đồ chơi nhỏ mua trên chợ lấy ra hưng trí bừa bừa kiểm kê một lần.

Một lát sau, Đông Phương Vô Song đại khái cảm thấy chơi một mình có chút nhàm chán, quay đầu nhìn nhìn hai thiếp thân thị vệ bồi hần ngồi một bên, đột nhiên có một ý nghĩ tai quái trong đầu.

Quyền Đầu, người đem dưa hấu kia cho Ngũ thúc đi, nói là ta hiếu kính người

Thế tử thực hiếu thuận a, ha ha.

Quyền Đầu khen hần một câu, liếc nhìn A Bố một cái, thấy A Bố gật gật đầu, nghĩ nơi này cách bến tàu gần như thế, cũng sẽ không có chuyện gì, liền cầm lấy trái dưa hấu bự kia đi bến tàu tìm Đông Phương Quân Nhân.

Chờ Quyền Đầu đi xa, Đông Phương Vô Song đột nhiên ôm bụng kêu: Ai yêu, A Bố, ta đau bụng

A Bố vội vàng nói: Có phải là ăn cái gì đau bụng rồi không? Thế tử, ta đưa người trở về tìm Ngũ gia thỉnh đại phu.

Không cần không cần. Ôi, không nín được, ta muốn đi lập thỉ (đi ị =))~), người không cần đi chung.

Đông Phương Vô Song đi vào trong bụi cây, thấy A Bố muốn theo phía sau, vội kêu lên: Không cần đi chung, bảo người không cần đi chung mà.

A Bố ngẫm lại, Thế tử có thể là tuổi lớn, biết xấu hổ rồi, không còn như trước đây ngay cả đi mao xí cũng muốn mình thủ hộ, liền đứng ở ngoài bụi cây, nói: Thế tử, ta ở ngay đây. Có việc người gọi ta a.

Àn, người đứng ở đó đừng nhúc nhích.

Thế tử, chờ đi quá xa nha.

Đông Phương Vô Song ‘ừ’ một tiếng, lại không thèm để ý, cái đầu nhỏ đông chui tây lúi, chạy trốn xa hơn.

A Bố từ xa xa thấy tiểu Thế tử ngồi xổm xuống ở chỗ sâu trong một đồng cây cối, một cái đầu đen nhỏ nhấp nhô lúc ẩn lúc hiện ở nơi đó, liền an tâm canh giữ tại chỗ.

Lại không biết Đông Phương Vô Song thừa dịp hần không chú ý, cười hắc hắc, từ trong lòng lấy ra mũ quả dưa màu đen hần vừa mua ở chợ treo lên nhánh cây, rồi mới lén lút theo phía bên kia chạy mất đất.

Phải nói gần đây dưới sự giám sát của Ngũ thúc hần, tiểu gia khỏa khinh công tiến bộ hẳn. Hơn nữa A Bô cũng không ngờ hần sẽ trốn, tính cảnh giác không cao, trong rừng lại là chỗ thanh âm gió thổi cành cây lao xao, cho nên không nghe thấy tiểu gia khỏa khinh thủ khinh cước chạy xa.

Đông Phương Vô Song theo bên kia chui ra khỏi rừng cây, cắt đuôi hai gã thị vệ võ công cao cường, không khỏi trong lòng đắc ý.

Hần vỗ vỗ bụi đất trên người, đắc ý chấp tay sau đít, xoay xoay thân hình tròn vo nhìn không thấy eo, nhảy chân sáo đáng yêu không thôi, đi vào trong rừng.

Chưa được mấy bước, ẩn ẩn nghe được tiếng nước chảy, Đông Phương Vô Song liền đi qua, thấy là một dòng suối nhỏ trong vắt, không ngừng chảy hướng Vu Giang.

Hần hưng phấn chạy tới, ngồi xổm xuống bên một khối đá, lấy khăn nhỏ ra, vọc nước suối mát lạnh vừa chơi vừa rửa mặt.

Hần đang ngoạn cao hứng, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng.

Đông Phương Vô Song thập phần nhạy bén, hần theo bản năng ngẩng đầu, ghé vào tảng đá nhìn về phía sau, thấy bên dòng suối nhỏ không biết khi nào có một người.

Người kia một thân hắc y, bên trên thêu hoa văn kim tuyến xinh đẹp, dáng người tú lệ cao ngất, bên hông mang một cái gì đó đen thui. Thần kỳ nhất là, y một đầu bạch phát ngân sắc (tóc màu trắng bạc), trên mặt đeo một diện cụ (mặt nạ) thập phần tinh mỹ quý dị.

Oa.....

Đông Phương Vô Song chưa từng gặp người kỳ quái như thế, không khỏi mở to hai mắt, thật cẩn thận ghé vào phía sau tảng đá nhìn trộm.

Hần cho tới bây giờ chưa thấy qua lão nhân gia bạch đầu phát nào có bộ dạng đẹp đến thế, hơn nữa lại một thân y phục hắc sắc hoa quý, cực đại tương phản càng thêm có loại vẻ đẹp quý dị mị hoặc.

Đông Phương Vô Song thấy người kia cúi đầu nhìn nước suối dưới chân, rồi mới chậm rãi đưa tay vén vén mái tóc dài ngân sắc, tựa hồ là quan sát chính mình trong nước.

Đông Phương Vô Song phi thường hiếu kì, chỉ cảm thấy ngón tay người kia trắng nõn thon dài, đường nét cực kì ưu mỹ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, làn da trắng xanh phảng phất có thể phản xạ ra ngân quang (sắc bạc), chậm rãi lay động đẹp lạ thường, thập phần , thập phầnThưởng tâm duyệt mục! (đẹp mắt ám lòng – là 1 lời tán thưởng)

Đúng, chính là thưởng tâm duyệt mục!

Đông Phương Vô Song tuổi còn nhỏ, lại học được sử dụng một từ mới.

Càng làm cho hần kinh tâm động phách chính là, Hắc y nhân kia kế tiếp đưa ngón tay xinh đẹp dừng lại trên diện cụ của mình.

Đông Phương Vô Song cũng không biết vì cái gì, ngừng hô hấp, trong lòng khẩn trương khẩn vái: gỡ diện cụ, gỡ diện cụ, gỡ diện cụ đi.....

Hắc y nhân kia dường như do dự chốc lát, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm, nhìn mặt nước sóng gợn lấp lánh, chậm rãi gỡ diện cụ tinh xảo phủ trên mặt xuống.

Oa..... Oa oa

Đông Phương Vô Song há hốc miệng, mắt mở tròn vo.

Kia căn bản không phải lão nhân gia gì hết, mà là một người thiếu niên cực kì trẻ tuổi, cực kì tuấn mỹ.

Người đó chỉ lộ khuôn mặt nghiêng, cái cằm gầy gầy, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng nhuận, còn có một cặp mắt đen hẹp dài sắc sảo.

Thật, thật xinh đẹp nga.

Đông Phương Vô Song ngây ngốc nhìn.

Hắn chưa từng gặp qua người như vậy. Rõ ràng tuổi rất trẻ, lại để một đầu bạch phát (tóc bạc trắng); rõ ràng rất xinh đẹp, lại đeo một cái diện cụ.

Vẻ đẹp quý dị không giống người thường này, mang đến cho Đông Phương Vô Song rung động khó có thể tưởng tượng.

May mắn là gặp phải ban ngày, nếu là ban đêm, phỏng chừng Đông Phương Vô Song sẽ không cảm thấy đẹp, mà cảm thấy là gặp quỷ.

Bất quá loại sự tình như vận mệnh này đôi khi chính là thần kỳ như thế.

Vào thời gian đặc biệt, địa điểm đặc biệt và dưới tâm tình đặc biệt, thường một hồi gặp gỡ đơn giản bất ngờ cũng rất có thể sẽ diễn biến thành đại sự kiện ảnh hưởng đến cả cuộc đời.

Đông Phương Vô Song lần đầu tiên cảm thấy tiểu tâm can (tim gan) của mình đập như trống vừa nhanh vừa mạnh, loại cảm giác so với khi nhìn thấy mỹ nhân trước kia còn hưng phấn hơn gấp trăm lần, làm cho hắn không tự chủ được muốn đi thân cận người đó.

Mỹ nhân nga.....

Hắc y nhân kia đột nhiên quay đầu, một đôi lệ mâu bắn về phía Đông Phương Vô Song sau tảng đá, lạnh giọng quát: Ai!

Đông Phương Vô Song co đầu rụt cổ còn chưa nghĩ ra làm sao đi ra ngoài bắt chuyện với người ấy, người kia đã giơ ánh tay gầy lên, một cây tiên tử (roi) màu đen, thật dài, giống như rắn từ bên hông y phi tới, linh hoạt lướt qua tảng đá, đem Đông Phương Vô Song trốn ở phía sau cuốn lên.

A a a

Đông Phương Vô Song thất thanh gào thét, còn chưa phản ứng lại đây là chuyện gì, người đã ở giữa không trung.

Thiếu niên kia sững sốt một lát, hiển nhiên không nghĩ tới trốn sau nham thạch là một tiểu hài tử.

Này cũng khó trách.

Tuy rằng y có chút mất hồn mất vía, nhưng tính cảnh giác cũng không giảm đến mức người trốn gần đó cũng không biết, thật sự bởi vì Đông Phương Vô Song tuổi quá nhỏ, hô hấp rất nhẹ, lại vừa lúc được nham thạch che lại thân hình, cho nên y mới không phát hiện.

Mắt thấy tiểu hài tử kia bay giữa không trung sợ tới mức oa oa kêu to, thiếu niên nhú mi, đem người cuốn lại, tay trái duỗi ra, ôm hắn trước người.

Đông Phương Vô Song lắc lư, con mắt còn đang xoay vòng vòng. Nhưng đột nhiên cách mỹ nhân gần như thế, tâm tình sợ hãi lập tức bay mất tiêu.

Hắn trời sinh lá gan rất lớn, lại là một tên tiểu sắc quỷ, không khỏi hưng phấn lên, cười khanh khách nói: Ca ca, chơi thật vui, chơi thật vui. Người thật lợi hại á, đem Vô Song tung lên hảo cao á.

Thiếu niên nhú nhú mày, thật đúng là tiểu hài tử?

Y vươn tay nhéo nhéo hai cái má tròn mềm mềm của Đông Phương Vô Song, cảm nhận làn da vừa mềm vừa nhẵn, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Không có dịch dung (hóa trang), loại da thịt này quả thật là tiểu hài tử mới có.

Thiếu niên suy nghĩ trong đầu, nhin không được lại nhéo hai phát.

A, xúc cảm không tệ, so với mấy con tiểu thỏ tử đại ca dưỡng còn thích hơn.

Đông Phương Vô Song trừng lớn cặp mắt to long lanh vừa sáng vừa tròn, nhìn người kia chăm chăm.

Oa nhìn gần càng đẹp mắt.

Chỉ thấy thiếu niên có đôi mày kiếm vũ thanh đậm, mặc sắc cũng không dày, nhưng cực có khí thế. Một đôi hắc mâu tinh lưỡng hữu thần, ánh mắt lợi hại. Mũi vừa cao vừa thẳng, môi đỏ mọng không lớn không nhỏ, lộ vẻ yếu ớt, nhưng nhan sắc cực hảo.

Người này làn da cực trắng, một đầu tuyết bạch ngân phát, ngũ quan cảm giác cực đậm, nhưng ánh mắt lại là điểm tình chi bút. (*)

Lúc Đông Phương Vô Song còn chưa thể hoàn toàn cảm giác được khí thế đối phương, cho nên sắc sảo và lãnh ngạnh của thiếu niên, ở trước mặt hắn không dùng được.

Hắn chỉ là xuất phát từ thiên tính ái mỹ cùng trực giác hài đồng, cảm thấy đại ca ca này vừa đẹp vừa lợi hại, so với những mỹ nhân kia hoàn toàn bất đồng.

Ca ca, người thật đẹp quá ác.

Đông Phương Vô Song si ngốc nhìn y, thiếu điều chảy nước miếng. Thanh âm mềm mại thập phần ngọt ngào, chân thành ca ngợi làm cho người ta vô pháp cự tuyệt.

Thiếu niên kia dừng một chút, sắc mặt hơi dịu đi, nhíu mày nói: Người bao nhiêu tuổi? Sao lại một mình ở trong này?

Đông Phương Vô Song xoay xoay tiểu thân hình còn bị thiếu niên treo giữa không trung, rất nghiêm túc nói: Ta năm tuổi. Ta không phải một mình, ta đi cùng thúc thúc.

Thúc thúc người đâu?

Ở bến tàu.

Thiếu niên lại nhéo mặt hắn một phát, khẽ cười nói: Lén chạy ra đây hả? Ham chơi cũng không tốt. Nói rồi thả hắn xuống đất.

Đông Phương Vô Song nhào tới ôm lấy chân y, nói: Ca ca, ca ca, ta không phải ham chơi, ta lạc đường, người đưa ta về bến tàu được không? Nói xong còn dùng một đôi mắt to ngây thơ đầy chờ mong nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên lúc hắn nhào tới thân thể khẽ động, siết chặt trường tiên, nhưng thấy hài tử kia chỉ là đơn thuần nhào tới, lại không có hành động.

Lông mi y khẽ chớp, nhìn chăm chăm tiểu nhân dưới chân, không nói gì.

Ai nha, mỹ nhân không để ý ta a.

Đông Phương Vô Song tiếp tục tiến tới, cặp mắt mơ hồ nổi lên hơi nước, mềm mềm dẻo dẻo nói: Ca ca, chân ta đi đau quá ác. Ta không biết đường đi, làm sao đây? Ô ô ô..... vừa nói, vừa đáng thương hể hể nhìn thiếu niên.

Ai nha, thật đúng là hảo đáng yêu mà.

Thiếu niên cảm thấy tiểu hài tử này thật thú vị.

Y xuất thân trong Thần Minh giáo thần bí nhất chốn võ lâm, trong giáo địa vị tôn quý, hiện nay đã được định là người thừa kế giáo phái, nhất cử nhất động đều bị người chú mục (theo dõi hay để ý).

Y tên là Phong Văn Tuyết, chính là thứ tử của Thần Minh giáo giáo chủ Phong Tùy Liễu, trên còn một ca ca Phong Thỉnh Vũ. Vốn dĩ giáo chủ vị này không tới phiên y kế thừa, nhưng biết sao được tính tình đại ca y..... Có chút cổ quái, không giống người thường, tuy rằng võ công cao cường, lại không thích cùng người ở chung, mười hai tuổi đã rời giáo ẩn cư, một lòng cầu võ, hiện tại trong chốn giang hồ ít có địch thủ.

Phong Văn Tuyết tuy rằng không cô tịch tự bế (im lặng sống nội tâm) như đại ca y, nhưng tính tình tùy tiện, hỉ nộ bất định, cũng là chủ nhân không dễ hầu hạ.

Phụ thân Phong Tùy Liễu cân nhắc giữa hai nhi tử thật lâu, tuy rằng Phong Thỉnh Vũ võ công rất cao, nhưng cuối cùng vẫn là chọn Phong Văn Tuyết làm người thừa kế.

Phong Văn Tuyết cũng không chịu thua kém, hiện tại tuy chỉ có mười lăm tuổi, cũng đã luyện thành Nghịch Phong Đại Pháp tầng thứ bảy, một đầu ô ti (tóc đen) biến thành ngân phát, công lực thâm hậu, không thể khinh thường.

Y từ nhỏ dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của phụ thân lớn lên, lại gánh vác trọng trách giáo chủ tương lai, cho nên hành sự có phần bị hạn chế. Hơn nữa có một đại ca tính cách cổ quái ở phía trước, người làm đệ đệ y, chẳng những không vì nguyên nhân này càng được nhiều sủng ái, ngược lại bị yêu cầu càng nghiêm khắc.

Hiện tại Nghịch Phong Đại Pháp y đã luyện tới tầng thứ bảy, ngân phát tiêu chí giáo chủ đã hình thành, cho nên giáo chúng đối y cũng càng thêm cung kính.

Lần này y phụng mệnh phụ thân tới tham gia võ lâm đại hội, thứ nhất là để cho thấy võ công của mình, tạo uy tín; thứ hai, cũng là làm cho mọi người trên giang hồ biết, Thần Minh giáo đệ nhị thập cửu đại giáo chủ là ai.

Tóm lại chính là lót đường cho y kế thừa giáo chủ vị.

Phong Văn Tuyết từ khi sinh thành ngân phát, liền chiếu theo giáo quy đeo diện cụ. Y dẫn theo thuộc hạ từ tổng đà nam hạ tới Thục Châu.

Chú thích:

(*) Điểm tình chi bút ():

Thành ngữ: Điểm Tình chi bút

Giải nghĩa: Bút: Chỉ lời văn. Ví dụ khi viết văn hay nói chuyện, tại điểm mấu chốt thì sử dụng ngôn từ phù hợp, khiến cho nội dung càng thêm sâu sắc

Xuất xứ: Trung: “Khải Chi mỗi khi vẽ tranh người, đều không vẽ con mắt. Có người hỏi Cỗ. Trả lời rằng: “Cơ thể đẹp xấu, vốn có không ít khuyết điểm có tác dụng, khi vẽ truyền thần, cần nhìn vào bên trong.”

Hạ

Phong Văn Tuyết từ khi sinh thành ngân phát, liền chiếu theo giáo quy đeo diện cụ. Y dẫn theo thuộc hạ từ tổng đà nam hạ tới Thục Châu.

Mấy ngày trước đổi qua thủy lộ, y ngồi thuyền không quen, cảm thấy nhàm chán, nhất thời hứng khởi, liền bỏ thuyền, một mình dùng khinh công chạy đi. Đúng ra hôm nay hội hợp cùng thuộc hạ ở bến tàu cửa Vũ Giang.

Y đi ngang qua dòng suối nhỏ này, vốn muốn lấy nước làm gương, sửa sang nghi dung một chút. Ai ngờ nhìn vào nước suối trong suốt chiếu rọi chính mình, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhìn không được gỡ diện cụ xuống soi thật lâu, cũng mất đi tính cảnh giác bình thường.

Phong Văn Tuyết nhìn nam hài béo tròn béo trọc dưới chân này, tựa tiểu phi tiểu.

Cư nhiên dám bỏ nhào lên người mình, tiểu gia khóa này không tầm thường đâu, hơn nữa nhìn y phục hẳn tuy giản dị, nhưng chất liệu vải cực kì thượng phẩm, thêu dệt tinh mỹ, tổ nhĩ cao quý.

Vừa nghĩ đến tiểu gia khóa ẩn ẩn triển lộ tiểu thân thủ, còn có khí chất phong hoa đa thịt non mịn, cũng không phải con nhà bình thường nuôi dưỡng.

Phong Văn Tuyết nổi hứng, liền nhẹ nhàng cười, lại nhắc Đông Phương Vô Song lên.

Ai nha, lạc đường sao, hảo đáng thương a.

Lúc Phong Văn Tuyết cười rộ lên, một đôi hắc mâu hẹp dài sắc sảo cong thành một đường, hai hàng lông mày u đậm như viền sơn (núi xa) cũng giãn ra, cả người có loại thanh sáng cùng lượng lệ (thanh tao khoáng đạt) của thiếu niên, chẳng qua là ngữ khí nói chuyện cao cao tại thượng, giống như đang nói a miêu a cầu ven đường.

Đông Phương Vô Song đối những thứ này không có cảm giác gì, hắn chỉ cảm thấy người này cười lên thật đẹp mắt ác.

Ca ca.....

Đông Phương Vô Song si ngốc nhìn y, đột nhiên cảm thấy mình giống như so với thích càng thích người này hơn nga.

Phong Văn Tuyết tựa hồ rất thích nghe hắn gọi mình Ca ca , liền cười meo meo nói: Người gọi ta hai tiếng ca ca nữa, ta sẽ dẫn người đi tìm thức thức người.

Đông Phương Vô Song lập tức vui vẻ nói: Ca ca, hảo ca ca, người thật sự là đại hảo nhân mà. cũng là đại mỹ nhân nga. (mẹ ôi, thề nì =.=)

Đây vẫn là lần đầu tiên có người nói y là người tốt.....

Phong Văn Tuyết trong lòng thấy lạ lẫm, nhin không được lại nhéo hai má căng tròn của Đông Phương Vô Song, thầm nghĩ làn da tiểu hài tử sao lại tốt đến thế?

Y dù sao cũng phải đi bến tàu cùng giáo chúng hội hợp, Đông Phương Vô Song đáng yêu lại biết lấy lòng, hai ba câu nói Phong Văn Tuyết đã rất thích hắn, liền một tay ôm lấy hắn, đi hướng bến tàu.

Đông Phương Vô Song thấy y lại lấy ngân sắc diện cụ quý dị tinh mỹ kia đeo lại, không khỏi cực kì tiếc hận, nói: Ca ca, người vì cái gì phải đeo diện cụ a?

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, nói: Tiểu hài tử không hiểu đâu .

Đông Phương Vô Song nếu được y ôm vào trong ngực, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, xưa nay đã rất quen thuộc ôm lấy cổ y, đầu nhỏ ở bả vai y cọ a cọ.

Phong Văn Tuyết kỳ thật rất không quen cùng người khác thân cận như vậy. Nhưng Đông Phương Vô Song mới chỉ có năm tuổi, lại bộ dáng ngọc tuyết khả ái, biết ăn nói, trên người còn mang hương vị non nớt ấu đồng đặc trưng.

Phong Văn Tuyết vẫn là một thiếu niên, còn chưa bồi dưỡng ra tâm cơ cùng lạnh lùng sau này, cho nên vẫn có thể chấp nhận được.

Hơn nữa trong lòng ôm một tiểu gia khóa mềm mại, ấm áp, cảm giác thật mới lạ, khiến y không tự chủ được nghĩ, khó trách đại ca y người cổ quái như vậy lại thích dưỡng con thỏ, cảm giác ôm tiểu sủng vật đáng yêu quả thật không tệ mà. [ắc, đem Vô Song làm sủng vật rồi.....]

Y ôm Đông Phương Vô Song vừa ra khỏi rừng cây, liền gặp hai thanh niên mười tám, mười chín tuổi vọt lại, thân thủ thập phần không tồi.

Thế, thiếu gia! Thiếu gia!

Người tới đúng là Quyền Đầu và A Bố.

Hai thiếp thân thị vệ bị tiểu Thế tử lừa thập phần sâu não, cư nhiên nháy mắt công phu để Thế tử chạy không thấy bóng dáng. Lúc này thấy tiểu Thế tử bị người đầu bạch phát, còn đeo diện cụ quý dị ôm ra, không khỏi vừa sợ vừa nghi.

Hắc hắc, Quyền Đầu, A Bố.

Đông Phương Vô Song hướng bọn họ phát tay, cười đến vẻ mặt đắc ý, chớp chớp mắt to.

Thôi, không cần phải nói, gia khóa đeo diện cụ này nhất định là một mỹ nhân.

Quyền Đầu A Bố nhìn ra tiểu Thế tử ám chỉ, ngừng ngay ý niệm thiếu chút nữa muốn động thủ trong đầu, nhếch nhếch khóe miệng, phối hợp tiểu chủ tử nhà mình, hữu lễ nói: Vị này..... Hiệp sĩ, đa tạ ngài đưa thiếu gia nhà ta trở về.

Phong Văn Tuyết thần nhiên quét mắt qua bọn họ một cái, sớm nhìn ra bọn họ thân thủ rất cao, không phải là gia đình tầm thường.

Y liếc liếc tiểu nhân trong lòng, nói: Người nhà người tới rồi, cùng bọn họ đi đi . Nói rồi định thả người xuống.

Đông Phương Vô Song làm sao chịu? Vội vàng ôm lấy cổ y, làm nũng nói: Ca ca, ca ca, người đã nói phải dẫn ta đi tìm thúc thúc, cũng không thể nói không giữ lời nha.

Nga? Phong Văn Tuyết cười nhẹ, nói: Người đồ cơ hội. Xem ra người ý lại ta rồi.

Đông Phương Vô Song khả ái nói: Ca ca, ta rất thích người ác. Người đưa ta đi tìm thúc thúc, ta nhất định nói thúc thúc đáp tạ người thật nhiều. Ta cũng sẽ hảo hảo báo đáp người mà.

Phong Văn Tuyết không nói, tuy rằng đeo diện cụ thấy không rõ khuôn mặt, nhưng ánh mắt lại toát ra ý tứ tựa tiểu phi tiểu.

Y ôm Đông Phương Vô Song đi về phía trước, Quyền Đầu cùng A Bố cẩn thận theo sau.

Bốn người đi vào bến tàu, Phong Văn Tuyết liếc mắt một đã thấy đại thuyền nhà mình. Y không hỏi Đông Phương Vô Song, lại nói với hai người phía sau: Chủ tử nhà người ở đâu?

A Bố đang định nói, đã thấy Đông Phương Quân Nhân từ một đại thuyền khác thông thả đi tới, liền nói: Vị kia chính là Ngũ gia nhà ta.

Ngũ thúc, Ngũ thúc. Đông Phương Vô Song ở trong lòng Phong Văn Tuyết hướng thúc thúc vẫy tay.

Đông Phương Quân Nhân khoe miệng mỉm cười, chậm rãi đi qua, ôm quyền thi lễ, nói: Nguyên lai là Thần Minh giáo Thiếu giáo chủ, hạnh ngộ hạnh ngộ. Tại hạ Đông môn Đông Phương Quân Nhân.

Phong Văn Tuyết nói: Cửu văn đại danh, hạnh ngộ. Y muốn đặt Đông Phương Vô Song xuống, ai ngờ Đông Phương Vô Song giống như dính lên người y, ôm y bất động, không khỏi nhú mày.

Đông Phương Quân Nhân mi sao khê nhú không dễ phát hiện, kéo khoe miệng từ ái nói: Vô Song, không được bướng bỉnh, mau xuống dưới.

Đông Phương Vô Song không còn cách nào khác, đến lúc này mới không cam chẳng nguyện mà nhảy xuống đất.

Đông Phương Quân Nhân nói: Còn không mau tạ ơn Phong thiếu chủ đưa người về?

Đông Phương Vô Song nhìn Phong Văn Tuyết, chớp chớp mắt nói: Tạ tạ Phong ca ca. Phong ca ca, người quen Ngũ thúc nhà ta sao?

Phong Văn Tuyết thản nhiên nói: Bạn tri kỷ đã lâu.

Hai người họ đều là thiếu niên cao thủ hiếm có trên giang hồ, hơn nữa Đông môn cùng Thần Minh giáo, một ngoài sáng một trong tối, đều là đại môn phái tiếng tăm lừng lẫy, đôi bên tự nhiên hiểu biết nhau.

Giống như Đông Phương Quân Nhân thấy y lần đầu tiên, đã biết y là nhị công tử của Thần Minh giáo giáo chủ, Thiếu giáo chủ Phong Văn Tuyết sau khi hẩn báo danh tự (tên), trong đầu lập tức hiện ra thông tin về hẩn . Tỉnh Vương phủ ngũ Thế tử, ấu đệ của đương kim Thái tử và Đông môn môn chủ Đông Phương Quân Nhân.

Đông Phương Vô Song nghe không hiểu bạn tri kỷ là ý tứ gì, nhìn Đông Phương Quân Nhân và phong Văn Tuyết hàn huyên vài câu, song song cáo từ, không khỏi trong lòng khẩn trương, nói: Phong ca ca, không phải người cũng muốn tham gia võ lâm đại hội sao? Cùng chúng ta đi được không?

Đông Phương Quân Nhân vỗ đầu hẩn một phát, trách mắng: Hồ nháo! Không được vô lễ!

Đông Phương Vô Song ủy khuất ôm lấy đầu mình, mắt to lại chờ mong nhìn Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết vẫn là lần đầu tiên gặp được người đối với mình Lưu luyến không buông như thế, hơn nữa còn là xích tử hải đồng (con nít con nôi) tuổi nhỏ đáng yêu như vậy, trong lòng không khỏi có loại cảm giác kỳ diệu.

Tiểu hải tử luôn đặc biệt dễ dàng được người khác thương tiếc và yêu thương.

Phong Văn Tuyết bắt tri bắt giác đã nhượng bộ rất nhiều với Đông Phương Vô Song, lúc này đối với việc hấn quyền luyện cùng không buông, chưa phát hiện, đáy lòng đã không tự chủ được mềm mại, sinh ra ý triu mến.

Y cúi người vuốt vuốt tóc Đông Phương Vô Song, nhìn khuôn mặt tròn đỏ bừng của hắn, giống như đang nói: Đến nhéo ta a đến nhéo ta a, cho nên lại nhịn không được nhéo hai phát, nói: Ta còn có việc, không thể đi cùng các ngươi. Hảo hảo theo thúc thúc ngươi, đừng đi lạc nữa, chúng ta tái kiến ở vô lâm đại hội đi.

Đông Phương Vô Song rầu rĩ không vui nhìn Phong Văn Tuyết xoay người đi, mãi đến khi thân ảnh y bị mấy người nghênh đón cung kính vây quanh, biến mất trong chiếc đại thuyền nhị tầng hoa lệ, lúc này mới ủ rũ nắm tay Đông Phương Quân Nhân, cùng hắn trở về thuyền mình.

Thuyền Thần Minh giáo ngày đó vẫn chưa khởi hành, mà ở lại tiếp viện nghỉ ngơi. Đông Phương Quân Nhân dẫn Đông Phương Vô Song lên đường trước một bước, tốc độ thuyền hai người lại khác nhau, trên đường đi cũng không gặp lại.

Đông Phương Vô Song đối Phong Văn Tuyết nhớ mãi không quên, dọc theo đường đi bám Đông Phương Quân Nhân bảo hắn nói chuyện về Phong Văn Tuyết.

Đông Phương Quân Nhân nhịn không được chọc hắn nói: Mạch Nha Đường a, Phong Văn Tuyết cả ngày đeo diện cụ, rất ít người thấy chân diện mục của y. Sao ngươi lại đối y cảm thấy hứng thú đến thế? Chẳng lẽ cách diện cụ ngươi vẫn có thể biết y là mỹ nhân hay sao?

Đông Phương Vô Song nghe xong nhân tình sáng lên. Nguyên lai những người khác đều không thấy được chân diện mục của Phong ca ca nga, ngay cả Ngũ thúc cũng không biết y là bộ dáng gì mà.

Không được. Phong ca ca bộ dạng đẹp cỡ nào chỉ có ta mới biết được, ta mới không nói cho người khác biết.

Đông Phương Vô Song từ nhỏ đã thông minh cổ quái, từ một câu của Đông Phương Quân Nhân đã vòng vo vài ý niệm trong đầu. Hắn cười hắc hắc, nói: Ta chưa thấy qua nga. Nhưng Phong ca ca cái gì ta..... Đúng, khí độ hơn người, phong thái mê người, ta rất thích y nha.

Đông Phương Quân Nhân không nghĩ tới tiểu chất tử tuổi còn nhỏ xíu, lại dùng được không ít thành ngữ, chỉ bất quá có vẻ như đều là hình dung vẻ bề ngoài của người khác.

Hắn nheo nheo mắt, cười nói: May mắn ngươi chưa thấy qua chân dung của y dưới diện cụ. Mạch Nha Đường, ngươi có biết quy củ Thần Minh giáo hay không? Có thể thấy mặt giáo chủ và Thiếu giáo chủ, chỉ có thể là người mệnh định của bọn họ nga.

Lời này hắn thật không chọc tiểu chất tử, Thần Minh giáo quả thật có quy củ này. Có thể thấy chân dung giáo chủ, chỉ có thể là một nửa khác của bọn họ.

Đông Phương Vô Song nghiêng nghiêng đầu, nói: Cái gì là người mệnh định?

Ách.....

Đông Phương Quân Nhân nghĩ nghĩ, giải thích nói: Chính là quan hệ a cha ngươi và a nương ngươi. Ha ha, ngươi nếu thấy mặt Phong Văn Tuyết, kia không phải nguy rồi, nói không chừng y sẽ cướp ngươi về Thần Minh giáo làm tức phụ(vợ) nga.

Nga nga nga. Đông Phương Vô Song kinh ngạc tán thán, mở to mắt.

Nguyên lai ta nhìn thấy mặt Phong ca ca, sẽ phải thú hấn làm tức phụ nga. [Ngươi nghe kiểu gì vậy? Rõ ràng là nói phải cướp ngươi về làm tức phụ a.](những dòng trong ngoặc vuông [] là của tác giả nhá ^^)

Đông Phương Vô Song trong lòng suy xét, khuôn mặt Phong ca ca thật sự rất đẹp mà, hơn nữa đầu bạch phát kia cũng không giống người khác. Ta thấy mặt Phong ca ca, có đúng là phải chịu trách nhiệm với y không ha? Ân, Phong ca ca là một đại mỹ nhân mà, ta muốn thú một Thế tử phi thiên hạ vô song, Phong ca ca hắn chính là thiên hạ vô song há?

Hắn nghiêng đầu rất là nghiêm túc tự hỏi.

Đông Phương Quân Nhân nhìn bộ dáng kia của hắn, còn tưởng hắn bị dọa rồi, không khỏi đắc ý cười, gõ cái gậy hắn một phát, nói: Biết lợi hại chưa. Hơn nữa y võ công rất cao, ta cũng không chắc đánh thắng được y, cho nên sau này bớt đi trêu chọc y đi, biết chưa? (bớt đi mới là lạ!)

Đông Phương Vô Song ôm gáy, cố chấp nói: Nhưng ta rất thích y mà. Ngũ thúc, Ngũ thúc, kể chuyện Phong ca ca tiếp đi.

Đông Phương Quân Nhân thấy hắn Tà tâm bất tử, nói: Mạch Nha Đường, ta và y cùng thế hệ, người không phải nên gọi y là thúc thúc a? Lần sau gặp mặt phải kêu Phong thúc thúc.

Đông Phương Vô Song lập tức xụ khuôn mặt nhỏ nhắn, dẩu miệng nói: Ta không muốn. Phong ca ca chính là Phong ca ca, ta không muốn kêu thúc thúc.

Đông Phương Quân Nhân trầm hạ mặt: Không quy củ. Nên kêu thế nào thì kêu như vậy. Dựa theo bối phận, lần sau gặp mặt kêu thúc thúc, có nghe hay không!

Đông Phương Vô Song thấy Ngũ thúc là nghiêm túc, không cam chẳng nguyện mà thừa dạ.

Hắn tuy ngoài miệng ‘dạ’, nhưng trong lòng ngược lại càng nghiêm túc nghĩ: Cho dù kêu thúc thúc, ta cũng muốn thú y về làm tức phụ, mới mặc kệ cái gì bối phận không bối phận đấy, hừ hừ.

Đông Phương Quân Nhân không biết hắn muốn chèn ép tâm háo sắc của chất tử, lại không ngờ lộng xảo thành chuyên (*), phản kích khơi dậy tâm háo thắng của tiểu chất tử nho nhỏ.

Chú thích:

(*) Lộng xảo thành chuyên (): biến khéo thành vụng, chữa tốt thành xấu.

3. Chương 3

Bọn họ một mạch đi thuyền, không mấy ngày liền đến võ lâm đại hội triệu khai tại Thục Châu Đồng Thành.

Xuống thuyền, phụ trách ở đây liền sớm an bài tốt khách ***, Đông Phương Quân Nhân thấy nơi này võ lâm nhân sĩ đông đảo, sợ cháu làm ra điều gì ngoài ý muốn, cho nên đem hắn mang theo bên người, nửa bước không rời.

Đông Phương Vô Song đối với Võ Lâm đại hội hăng hái bừng bừng, mặc dù bị ‘Trói’ ở bên cạnh Ngũ thúc, nhưng không thấy buồn chán, nhìn cái gì cũng mới mẻ.

Đông Phương Quân Nhân là đại biểu Đông Môn tới, ở trên Võ Lâm đại hội rất có địa vị, không tránh khỏi phải bộc lộ bản lĩnh.

Võ công của hắn ở trong thế hệ trẻ là người nổi bật nhất, hơn nữa Đông Môn là môn phái lớn nhất trong chính phái, ngang hàng với Nam Môn và Bắc Môn, Tây Môn của Minh quốc, gọi chung là Thiên Môn.

Hắn lần này tới tham gia Võ Lâm đại hội, một là muốn gặp gỡ người võ nghệ cao cường, hai là hiệp trợ Thiếu môn chủ của Nam Môn, Nam Cung Thương lấy được vị trí võ lâm minh chủ, đây mới là mục đích chủ yếu của hắn.

Nam Cung Thương là một thanh niên hết sức tuấn lãng hào sảng, năm nay chỉ mới mười tám tuổi, võ công so với Đông Phương Quân Nhân cao hơn một bậc.

Hai người là hảo hữu nhiều năm, ngày hôm đó nắm tay nhau đi dạo, Đông Phương Vô Song cũng bị mang theo bên người.

Nam Cung Thương nói: “Ngày mai chính là ngày cuối cùng của đại hội tỷ võ, Thiếu giáo chủ Thần Minh giáo Phong Văn Tuyết cũng sẽ tham gia, không biết Thần Minh giáo có mục đích gì.

Đông Phương Vô Song vốn là đang chơi liên hoàn khóa trong tay, nghe hắn đột nhiên nhắc tới tên Phong Văn Tuyết, lập tức vĩnh tai.

Đông Phương Quân Nhân trầm ngâm nói: “Thần minh giáo gần trăm năm nay cũng chưa từng tranh đoạt vị trí võ lâm minh chủ, lần này chắc hẳn cũng chỉ là để cho Thiếu giáo chủ bọn họ đi ra ngoài lập uy, thuận tiện âm thầm khảo sát một chút các hạng người trên giang hồ hiện nay.”

Nam Cung Thương nói: “Ta cũng nghĩ như thế. Chẳng qua Thần Minh giáo làm việc luôn luôn vừa chính vừa tà. Hai mươi năm trước tại Võ Lâm đại hội, Phong Tùy Liễu đánh bại Võ Lâm minh chủ đương nhiệm Dương Cảnh Thiên, lại đem vị trí minh chủ vứt bỏ như giày rách, suýt nữa khiêu khích công phần, khiến cho uy tín Võ Lâm minh chủ đại thất, mấy năm nay không cách nào khôi phục danh tiếng. Nếu không phải mười năm trước sau khi Nhị ca người đoạt được vị trí minh chủ một lần nữa lập uy, chỉ sợ cái danh hiệu này sớm đã không đủ uy tín lãnh đạo giang hồ chánh đạo.”

” Cái gọi là uy tín, không phải là ở một cái danh hiệu, mà là ở thành tựu bản thân. ” Đông Phương Quân Nhân vỗ vỗ vai hảo hữu, khích lệ nói: “Ta tin tưởng người nhất định có thể đoạt giải nhất, nhất định có thể làm tốt vị trí Võ Lâm minh chủ. Ngày sau yên bình cùng công bằng trên giang hồ, phải dựa vào người tới duy trì. Chúng ta Đông, Tây, Bắc tam môn cũng sẽ ủng hộ người.”

Nam Cung Thương cười khổ: “Không nên cho ta đại áp lực như vậy, ta vẫn chưa tới hai mươi tuổi đâu, cũng không muốn chưa già đã yếu.”

Đông Phương Quân Nhân không khỏi cười ha ha.

Đông Phương Vô Song ở bên nghe bọn họ nói chuyện, phần lớn đều có nghe không có hiểu. Bất quá có một chuyện hắn hiểu rõ, Phong Văn Tuyết lần này tới đại khái là muốn cùng Nam Cung thúc thúc đánh một trận.

Tiên(roi) của Phong Văn Tuyết vừa dài vừa lợi hại, để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc a.

Đông Phương Vô Song có chút hưng phấn.

Ngũ thúc nói hắn đánh không lại Phong ca ca, không biết Nam Cung thúc thúc cùng Phong ca ca người nào lợi hại?

Ngày hôm sau Đông Phương Vô Song liền tận mắt nhìn thấy rồi.

Du Long tiên của Phong Văn Tuyết cùng trọng công kiếm của Nam Cung Thương đánh đến khó bỏ khó dứt, không phân cao thấp.

Đông Phương Quân Nhân không muốn làm cho đứa cháu nhỏ xem quá nhiều giang hồ tranh đấu, đối với tâm lý nhi đồng lớn lên ảnh hưởng không tốt nha, cho nên mấy ngày trước đây tỷ võ đại hội không để cho hắn tham gia, ngày cuối cùng này cũng cố ý không có gọi hắn rời giường.

Đông Phương Vô Song cong cái móng nhỏ ở trong chân vù vù ngửa thẳng mặt trời lên cao, sau khi tỉnh lại mới phát hiện Ngũ thúc đã bỏ lại hắn đi tham gia ngày cuối cùng của tỷ võ đại hội.

Hắn nhớ tới hôm nay Phong Văn Tuyết sẽ đến, không khỏi vừa tức vừa vội, khóc rống không ngừng ép Quyền Đầu và A Bố dẫn hắn chạy tới hội trường.

Lúc hắn chạy tới Phong Văn Tuyết cùng Nam Cung Thương đã đánh rồi. Đông Phương Quân Nhân đang ngồi uống trà ở vị trí của Đông Môn, nhìn thấy đứa cháu nhỏ thở hồng hộc chạy vào, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tiểu hài tử vốn là thích chạy khắp nơi, lấy tính tình của Đông Phương Vô Song, có thể đành hoàng như thế nhiều ngày trời đã rất không dễ dàng.

Đông Phương Quân Nhân đem đứa cháu ôm đến bên cạnh ghế, thấp giọng nói: “Đàng hoàng xem, không cho nói.”

“Hừ. ” Đông Phương Vô Song còn đang giận hắn, rõ ràng tối hôm qua cầu xin thật lâu để Ngũ thúc dẫn hắn tới, kết quả Ngũ thúc nói không giữ lời. (nhưng thật ra đến phân nửa là người làm nũng khóc âm ỉ rồi đi ngủ, Hạnh Nhân người ta căn bản không có đáp ứng người...)

Hắn mở to mắt chuyên tâm nhìn trung tâm sân tỷ võ, chỉ thấy Phong Văn Tuyết vẫn là một thân hắc y, một đầu tóc trắng, trên mặt mang theo diện cụ quý dị, hắc tiên trong tay phảng phất như có sinh mệnh, trên dưới luân chuyển, cùng Nam Cung Thương đánh đến bất diệt nhạc hồ (không có gì sung sướng hơn).

Hai người kia võ công quá cao, động tác quá nhanh, tiểu Vô Song căn bản thấy không rõ lắm chiêu thức của bọn họ, thể nhưng Phong Văn Tuyết một đầu ngân tuyết trường phát (phát: tóc -> trường phát : tóc dài) cùng thân thủ phiêu dật tuần mỹ, bắt mắt vô cùng, làm cho hắn nhìn như si như túy.

Đông Phương Vô Song hưng phấn ở trên ghế gãy dựa qua lại thân thể nhỏ bé mập mạp của mình, trong lòng kêu to thật lợi hại thật lợi hại, Phong ca ca quá tuyệt vời!

Thậm chí Nam Cung Thương, hoàn toàn bị y xem nhẹ = =.

Qua hơn ba trăm chiêu, hai người tỷ thí cuối cùng cũng kết thúc.

Đông Phương Vô Song không nhìn ra ai thắng ai thua, cũng không chú nghe bọn họ nói cái gì, ánh mắt chỉ luôn đuổi theo Phong Văn Tuyết.

Mất thấy hai người kia đi xuống sân, Đông Phương Vô Song theo bản năng nghĩ nhảy xuống ghế đi tìm Phong Văn Tuyết, ai ngờ cánh tay nhỏ căng ra, bị Ngũ thúc kéo lại.

Đông Phương Quân Nhân cười híp mắt nói: “Mạch nha đường, thành thành thật thật ngồi ở bên cạnh ta, không được chạy loạn.” nói đùa à, chung quanh đều là võ lâm nhân sĩ, sao có thể để cho tiểu hài tử chạy loạn đây.

Đông Phương Vô Song suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, trơ mắt nhìn Phong Văn Tuyết đi xa. Bất quá không biết có phải hay không là hắn cảm giác giác sai, Phong Văn Tuyết trước khi đi quay đầu về phía hắn liếc mắt một cái, hai tròng mắt dưới mặt nạ tựa hồ lóe lên một chớp.

Đông Phương Vô Song hiện tại như đưa đám a. Hắn thật muốn đi tìm Phong ca ca ôm một cái mà.

Đều tại Ngũ thúc, thật đáng ghét, làm cho hắn thân cận không được mỹ nhân ca ca.

Đông Phương Vô Song hết sức u oán, rầu rĩ không vui bị Đông Phương Quân Nhân mang đi.

Võ Lâm đại hội kết thúc. Mọi người thu thập hành lý, cũng chuẩn bị về nhà.

Nam Cung Thương cùng Phong Văn Tuyết hòa nhau, cuối cùng hai người ăn ý mà dừng tỷ võ. Phong Văn Tuyết quả nhiên không có hứng thú đối với vị trí võ lâm minh chủ, cho nên Nam Cung Thương trở thành Võ Lâm minh chủ nhiệm kỳ tiếp theo.

Đông Phương Quân Nhân cáo từ Nam Cung Thương, lại cùng mấy giang hồ môn phái quan hệ thân thiết so chiêu, liền dẫn theo Đông Phương Vô Song chuẩn bị ngồi thuyền trở về.

Ai ngờ, sáng hôm sau, thuyền vừa mới mở không lâu, A Bố liền thở hồng hộc chạy tới ” Ngũ gia, tiểu thể tử không thấy .”

Đông Phương Quân Nhân đang uống trà, nghe vậy bóp chặt lấy chén trà, nước bắn tung tóe toàn thân.

“Sao lại không thấy? Tối hôm qua lên thuyền ta còn thấy hắn. Trên thuyền không lớn, có thể chạy đến chỗ nào?”

Ngày hôm qua bọn họ sớm rời khỏi khách ***, ở trên thuyền ở một đêm, sáng sớm hôm nay liền từ đồng thành khai thuyền đi.

” Đều đã tìm qua, Ngũ gia, tiểu thể tử không ở trên thuyền, có thể là ban đêm lén lút chuồn xuống rồi.” A Bố phi thường hồ thẹn, lúc thể tử gia rời thuyền làm gì, hắn và Quyền Đầu hoàn toàn không có phát giác.

Đông Phương Quân Nhân vẻ mặt thâm trầm nói: “Chạy không xa. Đem thuyền trở lại, lên bờ đi tìm... Chờ một chút, thuyền của Thần Minh giáo đi chưa?”

A Bố hồi tưởng một chút, nói: “Ngày hôm qua khi chúng ta lên thuyền, thuyền của Thần Minh giáo đỗ ở bên cạnh chúng ta, bất quá bọn họ buổi tối đã đi rồi, so với chúng ta sớm hơn một bước.”

Đông Phương Quân Nhân nhu nhu huyết Thái Dương, nói: ” Trước tiên cập bờ, để cho vài người quay về Đồng Thành đi tìm. Sau đó chia binh làm hai đường, bên này nhanh chóng tăng tốc thuyền , đuổi theo thuyền của Thần Minh giáo.”

Tên tiểu gia khóa này, thật sự gây phiền phức mà.

Nói Đông Phương Vô Song quả nhiên là nửa đêm chạy xuống thuyền.

Lúc đó tất cả mọi người vội vàng thu thập đồ đạc, chuẩn bị ngày thứ hai lên đường, hơn nữa võ lâm đại hội nhiều ngày như thế, tinh thần, mọi người đều rất căng thẳng, hiện ở trên ngựa phải về nhà rồi, không khỏi đều có chút buông lỏng. Hắn cầm gối đầu nhét ở trong chăn ngủ trang thành bộ dạng mình ngủ, sau đó chuồn xuống thuyền, dĩ nhiên không người phát hiện.

Đông Phương Vô Song không hổ là chuồn êm cao thủ, ai cũng không biết hắn làm sao trà trộn lên tầng hai thuyền bên cạnh. Tóm lại sáng sớm hôm sau, sau khi Phong Văn Tuyết rời giường phát hiện Đông Phương Vô Song bị thủ hạ bế ở trong tay, còn đang vù vù ngủ say, không nói gì mà nghiêm mặt nửa ngày.

“Hắn làm sao lên được ?”

Tuy rằng mặt nạ che khuất dung mạo Phong Văn Tuyết, thế nhưng từ trong giọng nói băng lãnh kia , thủ hạ vẫn nghe ra nội khí kiềm chế cùng không vui.

Hắn run giọng nói: “Thuộc hạ không biết. Khi huộc hạ phát hiện , liền thấy tiểu hài tử này co ro trên nhuyển tháp sau bình phong ở đại sảnh lâu một, đang ôm gối Tô Châu thêu hoa phù dung ngủ say... Thuộc hạ nhớ kỹ hắn cùng với Đông môn, Đông Phương Quân Nhân thập phần thân mật, tựa hồ là thúc cháu, bởi vậy không dám lỗ mãng xử lý, đặc biệt hướng Thiếu giáo chủ xin chỉ thị.”

Trên thực tế nếu không phải tiểu Đông Phương Vô Song tiếng ngáy quá vang, chỉ sợ thị vệ khi tuần tra sẽ không phát hiện được trên nhuyển tháp phía sau bình phong, có một tiểu gia khóa đầu.

Phong Văn Tuyết nghe vậy giận dữ: “Một đám vô dụng! Một tiểu đồng mười tuổi cũng có thể trà trộn lên thuyền bốn tọa, lần sau có đúng hay không dịch nhân đều chạy đến ngoại thất của bốn tọa, các người còn không có phát hiện?”

Thuộc hạ kia vội vàng quỳ xuống: “Là thuộc hạ hành sự không tận sức, thỉnh thiếu chủ trách phạt!”

Hắn vạy quỳ xuống, tiểu gia hỏa bế trong tay đã bị trên tấm thảm Ba Tư dày.

Đông Phương vô song dụi dụi mắt, cuối cùng tỉnh lại.

Hắn mở đôi mắt to lơ lơ, tựa hồ còn có chút hỗn độn, lắc đầu nhìn bốn phía, đột nhiên thấy phong Văn Tuyết đang ngồi ở trước mặt hắn.

“Phong ca ca!”

Hắn nhãn tình sáng lên, vui mừng rạo rự từ trên thảm đứng lên, vẻ mặt hớn hở mà bổ nhào tới.

“Phong ca ca, ta rất nhớ người a.”

Đông Phương Vô Song ôm lấy hai chân Phong Văn Tuyết, phi thường tự nhiên quen thuộc đi tới, tốc độ cực nhanh, thủ đoạn thông thạo, làm cho Phong Văn Tuyết cũng không kịp ngăn cản.

Đông Phương Vô Song thuận lợi ngồi vào trong lòng Phong Văn Tuyết, ôm lấy cổ y, thấy y nhất thời sững sốt, lập tức nghĩ tận dụng thời cơ, vội vàng hôn lên một cái.

Thập phần không khéo, bởi vì Phong Văn Tuyết mang mặt nạ, cả khuôn mặt chỉ có môi và cằm lộ ở bên ngoài, cho nên Đông Phương vô song một cái này, tự nhiên là hôn lên đôi môi y.

Phong Văn Tuyết toàn thân cứng ngắc, tay vô thức vung lên, đem Đông Phương Vô Song quăng ra ngoài.

“A a a ”

Đông Phương Vô Song tại không trung thét chói tai.

Phong Văn Tuyết phục hồi lại tinh thần, lập tức trường tiên xuất ra, đúng lúc đem Đông Phương Vô Song thiếu chút nữa đụng vào tường cuốn trở về.

Nguy hiểm thật, đây chính là Tinh vương phủ tiểu thể tử a.

Phong Văn Tuyết có cả gan làm loạn đi nữa, cũng không có can đảm lấy cơ nghiệp trăm năm của Thần Minh giáo cùng Đông Môn còn có toàn bộ triều đình đối nghịch a.

Y đem Đông Phương Vô Song cuốn trở lại trước ngực, trong lòng vẫn còn vì chính mình vừa rồi lỡ tay mà cảm thấy sợ hãi, khẩn trương sờ sờ cái đầu nhỏ của Đông Phương Vô Song, lại lướt qua một lần thân thể nhỏ bé tròn tròn, xác nhận tiểu thể tử tập trung hàng vạn hàng nghìn sủng ái ở hoàng thất Văn Quốc vẫn còn nguyên vẹn trong tay mình.

~~Đông Phương Vô Song nguyên bản còn bị cử động vừa rồi của Phong Văn Tuyết dọa sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng trước cũng nói qua, hài tử này lá gan cực lớn, hơn nữa ở trước mặt mỹ sắc, tất cả thể lực hung ác đều là cọp giấy, không đáng phải sợ.

Hắn thấy Phong Văn Tuyết lúc này quan tâm hắn như thế, hơn nữa xuất phát từ trực giác của trẻ con, nhận thấy được Phong Văn Tuyết cũng vì hành động vừa rồi của bản thân mà hối hận, không khỏi trong lòng lại ấm lên.

Hắn vươn cánh tay nhỏ bé mập mập, vòng qua cổ Phong Văn Tuyết, rất thân thiết rất thân mật mà dán ở trên người y.

Phong Văn Tuyết lúc này mới nhớ tới tiểu gia khóa này vừa đối với mình cử động “Phi lễ”, không khỏi co rút khóe miệng.

Y năm nay mới mười năm tuổi, còn chưa hiểu rõ “Sự đời”, ai ngờ đến đã bị một đứa trẻ năm tuổi đoạt đi nụ hôn đầu tiên.

Kỳ thực nói lại, đây cũng là nụ hôn đầu tiên của Đông Phương Vô Song mà.

Đông Phương Vô Song lúc ở kinh thành mặc dù là một hỗn thể tiểu ma vương, nơi nơi tìm mỹ sắc lừa ôm gạt hôn, nhưng đều là hôn nhẹ lên mặt mà thôi. Hơn nữa phần lớn là người ta hôn hắn ôm hắn chà đạp hắn, hắn cũng rất ít đi hôn người khác. Vừa rồi trong lúc vô ý hôn lên môi Phong Văn Tuyết, cảm giác mềm mềm ẩm ẩm, khiến cho Đông Phương Vô Song thấy rất mới lạ.

Phong Văn Tuyết ho nhẹ một tiếng, nhìn thuộc hạ vẫn đang quỳ trên mặt đất giường mắt ngáy ngốc, còn chưa hết kinh hoàng từ trong việc Thiếu giáo chủ bị một đứa trẻ năm tuổi phi lễ mà phục hồi lại tinh thần, lạnh lùng thốt:

“Đi xuống. Truyền lệnh giảm bớt vận tốc thuyền, phái người đi tìm thuyền của Đông Môn, nói cho Đông Phương Quân Nhân, Đông Phương Vô Song ở chỗ này. Đem toàn bộ thuyền hảo hảo lục soát kiểm tra lại một lần! Bản tọa không hy vọng lại phát hiện có {dị vật} khác xuất hiện!” Mấy chữ cuối cùng nói ra thập phần nghiêm chỉnh nghiêm lợi.

Sau khi thuộc hạ lui ra, Phong Văn Tuyết xốc lên vạt áo của Đông Phương Vô Song, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Nhẹ nhàng” nói: “Vô Song tiểu thể tử, không biết ngươi có thể giải thích cho ta một chút, vì sao ngươi lại ở trên thuyền của ta?”

“Phong ca ca, ta rất nhớ ngươi a. Trên Vô lâm đại hội Ngũ thức cũng không để ta đi tìm ngươi, ta hảo khổ sở.”

Đông Phương Vô Song chớp chớp đôi mắt to, ôm Phong Văn Tuyết lấy lòng nói: “Phong ca ca, ta là cố ý tới tìm ngươi đấy. Ta nhớ ngươi nha.”

Phong Văn Tuyết nghe vậy, hồi lâu không nói gì, một lát sau, mới chậm rì rì nói: “Ngươi vì cái gì nhớ ta? Chúng ta lại không quen, ngươi cũng chưa từng thấy mặt ta.”

Đông Phương Vô Song không lý giải được lời y nói, nghiêng nghiêng đầu nói: “Nhớ ngươi chính là nhớ ngươi thôi, không vì cái gì.”

Hắn lời này nói ra hồn nhiên trẻ con, Phong Văn Tuyết lại nghe được trong lòng hơi hơi chấn động.

Phong Văn Tuyết từ lúc sinh ra đến bây giờ, ngoại trừ hai vị phụ thân ở ngoài, lần đầu tiên có người đối y yêu thích như vậy, nhớ mãi không quên như vậy.

Phụ thân mà y quý trọng là giáo chủ một giáo, sự vụ bận rộn, giáo dục nhi tử cũng là lấy nghiêm khắc là chính. Một người cha khác tuy rằng thập phần thương yêu nhi tử, nhưng cũng sẽ không đặc biệt sủng nịch bọn họ. Hơn nữa đại ca hần có bệnh, cùng người thường bất đồng, cho nên các phụ thân tự nhiên đối đại nhi tử càng quan tâm, bất tri bất giác có chút lơ là tiểu nhi tử.

Phong Văn Tuyết tính tình hỉ nộ vô thường, tính tình bất hảo, không biết có đúng hay không là vì nguyên nhân này.

Y ở trong giáo địa vị thập phần tôn quý, tất cả mọi người đối y cung kính có hơn, cũng không có tri tâm bằng hữu gì cùng chơi đùa bầu bạn, chỉ có một đại ca hơn hai tuổi, nhưng bởi vì tính tình cổ quái, cùng y không quá thân cận.

Y vừa được mười lăm tuổi, người bên cạnh đều là tôn kính hần, e ngại hần, phục tùng hần. Cho tới bây giờ chưa từng gặp qua tiểu hài tử nhỏ như vậy, khả ái vui vẻ như vậy, hơn nữa tiểu hài tử này còn đối với y yêu thích cùng không muốn xa rời, làm cho y thấy mới lạ, lại có chút cảm động, trong tiềm thức sản sinh ý muốn hồi báo.

Đông Phương Vô Song càng yêu thích y, Phong Văn Tuyết càng đối với hần bất đồng.

Phong Văn Tuyết sờ sờ đầu Đông Phương Vô Song, bỗng nhiên mỉm cười: “Đã đói bụng chưa? Cùng ta đi ăn điểm tâm chứ.

Đông Phương Vô Song ngơ ngác nhìn y, chỉ cảm thấy y tuy rằng vẫn mang mặt nạ, nhưng không biết làm sao, giống như chính mình có thể thấy được nụ cười quá mức mỹ lệ ở sau mặt nạ y.

Hần ngoan ngoãn đáp một tiếng, ôm chặt cổ Phong Văn Tuyết.

Người của Thần minh giáo thấy Thiếu giáo chủ thân mật ôm tiểu hài tử trộm lên thuyền từ trong phòng đi ra, cùng nhau dùng đồ ăn sáng, không khỏi đều mở to hai mắt nhìn, âm thầm lú lười.

Thiếu giáo chủ lớn lên như vậy, hình như ngoại trừ hai vị phụ thân và đại ca, chưa từng cùng người khác thân mật như vậy. Thậm chí Thiếu giáo chủ còn bởi vì tiểu hài tử kia làm nũng, mà đem hần ôm vào trong ngực, để hần ngồi ở trên đùi mình, đưa tay uy hần ăn điểm tâm, quả thực, quả thực là đệ nhất đại kỳ văn trong giáo a.

Đông Phương Vô Song cũng không biết những lời này, hần chỉ biết là mỹ nhân ca ca của rất ôn nhu, đối hần rất tốt nga.

Hần ăn đến bụng nhỏ tròn căng, cảm thấy mỹ mãn.

Phong Văn Tuyết nhìn hần chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt to, một bộ dạng cơm no rượu say, không khỏi cúi đầu cười, sờ cái bụng nhỏ của hần, vui vẻ nói: “Người ăn thật là quá nhiều a, coi cái bụng nhỏ giống cái trống rồi.”

Đông Phương Vô Song ha hả cười, ở trong lòng y ngộ nguây thân thể.

Phong Văn Tuyết nói: “Ăn nhiều rồi phải luyện tập chăm chỉ mới được. Sau này phải hảo hảo học võ, sẽ không trưởng thành tiểu mập mập.”

Đông Phương Vô Song nói: “Sẽ không. Tất cả mọi người nói ta lớn lên khả ái như thế, tương lai nhất định là một tiểu công tử tuấn tú nha.”

Phong Văn Tuyết xoa xoa thịt ở quai hàm hần, cố ý bỏ qua qua ngũ quan tinh xảo khả ái, nói: “Đó là lừa người thôi, xem người hiện tại béo, còn tiếp tục như vậy cũng không thành.”

Đông Phương Vô Song trợn mắt nhìn y một hồi, nói: “Phong ca ca, người không thích mập mập sao? Ta đây sau này ăn ít một chút.”

Phong Văn Tuyết nghĩ tiểu hài tử này nếu thích bản thân như thế, vậy mình cũng nên vì hần làm chút gì đó mới được. Lúc này thấy hần lưu ý lời nói của mình như vậy, liền nhân cơ hội nói: “Ăn ít không cần, người hiện

tại chính là đang lúc phát triển cơ thể. Sau này đọc nhiều sách, luyện nhiều võ, tương lai mới có thể trở thành một người văn võ toàn tài.”

“Phong ca ca thích văn võ toàn tài sao?”

“Ân, thích.”

Đông Phương Vô Song khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nghiêm túc. Hắn rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cố sức gật đầu, nhìn thẳng Phong Văn Tuyết, cực kỳ nghiêm túc nói: “Vây Vô Song sau này liền làm một văn võ toàn tài, sau đó thú Phong ca ca làm thể tử phi của ta.”

Toàn bộ nhà ăn bỗng chốc yên lặng.

Phong Văn Tuyết cho rằng mình nghe lầm, nói: “Vô Song, ngươi nói cái gì?”

Hai bàn tay nhỏ bé của Đông Phương Vô Song ra sức nắm chặt: “Ta phải nỗ lực! Sau này thú Phong ca ca làm thể tử phi của ta!” cùng với việc lặp lại lời nói, dường như quyết tâm cũng thêm kiên định một tầng.

Phong Văn Tuyết co rút khóe miệng, thầm nghĩ người còn nhỏ tuổi, biết thú phi là ý tứ gì không ?

Đông Phương Vô Song lôi kéo tay áo y, vui mừng xa xả nói: “Phong ca ca, chúng ta liền ước định như thế nha.”

Phong Văn Tuyết không đành lòng dả kích khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của hắn, nghĩ đến mình vừa mới khơi dậy lòng hiếu học của hắn, vạn nhất nhất phủ định, tiểu gia hỏa bất cần, chẳng phải là kiểm củi ba năm thiêu một giờ?

Phong Văn Tuyết cũng không làm lỗ vốn buôn bán, liền từ chối cho ý kiến nói: “Ngươi thật làm được rồi hãy nói.”

Đông Phương Vô Song còn chưa đến tuổi có thể nghe hiểu người lớn thoái thác nói như vậy, ở trong lòng hắn Phong Văn Tuyết đã đồng ý việc này, không khỏi toét miệng nhỏ cười to, lộ ra hàm răng nhỏ đen xì đang lúc thay răng.

Đông Phương Quân Nhân thu được bồ câu đưa tin của Thần Minh giáo, khẩn cấp đuổi theo, cuối cùng vào buổi trưa đuổi kịp thuyền của Thần Minh giáo

Hắn xa xa liền nghe thấy tiếng cười của Đông Phương Vô Song, ở trên boong tàu, không khỏi giật mình trợn to mắt.

Hắn, hắn, hắn thấy được cái gì?

Phong Văn Tuyết cứ nhiên mang theo Đông Phương Vô Song chơi đùa.

Thần minh giáo Lý hộ pháp tại Đồng Thành mua vài con điều giấy, dự định trở về đưa cho nhi tử Đông Trùng cùng Hạ Thảo. Lúc này được dịp mượn hoa dâng phật, đưa cho Tĩnh vương tiểu thể tử một con.

Đông Phương Vô Song kéo dây thừng ở trên boong tàu chạy tới chạy lui, Phong Văn Tuyết ở bên cạnh bồi hắn, làm sao nhìn thế nào cũng có vẻ hoà thuận vui vẻ.

Đông Phương Quân Nhân đáy lòng âm thầm bội phục: Mạch Nha Đường, người không hổ là Đông Phương gia ta xuất phẩm, thủ đoạn thu phục mỹ nhân quả nhiên rất cao.

Đông Phương Quân Nhân và Phong Văn Tuyết hàn huyên vài câu, ở lại trên thuyền cùng nhau dùng ngọc thiện, liền chuẩn bị mang Đông Phương Vô Song cáo từ.

Đông Phương vô song không nghĩ tới nhanh như thế đã phải chia tay mỹ nhân, không khỏi gào thét khóc to.

Đông Phương Quân Nhân cả đầu đều đau, ngực vừa tức giận vừa cảm thấy mất mặt, muốn mạnh mẽ ôm hắn đem đi.

Đông Phương Vô Song rất biết xem xét thời thế, thấy khóc nháo cũng vô ích, hiển nhiên sự tình không thể không làm, liền ôm đùi Phong Văn Tuyết khóc thút thít nói: “Phong ca ca, ta phải đi, người không được quên ta a, nhất định, nhất định không được quên ta a.

Phong Văn Tuyết cũng cảm thấy có chút không muốn, suy nghĩ một chút, liền móc ra một cái lệnh bài màu bạc nhét vào trong bàn tay nhỏ của hắn, nói: “Đây là lệnh bài của Thần Minh giáo ta, người hảo hảo thu về. Sau này có việc có thể cầm lấy nó tới tìm ta.”

Đông Phương Quân Nhân nhận ra đây là lệnh bài cao nhất của giáo chủ Thần Minh giáo, không khỏi trong lòng vừa động, Phong Văn Tuyết một cái.

Đông Phương Vô Song thút tha thút thít nhận lấy lệnh bài, dụi dụi mắt nói: “Đây là tín vật đính ước sao? Phong ca ca yên tâm, ta nhất định sẽ cất giữ tốt.”

Phong Văn Tuyết không nhịn được co rút khóe mắt, thầm nghĩ đứa nhỏ này rốt cuộc là ai dạy a?

Đông Phương Vô Song bỗng nhiên nhìn hai bên một chút, kéo lấy tay Phong Văn Tuyết, đem y túm đến trong góc, hướng y ngoắt ngoắt tay.

Phong Văn Tuyết không rõ nguyên nhân, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng hắn.

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc, đột nhiên ra tay như tia chớp, một phen giật lấy mặt nạ trên mặt Phong Văn Tuyết, sau đó nhanh chóng ở trên gương mặt y hôn một cái thật sâu, nhỏ giọng nói: “Phong ca ca, ta thấy được mặt của người, người phải chờ ta trở lại cưới người nha.”

Phong Văn Tuyết sửng sốt, cuối cùng lần này kiểm chế bản năng của mình, không có đánh bay cái tiểu gia khóa “Phi lễ” với y.

Bình tĩnh.

Phải bình tĩnh.

Phong Văn Tuyết lúc này không khỏi có chút hối hận cho Vô Song cái lệnh bài kia.

Nhưng y làm việc luôn luôn sẽ không đổi ý, liền diện vô biểu tình một lần nữa mang lại mặt nạ, dắt lấy tay Đông Phương Vô Song trở lại trước mặt mọi người, giao cho Đông Phương Quân Nhân.

Đông Phương Quân Nhân đang cúi đầu nhìn boong thuyền, phảng phất trên boong thuyền của Thần Minh giáo có cảnh đẹp gì đó hấp dẫn hắn. Người của Đông Môn còn có một đám giáo chúng Thần Minh giáo phía sau hắn, tất cả đều nhìn trời lại nhìn trời, nhìn đất lại nhìn đất.

Phong Văn Tuyết như không có chuyện gì xảy ra cùng Đông Phương Quân Nhân hàn huyên mấy câu, liền cáo từ đối phương.

Đông Phương Quân Nhân mang theo Đông Phương Vô Song trở lại trên thuyền Đông Môn, thầm hạ quyết tâm, sau khi trở về kinh nhất định phải hảo hảo dạy dỗ đứa cháu nhỏ này, ngay cả Thiếu giáo chủ Thần Minh giáo cũng dám đùa giỡn, ai biết hắn lớn lên sau này có phải hay không ngay Thiên Vương lão tử cũng dám thượng a...?

Lại không biết Đông Phương Vô Song không chỉ có đùa giỡn Phong Văn Tuyết nhiều lần, thậm chí ngay cả nụ hôn đầu của đối phương cũng đã đoạt rồi.

Lúc này trong đầu nhỏ của Đông Phương Vô Song đang suy nghĩ, hôn lên mặt Phong ca ca cảm giác không tốt như hôn môn đầu ... Xem ra sau này muốn hôn thì phải hôn môi, hắc hắc hắc.

Đông Phương Quân Nhân đem Đông Phương Vô Song mang về kinh, như thế nào bẩm báo song thân cùng đại ca đại tẩu đều không đề cập tới, tóm lại ngày sau, cuộc sống tuổi thơ hạnh phúc của tiểu thể tử Đông Phương Vô Song coi như là kết thúc.

Ba năm sau, Đông Phương Vô Song tám tuổi, trong vương phủ nghênh đón ngũ thập thọ thần (sinh nhật năm mươi tuổi) của lão Vương gia Đông Phương Hạo Diệp. Người đến đây chúc thọ cuộn cuộn không dứt, Thần Minh giáo bởi vì Tĩnh Vương phủ cùng đồng môn quan hệ, cũng có hạ lễ đưa tới.

Đông Phương Vô Song vẫn đối với Phong Văn Tuyết nhớ mãi không quên, nghe nói Thần Minh giáo có người tới, liền vội vàng đi xem. Ai ngờ tới lại không phải là Phong Văn Tuyết, mà là đại ca của Phong Văn Tuyết, vị kia mới vừa tròn hai mươi tuổi, đã đánh bại thiên hạ đệ nhất kiếm Sùng Sơn trưởng lão, cũng bởi vậy giành được danh hiệu người có võ công đệ nhất thiên hạ Phong Thánh Vũ.

Đông Phương Vô Song thật là thất vọng. Hắn kéo lấy bạn tốt tiểu bánh bao đang chạy loạn ở yến hội , mang theo y len lén đi nhìn Phong Thính Vũ .

Nói về tiểu bánh bao này là bạn tốt mà hắn ở trong thư viện hoàng gia quan hệ thân thiết nhất.

Đông Phương Vô Song thân phận tôn quý, tính cách vừa hoạt bát cơ trí, không phải người ăn thiệt thòi , hơn nữa mọi việc đều thuận lợi, ở trong thư viện hỗn độn chính là một người phong sinh thủy khởi.

Bất quá hắn thích nhất bằng hữu biết điều khả ái nhưng thân phận không rõ ràng, Triệu Tiểu Lâu, lại đặt cho y cái ngoại hiệu kêu “Tiểu bánh bao “. Bởi vì, chỉ có Triệu Tiểu Lâu là gia hỏa duy nhất trong học đường so với hắn trắng hơn, mềm hơn, còn có khuôn mặt nhỏ đô đô hơn.

Đông Phương Vô Song không nghĩ tới Triệu Tiểu Lâu nhìn thấy Phong Thính Vũ, thế nhưng lại nói: “Hắn thật là đẹp .”

“Đẹp? Chỗ nào đẹp? ” Đông Phương Vô Song kỳ quái hỏi.

Phong Thính Vũ kỳ thực cùng Phong Văn Tuyết lớn lên thập phần giống nhau, chẳng qua không biết vì sao, ở trong mắt Đông Phương Vô Song, Phong Thính Vũ cùng với hai chữ “Mỹ nhân ” hoàn toàn không có quan hệ.

Triệu Tiểu Lâu nói: “Ta cảm thấy được hắn rất đẹp nha.”

“Nam nhân có cái gì đẹp , lại không phải nữ nhân. Hừ! ” Đông Phương Vô Song khinh thường nói: “Hơn nữa ta một chút cũng không cảm thấy hắn đẹp mắt. Toàn thân không phải là trắng chính là đen, giống như cái tượng gỗ , ta đã thấy mỹ nhân so với hắn xinh đẹp hơn nhá.”

Ở trong lòng hắn, vẫn là Phong Văn Tuyết đầu ngân sắc trường phát kia lay động phiêu lượng cùng mặt nạ tinh xảo quý dị trên mặt còn có mị lực hơn. Như thế nhiều năm trôi qua, hắn cũng nữa chưa bao giờ gặp qua mỹ nhân nào có màu tóc giống Phong Văn Tuyết.

Triệu Tiểu Lâu cái hiểu cái không nói: “Người không phải nói hắn là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao?”

“Kia là hai chuyện khác nhau, hiểu không? ” Đông Phương Vô Song giống như tiểu đại nhân nói.

Sau khi đại thọ năm mươi của Gia gia qua đi , Đông Phương Vô Song dần dần đem chuyện Thần Minh giáo bỏ lại phía sau.

Năm tháng lưu chuyển, lại là tám năm trôi qua, Đông Phương Vô Song đã mười sáu tuổi.

Trong thời gian này, Tam thúc Đông Phương Quân Hòa của hắn chính thức đăng cơ, trở thành Văn Quốc chi đế. Ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu của hắn thăng làm thái thượng hoàng cùng hoàng thái hậu.

Cha của hắn vẫn là Tĩnh thân vương, Nhị thúc Đông Phương Quân Thành từ Lâm Giang vương thăng làm Đức thân vương, Ngũ thúc Đông Phương Quân Nhân thì trực tiếp được phong làm Dũng thân vương.

Đến lượt hắn thì sao... Vẫn là một “quả hồng ” nhỏ của Tĩnh Vương phủ.

4. Chương 4

“Ha ha ha, kinh thành, ta đi đây. Giang hồ, ta đến nào!”

Trên bến tàu vận tải bên ngoài kinh thành hơn năm mươi dặm, một thiếu niên đen nhẻm như tiểu khất cái đứng ở trên khoang thuyền chất đầy hàng hóa , hai tay chống nạnh, làm bộ dáng ngửa mặt lên trời cười to .

“Tiểu Phương tử, người đứng trên hàng hóa đồng làm gì? Mau chóng xuống đây hỗ trợ, còn dám lười biếng, lão tử đem người ném khỏi thuyền ! ” một đại hán ở trên boong thuyền hung ác quát hắn.

Thiếu niên kia lập tức im lặng, lẽ mà lẽ mề từ phía trên leo xuống, lấy lòng nói: “Lý đại ca, đây là lần đầu tiên ta ly khai kinh thành, có chút hưng phấn quá ..., ngài vậy ngàn vạn chớ để ý, ta đây đi làm việc. Ta đây biết ngài tâm rất tốt nha.”

Đại hán kia thật ra là người mặt ác tâm mềm , nhìn thiếu trước mắt bộ dáng cầu xin vui vẻ, liền hừ một tiếng, phất tay một cái nói: “Được rồi, được rồi, đi làm việc đi.”

“Tuân lệnh. ” thiếu niên cười khẽ nắm chặt quyền, chạy đến trong thuyền hỗ trợ .

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là Tĩnh Vương phủ tiểu thế tử năm vừa mới mười sáu Đông Phương Vô Song.

Nói về tâm tính Đông Phương Vô Song , từ khi hán mười ba mười bốn tuổi dần dần nảy nở, lộ ra bộ dạng thiếu niên sau này, nhiệt huyết cùng tính cách hiếu kỳ của người thiếu niên kia cũng bắt đầu tăng lên gấp mấy lần.

Sau nhiều lần hướng cha mẹ mãnh liệt yêu cầu đi lẫn lộn giang hồ không kết quả , trong ba năm hán trốn nhà đi không dưới mười lần, nhưng mỗi lần cũng bị bắt trở lại. Nhưng lần này, hán cuối cùng cũng thành công.

Đông Phương Vô Song trong lòng đắc ý, lại không biết đây là vì hán năm nay đã trưởng thành, hơn nữa võ công cũng có chút thành tựu, trưởng bối trong nhà cố ý thả nước, để cho hán tới giang hồ lịch lãm một phen.

Đông Phương Vô Song những năm này có người nhà quản giáo, tính tình đã thu liễm không ít, người cuối cùng cũng tiến tới, miễn cưỡng được cho văn võ song toàn đi.

Hai năm trước hán trong lúc vô tình từ trong rừng bảo bối của mình lục ra cái lệnh bài năm đó Phong Văn Tuyết đưa cho hán, liền nhớ lại đã nói chờ sau khi mình “Văn võ song toàn “, hứa hẹn muốn thú ngân phát ca ca kia làm thế tử phi

Nói thật, qua mười một năm, hán đối với bộ dáng Phong Văn Tuyết đã không còn nhớ rõ, hơn nữa sự tình qua nhiều năm như vậy, nói không chừng người ta sớm đem hán quên mất, cũng không thể quá tưởng thật.

Nhưng năm đó yêu thích cùng tình cảm trẻ con với người kia lại ấn tượng sâu sắc. Nhất là Phong Văn Tuyết phong độ tư thái không giống mọi người, làm cho hán nhiều năm trước tới nay luôn luôn nhớ mãi không quên.

Đông Phương Vô Song nằm trong gian phòng đơn sơ dưới khoang thuyền, móc ra tấm lệnh bài màu bạc luôn luôn cẩn thận cất giấu bên người , phía trên hoa văn tinh xảo cùng văn tự ưu nhã , làm cho hán nhớ tới mặt nạ trên mặt Phong Văn Tuyết.

Thật là mong đợi a.

Đã qua mười một năm, không biết vị mỹ nhân ca ca kia hiện tại biến thành bộ dáng gì rồi ?

Phong Văn Tuyết vẫn không thành thân, mà Đông Phương Vô Song từ gia gia và chỗ Linh ẩn cốc , cũng biết bí mật các đời Thần Minh giáo giáo chủ .

Không thể cùng nữ nhân có quan hệ xác thịt, cho nên chỉ có thể tìm Ma Da nam tử sinh sản đời sau sao?

Nếu Phong Văn Tuyết là do Ma Da nam tử sinh dục, vậy hán nhất định kế thừa trọn vẹn huyết mạch. Nói đúng ra, kỳ thật Phong Văn Tuyết cũng có thể sinh dục.

Đông Phương Vô Song biết ngoại tổ mẫu của hán hoàng thái hậu Thu Tử Lăng hiện nay, chính là người Ma Da.

Chẳng qua người Ma Da truyền thừa vô cùng kỳ quái, nếu là nam tử tự mình sinh con nối dõi, vô luận nam nữ đều thừa kế huyết mạch này. Nếu là cô gái cùng ngoại tộc người thành thân, vậy sinh dưỡng nữ nhi chỉ có thể thừa kế một nửa huyết mạch . Mà Ma Da nam tử cùng nữ nhân ngoại tộc thành thân, chắc là sẽ không sinh ra loại huyết mạch này.

Ngoại tổ mẫu của hán bản thân là do Ma Da nam tử sinh, nhưng mẫu thân hán Đông Phương Hoa Dung cũng chỉ có một nửa huyết thống này, đến hán ... Mặc dù phụ thân của hán Đông Phương Quân Khiêm cũng là người Ma Da, nhưng chỉ cần không phải phụ thân sinh ra, người Ma Da truyền thừa chính là theo mẫu hệ, cho nên hán dường như không từ chỗ mẫu thân thừa kế huyết thống của người Ma Da.

Nói cách khác, Đông Phương Vô Song hẳn là một người bình thường, không thể nào giống như Ma Da nam tử vì tình thụ thai.

Chuyện này khi hắn khi còn bé, tổ phụ của hắn Bắc Đường Diệu Nguyệt từ Linh ẩn cốc mời tới Bạch Vũ (chính là thầy thuốc của người Ma Da) giúp hắn xác nhận qua.

Tĩnh Vương phủ một nhà đường như bởi vì ...sự kiện này vừa thử phào nhẹ nhõm vừa lo lắng, phức tạp mà mâu thuẫn.

Thử phào nhẹ nhõm vì tương lai Đông Phương Vô Song sẽ không lấy thân thể nam tử sinh dục, thừa nhận cực khổ như vậy. Lo lắng là bởi vì tiểu tử này nam nữ không kiêng kỵ, khó bảo đảm tương lai sẽ không tìm nam nhân làm thể tử phi, đến lúc đó nam tử kia nếu như không phải là người Ma Da, Tĩnh Vương phủ truyền thừa sẽ phải chật vật.

Bất quá hiện tại...

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc.

Phong Văn Tuyết là người Ma Da. Nếu thật không thể đạt tới lương tình tương duyệt, Đông Phương Vô Song vậy hết sức mong đợi có thể thực hiện lời hứa của mình khi còn bé.

Hắn một đường theo thuyền đến thành trấn tiếp theo, kiếm được chút bạc, liền rời khỏi đội thuyền đổi sang đường bộ.

Hắn chưa bao giờ xem thường hệ thống tình báo của Tĩnh Vương phủ và Đông Môn, hơn nữa vạn nhất Tam thúc hoàng đế của hắn còn có hai vị Thân Vương thúc thúc cũng gia nhập vào trong đại quân tìm kiếm, vậy hắn chính là chạy đến chân trời góc biển cũng có thể bị tóm trở lại , cho nên phải cẩn thận hành sự.

Đông Phương Vô Song cũng không lo lắng, một bên du sơn ngoạn thủy, một bên làm công ngắn hạn kiếm lộ phí. Lần này hắn đi ra ngoài không dám mang ngân phiếu châu báu những thứ dễ dàng bị truy tung, chỉ mang theo chút ít bạc vụn cùng vàng vụn, cho nên phải cố gắng tự lực cánh sinh a.

Đông Phương Vô Song dung mạo tuấn mỹ, thông minh lanh lợi, biết ăn nói, một đường vừa chơi vừa đi, cũng không chịu thua thiệt nào, lại tăng thêm không ít hiểu biết, cũng học được rất nhiều thứ.

Bất quá đây là giang hồ a, vĩnh viễn so với tường tượng còn muốn phức tạp hơn.

Đông Phương Vô Song nhớ kỹ Nhị thúc Ngũ thúc nói qua cho hắn những chuyện giang hồ kia, cho nên một đường mặc dù gặp một chút nguy hiểm cùng bầy rập, nhưng đều bị hắn khéo léo tránh được. Chẳng qua là ai có thể nghĩ đến, cuối cùng hắn lại thua ở trên tay một vị lão thái thái bình thường.

Lúc ấy cửa miếu hội người chen chúc người, hắn chẳng qua là nhẹ nhàng đụng c lão thái thái kia một chút, ai ngờ bà có thể ngã nhào trên đất, kêu trời trách đất, nói mình bị đụng ngã thành trọng thương. Sau đó liền có mấy đại hán tráng kiện nhảy ra , nói hắn đụng thương lão mẫu của bọn họ.

Đông Phương Vô Song biết đây là gặp phải lừa đảo, một phen tranh luận sau đó lấy được thắng lợi, thấy mấy đại hán kia đỡ lấy lão thái thái ủ rũ mà rời đi, trong lòng còn rất đắc ý. Kết quả quay đầu lại vừa sờ túi tiền, mới phát hiện mình túi tiền bị người sờ soạng.

Đông Phương Vô Song khóc không ra nước mắt.

Phải biết rằng lấy thân thủ của hắn, trộm cắp nhai nhép tầm thường mơ tưởng từ trên người hắn lấy ra đồ vật , cho nên dọc theo đường đi tất cả đều bình an vô sự. Nhưng một hòa thượng đi ngang qua ngoài sân miếu nói cho hắn biết, lão thái thái kia mặc dù không biết võ công, nhưng là thần thủ có nổi danh ở khu vực Giang Nam, mấy đại hán là đệ tử của bà, chuyên môn yểm trợ cho bà trộm đồ vật của người ngoài.

Đông Phương Vô Song đụng phải bọn trộm cắp, bằng sức một mình, không có biện pháp đối phó hành vi tác oai tác quái của đám người kia, hơn nữa nếu như chuyện âm ỉ lớn, bất luận trên công đường hay là dính vào môn phái giang hồ, cũng sẽ bị phụ vương hắn cùng Nhị thúc bọn họ phát hiện. Cho nên Đông Phương Vô Song không thể làm gì khác hơn là đánh rớt hàm răng kèm nuốt máu, tự nhận xui xẻo.

Bất quá hắn cũng không phải dễ bắt nạt. Lúc gần đi tra rõ nơi ở của đám lừa đảo kia, lén lút đi vào phóng hỏa lớn, làm cho lão thái thái cùng mấy người đệ tử tức giận tới mức dậm chân.

Đông Phương Vô Song báo thù xong, hài lòng lần nữa lên đường. Bất quá thiếu bạc, đi đường gian khổ a.

Đông Phương Vô Song tính toán thời gian, chính mình từ kinh thành đi ra ngoài cũng được mấy tháng, không thể trì hoãn. Hơn nữa nơi này cách tổng đà Thần minh giáo cũng không xa, trên người vẫn còn mấy văn tiền, kiên trì kiên trì nào.

Vì vậy đáng thương Đông Phương tiểu thể tử, giống hệt tiểu khát cái, chịu đói chịu khát, cuối cùng cũng đến tiểu thành trấn kêu Thanh Phong trấn.

Lúc này hắn đã xài hết đồng tiền cuối cùng rồi, bụng đói ba ngày, khỏi nói có bao nhiêu đáng thương.

Đông Phương Vô Song đứng ở bên đường, chống cằm nhìn người đến người đi trên đường, trong lòng đang suy nghĩ nên hay không nên trước đi tìm tửu lâu cửa tiệm làm công ngắn hạn, ai ngờ đúng vào lúc này, trước mắt thoáng một cái, một cái bóng người quen thuộc đi qua trước người hắn.

Đông Phương Vô Song dụi dụi mắt, nửa định thần nhìn lại, xác định quả nhiên là cái người kia.

Mặc dù bọn họ nhiều năm không gặp, nhưng gia hỏa bộ dạng tiểu bạch thủ trắng vẻ mặt nhu thuận trắng trắng mềm mềm, thật là đến đâu cũng có thể nhận ra a.

“Bánh bao! Bánh bao! Tiểu bánh bao” Đông Phương Vô Song hưng phấn mà cao giọng hô lớn.

Người nọ dường như không nghe thấy, không yên lòng mà tiếp tục đi về phía trước, đầu cũng không quay lại.

Đông Phương Vô Song nổi giận, thầm nghĩ hay cho người tiểu bánh bao, thế nhưng không để ý tới ta.

Thế là hắn một thân phi về trước, nhào tới.

“Ôi!”

“Ôi!”

Đừng hoài nghi, đúng là hai tiếng kêu đau. Tiếng thứ nhất do tiểu bánh bao bị hắn đụng ngã phát ra, tiếng thứ hai... Là tiểu bánh bao, gia hỏa vô dụng kia thế nhưng không chịu nổi trọng lượng của hắn, thoáng cái bổ nhào ngã xuống đất, vì vậy liên lụy Đông Phương Vô Song cũng kêu đau một tiếng.

Hai người xâm lấn ở cùng nhau, lấy tư thế chụp ếch đúng chuẩn mà nằm sấp trên mặt đất.

“Ai ai, đau quá... Người nào a?”

Tiểu bánh bao giãy dụa lấy quay đầu lại, đau đến ánh mắt đều đỏ.

Đông Phương Vô Song hai tay kéo lấy mặt tròn của hắn, hưng phấn mà nói: “Tiểu bánh bao, đã lâu không gặp! Đã lâu không gặp a! Người còn nhớ rõ ta không? Người có nhớ ta hay không a?”

Người nọ sững sờ một chút, bỗng nhiên cả kinh kêu lên: “Mạch nha đường?”

Hừ hừ, coi như người còn nhớ rõ ta.

Đông Phương Vô Song cảm động hết sức, cũng không so đo hắn mới vừa rồi không nghe thấy tiếng gọi của mình, kích động ôm chặt hắn: “A a a người còn nhớ rõ ta! Rất cảm động kêu gào...”

Thật là tha hương gặp bạn cũ a.

Đông Phương Vô Song hạnh phúc nằm gục ở trên bàn của tửu lâu danh tiếng nhất tiểu trấn, ăn đến bất diệt nhạc hồ.

Tiểu bánh bao, bạn tốt Triệu Tiểu Lâu thân với hắn khi còn bé, tựa hồ đối tượng ăn của hắn cảm giác thâm không nở nhìn, sau khi biết hắn đã đói bụng ba ngày, lại càng kinh ngạc mà há to miệng.

“Người, người, người lại đói bụng ba ngày? Người không phải là thể tử sao? Người không mang bạc sao? Người sao lại mặc trang phục này? Âm vệ của người đâu?”

Đông Phương Vô Song ăn uống no nê, ưỡn lấy cái bụng nhỏ tròn vo, thoải mái ngã ở trên ghế mà nấc, mới có thời gian trả lời hắn: thư hương môn đệ (sách ưa chuộng ở nhà) “Thứ nhất, ta có mang bạc, bất quá

bị trộm. Ợ... Thứ hai, ta sợ dĩ mặc trang phục này, là bởi vì ta rời nhà trốn đi, cho nên phải hạ thấp , ợ... Nhất định phải hạ thấp ! Thứ ba, ta không mang áo vệ. Người gặp qua người nào rời nhà đi lại mang áo vệ? Thật là đàn. Ợ...”

“Rời nhà trốn đi? ” Triệu Tiểu Lâu quá kinh hãi thất sắc.

Ngoan ngoãn một chút cũng không được ! Gia hỏa này nhưng là Tĩnh Vương gia thế tử, tâm can bảo bối của trưởng công chúa, cháu ruột kiêm cháu ngoại của hoàng đế đương triều ... Lại dám rời nhà trốn đi?

Triệu Tiểu Lâu bị làm cho sợ đến mặt không còn chút máu, nói: “Người, người, người không thể ở lại chỗ này, mau mau trở lại kinh thành đi!”

“Không về! ” Đông Phương Vô Song dứt khoát cự tuyệt đề nghị của hắn, đem chân gác ở trên bàn, ngâm cây tằm nghiêng mắt xỉa răng.

Ai ai, tư thế kia nói có bao nhiêu thấp kém thì có bấy nhiêu thấp kém, thô lỗ đến mức làm cho Triệu Tiểu Lâu không để ý xấu hổ mà thừa nhận chính mình biết hắn, càng đừng nói để cho người khác biết hắn chính là tâm can bảo bối của toàn bộ hoàng gia Văn Quốc rộng lớn này tiểu thế tử Đông Phương Vô Song.

Ai... Thật là cô phụ hắn đây hảo tướng mạo .

Triệu Tiểu Lâu cố gắng cúi đầu, đè xuống cảm xúc đang hiện hữu của mình.

Đông Phương Vô Song đột nhiên nhớ tới, hỏi: “Ai, bánh bao, người sao lại ở chỗ này a? Quê nhà người không phải là ở Liễu Châu sao?”

“Ngô... Ta...”

“Nói mau!”

Triệu Tiểu Lâu từ nhỏ bị cường quyền của Đông Phương Vô Song lãnh đạo, dưỡng thành “Thói quen tốt” đối với người bạn tốt này nói gì nghe vậy , mặc dù qua nhiều năm như thế, nhưng vừa bị hắn quát, vẫn là theo bản năng mà buột miệng nói : “Ta là tới tìm người.”

“Người cũng là đến tìm người? Người thế nào a? ” Đông Phương Vô Song ánh mắt sáng lên, hăng hái bừng bừng úp sấp trước mặt hắn.

Triệu Tiểu Lâu trên mặt đỏ hồng, cúi đầu, ấp úng không nói. Thật ra thì hắn cũng không biết Phong Thính Vũ là người thế nào của hắn.

Bằng hữu? Chớ trào cao, lại nói còn giống như sai biệt bối phận .

Thân thích? Im lặng... Bát can tử đã bắt trứ a.*

Bát can tử đã bắt trứ : tám gậy tre đánh không được aka bắn đại bác không tới

Ân nhân? Càng kỳ quái hơn.

Kia, kia, kia là thế nào đây ?

Nhìn hắn bộ dạng thẹn thùng khó xử, Đông Phương Vô Song đột nhiên linh quang chợt lóe, nói: “Người yêu?”

Triệu Tiểu Lâu sợ hết hồn, thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống .

Đông Phương Vô Song thấy hắn bộ dạng như vậy, lập tức hai mắt sáng lên: “Ha ha ha, ta nói đúng! Tiểu bánh bao, người là đến tìm người yêu!”

“Cái gì yêu, yêu...” Triệu Tiểu Lâu đỏ bừng cả khuôn mặt, cái từ kia sao cũng không cách nào từ trong miệng thốt ra.

Ai nha nha, cái bộ dạng xấu hổ này thật đúng là khả ái, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào mà nghĩ muốn khi dễ hắn .

Đông Phương Vô Song khấn cấp kéo vạt áo của hắn hỏi: “Này có gì mà xấu hổ. Nói nhanh lên, người yêu của người là khuê tú nhà ai ? Bao nhiêu tuổi? Tính cách như thế nào? Dung mạo ra sao? Có phải hay không là tuyệt đại giai nhân? Mau mau khai báo!”

Khó thấy được người bạn tốt ngoan ngoãn nghe lời sẽ vì người yêu chạy đến địa phương xa như vậy , hắn sao có thể không hảo hảo “Quan tâm ” một chút, ha ha a.

“Không, không phải là! Không phải là... Người yêu. ” Triệu Tiểu Lâu bị bạn tốt uy áp, cực kỳ gian nan phun ra mấy chữ này.

“Không phải ? Người gạt ai hả, vẻ mặt người rõ ràng nói là phải. ” Đông Phương Vô Song không tin.

Triệu Tiểu Lâu ngăn người, sờ sờ mặt của mình: “Vẻ mặt của ta?”

“Đúng vậy. ” Đông Phương Vô Song nhìn hắn, mắt to đảo qua đảo lại chuyển hai vòng, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay một cái nói: “Ha ha! Người có biết hay không biết mình thích nàng đi? Vậy người ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi đây làm gì ? Người tiểu ngu ngốc!”

Triệu Tiểu Lâu cả người chấn động, giống như thể hồ quán đỉnh *, mở to hai mắt nhìn ngẩn người.

*Thể hồ quán đỉnh : một thứ mỡ sữa đông đặc nhất, vị nó rất nồng rất đặc, cho nên được các đạo (đạo Phật..) thiết yếu gọi là quán đỉnh đề hồ.

Đây là hình minh họa, ta tìm được mỗi hình này thôi.

Đông Phương Vô Song vừa nhìn cái dạng kia của hắn, cũng biết hắn mới vừa bị chính mình nhắc cho rõ ràng, đợi nghĩ rõ còn cần thời điểm nha, liền bửu môi nói: “Được lắm được lắm, người không muốn nói trước hết đừng nói. Hiện tại ăn uống no nê, mau dẫn ta trở về khách *** người ở, ta muốn tắm rửa.”

“Nga... Được a.”

Cùng Triệu Tiểu Lâu trở về khách ***, thông thả ung dung tắm rửa sạch sẽ, Đông Phương Vô Song không khỏi vừa lòng thỏa ý.

Bất quá Triệu tiểu lâu tiểu bánh bao này làm sao cũng không chịu nói hắn tới nơi này là tìm ai, ngược lại Đông Phương Vô Song cũng rất muốn hảo hảo miêu tả một chút mỹ nhân ca ca của mình, vì vậy cố ý đắc ý nói: “Ta cho người biết nga, mỹ nhân này thật không tầm thường, ta nhớ thương y rất nhiều năm rồi.

“Lần này cuối cùng cũng để cho ta bắt được cơ hội từ trong nhà chạy ra ngoài tìm y! Ha ha ha... Người nhìn sao, ta không thể không đem y mang trở về làm thể tử phi của ta!”

Đáng tiếc Triệu Tiểu Lâu mười năm như một ngày chính là một hài tử thành thật, một chút lòng hiếu kỳ cũng không có, nghe lời của hắn cũng không phản ứng gì, để cho Đông Phương Vô Song một bụng lời muốn nói đều nén trở về, không khỏi hết sức buồn bực.

Đông Phương Vô Song người bởi vì không còn đồng nào, thật vất vả ” Tôm ” đến một vị lão hữu, tự nhiên như hình với bóng, ăn uống ngủ đều dựa vào hắn.

Hai người họ xa cách gặp lại, “Mục tiêu ” lại đều ở Thanh Phong trấn, tự nhiên ở chung vui vẻ, cùng nhau kết bạn tìm mỹ.

Chẳng qua là vừa qua ngày , hai người đều buồn bực.

“Ai...”

“Ai...”

Đông Phương Vô Song trước hết sa sầm không giữ được tinh thần , chán nản nói: “Ai, người nói Phong Thanh trấn này cũng không lớn, sao tìm không được người ta muốn tìm chứ.”

Triệu Tiểu Lâu gật đầu, đồng cảm nói: “Đúng vậy a, ta cũng tới nửa tháng, vẫn là không thu hoạch được gì a...”

“Thật là tà môn. Chẳng lẽ ta lầm? Không có a, Đông Môn chúng ta tin tức cho tới bây giờ chưa từng sai...”
Đông Phương Vô Song nhăn lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nói thăm. Hắn rõ ràng đã sớm điều tra rõ ràng, tổng

đà Thần Minh giáo ở Thanh Phong trấn này, nhưng làm sao tới lâu như vậy còn không có được một tia manh mối đây?

Hai người đang tương đối buồn rầu, bỗng nhiên một đạo màu bạc từ đằng xa vụt qua. Đông Phương Vô Song ánh mắt sáng ngời, nhảy dựng lên, hét lớn một tiếng: “Mỹ nhân!” tiếp theo tựa như tên rời cung, chân chữ một chút rồi vọt ra ngoài.

Hắn đuổi sát ngân phát (tóc bạc) chột lóc lên.

Hắn tin chắc chính mình không có nhận lầm. Bởi vì cái loại màu tóc đặc thù này, chỉ có Phong Văn Tuyết mới có. Cho dù rất nhiều lão nhân gia cũng là tóc bạc phơ, nhưng cùng màu bạc khỏe mạnh mềm mại sáng bóng lại hoàn toàn bất đồng.

Đông Phương Vô Song mấy năm này, võ công giỏi nhất chính là khinh công.

Thứ nhất hắn tính tình nhanh nhẹn, vốn là thích hợp loại công phu nhảy nhót này, thứ hai thì sao... Hắn ở kinh thành thường xuyên gây họa, còn nhỏ bị nhóm phụ thân thúc phụ hắn đuổi theo đánh, trưởng thành, mấy vị đường huynh đường đệ tiếp nhận “Trọng trách” của trưởng bối, thường thường cũng muốn ở phía sau đuổi theo hắn.

Đông Phương Vô Kỵ từng đối Đông Phương Quân Khiêm oán giận nói: “Đại bá, ngài đem đại ca khinh công dạy tốt như thế làm gì? Một mỗi mấy huynh đệ chúng ta đều đuổi không kịp hắn. Chọc họa hắn chạy trốn nhanh nhất, để cho mấy người chúng ta chịu tiếng xấu thay cho người khác.”

Đông Phương Quân Khiêm thở dài im lặng. Thầm nghĩ, tiểu tử người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng còn oán trách, không biết ta đây tay chân già cả mới một sao?

Tóm lại, Đông Phương Vô Song ở phương diện khinh công đặc biệt có thiên phú, tuổi còn nhỏ, ở trên giang hồ cũng là số một số hai.

Người tóc bạc kia tốc độ cực nhanh, Đông Phương Vô Song liều mạng toàn lực, dĩ nhiên liên tục nỗ lực bám riết ở phía sau.

Đợi ra khỏi trấn, bắt tri bắt giác đuổi tới nơi hoang vắng không người.

Đông Phương Vô Song vòng qua chân núi, đột nhiên nhìn thấy người tóc bạc kia dừng ở trước một chiếc xe ngựa, đang nói chuyện với một người ngồi trên cang xe.

Người trên cang xe nọ nhìn thấy hắn từ đằng xa cùng tới đây, không khỏi cười nói: “Sao vậy người phía sau lại dính theo cái đuôi nhỏ?”

Người tóc bạc lưng đưa về phía Đông Phương Vô Song, nói: “Mấy năm không có trở lại, không nghĩ tới trên giang hồ mới xuất ra không ít tiểu bối công phu rất cao.”

Người trên xe ha ha cười một tiếng, nói: “Vẫn là chào hỏi đi, đừng làm cho người ta uống công theo người chạy xa như thế. Tiểu gia khóa, người theo chúng ta có chuyện gì a?”

Đông Phương Vô Song đã dừng bước lại. Hắn thấy người kia tuổi không ít, nhìn qua khoảng chừng hơn bốn mươi, diện mạo văn nhã ôn hòa, thật là thân thiết.

Người tóc bạc kia mặc dù không có xoay người, nhưng Đông Phương Vô Song mơ hồ cảm thấy có thể không phải là người mình mong đợi.

Hắn gãi gãi đầu, chấp tay thi lễ nói: “Vị ... Tiền bối này, tiểu bối cho là gặp phải cố nhân, trong bụng mừng rỡ, kia mới một đường đi theo tới đây, hiện tại nghĩ là nhận lầm người. Tiểu bối lỗ mãng, thỉnh tiền bối chớ trách.”

Người nọ ha ha cười một tiếng, nói: “Tiểu tử người xoay chuyển nhanh trí. Tùy Liễu a, người quay đầu lại xem một chút có hay không biết tiểu gia khóa này, nói không chừng thật đúng là cố nhân đấy.”

Người tóc bạc từ từ xoay người lại, nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái.

Đông Phương Vô Song vừa nhìn, không khỏi cảm thấy thất vọng, quả nhiên không phải là Phong Văn Tuyết.

Người này không có mang mặt nạ, tuổi nhìn qua cũng hơn ba mươi, bốn mươi, da dẻ thường trắng nõn, mặt mũi tuấn mỹ sắc bén, không ngờ cùng Phong Văn Tuyết cảm giác hết sức giống nhau.

Hắn nghe người nọ gọi y “Tùy Liễu”, trong lòng vừa động, đã đại khái đoán được thân phận người này.

Không từ mà biệt, chỉ một đầu tóc bạc cùng người khác bất đồng, chính là dấu hiệu các thế hệ giáo chủ Thần Minh giáo. Huống chi, tiền nhiệm giáo chủ Thần Minh giáo, phụ thân của Phong Thính Vũ và Phong Văn Tuyết, vừa vận liên gọi Phong Tùy Liễu.

Ồi uy, người này vậy nói không chừng là nhạc phụ tương lai của mình đây.

Đông Phương Vô Song đầu óc xoay chuyển thật nhanh, con người sáng ngời, nói: “Tiền bối, tiểu bối thật sự nhận lầm người. Bất quá vị cố nhân kia của tiểu bối, thật cùng tiền bối có chút tương tự.” nói xong ánh mắt cố ý ở trên đầu tóc bạc của y xoay một vòng.

Phong Tùy Liễu nghe hắn mở miệng một tiếng “Tiền bối”, vừa lấy “Tiểu bối” khiêm tốn, không khỏi cảm thấy tiểu tử này quả thật thông minh khéo léo, liền thần nhiên nói: “Vị cố nhân người muốn tìm là người phương nào?”

Đông Phương Vô Song từ trong lòng ngực móc ra miếng lệnh bài kia, nói: “Đây là y lúc trước tặng cho ta, để cho ta tùy thời có thể tới tìm y, chỉ là ta ở Thanh Phong trấn chừng mấy ngày, cũng tìm không thấy cánh cửa. Nhìn thấy màu tóc tiền bối giống với của y, nhất thời mừng rỡ, liền đuổi theo...”

Nói xong lại gãi gãi đầu, nói: “Không biết tiền bối có hay không biết vị cố nhân kia của ta? Có thể hay không dẫn ta đi gặp gặp y?”

Trên xe người nọ thấy rõ lệnh bài trong tay hắn, tay phải nắm thành quyền, đánh vào lòng bàn tay trái, nói: “Ai nha, người là cố nhân của A Tuyết? Ha ha, này thật hiếm có” nói rồi cùng Phong Tùy Liễu liếc nhau một cái.

Phong Tùy Liễu không nói gì.

Trên xe người nọ ha hả cười một tiếng, nói: “Tiểu tử, người muốn để chúng ta dẫn người đi gặp y cũng có thể, không biết người muốn đưa ra bao nhiêu tiền a?”

“A?” mặc dù Đông Phương Vô Song là người cơ trí, nghe thấy y nói như vậy, cũng không khỏi nhất thời kinh ngạc.

Người nọ ôn nhã cười một tiếng, nói: “Người kia có thể không gặp được đâu, người muốn để chúng ta dẫn đường, chung quy đưa ra chút lộ phí nha, mua bán lỗ vốn cũng không thể làm.”

Đông Phương Vô Song choáng váng.

Hắn chưa từng thấy người nào lớn lên nho nhã, bộ dáng nhã nhặn như thế, nhìn qua cũng rất có khí chất, rất có học vấn của trưởng giả, nhưng há mồm ngậm miệng đều là những vật thô tục.

Trên đời này sao lại có người có thể tao nhã nói ra lời của con buôn như vậy chứ?

Phong Tùy Liễu dường như hết sức bất đắc dĩ, vuốt vuốt cái trán, đối với Đông Phương Vô Song đang sừng sờ nói: “Người là người phương nào? Vì sao muốn tìm y?”

Đông Phương Vô Song phục hồi tinh thần, suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, chán nản nói: “Ta gọi Đông Phương Vô Song, khi còn bé quen biết Phong ca ca, rất là tưởng niệm y, cho nên mới tìm y. Nhưng ta hiện tại không có tiền, xuất không nổi lộ phí.” nói xong còn giữ giữ hai tay áo, nhằm bày ra chính mình thanh liêm.

“Đông Phương Vô Song?” Phong Tùy Liễu ánh mắt chợt lóe, nói: “Người cùng Tĩnh Vương phủ ở kinh thành là quan hệ gì?”

Đông Phương Vô Song không có gì giấu diếm, nói: “Ta chính là con của Tĩnh Vương.”

“Nguyên lai là Tĩnh Vương phủ tiểu thế tử a.”

Trên xe người nọ nhảy xuống xe ngựa, vẻ mặt mừng rỡ đi tới đánh giá hần một phen, vỗ vỗ vai hần nói: “Ta nghe qua tên của người. Chúng ta cùng Tĩnh Vương phủ còn có Đông Môn có chút sinh ý qua lại, vậy cũng coi là cố giao rồi.

“Người đã là con của Tĩnh Vương, bạc kìa cái gì cũng đừng nhắc nữa, tránh cho người ta cảm thấy chúng ta hà khắc văn bối. Người đã muốn gặp a Tuyết, chúng ta đưa người đi một đoạn đường cũng được.”

Phong Tuyền Liễu tựa hồ muốn nói cái gì, bắt quá nhìn người nọ một cái, vẫn là nhin xuống.

Người nọ thân mật kéo tay Đông Phương Vô Song, nói: “Thư hương môn đệ “Đi đi đi, chúng ta đến trên xe ngựa nói. Làm khổ người khi còn bé cùng A Tuyết quen biết, bây giờ còn nghĩ đến y, đây cũng là phúc phần của y. Người từ trong kinh thành làm sao tới? Chỉ một mình người sao?”

Đông Phương Vô Song thấy thái độ y thân thiết như thế, nói: “Ta là một mình từ trong kinh thành đi ra, hai vị tiền bối ngàn vạn lần không cần tố cáo với phụ thân ta. Không biết hai vị tiền bối xưng hô như thế nào a?”

Trong lòng người nọ tính toán bối phận, Đông Phương Vô Song hẳn phải gọi Phong Văn Tuyết là thúc thúc, mà bọn hần đáng ra phải kêu gia gia. Bất quá tiểu tử này mới vừa rồi mở miệng một tiếng “Phong ca ca”, hiển nhiên là không cần cái bối phận kia.

“Ha ha, người kêu ta Hư bá bá đi. Vị kia là Phong bá bá của người.”

Đông Phương Vô Song biết điều mà hành lễ: “Hư bá bá hảo, Phong bá bá hảo.”

Hư Hoài Cốc đem Đông Phương Vô Song kéo lên xe ngựa, nói: “Người là rời nhà trốn đi? Nếu không sao lại một người đi ra ngoài?”

Đông Phương Vô Song vỗ ngực một cái, nói: “Ta đã trưởng thành. Đại nam nhi phải du tẩu tứ phương, há có thể ở kinh thành hao tổn hào khí? Người nhà của ta tự nhiên là biết rõ. ” hần rời nhà đã lâu như thế, dĩ nhiên đã sớm biết.

Hư Hoài Cốc nhìn hần một cái, cũng không hỏi nữa, cười a a cùng hần hàn huyên những điều mắt thấy tai nghe dọc đường đi.

Phong Tuyền Liễu ở phía trước một bên điều khiển xe ngựa, một bên nghe bọn họ nói chuyện. Đợi qua một cái khe núi, Phong Tuyền Liễu đột nhiên quay đầu thân nhiên nhìn Đông Phương Vô Song một cái.

Đông Phương Vô Song tưởng rằng y có lời muốn nói, khẽ nghiêng mình về phía trước, ai ngờ bỗng nhiên trước mắt tối sầm, đã ngủ đi.

Không tốt, bị điểm huyết ngủ...

Đây là ý niệm cuối cùng chuyển trong đầu hần.

5. Chương 5

Edit : Tiêu Hiên

Đông Phương Vô Song mê man không biết ngủ bao lâu, mở mắt ra, chỉ thấy mình nằm ở trên cái giường rộng rãi thoải mái, màn trướng khê lay động, mùi huân hương thanh đậm tràn khắp xung quanh.

Hần dụi dụi mắt, bò dậy, vén màn lên nhìn, thấy là một gian phòng tao nhã mộc mạc.

Hần nhớ lại sự tình trước khi hôn mê không khỏi trong lòng thoáng động, vội vàng xuống giường, đang mang giày, cửa kệt kệt một tiếng bị đẩy ra.

Một thanh y thiếu niên đi đến, thấy hần đã dậy, liền cười nói: “Đông Phương công tử, ngài tỉnh? Trước rửa mặt đi.”

Đông Phương Vô Song nói: “Đây là nơi nào? Vị tiểu ca này, người là ai a?”

Thiếu niên kia ha ha cười , nói: ” Hai chữ tiểu ca thì không dám nhận. Ta gọi Thanh Vũ, người gọi tên ta được rồi. Nơi này là tổng đà Thần Minh giáo, người đã đến rồi còn không biết sao?”

Đông Phương Vô Song mừng rỡ.

Không nghĩ tới đây chính là tổng đà Thần Minh giáo nha, vậy mà không cần tốn nhiều sức đã tới rồi. Quả nhiên người cần có vận khí tốt, ngăn cũng không ngăn được ?

Đông Phương Vô Song hỏi: “Phong bá bá cùng Hư bá bá ở nơi nào, đưa ta tới ? Ta muốn hảo hảo cảm tạ bọn họ, ha ha.”

Thanh Vũ nhìn hẩn một cái, ánh mắt có chút kinh ngạc, nói: “Lão giáo chủ cùng Hư tiên sinh đã đi rồi, bây giờ không có ở trong giáo.”

“Nga, như vậy a...” Đông Phương Vô Song nhớ tới lúc ấy trong chiếc xe ngựa kia quả thật có một ít đồ đi đường, nói vậy hai người họ đang định rời đi, lại gặp mình, cho nên trước đem mình đưa tới lại tiếp tục rời đi.

Hẩn kỳ thật trong lòng có chút nghi ngờ, không biết vị Hư bá bá kia vì sao nhiệt tâm như vậy, thế nhưng thật sự đưa hẩn tới tổng đà Thần Minh giáo . Chẳng qua là hiện tại người đã đi rồi, hẩn liền tạm thời không suy nghĩ nữa.

Đông Phương Vô Song rửa mặt xong, sửa sang lại y quan, cảm giác mình hiện tại là một thiếu niên lang tiêu sái , liền khẩn cấp nói: “Thanh Vũ, giáo chủ nhà người có ở đây hay không? Ta muốn gặp y.”

Thanh Vũ cười nói: ” Giáo chủ nhà ta bận rộn, người tưởng ai muốn gặp là có thể gặp sao?”

Đông Phương Vô Song lấy ra lệnh bài, cười hắc hắc, đắc ý nói: “Ta cũng không phải là người khác, người nhìn, ta có lệnh bài của giáo chủ các người đưa . Người đi nói với y có cố nhân tới thăm, y chắc chắn nhớ ra ta .”

Kỳ thật lời này chính hẩn nói xong cũng có chút chột dạ, qua nhiều năm như thế, ai biết Phong Văn Tuyết còn nhớ hay không tiểu đệu đình năm đó a?

Thanh Vũ nhìn kỹ một chút lệnh bài kia, trầm ngâm chốc lát, nói: “Lệnh bài người trước cất vào, ta đi nói giáo chủ một tiếng. Người là lão giáo chủ đưa tới, giáo chủ cũng biết, chẳng qua mấy ngày gần đây giáo chủ có chút bận rộn, gặp hay không gặp người cũng không chắc chắn.”

“Đa tạ thanh Vũ ca ca. ” Đông Phương Vô Song có những lời này của y là đủ rồi.

Thanh Vũ cười một tiếng, cũng không sửa lại xưng hô nịnh nọt của hẩn , nói: “Người có thể ở trong vườn đi lại, chẳng qua là đừng tùy tiện ra khỏi Tây viên . Thần minh giáo giáo quy nghiêm, người nếu gây họa, không ai có thể cứu được người đâu.”

“Dạ dạ. ” Đông Phương Vô Song ngoan ngoãn đáp , một đôi mắt to lộ ra vẻ đặc biệt thuần khiết, đặc biệt nghe lời, khiến cho Thanh Vũ cũng nhin không được nghĩ xoa bóp đầu của hẩn. (lại một người mắc mưu ^ ^ .)

Sau khi Thanh Vũ rời đi , Đông Phương Vô Song xem một chút sắc trời, vừa qua buổi trưa.

Hẩn sờ sờ bụng, cảm thấy hơi đói, bánh bao buổi sáng ăn cùng Triệu Tiểu Lâu đã sớm hết sạch.

Hẩn nghĩ một chút, quyết định đi dạo một chút trong vườn, xem có thể hay không gặp phải nha hoàn gã sai vặt.... Đường đường Thần Minh giáo, nhất định sẽ không đem khách nhân bỏ đói đi.

Đông Phương Vô Song ra khỏi gian phòng, mới phát hiện đây là một tòa tiểu lâu hai tầng, mình ở gian phòng góc hướng tây .

Đi xuống lầu, tiến vào vườn, chỉ cảm thấy sắc màu rực rỡ, cảnh sắc thật không tệ.

Hai thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đang ngồi tại đình nghỉ mát trong vườn nói chuyện phiếm,nhìn thấy Đông Phương Vô Song từ đằng xa tới đây, không khỏi hơi hơi kinh ngạc.

Một người trong đó phản ứng nhanh nhẹn, đứng lên cười nói: “Người chính là vị công tử sáng nay mới tới ? Nhìn tuổi còn nhỏ a, từ đâu tới đây?”

Đông Phương Vô Song gặp mặc một thân lục y sam tươi mát, dung mạo thanh tú xinh đẹp, cách ăn mặc phong lưu, trong tay lại cầm chiết phiến (quạt gấp), lúc đặt câu hỏi thì che lấy cằm cười khê, cử chỉ có chút khinh bạc.

Trong lòng hắn có chút cảm giác quái dị, trên mặt vẫn là không lộ ra, ngọt ngào cười , nói: “Ta là từ trong kinh thành tới. Hai vị ca ca xưng hô thế nào?”

Một người khác mặc tử y, dung mạo quá mức lạnh diễm, diện mạo đẹp hơn cả nữ tử, nghe vậy trên dưới đánh giá hắn một phen, hừ nói: “Nguyên lai là trong kinh thành tới. Vậy có cái gì giỏi , nhìn qua cũng không quá xuất chúng.”

Đông Phương Vô Song cứng đờ, trừng mắt nhìn thiếu niên kia, thầm nghĩ người này có bệnh à? Sao vừa bắt đầu lại nói chuyện như thế, rất không lễ phép.

Lục y thiếu niên kia có chút lúng túng, nhưng vẫn cười nói: “Đệ đệ đừng để ý, Phượng ca nói chuyện luôn như vậy. Ta gọi Minh Hâm, đệ đệ tên là gì?”

Đông Phương Vô Song thấy y thái độ không tệ, liền không để ý tới cái người gọi Phượng ca kia, nói: “Ta gọi Vô Song. Ca ca gọi ta Vô Song được rồi.”

Phượng ca kia lại giành trước nói: thư hương môn đệ “Vô Song? Cái tên này cũng thật là có chút ý tứ độc chiếm đứng đầu . Người có bản lĩnh gì a? Chẳng lẽ là đầu bài nam phong quán trong kinh thành ?”

Đông Phương Vô Song nghe y âm dương quái khí, lúc đầu còn chưa hiểu, đến lúc này nghe lời của hắn, không khỏi mở to mắt: “Nam phong quán? Đầu bài?”

Đông Phương Vô Song là Tĩnh Vương phủ tiểu thế tử, gặp qua nhiều loại người, thêm nữa từ nhỏ thích mỹ nhân, sự tình Tần lâu Sở quán cũng hiểu được một hai. Nếu như hắn không biết cái gì gọi nam phong quán, cái gì đầu bài, đó mới kỳ quái.

Chính là bởi vì biết, cho nên hắn hiện tại khiếp sợ cùng kinh ngạc quả thực không cách nào miêu tả.

Minh Hâm cho là hắn bị dọa sợ, vội vàng nói: “Vô Song, người chớ để ý, Phượng ca nói chuyện chính là như vậy. ” nói xong trừng mắt nhìn Phượng ca một cái, nói: “Chúng ta đều là nam sủng của giáo chủ, sau này đều là hảo huynh đệ, xuất thân cái gì cũng không cần nói ra, ở chỗ này tất cả mọi người đều là như nhau.”

Phượng ca kia hừ một tiếng, nói: “Minh Hâm, người thật là tốt tính. Vừa có một kẻ tới cùng chúng ta tranh thủ tình cảm, người còn rộng lượng, làm cho mình thực tại là người giáo chủ sủng ái nhất a.”

Minh Hâm gờ gờ cây quạt, khê cười nói: “Ta thì không dám. Phải nói người giáo chủ sủng ái nhất, chính là Phượng ca người . Chúng ta ở Tây viên, dung mạo người nào so với người xuất chúng hơn a.”

Đông Phương Vô Song đã mất khả năng nói chuyện , nhanh chóng lâm vào rối loạn.

Nam sủng, nam sủng, nam sủng...

Cái từ này ở trong đầu hắn chuyển mấy vòng, tiếp theo lại bị khác một câu nói thay thế: giáo chủ sủng ái nhất, giáo chủ sủng ái nhất, giáo chủ sủng ái nhất...

Những lời này ở trong đầu hắn kéo dài rồi xoay tròn vô số vòng.

Đông Phương Vô Song bị phần.

Nguyên lai Phong ca ca hắn sớm đã có nam sủng, còn có cái gì người sủng ái nhất . Xem ra, trong Tây viên này, người như vậy lại không ít đâu.

Hắn âm thầm nắm nắm tay, nỗ lực nặn ra một nụ cười méo mó, ngắt lời hai người kia nói chuyện: “Minh Hâm ca ca, trong Tây viên... Còn có mấy vị ca ca hầu hạ giáo chủ a?”

Phượng ca nói: “Chà chà, đây là muốn thăm dò tình địch nha.”

Minh Hâm hảo tính tình nói: “Cũng không có mấy người, năm ngoái đuổi đi hai người, còn có thả đi mấy người lớn tuổi, hiện giờ cộng thêm người không quá sáu.”

Không, quá, sáu, người!

Đông Phương Vô Song thiếu chút nữa cắn vỡ hàm răng.

Phong Văn Tuyết người được lắm, đủ phong lưu a! Không tính là đuổi đi cùng thả đi, người lại nuôi sáu người. Người khá lắm! Người lợi hại a! Người là thể tử phi ta đã dự định mười một năm trước, lại còn dám nuôi nam sủng? Xem ta thể nào thu thập người !

Đông Phương Vô Song không có chú ý bản thân cũng bị tính vào cái kia. Hắn đã tức đến không nói nên lời.

Đông Phương Vô Song trời sinh tính kiêu ngạo, là người rất trọng lời hứa, hơn nữa chung tình. Năm đó tuy là hài đồng lời nói trẻ con, nhưng hắn vẫn đối với Phong Văn Tuyết nhớ mãi không quên.

Mất thấy mình đã trưởng thành, lão nương bắt đầu sắp đặt chuyện chọn phi cho hắn , hắn ý niệm đầu tiên chính là tìm Phong Văn Tuyết. Bởi vì ở trong lòng hắn, Phong Văn Tuyết lần người đầu tiên mình chọn làm thể tử phi.

Đông Phương Vô Song mặc dù ngoài miệng nói qua nhiều năm như thế cho dù mỹ nhân không nhớ rõ lời hứa ban đầu cũng không sao, nhưng bởi vì chính mình là người chung tình lại thủ tín , liền cho rằng người khác cũng nên như thế.

Ai ngờ hắn thiên tâm vạn khổ từ trong kinh chạy đến, còn vừa đi đường vừa làm công, thật vất vả tìm tới nơi này, Phong Văn Tuyết lại là mỹ nhân vây quanh, phong lưu tâm, thể nhưng còn đem hắn trở thành một trong số nam sủng .

Đông Phương Vô Song nổi giận.

Bất kể hắn vì tôn nghiêm của Tĩnh Vương thể tử , hay vì kiêu ngạo của bản thân , cũng không cho phép loại chuyện tình khiến hắn khổ sở khó chịu phát sinh!

Phong Văn Tuyết gần đây mặc dù vẫn như trước xử lý sự vụ trong giáo , nhưng trên thực tế trong lòng lại có chút lo lắng.

Mấy tháng trước, trên giang hồ mới xuất hiện Hắc Phong phái, thủ đoạn tàn nhẫn, bối cảnh thần bí, thể nhưng theo dõi Thần Minh giáo có trên trăm năm lịch sử, ở Giang Nam liền khiêu khích ba phân đà của Thần Minh giáo.

Trong giáo hao tổn một vị hộ pháp, một vị trưởng lão, khiến cho Phong văn Tuyết rất tức giận. Nhưng mà, Hắc Ma cuồng tuyệt kỹ thành danh của tà giáo đệ nhất cuồng ma Thạch Lệ Hải ba mươi năm trước tái xuất giang hồ, lại làm cho y có mấy phần cổ kỳ.

Hắc Phong phái không chỉ nhằm vào Thần Minh giáo , trên giang hồ nhiều đại môn phái cùng nhận được khiêu khích. Môn chủ Nam Môn Nam Cung Thương, lợi dụng danh nghĩa Võ Lâm minh chủ phát đi tiêu diệt hàm, muốn mời cả Thần Minh giáo cùng các Đại môn phái giang hồ tham gia kháng địch.

Phong Văn Tuyết trời sinh tính thông tuệ, nhạy cảm hơn người. Y phát giác Hắc Phong phái mặc dù ở các nơi khiêu khích, nhưng mũi nhọn lại âm thầm nhắm thẳng vào Thần Minh giáo, vì vậy y đem huynh trưởng Phong Thính Vũ mời ra Tam Tuyết Sơn, an bài võ kịch hay “Mời quân vào hũ ” .

Tiểu trừ ngày đó, y đem toàn bộ tinh anh lưu lại trong giáo, do Phong Thính Vũ thống lĩnh, đề phòng Hắc Phong phái âm thầm tập kích, chính mình chỉ dẫn theo mấy người đi tham gia tiểu trừ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của y, khi y cùng đám người Nam Cung Thương tới sào huyệt Hắc Phong phái, chỉ có một ít võ sĩ bình thường ở nơi này chống cự, mà phần lớn cao thủ Hắc Phong phái, lại gấp rút chạy tới Thần Minh giáo.

May mà danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ của Phong Thính Vũ cũng không phải là giả, hơn nữa Phong Văn Tuyết bố trí đủ loại mưu kế, còn trong kế có kế, đem những cao thủ Hắc Phong phái đến đánh lên kia cơ hồ tiêu diệt gần hết. Chẳng qua Phong Thính Vũ không biết vì sao, lúc đang đối đầu cùng đầu lĩnh Hắc

Phong phái nhất thời phân tâm, bị tên kia đánh bị thương. Nhưng đầu lĩnh kia cũng bị trọng thương, chạy trốn đi.

Phong Thính Vũ chưa bao giờ thất thủ, đối với thương thế qua loa, liền không để ý tới Phong Văn Tuyết khuyên can, tự ý truy đuổi theo xuống núi.

Phong Thính Vũ trời sinh tính tình cùng thường nhân bất đồng, quá mức lạnh lùng tự bế, chuyện muốn làm ai cũng ngăn không được. Phong Văn Tuyết cảm giác mình chẳng bao giờ hiểu rõ được vị đại ca này, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ của bọn họ mặc dù phần lớn thời điểm đều là từ một phía Phong Văn Tuyết.

Những ngày gần đây trên giang hồ đồn đại trong Thần Minh giáo có bảo tàng khắp thế gian. Trên đời người ngu muội đông đảo, thật sự tin tưởng lời đồn đãi này, ba ngày hai người mò tới tổng giáo, làm cho Phong Văn Tuyết chịu không nổi quấy nhiễu của bọn họ.

Hơn nữa y biết lời đồn đại này nếu như không nhanh chóng chặn lại, tương lai càng truyền càng thịnh, một ngày nào đó sẽ dẫn đến phiền toái lớn.

Lời nói dối nói lâu, nhiều người tin, cũng sẽ biến thành thật.

Thần Minh giáo mặc dù thực lực hùng hậu, nhưng cũng không nghĩ làm thịt béo người người đều muốn cắn một miếng.

Hắc Phong phái dư nghiệt, bảo tàng lời đồn đãi, gió nghe mưa không biết tung tích. Những thứ này cũng làm cho đồn đãi tuyệt nhưc đầu.

Ngày hôm đó sau khi dùng xong bữa trưa, muốn đi mảnh rừng sau núi luyện võ, ai ngờ mới vừa vòng qua một phiên viên tử (mảnh vườn), liền nghe phía trước nhao nhao âm ỉ.

Phong Văn Tuyết nhíu nhíu mày, thấy phía trước chính là Tây viện chỗ ở của mấy nam sủng , không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong lòng không vui.

Các đời giáo chủ Thần Minh giáo bọn họ, bởi vì tu luyện bí công, một khi luyện tới tầng thứ sáu trở lên liền không thể cùng nữ tử hoan hảo. Cho nên bắt luận vì tiết dục hay vì nối dõi tông đường, cũng chỉ có thể tìm nam nhân.

Tiết dục vậy thì thôi, nối dõi tông đường lại muốn may mắn trên đời này có nam tử Ma Da tộc, nam nhân có thể thụ thai, sinh con nối dõi. Nếu không Phong gia thành lập Thần Minh giáo hơn hai trăm năm, đã sớm đoạn huyết mạch.

Bản tính Phong Văn Tuyết có hay không thích nữ nhân, đời này chỉ sợ là không có cơ hội được biết. Dù sao từ năm y mười sáu tuổi năm sau khi nạp nam sủng đầu tiên, vẫn là cùng nam tử hoan hảo, chẳng qua những nam tử này ở trong lòng y, cũng không có phân lượng gì.

Y vừa tới cửa Tây viên , liền thấy một bạch y thiếu niên áo trắng đột ngột đi ra .

Thiếu niên kia thật là lạ mặt, gương mặt oa oa (con nít), còn có chút mập mập trẻ con, chính là một đôi mắt to vừa sáng vừa tròn, quá mức rạng rỡ cùng phần chắn. Một đầu tóc đen dày rậm buộc thành đuôi ngựa đơn giản, ở phía sau tung bay, đôi môi hồng chúm chím mím chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn dãn căng quá mức, dường như bộ dạng rất không vui .

Thiếu niên kia khinh công thật tốt, nhảy vọt ra, thiếu chút nữa đụng vào người Phong Văn Tuyết. Nếu không phải võ công của y cao cường, phản ứng cực nhanh, nhẹ nhàng tránh đi thân mình, khó tránh khỏi bị thiếu niên này yêu thương ôm ấp một phen.

Thiếu niên kia đột nhiên nhìn thấy y, lộ vẻ sửng sốt, ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không nói nên lời.

Phong Văn Tuyết xác định hẳn không phải là nam sủng trong viên của mình, hai tay để sau lưng, lạnh lùng nói: “Người là người phương nào? Vì sao lại ở chỗ này?”

Thiếu niên kia ngây ngốc chốc lát, đột nhiên kêu to : “Phong ca ca! Là ta, ta là Vô Song, Đông Phương Vô Song! ” nói xong dùng một ánh mắt vừa là mong đợi vừa là... Nói như thế nào nhỉ, có chút phức tạp nhìn y. Phảng phất còn có chút mất hứng, mang theo một loại khí tức u oán khó hiểu.

Phong Văn Tuyết sững sốt một chút, nói: “Người là Tĩnh Vương phủ tiểu thế tử?”

Đông Phương Vô Song mừng rỡ: “Ta biết Phong ca ca còn nhớ rõ ta!”

Phong Văn Tuyết vừa hoảng sợ vừa kinh ngạc, cẩn thận đánh giá hắn một phen, thấy quả nhiên có mấy phần bóng dáng Tiểu bàn hải (đứa nhỏ mập mập) trước kia, liền nói: “Người làm sao lại ở chỗ này?” nói xong liền nhìn thoáng qua đại môn Tây viên, nói: “Còn từ trong Tây viên đi ra?”

Đông Phương Vô Song suy sụp cúi mặt, lần này là không nghi ngờ chút nào chính là u oán. Hắn yếu ớt nói: “Ta là tới tìm người. Chẳng qua là không nghĩ tới, Phong ca ca nam sủng của người lại rất nhiều a.”

Phong Văn Tuyết hơn cúi đầu, có chút lúng túng.

Ở trong lòng y, Đông Phương Vô Song vẫn là tiểu hải tử mập mập đô đô mười một năm trước, để cho hắn nhìn thấy mình ở trong Tây viên nuôi nam sủng, lại bị chỉ trích như thế, có loại lúng túng giống như lúc trưởng bối phiêu kỹ bị văn bối bắt được.

Phong Văn Tuyết cũng không có hoài nghi thân phận Đông Phương Vô Song, không chỉ vì Đông Phương Vô Song trên mặt còn mang theo mấy phần hình ảnh khả ái mập mập đô đô thời kỳ nhi đồng mà còn vì người nào có can đảm giả mạo Tĩnh Vương phủ thế tử còn tiến lên mở miệng một tiếng “Phong ca ca” mà gọi y, quả thật khả năng này không lớn.

Hơn nữa y nhớ tới buổi sáng Đông Trùng hướng y hồi báo qua, nói lão giáo chủ cùng tiên sinh đi rồi quay lại, mang đến cho mình một “Cổ nhân”, sau khi đưa đến viên tử mới rời đi.

Lúc ấy y cũng không có để ý, nếu không phải lúc này gặp được, nhất định sẽ đem việc này quên sạch sành sanh. Nhưng là y làm sao cũng không nghĩ tới, phụ thân y sẽ đem “Cổ nhân” này đưa đến trong Tây viên.

Phong Văn Tuyết thái dương (hai bên trán) co rút. Y đã có thể nghĩ đến, đây không phải là chủ ý của phụ thân y, mà là vị cha tốt kia.

Chuyện chỉ cần dính dáng với cha y Hư Hoài Cốc, nhất định là có âm mưu.

Đừng nhìn tên cha y gọi lên tốt đẹp, Hư Hoài Cốc, hư hoài nhược cốc (khiêm tốn rộng lượng) nhưng kỳ thật căn bản không phải vòng vo như vậy. Cụ thể nguyên do, làm nhi tử chỉ có thể để ở trong lòng, không được mở miệng oán trách.

U oán a...

“Khụ, Vô Song, đã lâu không gặp, người đã lớn như vậy a.” Phong Văn Tuyết rất muốn biểu hiện ra chút vui mừng của trưởng bối, nhưng đáng tiếc tính tình của y thật sự không thích hợp làm chuyện như vậy, do đó lời ra khỏi miệng, vẫn là lãnh lãnh đạm đạm, không có một chút ý yêu thương.

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc, nói: “Phong ca ca, đã lâu không gặp, người vẫn là dễ nhìn như thế.”

Phong Văn Tuyết khước miệng vừa kéo, thầm nghĩ ta mang theo mặt nạ, người xem được cái gì dễ nhìn?

Bất quá y trong lòng càng thêm xác định, vị này đúng là tiểu thế tử thích quần lấy y không thể nghi ngờ.

“Vô Song, người sao lại đến Thần Minh giáo?”

Đông Phương Vô Song nói: “Ta nhớ người chứ sao. Cho nên mới tìm người.” nói xong đi tới bên cạnh, thân mật lôi kéo tay áo của y.

Phong Văn Tuyết hơi hơi chấn động, nhớ tới lời nói lúc nhỏ của hắn: “Nhớ người chính là nhớ thôi, không có cái gì tại sao.”

Ký ức trước đây trỗi dậy, cảm giác được thiếu niên trước mắt này dường như vẫn là hài đồng trẻ con khả ái kia, cho nên đối với việc hắn thân cận cũng không có cự tuyệt.

Y nhìn Đông Phương Vô Song, thấy Đông Phương Vô Song nghiêng đầu hỏi “Phong ca ca, nhiều năm như thế, người nhớ ta không?” bởi vì cảm thấy tâm tình tốt lên, nhéo nhéo khuôn mặt oa oa của hắn, nói: “Thỉnh thoảng.”

Đông Phương Vô Song khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, miệng méo mó nói: “Ta vẫn luôn luôn nhớ Phong ca ca, nhưng mà Phong ca ca người chỉ thỉnh thoảng mới nhớ đến ta, quá không công bình.”

Phong Văn Tuyết cười ảm đạm, không có tiếp lời, nói: “Ta bảo bọn họ đổi lại chỗ ở cho người”

Y nói đến điều này, Đông Phương Vô Song lập tức nhớ tới sự tình mới vừa rồi trong Tây viên, không khỏi dùng một vẻ mặt tò mò lại mang theo chút ngây thơ, giống như rất vô ý nói: “Phong ca ca, người tại sao ở trong viên tử này nuôi nhiều nam sủng như vậy? Người là muốn thú bọn họ làm phu nhân sao?”

Phong Văn Tuyết âm thầm nhú nhú mày.

Sự tình của Thần Minh giáo mặc dù là cực kỳ bí ẩn, nhưng y không tin lấy thế lực Tĩnh Vương phủ cùng Đông Môn lại không biết phương diện truyền thừa tư mật của giáo chủ Thần Minh giáo, hơn nữa Tĩnh Vương phủ lão Vương phi cũng xuất thân Linh Ẩn cốc Ma Da tộc, cùng Thần Minh giáo coi như cùng một “Nhà mẹ đẻ”, hai bên về chuyện đó đều có hiểu biết nhất định.

Y nhìn thoáng qua Đông Phương Vô Song giả bộ không biết, lại không cảm thấy chán ghét.

Có lẽ là trước đây lưu lại ấn tượng quá mức sâu sắc, cũng có lẽ Phong Văn Tuyết đối với Đông Phương Vô Song quả thật phân biệt đối xử, tóm lại y cảm thấy đứa nhỏ này có chút ít tâm tư lại đầy vẻ khả ái.

“Nam sủng chính là nam sủng, vĩnh viễn không làm được phu nhân. Vô Song, chuyện này phải hiểu rõ, liền không nên nói nữa.”

Đông Phương Vô Song thấy bị y nhìn thấu, le lưỡi, làm cái mặt quỷ.

Phong Văn Tuyết cảm thấy buồn cười.

Hắn cùng với Đông Phương Vô Song gặp nhau bất quá thời gian một nén nhang, cảm giác được tâm tình tốt hơn nhiều, bỗng nhiên nghe thấy bụng Đông Phương Vô Song có tiếng cô lỗ, liền không nhịn được cười nói: “Sao vậy, tiểu thế tử ở chỗ này của ta chịu đói? Đây đúng là bồn tọa không phải. Ta sai người dẫn người đi ăn cơm.”

” Được a, đói chết ta. Phong ca ca, người không biết, ta vì tìm người, lưu lạc ba ngày mới đi đến Thanh Phong trấn, lúc ấy quần áo lam lũ, cùng khát cái không sai biệt lắm. ” Đông Phương Vô Song đi theo phía sau Phong Văn Tuyết, vừa đi vừa nói liên miên cần nhắc lại những điều mình đã trải qua.

Hắn vốn là khéo mồm ngọt lưỡi, lúc này nói lại là chuyện của bản thân, liền thêm dầu thêm mỡ, một phần cực khổ nói thành mười phần, hết lần này tới lần khác còn không làm người cảm thấy khoa trương.

Hắn muốn dùng lời này đả động Phong Văn Tuyết, ai ngờ Phong Văn Tuyết luôn luôn bất động thanh sắc.

Hắn thật cũng không gấp, chỉ nói mình lần này trải nghiệm thực tế tăng thêm không ít kiến thức, hơn nữa thấy muốn gặp người, đã vừa lòng thỏa ý.

Phong Văn Tuyết là giáo chủ, sự vụ bận rộn, tự nhiên không có thời gian đi cùng Đông Phương Vô Song. Đến phía nam Hi Thọ đường, gặp được Tử Y, liền đem Đông Phương Vô Song giao cho hắn, chính mình đi luyện công.

Y ở sau núi luyện công xong, đã qua hai canh giờ, trở lại nơi ở của mình, sau khi tắm rửa đang lúc nghỉ ngơi, Tử Y liền tới hồi báo.

“Giáo chủ, ta đã xác nhận thân phận Tĩnh Vương thế tử không có vấn đề, sai người đi thăm dò hành động dọc đường của hắn, mặt khác Đông Môn bên kia cũng phái người đưa tới tin tức. Hiện tại người an bài ở phía nam Quý viện, hắn nói muốn cùng ngài dùng bữa tối, giáo chủ người coi?”

Phong Văn Tuyết mở lấy một tập ghi chép, nghe vậy thản nhiên nói: “Tĩnh Vương phủ và Đông Môn, cùng giáo ta quan hệ không đơn giản. Nếu Tĩnh Vương thế tử đến, dĩ nhiên phải làm tốt vai trò chủ nhà. Người đi an bài đi.”

Tử Y nói: “Dạ.”

Hắn đang muốn lui ra, Phong Văn Tuyết lại dặn dò: “Trước mắt giáo ta đang ở trong thời buổi rối loạn, Tĩnh Vương thế tử thân phận tôn quý, phía sau lưng thế lực cường đại. Hắn nếu có yêu cầu gì, có thể làm người đều đáp ứng, đừng đắc tội hắn.”

Tử Y là người cơ trí, hiểu được giáo chủ muốn nhân cơ hội này lôi kéo thế lực, liền vội vàng đáp ứng. Chính là thâm nghĩ: vị tiểu thế tử có một cái yêu cầu chính là đến ở trong viện tử này của ngài, ta cũng không dám đồng ý, bất quá lời này ta không thể nói, chắc chắn khi ăn tối vị tiểu thế tử kia sẽ chính mình nói ra, đến lúc đó giáo chủ chính ngài trả lời hắn được rồi.

Buổi tối Phong Văn Tuyết cố ý gọi tới mấy vị trưởng lão cùng đường chủ cho Đông Phương Vô Song hóng gió.

Bất kể Đông Phương Vô Song là chính mình tới, hay là đại biểu Tĩnh Vương phủ cùng Đông Môn tới, Phong Văn Tuyết cũng đem hắn trở thành khách quý chiều đãi.

Đông Phương Vô Song vốn định lên cùng Phong Văn Tuyết hẹn hò, lại không nghĩ rằng y đem tình thế lộ thành lớn như vậy. Trong Tự Khách đường bày vài cái bàn, Đông Phương Vô Song thoáng cái liền hiểu được ý tứ của Phong Văn Tuyết

Hắn nhớ tới tin đồn giang hồ dọc đường đi, cũng biết Thần Minh giáo hiện tại gặp phải chút chuyện phiền toái, con người đảo một vòng, quyết định phối hợp Phong Văn Tuyết.

Nếu là lão bà tương lai của hắn, chút bận rộn này hắn nhất định phải giúp.

Vốn Đông Phương Vô Song còn không hạ quyết tâm, nhưng mấy tên nam sủng của Phong Văn Tuyết thực sự kích thích hắn, cho dù ban đầu không có hạ quyết tâm, hiện tại cũng làm ra quyết định. Huống chi hắn xé chiều nhìn thấy Phong Văn Tuyết, chỉ cảm thấy y phong thái như cũ, yên tĩnh lạnh lùng như lúc ban đầu, mặc dù mang theo mặt nạ, nhưng một đầu trường phát ngân quang lấp lánh vẫn phiêu lượng giống như trước đây, nói vậy dung mạo cũng càng ngày càng đẹp hơn trước.

Đông Phương Vô Song vốn là người chung tình, nếu không lời hứa lúc năm tuổi cũng sẽ không nhớ mãi không quên đến hiện tại.

Hắn cười hì hì cùng các vị trưởng lão đường chủ bắt chuyện hỏi thăm, ngồi vào vị trí khách quý.

Phong Văn Tuyết giới thiệu với hắn một lượt, không thể thiếu truyền chén lớn đổi chén nhỏ, mời rượu một vòng.

Trưởng lão Thần Minh giáo tuổi cũng rất lớn, trẻ tuổi nhất cũng hơn bốn mươi. Đông Phương Vô Song vẻ mặt trẻ con nhu thuận, miệng lại ngọt, cùng cháu trai bọn họ không sai biệt lắm, chỉ mới chốc lát liền làm cho người khác yêu thích.

Những Đường chủ kia cũng biết Đông Phương Vô Song bối cảnh vững chắc, chỉ có cùng hắn tương giao, cũng không khi dễ hắn trẻ tuổi.

Vì vậy phen này dạ tiệc diễn ra, khách và chủ vô cùng vui vẻ.

Kết thúc dạ tiệc, Phong Văn Tuyết liền sai người mang Đông Phương Vô Song đi nghỉ ngơi.

Đông Phương Vô Song thấy mọi người cũng lui không sai biệt lắm, liền cười hắc hắc, nói: “Phong ca ca, ta ở Đông viện không quen. Nghe nói Ngân Sương viện của người rất lớn, ta có thể hay không cùng người ở chung một chỗ a?”

Phong Văn Tuyết nghe vậy, đậm đậm cười: “Người không nói sớm. Tử Y, nếu tiểu thế tử thích Ngân Sương viện của bốn tọa, người đem sương phòng phía tây thu thập ra một gian, cho thế tử ở.”

Tử Y thâm nghĩ quả nhiên, cúi đầu nhận lệnh.

Đông Phương Vô Song thấy đạt thành mục đích, trong lòng cao hứng, liền nói: “Vậy chúng ta cùng đi thôi.”

Phong Văn Tuyết gật gật đầu nói: “Đi theo ta.”

Đông Phương Vô Song đi theo phía sau Phong Văn Tuyết, từ Tụ Khách đường đi ra , quẹo trái quẹo phải, tùy ý nói: “Phong ca ca, tổng đà Thần Minh giáo này là thiết lập dựa theo trận pháp ngũ hành bát quái ?”

“Cũng không hoàn toàn vậy. ” Phong Văn Tuyết dừng một chút, thản nhiên dặn dò: “Ban ngày không nên đi loạn, muốn đi nơi nào gọi Thanh Vũ hoặc Tử Y dẫn người đi, nếu không xảy ra chuyện, ta cũng mặc kệ. Trong viện ta sẽ lưu lại mấy gã sai vặt cho người, để người có người sai sử.”

“Phong ca ca, người đối với ta thật tốt .”

Phong Văn Tuyết không có thói quen nghe lời này, cũng không tiếp nhận, nói: “Chuyện người ở nơi này, ta đã cho người truyền tin cho Đông Môn . Hiện tại trên giang hồ không yên ổn, một mình người đi ra ngoài lá gan cũng quá lớn, võ công luyện xong chưa?”

Đông Phương Vô Song sớm biết hành tung của mình không thể gạt được người nhà, cũng biết Phong Văn Tuyết sẽ không không cùng Đông Môn thăm hỏi, cho nên cũng không để ý. Nghe Phong Văn Tuyết hỏi võ công của hắn, lập tức vội vàng xắn tay áo lên, đưa đến trước mặt y quơ quơ, đắc ý nói: thư hương môn đệ “Phong ca ca, ta vậy nghe lời người nói, năm đó sau khi trở lại kinh thành liền hảo hảo học tập, chăm chỉ luyện võ, hiện tại ta coi như là người văn võ song toàn, ha ha ha.”

Phong Văn Tuyết ngược lại không nhớ rõ được lời nói khi đó của mình, nhưng mơ hồ nhớ được hình như là đã nói để cho hắn hảo hảo học tập....

Y liếc mắt một cái cánh tay cùng vóc người Đông Phương Vô Song, thấy vóc người thiếu niên còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng là trẻ trung linh hoạt, lực lượng sản sinh trong đó, quả thật có mấy phần công lực .

Y nghĩ thầm, văn võ song toàn những lời này chắc là người nhà, bằng hữu của hắn khích lệ , làm sao có thể đã biết khen ngợi mình như thế? Cho dù thật không như thế, vì sao lại nói cho ta nghe?

Bất quá y dĩ nhiên sẽ không nói như thế, liền đậm đậm khen: “Quả nhiên có mấy phần bản lĩnh. Có cơ hội ta để cho Tử Y cùng người thử sức một phen.”

Đông Phương Vô Song nói: “Ta không cần người khác. Không bằng lúc rảnh rồi, Phong ca ca người tự mình chỉ điểm ta mấy chiêu a?”

“Ừ, cũng được. ” Phong Văn Tuyết có cũng được, mà không có cũng chẳng sao.

Hai người vừa đi vừa nói, bắt tri bắt giác đi tới Ngân Sương viện của Phong Văn Tuyết.

Phương Nam nhiều người thích xây lầu, Thần Minh giáo cũng không ngoại lệ. Nơi ở của Phong Văn Tuyết rất lớn, trong viện là một tòa tiểu lâu hai tầng hoa lệ khôi mỹ, ngay giữa là nơi y sinh hoạt hàng ngày , phía đông là thư phòng và nơi xử lý công vụ, phía tây để trống.

Tử Y nghe theo giáo chủ phân phó, sai người đem sương phòng phía tây thu thập đi, cho Đông Phương Vô Song ở.

Đông Phương Vô Song không nghĩ tới viện tử của y lớn như thế, hơn nữa gian phòng bên này cũng không nối liền nhau, đều ngăn cách thang lầu cùng hành lang.

Hắn khẽ thất vọng, bất quá nghĩ lại, ở chung một cái viện tử, cơ hội đã so với người khác lớn hơn rất nhiều a, không khỏi lại phấn chấn.

Phong Văn Tuyết quét mắt nhìn hắn một cái, thấy hai tay hắn nắm thành quyền, hai mắt sáng trong, tinh thần phấn khởi, vẻ mặt kiên nghị khí sắc bừng bừng, không khỏi trong bụng hơi kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, người trẻ tuổi chính là hỏa khí vượng a, thật là thanh xuân nhiệt huyết. (A Tuyết, người còn không biết hắn vì ai mà nhiệt huyết sao ?)

6. Chương 6

An bài tốt chỗ ở cho Đông Phương Vô Song, Phong Văn Tuyết liền trở về gian phòng của mình.

Đông Phương Vô Song cũng mệt mỏi cả ngày, sau khi tắm rửa xong nằm xuống ngủ

Phong Văn Tuyết cho là Đông Phương Vô Song ở trên giang hồ ba lâu như thế , hôm nay cuối cùng cũng an bài ổn thỏa , nhất định sẽ vù vù ngủ. Ai ngờ tiểu gia khóa kia ở trên giường trần trọc hồi lâu, hưng phấn mà không ngủ được.

Đông Phương Vô Song trở mình lặn qua lặn lại đến nửa đêm, cuối cùng không nhịn được ngồi dậy, nghĩ một lát , bỗng nhiên cười hắc hắc, rón ra rón rén xuống giường, ngay giây cũng không còn xỏ, lén lén lút lút chạy ra khỏi phòng.

Nói thật, người có can đảm tại thế lực thần bí lâu đời nhất, bí mật nhất cường đại nhất trên giang hồ một mình nửa đêm tập kích tiểu lâu của giáo chủ Thần Minh giáo tác phong vừa chính vừa tà , điều này trên giang hồ cũng thật không có mấy người.

Đông Phương Vô Song lại là một người trong số đó.

Bất quá nói trở lại, hắc tử nhỏ lá gan rất lớn, lúc năm tuổi đã dám len lén một mình đi lên thuyền Thần Minh giáo, lại “Đoạt ” đi nư hôn đầu của giáo chủ Thần Minh giáo, cho nên chuyện tối nay cũng không tính là cái gì.

Đông Phương Vô Song khinh công rất tốt. Ban đêm yên tĩnh, trong tiểu lâu vắng lặng, một chút thanh âm cũng không có, nhưng hắc tử biết nhất định có ám vệ của giáo núp trong bóng tối bảo vệ nơi này, hơn nữa còn không biết trong lầu có hay không cơ quan gì đây.

Nhưng ngoài dự tính , hắc tử theo phía tây lặng lẽ chạy tới phía đông, nhưng lại không có người phát giác.

Ám vệ của Phong Văn Tuyết cũng là ở bên ngoài lầu luân phiên thủ vệ, tòa lầu này trừ thư phòng cơ mật có cơ quan bên ngoài, nơi khác đều là trống không.

Thứ nhất bởi vì Phong Văn Tuyết võ công cao cường, tính cảnh giác cao, không sợ đánh lén ban đêm. Thứ hai tổng đà Thần Minh giáo thủ vệ thâm nghiêm, dựa theo Bát quái trận xây dựng, người muốn vô thanh vô tức mà lên đến viện lạc của giáo chủ trên căn bản không thể nào không bị phát hiện, cho nên cũng không cần thiết bố trí cơ quan ở trong lầu.

Bất quá với ngoại nhân dễ ngăn, cướp nhà khó phòng.

Đông Phương Vô Song được thiên thời địa lợi, cùng Phong Văn Tuyết ở chung một chỗ , hành động so với ngoại nhân thuận lợi hơn nhiều.

Hắc tử tìm được chỗ ở của Phong Văn Tuyết, lỗ tai dán ở trên cửa nghe ngóng, lại phát hiện bên trong không có tiếng hít thở. Nhưng mà nghĩ lại, Phong Văn Tuyết công lực thâm hậu, vốn là hô hấp mỏng, lúc ngủ không phát ra tiếng cũng không kỳ.

Vốn còn có chút do dự, nhưng hắc tử lá gan rất lớn, gạt bỏ mỹ nhân loại chuyện này, lại càng lớn đến không giới hạn . Cho nên cắn cắn răng, vẫn là cắn cắn dục dục đẩy cửa ra.

Đại môn nhẹ nhàng mở ra, ở tiền sảnh tối như mực, bên trong là bức rèm mỏng mảnh, phía sau bức rèm chính là phòng ngủ giáo chủ.

Đông Phương Vô Song thử dò xét đi vào một bước, chuyển biến tốt giống như không có gì nguy hiểm, liền cả gan đi vào trong.

Hắc tử cũng không phải là người lỗ mãng , biết Phong Văn Tuyết võ công cao cường, chính mình chút bổn sự ấy có thể trong mắt hắc tử không đáng xem, cho nên đã sớm chuẩn bị tốt việc bị tóm .

Hắc tử trong người mặc áo lót bằng thiên kim ti, bộ y phục này đao thương bất nhập, hơn nữa có thể ngăn cản nội lực quyền cước, là bảo bối của hoàng thất Văn Quốc. Hoa Dung công chúa thương yêu nhi tử độc nhất, biết nhi tử là một kẻ thích gây họa, cho nên cầu thái thượng hoàng, đem cái áo lót kim ti này ban cho nhi tử.

Đông Phương Vô Song chính là bởi vì có cái áo lót này bảo vệ, cho nên mới tinh lực tràn trề, dám đêm khuya mò vào phòng Phong Văn Tuyết ý đồ... Khụ, bất chính.

Bất quá đến hiện tại thật giống như không người nào phát hiện, Đông Phương Vô Song không nhận được cảm khái chính mình vận khí thật tốt . Tựa như năm đó hắn mò lên thuyền Thần Minh giáo, cũng so với hiện tại khó khăn a.

Hắn đi tới bên giường, màn với đệm giường che kín mặt, hắn mở to hai mắt nhìn lại nhìn không rõ lắm.

“Phong ca ca, người đã ngủ chưa? ” hắn nhỏ nhỏ tiếng gọi.

Trên giường lại không có phản ứng.

Đông Phương Vô Song nhíu nhíu mày.

Tính cảnh giác của Phong Văn Tuyết vô luận như thế nào cũng không có kém như thế đi? Chẳng lẽ... Y xảy ra gì ngoài ý muốn ?

Đông Phương Vô Song vừa nghĩ như thế, không khỏi hoảng sợ tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, lại bất chấp điều đó, một phen vén màn lên, vừa vội vừa lo kêu lên: “Phong ca ca, người xảy ra chuyện gì?”

Trên giường không có một bóng người.

Đông Phương Vô Song sửng sốt. Đột nhiên phía sau một trận gió táp, trong lòng hắn cả kinh, xoay người lại đi ngăn chặn. Nhưng người này võ công cực cao, bịch một tiếng, đã điểm huyết đạo của Đông Phương Vô Song , đem hắn ném lên giường.

Đông Phương Vô Song té cái thất điên bát đảo.

Ánh đèn bên trong phòng đột nhiên sáng lên, Đông Phương Vô Song nhất thời không thích ứng, nhắm lại mắt.

“Người muốn gì?”

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Đông Phương Vô Song lập tức nghe ra là thanh âm của Phong Văn Tuyết. Hắn tròn mắt nhìn, cuối cùng cũng thấy rõ người bên giường một thân bạch y đơn mỏng, ngân phát phủ vai, mặt mang mặt nạ, chính là Phong Văn Tuyết .

Đông Phương Vô Song thân thể không nhúc nhích được, bất quá miệng lại có thể nói chuyện. Hắn nhìn mặt nạ trên mặt, Phong Văn Tuyết, trong lòng hết sức thất vọng, không nhận được nói: “Phong ca ca, người làm sao buổi tối ngủ cũng không tháo mặt nạ a?”

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn không nói gì.

Đông Phương Vô Song a một tiếng, nói: thư hương môn đệ”Ta hiểu rồi. Lúc người ngủ là tháo xuống mặt nạ, nhất định là nghe được thanh âm của ta, cho nên một lần nữa đeo lên . Phong ca ca, không nên a, ta cũng không phải là chưa từng thấy bộ dáng của người, tại sao còn muốn đeo chứ? Tháo được không, mang theo nhiều không thoải mái a.”

Phong Văn Tuyết thanh âm trong trẻo lạnh lùng xen lẫn một tia tức giận: “Ta hỏi người nửa đêm tới phòng của ta làm gì? Không phải là muốn nhìn bộ dạng ta không mang mặt nạ sao?”

Đông Phương Vô Song bị y nói trúng tâm sự, không nhận được đỏ mặt lên. Hắn đánh lén mục đích quả thật chính là cái này, bất quá hiện tại bị người bắt được điểm chính, khó tránh khỏi có chút chột dạ, quanh co nói: “Cái này... Cái kia... Ta, ta ngủ không được, muốn tìm người nói chuyện một chút ...”

“Nga? ” Phong Văn Tuyết cười lạnh nói: “Bồn tọa còn không biết, tiểu thể tử có tật nửa đêm tìm người nói chuyện phẩm .”

Đông Phương Vô Song một đôi mắt to đảo quanh loạn chuyển, trong đầu thật nhanh nghĩ ra chủ ý. Hắn cười hắc hắc, nói: “Phong ca ca, ta sai rồi. Người trước giúp ta giải huyết sao, tư thế này rất khó chịu nha.”

Phong Văn Tuyết không có để ý đến hắn, chậm rãi cầm lấy que đồng từng chút từng chút khơi bắc đèn.

Y một thân bạch y, lại phủ một đầu ngân phát, trên mặt mang theo mặt nạ tinh xảo quỷ dị . Nếu như người không biết ở nơi này đêm hôm khuya khoắt đứng phải, nhất định muốn hô to một tiếng: “Quý a “

Hình tượng này thật sự có đủ kinh hãi cùng quỷ dị.

Nhưng Đông Phương Vô Song lại cảm thấy thân trang phục của y rất đặc sắc. (Tiểu thị tử, thật không hổ là sắc trung khôi thủ a...) .

Bởi vì Phong Văn Tuyết xưa nay luôn là một thân huyền y, lộ ra màu tóc đặc biệt kia, hắc bạch tương phản thật lớn, vẻ nghiêm túc bên trong làm cho người khác có một loại cảm giác yêu dị, có chút chấn động tâm hồn.

Nhưng hiện tại y bạch y ngân phát, dáng người cao lớn, ở ánh đèn chập chờn vô định chiếu rọi xuống, phẳng phát Quỷ Hồn gây yếu du lịch nhân gian, quanh thân càng có loại mỹ cảm thê lương.

Đông Phương Vô Song ngây ngốc nhìn y, chỉ cảm thấy trong lòng là lạ, thật giống như có chút đau xót, lại có chút ít yêu thương , còn có một loại động tâm không rõ.

Loại cảm giác này không cách nào hình dung.

Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Phong Văn Tuyết như vậy, cùng cảm giác ban ngày hoàn toàn không giống nhau, thật giống như nhìn thấy bộ mặt khác mà y không muốn người ta biết .

“Phong ca ca...”

Đông Phương Vô Song có chút hoảng hốt lắm lắm.

Phong Văn Tuyết quay đầu lại nhìn hắn , thấy hắn nhìn mình ngẩn người, một đôi mắt to đen sáng có chút mông lung ướt át, ánh mắt chân thành mà chuyên chú nhìn chăm chăm mình, trông mắt đen sâu thật giống như còn loại tình cảm mờ mịt nào đó không thể nói ra , không khỏi khiến cho y giật mình.

Cái tên Đông Phương Vô Song này, ánh mắt nhìn mình dường như luôn luôn không giống với người khác.

Phong Văn Tuyết lặng yên nghĩ.

Khi Đông Phương Vô Song còn nhỏ, một đôi mắt to giấu không được tâm sự, thẳng thắn thể hiện tình cảm tận đáy lòng, lúc nhìn chính mình thì tràn đầy yêu thích cùng hâm mộ. Đơn thuần như vậy, thẳng thắn như vậy, không phải bởi vì thân phận của y, võ công của y, hoặc là những vật khác, chỉ bởi vì y là y, y là Phong Văn Tuyết.

Cho nên Phong Văn Tuyết rất thích tiểu nam hài năm đó, bản thân cũng thể hiện ra ôn nhu cùng yêu thích hiếm thấy với hắn.

Mà Đông Phương Vô Song hiện tại, ánh mắt đen láy đã biết giấu diếm tâm sự. Nhưng là vì sao... Vẫn là chuyên chú như thế? Tình cảm che giấu ở sâu trong đáy lòng kia , rốt cuộc là cái gì?

Phong Văn Tuyết bất tri bất giác đi tới, nhìn con người trong suốt của Đông Phương Vô Song, duỗi ra ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của hắn.

Đông Phương Vô Song ban đầu hoảng hốt, cái này càng không biết vì sao, cảm giác ngón tay của Phong Văn Tuyết men theo gương mặt, không cần thận chạm đến môi của mình, liền không chút nghĩ ngợi, há miệng ngậm chặt.

Phong Văn Tuyết khẽ chấn động, phục hồi lại tinh thần , tầm mắt thoáng cái trở nên sắc bén thâm trầm.

Đông Phương Vô Song nhìn biểu tình biến hóa của y, cũng tỉnh táo lại, nhưng vẫn không nhả ra, ngược lại vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng mà trêu chọc.

Phong Văn Tuyết trầm trầm nhìn hắn, thấp giọng nói: “Vô Song, ngươi biết mình đang làm cái gì không?”

Kỳ thật lúc Đông Phương Vô Song đi tới cửa nhà y, y cũng đã phát hiện, lập tức tung mình đứng lên, tiện tay đeo lên mặt nạ, ngay áo ngoài cùng giày cũng không mang, ẩn vào trong góc phòng.

Y luôn luôn nhìn chăm chăm hành động của Đông Phương Vô Song , muốn xem xem hắn muốn cái gì. Không thể không nói, lúc ấy trong lòng y vừa tức giận vừa thất vọng.

Tức giận chính là, Đông Phương Vô Song thế nhưng lòng dạ bất chính, dám có chủ ý với Thần Minh giáo; thất vọng chính là, người này từng là tiểu nam hài khả ái, cũng bắt đầu bụng dạ khó lường. Đồng thời còn có một chút, cười nhạo hắn không biết tự lượng sức muốn tập kích của mình .

Nhưng hành động của Đông Phương Vô Song sau khi đi vào , Phong Văn Tuyết càng xem càng khả nghi. Hình như hắn cũng không phải là tính toán tập kích mình, hơn nữa khi hắn nhích tới gần bên giường, nhỏ giọng chờ mong mà khẽ gọi một tiếng “Phong ca ca”, rõ ràng là một loại chào hỏi trước khi bắt đầu trò đùa quái đản.

Chờ Đông Phương Vô Song lo lắng vén màn lên, Phong Văn Tuyết càng thêm xác nhận, hắn không phải là muốn âm thầm tập kích mình. Dĩ nhiên, bằng bản lãnh của hắn cũng không thể tập kích được.

Cho nên Phong Văn Tuyết xuất kỳ bất ý (ngoài ý muốn) hiện thân, cũng không thương tổn Đông Phương Vô Song, chẳng qua là điểm huyết đạo, đem hắn ném lên giường.

Phong Văn Tuyết thấp đèn, tính toán hảo hảo thẩm vấn một chút vi tiểu thể tử này đến tột cùng muốn làm cái gì. Ai ngờ thấy phản ứng lúc này của hắn, lấy thông tuệ của Phong Văn Tuyết sao lại không rõ ám hiệu của hắn? Ngược lại đối với lần này cảm thấy chần chờ cùng bất khả tư nghị, lúc này mới trầm trầm hỏi ra câu hỏi kia.

Đông Phương Vô Song ngậm lấy ngón tay Phong Văn Tuyết, ánh mắt trở nên đen không thấy đáy, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, cười khiêu khích ái muội.

“Ta biết...”

Thanh âm của thiếu niên lúc này biến đổi, trầm trầm oa oa, càng thêm một phần thành thực cùng gợi cảm.

Phong Văn Tuyết lại bất vi sở động, lạnh lùng nhìn hắn hồi lâu, rút ra ngón tay của mình. Đồng thời lẳng không điểm đi, giải khai huyết đạo của hắn .

“Đêm đã khuya, người đi đi.”

Đông Phương Vô Song bị y cự tuyệt, không che dấu chút nào thất vọng của bản thân. Hắn trợn mắt nhìn Phong Văn Tuyết chốc lát, bỗng nhiên nâng lên quai hàm, giận dữ nằm ở trên giường, không nhúc nhích nói: “Ta không đi, tối nay ta phải ở lại chỗ này.”

Phong Văn Tuyết lạnh nhạt nói: “Tiểu thể tử, người không biết mình ở làm cái gì, vẫn là trở về phòng của mình đi.”

“Ta sẽ không đi, sẽ không đi! ” Đông Phương Vô Song ôm chần của Phong Văn Tuyết ở trên giường lăn lộn, trong miệng nói: “Ta ngàn dặm xa xôi tới thăm ngươi, nhưng là ngươi lại đuổi ta đi! Ta không đi! Hiện tại đã muộn, ta muốn ở nơi này!”

“Đừng hồ nháo! Đứng lên!”

“Ta không! Là ngươi đem ta ném lên giường, ngươi phải chịu trách nhiệm! ” tính tình của Đông Phương Vô Song lại trở dậy , không sợ trời không sợ đất, hoàn toàn không đem sắc mặt Phong Văn Tuyết để vào trong mắt, lui đến giữa giường nằm ăn vạ.

Phong Văn Tuyết tức giận lại cười: “Được, ta chịu trách nhiệm! Ta đây sẽ đem ngươi ném xuống! ” nói xong lên giường tóm lấy Đông Phương Vô Song.

“A a a Không nên! Không nên...”

Đông Phương Vô Song thân thể linh hoạt, ở trên giường trốn tới trốn lui. Nhưng là giường giáo chủ mặc dù lớn, nhưng hắn có thể trốn đi đâu? Bất quá hai , ba lượt liền bị bắt được.

Phong Văn Tuyết một lần nữa điểm huyết đạo của hắn , đem hắn xách lên, ném ra ngoài cửa, sau đó nặng nề đóng cửa phòng.

“Ô ô ô... Người đuổi ta ra ngoài! Người cư nhiên đuổi ta ra ngoài... Ô ô ô, Phong ca ca, ta thật đau lòng, ta thật đau lòng a...”

Đông Phương Vô Song gào thét còn chưa đến tiếng thứ hai, cửa phòng liền mở ra. Hắn mới vừa trong lòng vui mừng, đột nhiên cảm giác cổ họng căm, đại môn lần nữa khép lại.

Ô ô ô, thật quá đáng, lại còn điểm á huyết của ta , lúc này gọi người cũng không người nào nghe thấy nữa!

Đông Phương Vô Song vỗ khuôn mặt bánh bao, trong lòng lệ rơi đầy mặt a. Bất quá hấn chịu khổ qua nửa đêm, tinh lực tràn đầy cũng không trụ được, bất tri bất giác liền đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phong Văn Tuyết mở ra đại môn, nhìn hấn co rúc ở cạnh cửa, người rồi tỉnh rồi mù ngủ đến chảy nước miếng, trong miệng còn phát ra tiếng khò khè, nhỏ, không khỏi khẽ nhú nhú mày.

Y điểm huyết cũng không sâu, nửa canh giờ là có thể giải khai. Ai biết Đông Phương Vô Song dĩ nhiên lại ở cửa phòng y ngủ một đêm, lại ngủ ngon như thế, thật là... Làm cho người ta không nói được lời nào.

Phong Văn Tuyết bắt đắc dĩ, ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt của hấn: “Vô Song, Vô Song, trở về phòng mình ngủ.”

“Ân... Không được ồn ào...”

Đông Phương Vô Song vung vung tay như đuổi ruồi, vừa quay đầu, nửa bên mặt dán lên cánh cửa, vỗ vỗ miệng tiếp tục ngủ.

Phong Văn Tuyết co rút khóe miệng, đưa tay đem hấn dựng dậy.

Đông Phương Vô Song lão đảo, dựa vào người y, hai tay ôm lấy hông của y, đứng xong tiếp tục ngủ.

Phong Văn Tuyết... Bất đắc dĩ.

Đúng vào lúc này, Đông Trùng bưng lấy chậu nước lên tới lầu, vừa vặn nhìn thấy một màn này, không khỏi há to miệng, giật mình nhìn hai người trước mắt.

Đây, đây, đây là chuyện gì a? Sao giáo chủ sáng sớm lại ôm Tĩnh Vương thế tử đứng ở cửa?

Mặc dù Phong Văn Tuyết phục sức chỉnh tề, nhưng mà Đông Phương Vô Song một thân áo đơn, sợi tóc rối loạn, mặt mang theo buồn ngủ, thân mật chặt chẽ ôm lấy eo Phong Văn Tuyết, mà Phong Văn Tuyết cũng quay ra ôm lấy hấn... cảnh tượng này nhìn thế nào, cũng khiến cho người ta vô hạn mơ màng .

“Giáo, giáo chủ... ” Đông Trùng có chút nói lắp.

Phong Văn Tuyết hơi cúi đầu, đột nhiên chặn ngang đem Đông Phương Vô Song ôm hấn đứng lên , không nhanh không chậm đưa hấn trở về phòng, đem người ném về phía giường.

Đông Phương Vô Song chếp chếp miệng, trở mình tiếp tục ngủ.

Phong Văn Tuyết đi ra ngoài, nói với Đông Trùng vẫn đứng ngăn người ở trên hành lang : “chờ Tĩnh Vương thế tử tỉnh, người đi hầu hạ hấn. ” nói xong đi thẳng xuống lầu, đi luyện công buổi sáng .

Đông Trùng nhìn cửa phòng giáo chủ, lại nhìn một chút phòng Đông Phương Vô Song , thầm nghĩ: giáo chủ, thổ lại không ăn cổ gần hang đâu, Tĩnh Vương thế tử mặc dù là ở đối diện ngài, nhưng ngài cũng không thể như vậy a...

Phong Văn Tuyết luyện công xong, trở lại ngân sương viện rửa mặt xong xuôi, thay y phục, dùng bữa sáng, liền đi xử lý giáo vụ.

Trong khi đó Đông Phương Vô Song một mực ngủ (heo a...), cho nên bỏ lỡ. Thậm chí Phong Văn Tuyết, đã đem Đông Phương Vô Song quên lại phía sau.

Thật ra thì Phong Văn Tuyết tính tình hỉ nộ bất định, làm việc tùy hứng, vốn không phải là người có kiên nhẫn . Y sợ dĩ đối Đông Phương Vô Song khách khí như thế, thứ nhất bởi vì Thần Minh giáo bây giờ đang thời buổi rối loạn, Đông Phương Vô Song thân phận tôn quý, bối cảnh vững chắc, hấn tự mình đưa tới cửa , tự nhiên hảo hảo chiêu đãi, cố gắng mượn sức, không ai lại ngu tối mức đi đắc tội hấn .

Thứ hai nha, Phong Văn Tuyết quả thật nhớ chút ít tình cũ năm đó. Hơn nữa Đông Phương Vô Song mặc dù gọi y”Ca ca”, nhưng dựa theo bối phận, hai người thực là thúc cháu , Phong Văn Tuyết đối “Văn bối ” này từ trong đáy lòng có mấy phần yêu thích, khó tránh khỏi liền có vài phần dung túng.

Bất quá Phong Văn Tuyết sự vụ bận rộn, đối Đông Phương Vô Song cũng không sao để ý được, cho nên qua một ngày, đã đem người bỏ quên. Cho đến ban đêm lúc y trở lại viện tử của mình, nhìn thấy Đông Phương Vô Song giống như tiểu cầu bị chủ vứt bỏ ngồi xổm ở trước cửa, mới nghĩ tới.

Phong Văn Tuyết vốn muốn hỏi một câu “Người ngồi xồm ở chỗ này làm gì?”, nhưng nhớ tới chuyện đêm qua đứa nhỏ này làm , liền không để ý tới hắn, trực tiếp đi qua bên người hắn .

Đông Phương Vô Song nhảy dựng lên, kêu lên: “Ta ở chỗ này chờ người một ngày!”

Phong Văn Tuyết vào phòng khách, ngồi xuống rót chén trà, thản nhiên nói: “Vậy thì thế nào?”

Đông Phương Vô Song đau khổ , u oán nói: “Người, người... Người sao lại cũng không hỏi ta điều gì?”

Phong Văn Tuyết giương mắt liếc hắn một cái, cất giọng gọi: “Đông Trùng!”

Đông Trùng vốn bị Đông Phương Vô Song đuổi ra , luôn luôn trốn ở bên ngoài, nghe thấy giáo chủ gọi về, vội vàng đi vào: “Giáo chủ.”

“Ăn cơm thôi.”

“Dạ.”

“Chuẩn bị một bộ bát đĩa là được rồi.”

“A?”

Đông Trùng sửng sốt.

Đông Phương Vô Song ở nơi này một ngày, đã cùng Đông Trùng hình thành giao tình không tệ.

Phụ thân của Đông Trùng là Lý hộ pháp mấy tháng trước mới vừa qua đời, Đông Trùng vốn là hết sức thương tâm uất ức, nhưng hôm nay có Đông Phương Vô Song làm bạn, bị hắn hò hét nhốn nháo, cười cười nói nói, hắn là hiếm khi được một ngày thoải mái như vậy.

Hơn nữa hắn biết thân phận Đông Phương Vô Song, hôm qua cũng được giáo chủ phân phó phải hảo hảo hầu hạ hắn, cho nên lúc này nghe lời giáo chủ lời nói..., không khỏi có chút chần chờ.

Đông Phương Vô Song nhảy dựng lên kêu to: “Tại sao chỉ chuẩn bị một bộ bát đĩa? ” tiếp theo hắn liền ủy khuất nói: “Phong ca ca, chẳng lẽ người muốn phạt không cho ta ăn cơm sao? Được, nếu như vậy có thể làm cho người nguôi giận, chịu đói tính là cái gì, không ăn thì không ăn.”

Phong Văn Tuyết thản nhiên nói: “Đông Trùng, sừng sờ ở chỗ này làm cái gì? Còn không mau đi!”

Đông Trùng không thể làm gì khác hơn là lui ra.

Phong Văn Tuyết nhìn gương mặt ủy khuất của Đông Phương Vô Song, nói: “Người đã lớn hơn rồi, sao lại nôn nôn nóng nóng như thế. Ta nói không cho người ăn sao? Ta dám không cho người ăn sao? Bỏ đói Tĩnh Vương thế tử, Thân Minh giáo ta gánh không nổi trách nhiệm này.”

Đông Phương Vô Song nói: “Phong ca ca, ta chưa từng đem người trở thành ngoại nhân, người muốn phạt ta thế nào, ta cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần người cao hứng là tốt rồi. Điều này cùng ta thế tử hay không thế tử, đều không liên quan.”

Phong Văn Tuyết nhíu nhíu mày, nói: “Lời này của người , lại làm khó ta. Người nói không đem ta trở thành ngoại nhân, ta cũng không dám đem ngoại tôn của đương kim thái thượng hoàng thành người một nhà. Trong giáo ta tôn kính người, nhường nhịn người mặc dù nhiều ít là nhìn đến thân phận của người , nhưng cũng là nhớ phần tình năm đó, người trong lòng cũng nên sáng tỏ.”

Đông Phương Vô Song nói: “Ta tự nhiên là biết rõ. Phong ca ca, thật ra thì người là rất yêu thích ta, nếu không cũng sẽ không để ta vào ở viện tử của người có phải hay không? Ta cũng thật lòng thích người, mới muốn cùng người thân cận chứ sao.”

Phong Văn Tuyết cảm thấy hắn một câu lại một câu “Thích”, ý tứ tựa hồ có chút mập mờ, lại liên tưởng hành vi tối hôm qua của hắn , cảm giác như vậy liên giống như không phải là sai đi.

Bất quá Phong Tuyết làm sao có khả năng đáp lại tiểu hài tử này, suy nghĩ một chút liền nói: “Người nếu ở chỗ này của ta, liền phải tuân thủ quy củ nơi này. Ta không thích buổi tối bị quấy rầy, người sau này đừng hoành ở lại trong phòng của mình, nếu như tái phạm, cũng đừng trách ta đem người đuổi ra .”

Đông Phương Vô Song trong lòng thất vọng, suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, buồn buồn nói: “Ta biết rồi.”

“Còn có. ” Phong Văn Tuyết nhấp ngụm trà, chậm rãi nói: “Ta không thích tiểu quỷ lười biếng , sau này buổi sáng phải rời giường sớm một chút. Kế hoạch cho một ngày nằm ở sáng sớm, bản thân tìm một chút chuyện làm, nếu không luyện công cũng được.”

“Nha. ” Đông Phương Vô Song trầm nghĩ, ngay cả ta ngủ nướng cũng muốn quản a?

Thật ra thì hẳn cũng không phải là người thích ngủ nướng , chỉ bất quá trước đó vài ngày quả thật tìm người tìm đến cực khổ, đêm qua mới an tâm bỏ xuống hết thảy , liền ngủ quên.

Đông Phương Vô Song đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nghĩ đến một chủ ý, ánh mắt bắt đầu phát sáng.

Phong Văn Tuyết không có lưu ý thần sắc của hắn, tiếp tục nói: “mặt khác, ở bên ngoài người phải gọi ta giáo chủ, ” ca ca ” hai chữ chỉ có thể gọi lúc ở riêng. Chúng ta vốn là không đúng bối phận, mặc dù ta không cần , nhưng cũng không muốn làm cho người ta nói Thần Minh giáo ta không hiểu quy củ.”

“Àn.”

Phong Văn Tuyết nói đến cao hứng, liền liên tiếp nói một đống quy củ, Đông Phương Vô Song cũng dang hoàng đáp ứng, trong lòng lại lú lẫm , trầm nghĩ Phong ca ca nhìn qua là người lãnh lãnh đạm đạm, không nghĩ tới lại dài dòng như thế, người vậy dễ nuông chiều, ngay cả chi phí ăn mặc cũng muốn hợp quy củ của y, so với lão nương phách lối còn lớn hơn.

Đến khi Đông Trùng đưa bữa tối lên, Phong Văn Tuyết mới ý do vị tấn (lời nói hết lời) kết thúc “Giáo dục ” đối với Đông Phương Vô Song .

Đông Phương Vô Song ân cần mà đem bộ bát đĩa duy nhất đặt tới trước mặt, Phong văn Tuyết cười rạng rỡ lấy lòng nói: “Giáo chủ, mời ngài.”

Phong Văn Tuyết gật đầu, trầm nghĩ trẻ con thật là dễ dạy.

Y cầm chén đĩa đẩy trở lại trước mặt Đông Phương Vô Song nói: “Người ăn đi. Ta ăn rồi. ” nói xong đứng dậy, đi lên lầu.

Đông Phương Vô Song thế mới biết bộ bát đĩa này là chuẩn bị cho mình , vừa cảm động vừa thất vọng, mắt mắt nói: “Giáo chủ, người dùng qua bữa tối rồi à.”

Phong Văn Tuyết đứng ở trên thang lầu, quay đầu lại nhìn Đông Phương Vô Song đáng thương mà chớp chớp mắt to, trầm ngâm một chút, nói: “Ta thường ngày thói quen ở Hi Thiện đường dùng bữa tối. Người nếu là cảm thấy một người ăn không có ý nghĩa, sau này có thể đến Hi thiện đường cùng ăn với ta.”

Đông Phương Vô Song mừng rỡ, cả người đều sáng lên, gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc : “Được! Được! Ta ngày mai liền đi Hi Thiện đường, cùng người dùng bữa tối.”

Phong Văn Tuyết liền không nói thêm gì nữa, đi thẳng lên lầu trở về phòng.

Ngày hôm sau Đông Phương Vô Song dậy thật sớm, bên ngoài trời còn tờ mờ sáng, hàn khí trong không khí cũng là mát mẻ ẩm ướt .

Phong Văn Tuyết vừa ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Đông Phương Vô Song mắt mở to mong đợi mà canh giữ ở trên hành lang, nhìn thấy y đi ra cười mị mị nói: “Phong ca ca, buổi sáng tốt lành. Hôm nay khí trời thật không tệ a.”

Phong Văn Tuyết nói: “Người hôm nay sao lại dậy sớm như thế ?”

“Phong ca ca ngày hôm qua không phải nói không thích ta ngủ nướng sao. Kế hoạch của một ngày nằm ở sáng sớm, ta quyết định bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày buổi sáng cùng Phong ca ca luyện công ! ” Đông Phương Vô Song nắm tay, làm ra thần sắc kiên định.

Phong Văn Tuyết không chút để ý liếc hắn một cái, nói: “Người phải biết quy củ trên giang hồ . Nhìn người khác luyện võ là một loại hành động rất liêu lĩnh.”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc, đùa giỡn nói: “Người luyện công của người, ta không nhìn là được. Lại nói tâm pháp võ công của Thần Minh giáo cùng Xích Dương thần công của Đông Phương gia chúng ta khác biệt rất nhiều, học trộm cũng không phải cái gì tốt. Chẳng lẽ Phong ca ca người không tin nhân phẩm của ta? Vẫn là sợ bị ta học lén sao?”

Phong Văn Tuyết nghe hắn khích tướng, cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười thần nhiên lại mang theo chút tà khí, không thừa nhận nói: “Kia tùy người vậy.”

Đông Phương Vô Song mừng rỡ, hưng phấn mà đi theo phía sau y.

Phong Văn Tuyết dẫn hắn tới cánh rừng sau núi, đến một chỗ đất trống, nói: “Thường ngày ta luyện công ở chỗ này, một mình người đi trong rừng tìm một chỗ đi. Đúng rồi, cũng đừng rời đi quá gần, nếu không cẩn thận dẫm thương người, ta không chịu trách nhiệm nha. ” y dừng một chút, lại nói: “Còn có, sâu trong cánh rừng là cấm địa giáo ta, người không nên xông vào.”

“Àn, đã biết.”

Phong Văn Tuyết liền không để ý đến hắn nữa, móc ra hắc tiễn bên hông bắt đầu huy vũ.

Đông Phương Vô Song trốn qua một bên, chỉ thấy trường tiên của y huy vũ, thân hình xê dịch, ngân phát tung bay, hắc y pháp phối, không khỏi thấy ngây dại.

Phong Văn Tuyết đang múa đến cao hứng, đột nhiên Đông Phương Vô Song trước mắt chợt lóe, nhìn thấy một thổ xám nhỏ bé mập mập đồ đồ bị giật mình từ trong rừng chạy ra, hướng về nơi luyện võ xông vào.

Đông Phương Vô Song kinh hãi một chút, thuận theo phương hướng con thổ kia chạy ra nhìn sang, chạy về phía nơi luyện võ, trong miệng kêu lớn: “Giáo chủ!”

Phong Văn Tuyết lúc này thu tay lại, trường tiên giống như Du Long cuốn tới đây, nhất thời quán ở ngang hông Đông Phương Vô Song.

“Ai nha nha ”

Đông Phương Vô Song bị ném ở giữa không trung, há miệng kêu to, nhưng ánh mắt lại liếc về nơi nào đó phía trong rừng cây, đầy mắt hiện lên một tia tinh mang.

Phong Văn Tuyết đưa hắn vòng sang bên cạnh, đề trụ vai của hắn thấp giọng nói: “Đợi ở chỗ này đừng động!” nói xong liền đột nhiên như mũi tên bắn về phía cánh rừng.

7. Chương 7

Đông Phương Vô Song làm sao nghe lời nói của y, mặc dù không dám nhích tới gần, nhưng vẫn ở bên cạnh nơi luyện công quan sát động tĩnh trong rừng.

Phong Văn Tuyết cùng hai Hắc y nhân mai phục tại nơi đó động thủ, tiên có thể dùng như Du Long, làm cho người ta hoa cả mắt.

Hai người kia không phải là đối thủ Phong Văn Tuyết, nhưng kỳ quái chính là bọn họ dường như không sợ đau, không sợ chết, đối mặt với chiêu thức sắc bén của Phong Văn Tuyết tựa như muốn tìm chết xông về phía trước, một chút không có bộ dạng lui về sau.

“A, tính đùa giỡn.” Phong Văn Tuyết cười nhạo một tiếng, tiên múa nhanh hơn ác hơn.

Hai hắc y nhân kia rất nhanh liền bị tách ra diện mạo hoàn toàn thay đổi, quần áo lam lũ, trên người đều là vết máu.

Đông Phương Vô Song càng xem càng cảm thấy có cái gì không đúng, hai người này giống như mất hồn phách, chỉ biết công kích, không chết không thôi. Hơn nữa chính mình lại đứng ở cách đó không xa, nhưng là bọn chúng lại tựa như không nhìn thấy, chỉ nhằm vào Phong Văn Tuyết.

Mặc dù Phong Văn Tuyết để cho hắn ngây ngốc tại chỗ không cử động, nhưng thời cơ tốt như thế, Đông Phương Vô Song như thế nào không hảo hảo biểu hiện một chút?

Hắn từ trong lòng ngực móc ra ám khí, bắn tới, ngay giữa đầu gối hai người kia.

Hai người gục ngã, rất nhanh ngay cả động cũng không thể động.

Phong Văn Tuyết không vui nói: “Ai cho người nhúng tay vào.”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc, nói: “Ta xem hai người kia là lạ, đánh nhau không xong, vẫn là dùng thuốc mê nhanh một chút.”

Phong Văn Tuyết thanh âm càng lạnh: “Hai cái phế vật mà thôi, người cho rằng bốn tọa thu thập không được sao!”

Đông Phương Vô Song nhìn ra y mất hứng, cúi đầu dùng mũi chân chà chà bùn trên đất, cẩn cẩn dục dục nói: “Ta chỉ là muốn giúp đỡ mà thôi. Phong ca ca người lợi hại như thế, vạn nhất không cẩn thận giết bọn họ, liền tra hỏi không ra cái gì đâu.”

Phong Văn Tuyết đá hai người kia một cước: “Hai người này trúng Nhiếp Hồn Thuật của Hắc Phong phái, đã bị bồi dưỡng thành con rối, cho dù hỏi vậy hỏi nữa cũng không ra cái gì. ” y vốn là không muốn lưu lại hai người này, sợ dĩ vãng không có hạ sát thủ, là muốn nhìn rõ ràng chiêu thức võ công của bọn chúng.

Đông Phương Vô Song ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét y phục hai người kia, lại tìm khắp toàn thân bọn họ, nói: “Trên người cái gì cũng không có. Không biết bọn họ làm sao lên vào, cũng không biết có hay không còn đồng bọn. Phong ca ca, làm thế nào? Giết bọn họ sao?”

Phong Văn Tuyết ngại vết máu dơ bẩn của hai người này, nhìn Đông Phương Vô Song chủ động thay y lục soát một lần, cũng giảm bớt phần nào tâm tư, nghe vậy nói: “Người đã đem bọn họ làm hôn mê, vậy thì mang về giam lại đi.”

Đông Phương Vô Song nấn ná đến bên cạnh hắn, mắt to mang theo lấy lòng cùng mong đợi: “Phong ca ca, ta vậy cũng tính là nho nhỏ, lập công không?”

“A... “khuôn mặt với đôi mắt đen thon dài tà mị phía sau mặt nạ của Phong Văn Tuyết tự tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái, nói: “Có công thì thế nào? Không có công thì thế nào?”

Đông Phương Vô Song cảm thấy thái độ hôm nay của Phong Văn Tuyết đối với hắn dường như so với hôm qua tự nhiên hơn một chút, không giống mới vừa gặp mặt luôn luôn toan tính duy trì bộ mặt giáo chủ lãnh đạm kia, không khỏi trong bụng mừng rỡ.

Hắn tin tưởng chỉ cần mình tiếp tục cố gắng, Phong Văn Tuyết nhất định sẽ ở trước mặt mình từ từ lộ ra con người thật của mình, không khỏi càng ngày càng mong đợi.

Hắn nói: “nếu nói có công..., Phong ca ca nên đáp ứng ta một chuyện. Nếu nói không có công... Ha hả, không có công lao vậy cũng có khổ lao nha, người nhìn ta toát ra một thân mồ hôi, thật không dễ dàng đi. ” nói xong giả vờ lấy tay lau trên đầu không có mồ hôi, làm ra vẻ mặt khổ sở cười haha.

Phong Văn Tuyết bị hắn chọc cười, không nhịn được vươn ngón trỏ ra điểm một cái t trên đầu của hắn, nói: thư hương môn đệ”Nếu người có thể từ trên hai người kia tra ra chút gì đó, bốn tọa liền coi như người có công. Đến lúc đó chuyện người bảo ta làm, chỉ cần không tổn hại lợi ích của Thần Minh giáo, không liên quan đến triều chính giang hồ, ta liền đáp ứng người.”

Muốn nói Phong Văn Tuyết thật đủ giáo hoạt. Mấy ngày nay Thần Minh giáo đã không phải là lần đầu tiên bị Hắc y nhân mò tới. Ngày đó Hắc Phong phái đại quy mô tập kích, sau khi bị Phong Thỉnh Vũ dẫn theo cao thủ trong giáo đánh lui, vẫn tăng cường phòng bị.

Thần Minh giáo vốn là thành lập trong thung lũng của thâm sơn, địa thế bí mật, cửa vào khó tìm, trong giáo lại là dựa theo trận trong trận thiết lập, ngoại nhân vốn không dễ dàng phát giác, cho dù ẩn núp đi vào, cũng dễ lạc đường bị bắt bớ. Nhưng mấy ngày này, vẫn là thỉnh thoảng có thể phát hiện ngoại nhân lên vào. Chẳng qua là những người này không dám tới gần tổng đà, đều là ở ven trong núi và trong rừng, rất nhanh liền bị phát hiện.

Những Hắc y nhân này Phong Văn Tuyết đã sớm bảo người hết lần này tới lần khác điều tra qua, nhưng trừ một chút giang hồ môn phái bên ngoài vì bảo tàng xông vào, phần lớn đều là dư nghiệt Hắc Phong phái

. Trên người những người này không tìm ra bất kỳ manh mối nào, nên tra không được lai lịch của bọn họ, cũng tìm không được manh mối kẻ chủ mưu.

Hiện tại Phong Thỉnh Vũ xuống núi truy sát môn chủ Hắc Phong phái, Phong Văn Tuyết ở trong giáo cũng vì chuyện bảo tàng mà phiền não. Y thấy hai người này không thể nghi ngờ là con rối của Hắc Phong phái, dù sao có thể tra cũng đã điều tra, Thần Minh giáo tra không ra thì lại càng nhiều thứ tới, không bằng giao cho Đông Phương Vô Song. Nếu nhấn có thể lợi dụng thể lực Tĩnh Vương phủ cùng Đông Môn tìm ra manh mối gì, không chỉ có làm cho Phong Văn Tuyết bớt lo, lại có thể có được tin tức giá trị, nếu tìm không ra cũng không có tổn thất gì.

Thậm chí vạn nhất thật tra được cái gì, đến lúc đó phải đáp ứng điều kiện của Đông Phương Vô Song, Phong Văn Tuyết cũng thông minh, đã sớm ở trong lời nói bài trừ tất cả nhân tố có thể uy hiếp thần minh dạy(nhưng là a Tuyết a, người bỏ qua an nguy bản thân a...).

Phong Văn Tuyết là mang tâm tư lợi dụng Đông Phương Vô Song, mà Đông Phương Vô Song cũng có mưu đồ khác, vì vậy hai người ăn nhip với nhau.

“Hảo, Phong ca ca nói chuyện giữ lời, chúng ta vỗ tay lập thệ! ” Đông Phương Vô Song vui mừng nói.

“Được!”

Phong Văn Tuyết vươn hai tay ra, cùng Đông Phương Vô Song song song đối kích, xác lập lời thề.

Đông Phương Vô Song có được hứa hẹn, vui mừng nhảy nhót đem theo hai Hắc y nhân hôn mê bất tỉnh đi địa lao của Thần Minh giáo.

Hắn đến trưa cũng ở đây, đáng tiếc sau khi hai người này tỉnh lại, thần trí mơ hồ, đã là si ngốc. Mất đi mệnh lệnh của chủ nhân, liền giống như tượng gỗ.

Đông Phương Vô Song không hỏi ra được cái gì, từ trên người cũng tìm không được manh mối. Lại nghe được mấy hộ vệ trông chừng nhà lao Thần Minh giáo nói, Hắc y nhân như thế bọn họ đã bắt được vài nhóm, đều không thu hoạch được gì.

Đông Phương Vô Song nghe vậy, không khỏi có chút ảo não, thế mới biết ý đồ của Phong Văn Tuyết.

Bất quá hắn cảm thấy không cam lòng, thật vất vả từ chỗ Phong Văn Tuyết này ra một lời hứa hẹn, không thể buông tay vô ích. Huống chi hắn đã quyết định phải truy cầu Phong Văn Tuyết làm lão bà, việc kia bản thân phải lộ ra mấy phần bản lãnh, mới tỏ rõ vị tướng công tương lai này sẽ không quá vô dụng phải không?

Hắn vắt hết óc hồi tưởng, nhớ lại dọc đường từ kinh thành tới đây, quả thật nghe được không ít tin đồn giang hồ. Đều nói Thần Minh giáo có một tòa bảo tàng, là năm đó hoàng đế cuối cùng của Vệ Quốc trước khi giấu đi, lưu lại đợi lúc thái tử phục quốc sử dụng. Bên trong bảo bối vô số, là toàn bộ của cải tích lũy hơn trăm năm của Vệ Quốc truyền lại.

Vệ Quốc ở mảnh đất phía Tây Trung Nguyên, khu vực mặc dù không lớn, nhưng giàu có và đông đúc an nhàn. Sông Lạc Hà dọc theo đó chảy qua, ngàn dặm cánh đồng phì nhiêu. Mà thủ đô Vu Thành của Vệ Quốc năm đó, còn có mỹ danh “Lạc nữ vang thanh khúc, Vu Thành vũ phồn hoa”.

Vệ quốc giàu có và đông đúc phồn hoa, có thể thấy được nhiều điểm.

Chính là bảo tàng Vệ Quốc này, tại sao lại rơi vào trong tay Thần Minh giáo? Trên giang hồ cũng có nhiều cách nói.

Có người nói là năm đó đại giáo chủ nào đó của Thần Minh giáo du lịch trong lúc vô tình phát hiện bảo tàng. Cũng có người nói lúc tướng thành Vu Thành bị phát, Vệ vương đem bản đồ bảo tàng phó thác cho thị vệ mang đi, lại bị người Thần Minh giáo chặn đường giết sạch, đoạt đi bản đồ, tìm được bảo tàng. Còn có người khoa trương nhất, nói là thượng thượng giáo chủ của Thần Minh giáo luyện đồng bắt cóc Vệ Quốc thái tử làm người của mình, dùng cách này đạt được bảo tàng.

Tóm lại nói cái gì đều có, nhưng ai cũng không biết cái nào là thật cái nào là giả, cũng có lẽ toàn bộ đều không có thật.

Cho dù Đông Phương Vô Song nhìn ra, bảo tàng nói đến thuần túy là lời đồn. Không nói Thần Minh giáo lập giáo hơn hai trăm năm, căn bản không cần cái gì bảo tàng thù hoa trên gấm. Dù nói Thần Minh giáo thật tìm được bảo tàng kia, lấy thực lực Thần Minh giáo, cũng sẽ không để cho chuyện này lưu truyền ra ngoài.

Chính là đáng tiếc, trong thiên hạ này người giống như Đông Phương Vô Song hiểu được như thế thật sự ít có, phần lớn là hạng người tầm thường phụ thuộc, bảo sao biết vậy, luôn luôn cho là đúng.

Đông Phương Vô Song hơi hơi bội phục phân tích của mình. Trực giác của hắn nói cho hắn biết, bất luận là trước đó vài ngày sự kiện Hắc Phong phái tập kích tổng đà Thần Minh giáo nháo đến ồn ào huyền ảo, hay là tin đồn bảo tàng càng truyền càng sai kia, đều là hành động của người nào đó nhằm vào Thần Minh giáo.

Phía sau hành động này, có lẽ che giấu một người, có lẽ che giấu hai người, cũng có thể có thể... Che giấu một đám người.

Đông Phương Vô Song chống lấy cằm ngồi ở cửa Ngân Sương viện, động tác kia cùng ngày hôm qua giống nhau như đúc, chẳng qua là về mặt lại có chút thâm trầm ngưng đọng ngơ ngác.

Phong Văn Tuyết trở lại đã nhìn thấy hắn, khoe miệng vênh lên, hai tay để phía sau lưng, hơi hơi lưng, trên cao nhìn xuống mà xem hắn, hài hước nói: “bộ dạng làm sao a? tiểu thể tử, có phải tra ra cái gì không?”

“Vô Song!” Đông Phương Vô Song rất nghiêm túc nhìn y, nghiêm chỉnh nhắc lại: “Vô Song!”

“Được rồi, Vô Song, tra ra cái gì không?”

“Không có.” Đông Phương Vô Song cũng không lộ ra vẻ ủ rũ, trả lời rất bình tĩnh.

“Nha.” Phong Văn Tuyết gật đầu, thẳng người đi về phía trong viện.

Đông Phương Vô Song nhảy dựng lên, đuổi theo y nói: “Người có hay không đắc tội qua người nào a?”

Phong Văn Tuyết quay đầu lại, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Người hỏi ta có hay không đắc tội qua người nào?” Y đột nhiên giữa đầu cười to, vừa cười vừa nói: “Vô Song a Vô Song, người hỏi cái vấn đề này thật đúng là thú vị.”

Đông Phương Vô Song lần này lộ ra chút ảo não. Hắn đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Phong Văn Tuyết thân là giáo chủ Thần Minh giáo, lại là người tính tình vừa chính vừa tà tính tình, người hỏi y có hay không đắc tội qua người nào? Chỉ sợ bản thân đắc tội bao nhiêu người, y cũng chẳng biết.

Đông Phương Vô Song thấy y còn đang cười, không khỏi nói lầm bầm: “Người coi như vừa rồi không nghe thấy vấn đề kia không được sao? Thiệt là, thân là giáo chủ Thần Minh giáo, ở trên giang hồ đắc tội nhiều người như vậy, có cái gì đắc ý.”

Phong Văn Tuyết ngừng cười lớn, cười tủm tỉm nhìn Đông Phương Vô Song, chậm rãi nói: “Vô Song a, người không rõ, có đôi khi, đắc tội với người cũng là một loại thực lực. Mà bốn tọa, có thực lực này! Thần Minh giáo, cũng có thực lực này!”

Đông Phương Vô Song khẽ chấn động.

Phong thái ngạo tuyệt, thông dong trên người Phong Văn Tuyết, đúng là khiến hắn si mê sâu sắc.

Thế là ánh mắt của hắn trở nên có chút mê giai, nhìn chằm chằm Phong Văn Tuyết phát ngốc, đem đề tài vừa rồi quên khỏi đầu.

Phong Văn Tuyết âm thầm nhú nhú mày. Ánh mắt Đông Phương Vô Song lúc này thẳng thắn mà nhiệt tình, chẳng biết tại sao, luôn khiến cho y có chút cảm giác chống đỡ không được.

Y lái sang chuyện khác, nói: “Hôm nay người không có tới Hi Thiện đường, ngày hôm qua không phải nói muốn ăn cơm cùng ta sao?”

Đông Phương Vô Song nhất thời mở to hai mắt, áo não kêu lên: “Ai, ta quên mất rồi.”

Phong Văn Tuyết thấy hấn liên tục vỗ vỗ đầu, bộ dạng cực kỳ ảo não , không khỏi tâm tình nhanh chóng thoải mái hơn rất nhiều, hỏi: “Sao vậy? Người bây giờ còn chưa ăn cơm tối?”

Đông Phương Vô Song lập tức trở nên đáng thương, nói: “Ta cả buổi trưa đều bận rộn chuyện hai cái Hắc y nhân kia, ngay cơm trưa cũng bỏ lỡ. ” nói xong thật giống như muốn chứng minh lời của hấn , trong bụng lập tức phát ra âm thanh dội rõ ràng .

Đông Phương Vô Song trong nháy mắt mặt đỏ lên.

Phong Văn Tuyết không nhịn được bật cười. Bất quá thấy bộ dạng nhỏ bé của Đông Phương Vô Song đáng thương thêm xấu hổ , lại cảm thấy có chút không đành lòng, liền nín cười, gọi Đông Trùng, chuẩn bị cho Đông Phương Vô Song bữa tối thịnh soạn.

Phong Văn Tuyết tựa hồ tâm tình vô cùng tốt, mặc dù đã dùng bữa tối, nhưng vẫn cầm một chén trà xanh trong tay, một bên chậm rãi thưởng thức trà, một bên bồi Đông Phương Vô Song ăn xong cơm tối .

Đông Phương Vô Song cảm động đến không biết làm gì, cảm thấy Phong Văn Tuyết đối với mình quả nhiên vẫn là dùng con mắt khác. Lại không biết Phong Văn Tuyết là người tùy tâm sở dục, nhất thời nổi hứng nhiều chuyện.

Ăn cơm xong, hai người vừa hàn huyên trong chốc lát tình thế trước mắt trên giang hồ, Đông Phương Vô Song nhân cơ hội nói: “Lời đồn đại về bảo tàng kia hết sức khả nghi, có thể hay không cùng Hắc Phong phái có liên quan?”

Phong Văn Tuyết nói: “Ta cũn hoài nghi như vậy, nhưng quả thật không có chứng cứ.”

Đông Phương Vô Song nói: “Người có hay không cảm thấy kỳ quái? Cổ đô Vu Thành của Vệ Quốc cách Thần Minh giáo xa như thế, lại không có cái gì đặc biệt liên quan, vì sao lời đồn này lại cứ quy nó là vong quốc bảo tàng của Vệ Quốc ?”

Này liên quan đến đến bí mật năm xưa của Thần Minh giáo, lại cùng thân thể của phụ thân Phong Văn Tuyết: Phong Tùy Liễu có liên quan, cho nên y cũng không có trực tiếp trả lời, mà chỉ nói: “Vấn đề này phải hỏi người tung tin đồn .”

Đông Phương Vô Song chống lấy cằm, gõ gõ mặt bàn, nói: “Ta nhất định phải đem chủ sử phía sau tìm ra.”

Phong Văn Tuyết khẽ mỉm cười, nói: “Vậy thì giao cho người. Được rồi, cũng đã muộn , sớm nghỉ ngơi đi.”

Đông Phương Vô Song có chút ý do vị tấn, nói: “Lúc này còn sớm a.”

Phong Văn Tuyết nhìn hấn, một đôi tròng mắt đen dưới mặt nạ thật giống như có ma lực ma lực nào đó, đen đen trầm trầm không nhìn thấy đáy: “Ngủ sớm dậy sớm mới là đạo lý nghỉ ngơi , mau đi nghỉ đi.”

Đông Phương Vô Song trong lòng chợt lóe, cảm thấy ánh mắt Phong Văn Tuyết... Có chút kỳ quái. Hấn bĩu môi, không cam lòng không nguyện ý mà trở về phòng .

Đông Phương Vô Song bởi vì chuyện hai Hắc y nhân kia, trong lòng lo lắng, lẩn qua lộn lại ở trên giường ngủ không được, định không mặc y phục, chỉ xỏ giày, tính toán đến viện tử hóng gió ngắm trăng (từ ngày hôm trước sau khi bị Phong Văn Tuyết ‘Mời’ ra ngoài cửa , hấn tạm thời không dám mạo muội).

Ai ngờ hấn ra khỏi phòng, đi tới cửa thang lầu, bỗng nhiên mơ hồ nghe được trong phòng Phong Văn Tuyết có thanh âm truyền tới.

Tuy nói hấn cùng với Phong Văn Tuyết ở chung dưới một mái hiên, nhưng tòa tiểu lâu này lại hết sức rộng lớn, các gian phòng cũng không liền nhau, hơn nữa phòng của hấn cách phòng Phong Văn Tuyết rất xa.

Chẳng qua lúc này đêm khuya người yên lặng , bốn phía cũng im ắng, có chút thanh âm liền vô cùng mẫn cảm, huống chi Đông Phương Vô Song lỗ tai có bao nhiêu thính a.

Hấn sửng sốt một chút, thay đổi chú ý đi tới ngoài cửa phòng Phong Văn Tuyết.

Thanh âm kia càng rõ ràng hơn, dường như là tiếng cười, còn có chút quen tai.

“Giáo chủ... Thật đáng ghét... A a a... Không cần mà...”

“ ... ”

“ ... Người ta... A a, giáo chủ, nhẹ chút...”

Đông Phương Vô Song ở ngoài cửa dứt quãng nghe , mặt liền biến sắc lại biến sắc.

Mặc dù hắn không nghe thấy Phong Văn Tuyết nói cái gì, nhưng dựa theo thanh âm khinh bạc kia, cũng có thể biết được hai người này đang ở bên trong làm ‘Chuyện tốt’ gì .

Đông Phương Vô Song vừa tức vừa ghen, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

“A a giáo chủ...”

Bên trong lại truyền tới thanh âm ái muội.

Đông Phương Vô Song không còn kịp suy nghĩ xem thanh âm có chút quen thuộc là của ai. Lúc này hắn trong cơn giận dữ, càng nghe sắc mặt càng xanh, cuối cùng cũng kiềm nén không được, một cước đạp ra đại môn, xông đi vào.

“Người nào!”

Chỉ thấy bên trong phòng, trên giường mơ hồ dây dưa hai người.

Đông Phương Vô Song sải bước nhảy qua, cao giọng nói: “Ta!”

“Đi ra ngoài!”

Phong Văn Tuyết một chưởng phát qua, chưởng phong trực tiếp xuyên qua màn giường, đánh tới trên người Đông Phương Vô Song .

Nhưng Đông Phương Vô Song có kim ti nhuyễn giáp hộ thân, chẳng qua là hành động ngừng lại một chút, cũng không bị thương, ngược lại càng thêm mãnh liệt nhào tới.

Hắn một phen vén màn lên , chỉ thấy Phong Văn Tuyết mặt mang mặt nạ, y sam rời rạc mà nửa nằm ở trên giường, một bạch y thiếu niên y sam cời sạch, cơ hồ thân thể trần truồng ngồi chồm hổm ở trên người hắn.

Cảnh tượng này...

Đông Phương Vô Song cơ hồ hộc máu.

Hắn nổi giận đùng đùng trừng mắt người thiếu niên kia, trong đôi mắt giống như bốc lên ánh lửa.

Thiếu niên kia mới vừa rồi thừ người ra, lúc này phục hồi lại tinh thần, cũng không che dấu thân thể trần truồng của mình, ngược lại cáo mượn oai hùm mà chỉ lấy hắn nói: “Là người? Người sao dám xông vào phòng giáo chủ!”

Đông Phương Vô Song định thần nhìn lại, nhận ra thiếu niên này chính là Phượng ca, hắn ban đầu ở Tây viên ‘Tàng kiều’ kia nhìn thấy .

“Người cút xuống cho ta !”

Đông Phương Vô Song nhào tới, một phen níu lấy cổ tay Phượng ca, từ trên người Phong Văn Tuyết kéo xuống .

Phượng ca kia không nghĩ tới hắn khí lực lớn như vậy, ai ôi một tiếng kêu đau, vừa muốn té xuống giường , một cái tay khác cũng bị đau, quay đầu nhìn lại, nhưng là bị giáo chủ kéo.

“Người làm cái gì! ” Phong Văn Tuyết híp híp mắt, thanh âm lạnh như băng, hơi thở bất thiện.

Đông Phương Vô Song từ nhỏ chính là thiên chi kiêu tử, thân phận tôn quý. Cha của hắn vốn là thân vương tay cầm thực quyền , mẫu thân là trưởng công chúa, ngoại tổ phụ là thái thượng hoàng, ngoại tổ mẫu là hoàng thái hậu, một thúc thúc là Quận Vương, hai thúc thúc là thân vương, hơn có tam thúc thương yêu hắn nhất là đương kim hoàng thượng.

Cõi đời này hắn không kiêu ngạo người nào kiêu ngạo?

Thiên Vương lão tử ở trước mặt hắn cũng không dám nháy mắt, Phong Văn Tuyết mặc dù khí thế kinh người, nhưng với Đông Phương Vô Song từ nhỏ đối mặt Thiên gia hậu duệ quý tộc mà nói, lại không coi là cái gì. Huống chi hắn nổi giận hơn phân nửa là nhắm vào Phong Văn Tuyết, thì làm sao lại sợ khí thế của y?

“Làm cái gì? Ta muốn để cho tiện nhân này biết, sau này người có thể ở trên giường của người chỉ có thể là ta!”

Đông Phương Vô Song quát lên như sấm, tiếng thét rung trời.

Phong Văn Tuyết không nghĩ tới hắn hỏa khí lại lớn như thế, khí thế lại hung hãn như vậy, mặt đối với uy áp của mình không mấy may động dung, ngược lại có xu thế đi trước đón đầu, nhất thời cũng có chút ngáy ngẩn cả người.

Y ngáy ngẩn cả người, Phương ca lại càng không cần phải nói, một bộ dạng ngu đi, Đông Phương Vô Song nhân cơ hội điểm huyết mạch của hắn, ném trên mặt đất.

Đông Phương Vô Song xé mở tầng vải màn che giữa mặt hắn và Phong Văn Tuyết, trái lại có loại cảm giác thông khoái như trút được gánh nặng. Dứt khoát đâm lao thì phải theo lao, nói: “Phong Văn Tuyết, mười một năm ta đã nói muốn thú người làm lão bà! Ta Đông Phương Vô Song nói lời giữ lời, lần này tới tìm người chính là muốn cùng người trở lại kinh thành, cùng người thành thân!”

Phong Văn Tuyết không nói gì, sắc mặt dưới mặt nạ lại có chút biến ảo.

Đông Phương Vô Song không đợi y mở miệng, tiếp tục nói: “Người không đáp ứng cũng không sao, ta cuối cùng sẽ cho người biết ta có bao nhiêu thích người.” Hắn chỉ người ôn mê trên mặt đất, lại nói: “Người tìm những người này tới, trừ có thể đạt được khoái cảm trên nhục thể, còn có thể được cái gì? Bọn họ là thật tâm yêu người, thật lòng thích người? Bất quá là sợ hãi quyền thế cùng võ công của người thôi. Thay vì tìm đồ chơi như vậy có cũng được mà không có cũng không sao, vì sao không thử lấy tiếp nhận tâm ý của ta?”

Phong Văn Tuyết lúc đầu chỉ muốn cười ha ha, nhưng chẳng biết tại sao, nghe được phía sau, rồi lại không cười được.

Y lặng yên chốc lát, lạnh lùng nói: “Tiểu Vô Song, lòng của người thật lớn. Người biết ta là loại người gì? Thần Minh giáo ta tuy nói không cách nào cùng hoàng quyền so sánh, nhưng cũng là đại giáo số một số hai trên giang hồ. Lời người mới vừa nói ..., ta trước sau chưa từng nghe qua, bây giờ khỏi phòng của ta!”

Đông Phương Vô Song lần đầu tiên trong đời bị người cự tuyệt, trong lòng vừa khổ sở vừa tức giận, sắc mặt trắng đến đỏ bừng, nói: “Người không tin lời của ta? Ta là thật tâm thích người!”

Phong Văn Tuyết cúi đầu cười, chậm rãi ngồi dậy, một chân co, một tay để trên đầu gối, sửa sang vạt áo tán loạn, thần thái tiêu sái nói: “Thật lòng? Ta vai vế lớn hơn người, lại so với người lớn hơn mười tuổi. Tuy nói thân phận của người tôn quý, nhưng Phong Văn Tuyết ta cũng không phải là hạng người vô danh tiểu tốt. Chẳng lẽ người nguyện ý ủy thân làm nam sủng của ta? Nga, đúng rồi, người Tĩnh Vương phủ huyết mạch nhất hệ hắn là có huyết mạch người Ma Da, chẳng lẽ người có thể vì ta sinh hài tử sao? Như thế, bản thân ta có thể cân nhắc.”

Đông Phương Vô Song suy cho cùng vẫn chỉ mười sáu tuổi, bị Phong Văn Tuyết lúc này không đếm xỉa tới trên chọc, loại cảm giác chân tâm bị coi rẻ, khiến cho hắn ủy khuất vô hạn. Trong mắt vốn đã đầy hơi nước, không khỏi đọng lại kết thành nước mắt giọt lớn giọt lớn, men theo gương mặt nhẹ nhàng rơi xuống.

Hắn ngẫm bực chính mình không dám tranh giành, một bên lau đi nước mắt, một bên kiên trì nói: thư hương môn đệ “Ta không quan tâm người vai vế lớn hơn, cũng không quan tâm người lớn hơn ta. Mười một năm trước lần đầu tiên nhìn thấy người, ta liền thích người. Sinh con ta không làm được, nhưng ta sẽ không dễ dàng buông xuôi. Phong Văn Tuyết!”

Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng tên Phong Văn Tuyết, hướng về y hắng giọng mà kiên định nói: “Người không nên xem thường ta! Ta Đông Phương Vô Song làm việc, chưa bao giờ bỏ dở nửa chừng! Ta sẽ làm cho người thích ta! Ta nhất định sẽ làm cho người thích của ta!”

Nói xong hắn cũng không muốn ở lại để bị coi thường, xoay người vọt ra khỏi phòng.

Phong Văn Tuyết vẫn chống đầu gối ngồi ở trên giường, nhìn bóng lưng của hắn, hai tròng mắt đen nhánh như đêm càng trở nên thâm trầm, sâu trong đáy mắt, mơ hồ hiện lên tinh quang nào đó.

Đột nhiên cửa phòng lại bị xông mở, Đông Phương Vô Song hùng hổ chạy trở lại, hung hăng trợn mắt nhìn trên Phong Văn Tuyết ở trên giường một cái, sau đó khẽ khom lưng, kéo lôi Phượng Ca hôn mê bất tỉnh nằm ở trên sàn nhà, thô bạo giống như tha heo chết kéo đi ra ngoài. Còn như phát tiết, đem cửa phòng Phong Văn Tuyết mạnh mẽ đung vào.

Phong Văn Tuyết sững sờ nhìn động tác của hắn, thẳng đến lúc đụng vào đại môn, biến mất không thấy gì nữa, yên lặng một hồi lâu, đột nhiên bộc phát ra một trận cười to.

Phong Văn Tuyết cười ngã xuống giường, mới vừa rồi lửa giận cùng đóng băng đã không cánh mà bay.

Sau một lúc lâu, tiếng cười dần dần biến mất.

Phong Văn Tuyết sờ ***g ngực của mình, lẩm bẩm tự nói: “Làm sao đây? Tiểu Vô Song, ta hiện tại thật giống như có chút thích người...”

” Thích ” này , đã không giống với thích.

Lúc trước Phong Văn Tuyết đối với Đông Phương Vô Song, chỉ đơn thuần là người lớn tuổi sủng nịch cùng yêu thích người trẻ tuổi, nhưng giờ này khắc này...

Phong Văn Tuyết trước mắt, dường như lại hiện lên mười một năm trước, Đông Phương Vô Song nho nhỏ, dùng đôi tay nhỏ mập mập dùng sức vỗ, kiên định nói: “Ta phải cố gắng! Sau này thú Phong ca ca làm thể tử phi của ta!”

Còn có trước sau lần lượt, đứa bé kia xuất kỳ bất ý mà bỏ ra mặt nạ trên mặt y, ở trên trên gương mặt y hôn một cái thật sâu, giảo hoạt mà khả ái nói: “Phong ca ca, ta thấy được mặt của người, người phải chờ ta trở lại thú người nha.”

Mười một năm...

Một hài đồng năm tuổi, dùng thời gian mười một năm đợi chờ cùng cố gắng, hơn nữa lời hứa lúc trước với mình, thủy chung nhớ kỹ .

Chỉ một phần chân thành cùng cố chấp này, cũng đủ làm cho người ta cảm động.

A... Tiểu Vô Song, ta dường như xác thực có chút xem nhẹ người rồi.

Phong Văn Tuyết cúi đầu cười, nỉ non tự nói: “Bản thân ta muốn nhìn, người muốn làm thế nào để cho ta thích người?”

Thật đúng là mong đợi a...

Phong Văn Tuyết không nhìn thấy vẻ mặt của mình. Nếu như lúc này có người có thể xuyên thấu qua mặt nạ màu bạc tinh xảo kia thấy được thần sắc của y che giấu phía dưới , nhất định sẽ đọc hiểu loại biểu tình này.

Đó là một loại tình cảm, gọi là mong đợi cùng động tâm ...

8. Chương 8

Edit : Tiêu Hiền

Đông Phương Vô Song kéo theo Phượng ca hôn mê bất tỉnh , không chút khách khí mang thân thể trần truồng ném vào trong viện, lại đạp hai cước, xoay người trở về tiểu lâu, vẫn không quên đại môn tiểu lâu trọng yếu , từ bên trong cài then cửa.

Đáng thương Phượng ca kia thân mình da mìn thịt mềm, mặc dù cảnh bầu trời bao la, thân thể ở bên ngoài ngủ một đêm thật cũng không có cái gì, chẳng qua là con muỗi cắn lại tránh không được phải chịu nhiều hơn mấy cái.

Đông Phương Vô Song thở phì phì trở về gian phòng của mình. Càng nghĩ càng là ủy khuất, càng nghĩ càng không cam lòng.

Hắn tâm tâm niệm niệm nhớ thương Phong Văn Tuyết nhiều năm như thế, mặc dù cũng biết thời gian trôi qua, khó tránh khỏi lòng người thay đổi. Nhưng bởi vì hắn chính mình thủy chung ước nguyện ban đầu không thay đổi, liền suy bụng ta ra bụng người, cho là Phong Văn Tuyết cũng sẽ như thế.

Ai ngờ Phong Văn Tuyết quả thật không đổi, chính là y từ lúc vừa mới bắt đầu đã không đem mình để ở trong lòng.

Đông Phương Vô Song khổ sở ở trên giường lăn qua lộn lại, rối rắm cả đêm. Nhưng lúc trời sắp sáng, lại có chút suy nghĩ cẩn thận.

Mười tuổi đúng là chênh lệch không nhỏ, hướng chi ban đầu mình tuổi thật sự quá nhỏ, Phong Văn Tuyết chỉ coi là nói đùa, không có đem mình để ở trong lòng vậy là có thể lý giải.

Chẳng qua là hôm nay mình đã trưởng thành, hắn cũng không nên nữa đem lời của mình làm thành trò đùa.

Đông Phương Vô Song đột nhiên tung mình ngồi dậy, nhanh hạ quyết tâm, vô luận như thế nào, nhất định phải làm cho Phong Văn Tuyết tin tưởng mình, tiếp nhận tâm ý của mình!

Hắn mặc dù tật xấu không ít, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ cường đại: đó chính là tâm tư cố chấp đối với mỹ nhân!

Đông Phương Vô Song mặc dù tính cách bướng bỉnh, quá ư khiêu thoát, nhưng tâm chí kiên định, cũng là ít có. Chỉ nhìn hắn có thể đem lời hứa lúc năm tuổi nhớ kỹ mười một năm, liền có thể thấy được.

Đông Phương Vô Song hạ quyết tâm, không khỏi tâm tình nói lỏng mau nổi dậy. Tâm tình nhanh buông lỏng, nằm ở trên giường liền buồn ngủ, ngủ một giấc qua mấy canh giờ, thẳng đến trưa mới tỉnh.

Phong Văn Tuyết đã sớm không có ở đây, Phượng ca cũng chẳng biết rời đi lúc nào. Vẫn là Đông Trùng lúc ăn trưa nói cho hắn biết, Phượng ca là buổi sáng lúc giáo chủ đi luyện công giải huyết đánh thức hắn, để cho hắn khoác áo rời đi. Lúc ấy phượng ca bị muỗi đốt toàn người là nổi u, khóc lóc vừa tức vừa thẹn mà chạy đi.

Đông Phương Vô Song nghe xong, không khỏi cười ha ha, tâm tình thống khoái hơn rất nhiều.

Xuất ra ngục ác khí, hắn cũng không tâm tình đi để ý tới những nam sủng kia. Lấy thân phận cùng địa vị của hắn, dạng người như Phượng ca thực ở không trong mắt hắn. Hơn nữa hắn biết rõ muốn giải quyết nhóm nam sủng một lòng muốn bỏ lên giường Phong Văn Tuyết, mấu chốt vẫn nằm ở Phong Văn Tuyết.

Đông Phương Vô Song thân thể tôn quý, một vị ngoại tổ mẫu hoàng thái hậu, một vị mẫu phi trưởng công chúa, hoàn cảnh ra đời đủ để cho hắn hiểu được những thủ đoạn cùng tin đồn nơi hậu cung thâm sâu.

Hắn tranh giành không phải là sủng ái của Phong Văn Tuyết mà là tâm của y.

Đông Phương Vô Song cho tới bây giờ cũng rất rõ ràng mình muốn là cái gì, cũng không khuyết thiếu trí tuệ cùng thủ đoạn. Hơn nữa ngạo khí cùng tự tin của thiên chi kiêu tử, cũng làm cho hắn đối với mục tiêu của mình vô cùng kiên định.

Hắn mấy ngày nay đã hiểu rõ, Phong Văn Tuyết cũng không phải người háo sắc. Mặc dù nuôi mấy nam sủng, nhưng cũng chỉ là chuyện như vậy. Dù sao dục vọng nam nhân luôn cần giải tỏa, ghen lâu cũng không tốt.

Đông Phương Vô Song bản thân là nam nhân, có thể lý giải. Bất quá chuyện đã qua hắn có thể không so đo, nhưng từ hiện tại trở đi nên nắm chắc tốt hết thấy, cho dù có thể ‘Nhúng chàm’ con người Phong Văn Tuyết, hắn cũng muốn nghiêm túc nắm chặt. Chủ yếu nhất chính là, nghĩ tới tới hôm qua Phong Văn

Tuyết nằm ở trên giường bộ dạng mê người mặc người ‘Muốn làm gì thì làm’ , hần liền không thể ức chế trán nổi gân xanh, khí huyết cuộn cuộn.

Không được rồi, không thể nghĩ nữa!

Đông Phương Vô Song vỗ vỗ gương mặt, đem suy nghĩ về cảnh tượng từ tối hôm qua để cho hần vừa tức giận vừa ghen ghét thoát ra ngoài .

Hần phần chấn lại tinh thần, đi địa lao Thần Minh giáo , tiếp tục nghiên cứu hai Hắc y nhân kia.

Hần cảm thấy kết quả phía sau màn này có bàn tay hiểm độc của Hắc Phong phái , tâm tư chường môn kia có thể nói cực kỳ thâm trầm. Nếu là người thâm trầm như vậy, làm sao lại không hiểu biết phái ra thích khách bù nhìn như vậy, đối với Thần Minh giáo mà nói căn bản không có chút tác dụng nào. Chẳng những không thể dao động thế lực Thần Minh giáo, ngược lại còn có thể dă thảo kinh xà.

Người phía sau màn này, liên tiếp phái ra loại Hắc y nhân pháo hôi, đến tột cùng là có mục đích gì ?

Là muốn tra rõ phòng vệ lực lượng xung quanh Thần Minh giáo? Hay là có mưu đồ khác ? Cũng không phải là sai người đến chịu chết vô ích a?

Chờ chút!

Đông Phương Vô Song đột nhiên linh quang chợt lóe, trong đầu thật giống như hiện ra cái gì. Chẳng qua là ý nghĩ cụ thể lại không rõ rệt, mông mông lung lung, thật giống như ngăn cách bởi một trang giấy, để cho hần không nhìn thấy mờ không rõ.

Đông Phương Vô Song gấp đến độ vô đầu bứt tai, ở trong địa lao vòng qua vòng lại .

Tử Y mấy ngày nay phụng mệnh hảo hảo chiếu cố Tĩnh thân vương tiểu thế tử. Chính là hần thân làm nội vụ tổng quản, công việc bề bộn, không có nhiều thời gian cả ngày đi cùng hần. May mắn tiểu thế tử tiến vào Ngân Sương viện của giáo chủ, thường ngày có Đông Trùng chăm sóc, cũng không có nảy sinh vấn đề gì.

Nhưng hôm nay Tử Y thấy giáo chủ cùng thần sắc thường ngày... Tựa hồ hơi bất đồng. Tại đường thượng cùng các vị trưởng lão, Đường chủ nghị sự, từ đầu đến cuối thất thần mấy lần. Mặc dù những Trưởng Lão đường chủ kia có thể không phát hiện, nhưng Tử Y là người bên cạnh hần , như thế nào không biết?

Hần trong bụng âm thầm kỳ quái, đơn giản suy đoán, liền nghĩ đến vấn đề có thể xuất phát từ trên người tiểu thế tử kia.

Đợi giáo chủ nghị sự xong, đi bế quan luyện công, Tử Y đã gọi tới thủ vệ thường trực đêm qua ở Ngân sương viện , hỏi kỹ một phen, mới biết Đông Phương tiểu thế tử lại giữa đêm khuya đem nam sủng thường ngày giáo chủ sủng ái nhất từ trong tiểu lâu kéo ra ngoài, ném vào trong viện. Hơn nữa nam sủng kia còn là thân thể trần truồng.

Ấn tình trong đó, không khó suy đoán.

Tử Y mơ hồ phát hiện cái gì, không khỏi âm thầm tắc lưỡi.

Chẳng lẽ tiểu thế tử đối với giáo chủ có tâm tư kia?

Nhưng để cho hần giật mình, lại là thái độ không có gì của giáo chủ.

Đối với hành động dâm dục của Tĩnh Vương thế tử , giáo chủ phảng phất mặc kệ nó, tựa hồ cũng không có bất kỳ trách móc nặng nề. Thậm chí sáng sớm Phượng ca tỉnh lại khóc lóc kể lể, cũng không có bao nhiêu an ủi, chỉ là hần một bộ y sam, để cho hần trở về Tây viên hảo hảo nghỉ ngơi.

Giáo chủ đây là ý tứ gì?

Chẳng lẽ giáo chủ đối Tĩnh Vương thế tử kia, cũng..

Tử Y không dám suy nghĩ nhiều. Bất quá hần lại thầm hạ quyết tâm, sau này muốn lưu ý nhiều hơn vị tiểu thế tử kia.

Phong Văn Tuyết khoan khoái duỗi cánh tay, đầu ngửa về phía sau, thích ý dựa vào mép Ôn Tuyền trì thủy. Một đầu trường phát trắng như tuyết mềm mại rơi trên thân, trong nước, ở chung quanh hơi nước mù mịt bốc lên rất ấm áp.

Đây là Ôn Tuyền dục trì chuyên dụng của giáo chủ Thần Minh giáo, quy mô lớn nhỏ cùng mức độ hoa lệ của nó, hoàn toàn có thể sánh với chi tiêu của hoàng gia .

Tổng đà Thần Minh giáo ở bên trong quần sơn, có mạch nước Ôn Tuyền cực tốt. Các đời giáo chủ tự nhiên sẽ không lãng phí, dục trì này mặc dù không có khí thế bàng bạc của Ôn tuyền chuyên dụng trong cung điện hoàng gia, nhưng cũng cực kỳ thoải mái.

Phong Văn Tuyết là một người thích hưởng thụ . Trước kia y cơ hồ mỗi ngày đều muốn tới nơi này ngâm ngâm, chính là gần giáo vụ phức tạp, lời đồn bảo tàng cùng Hắc Phong phái gây rối khiến cho y không rảnh phóng túng chính mình.

Chỉ là hôm nay y cuối cùng cũng không nhịn được, tới nơi này nghỉ ngơi một chút.

Phong Văn Tuyết vẩy vẩy nước, nhắm mắt ngâm ở trong ôn tuyền, buông lỏng toàn thân.

Y muốn thả lỏng không suy nghĩ, hảo hảo dễ dàng một chút. Nhưng chẳng biết tại sao, trong đầu luôn là ngổn ngang, ý niệm gì trong đầu cũng có. Lúc thì là lời đồn bảo tàng không manh mối, lúc thì là Hắc y nhân không ngừng quấy rối, lúc lại là đại ca Phong Thính Vũ hoàn toàn không có tin tức , nhưng hiện lên nhiều nhất, dĩ nhiên là Đông Phương Vô Song đem qua bày tỏ lời thề son sắt.

Không thể phủ nhận, bày tỏ của Đông Phương Vô Song nhiễu loạn nội tâm của y. Để cho y cùng lúc động tâm, bản khoản nặng nề , nửa tin nửa ngờ.

Loại tâm tình lo được lo mất này làm cho Phong Văn Tuyết có chút phiền não. Y nhú mày, bỗng nhiên hướng dưới nước rút lại, đem cả người chôn thật sâu dưới đáy dục trì.

Một bóng người lén lén lút lút chạy vào dục trì, vén lên lớp lớp sa liêm (rèm lụa mỏng) , nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên ngoài mép dục trì bạch ngọc thạch , tiện tay đặt một bộ dục bào (áo tắm) đen nhánh, tơ lụa mềm mại, phía trên thêu hoa văn tinh mỹ. Ở trên dục bào, là một mặt nạ màu bạc tinh mỹ quý dị.

Diện cụ đặt ở nơi đó, phản xạ ba quang Ôn Tuyền, độ cong quý dị, phẳng phất như ở đó hướng người khác mỉm cười.

Người trốn ở phía sau sa liêm, nuốt một ngụm nước miếng, hai tròng mắt sáng trong, tràn đầy mong đợi quét về phía dục trì, ai ngờ trên mặt dục trì lại không thấy thân ảnh người tắm rửa.

Người này chính là Đông Phương Vô Song. Cũng không biết hắn làm sao hỏi ra Phong Văn Tuyết ở chỗ này tắm rửa, nên tìm tới đây.

Vốn Tử Y canh giữ ở ngoài cửa, tự nhiên sẽ không để cho hắn dễ dàng đi vào. Nhưng Đông Phương Vô Song là dạng người gì? Hắn và Tử Y sơ sơ thông suốt một phen, lại làm Tử Y cảm động, để cho hắn thay mình chuẩn bị y phục sạch sẽ cho giáo chủ , công khai đi đến.

Chính là hắn dù sao cũng không dám quá quang minh chính đại, vẫn là trước tiên cẩn cẩn dục dục dò xét một lần, ai ngờ lại không nhìn thấy thân ảnh Phong Văn Tuyết.

Đông Phương Vô Song âm thầm kỳ quái, vuốt vuốt y phục tiến lại gần mấy bước.

Bỗng nhiên một đạo sóng nước từ mặt dục trì dâng lên, hướng hắn thẳng đánh tới .

Đông Phương Vô Song sợ hết hồn, vừa tránh vừa cuống quýt kêu lên: “Là ta là ta, đừng đánh đừng đánh!”

Phong Văn Tuyết sau đó khí thế bàng bạc từ trong nước nhảy ra, đang muốn một chưởng đánh tới, nghe thấy thanh âm của hắn, thấy rõ thân ảnh của hắn, không khỏi ngừng lại, lạnh giọng quát lên: thư hương môn đệ “Người sao ở chỗ này!”

Đông Phương Vô Song núp ở góc tường, sưng sờ nhìn chằm chằm Phong Văn Tuyết, y phục trong tay rơi xuống đất cũng không biết.

Án mắt Phong Văn Tuyết hạ xuống người hắn , mới đột nhiên nhớ tới mình không mảnh vải che thân, hơn nữa quan trọng nhất là, y không có mang mặt nạ.

Bất quá lúc này lại đi mặc quần áo mang mặt nạ, tựa hồ ảnh hưởng khí thể cùng hình tượng của y, cho nên không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ nhịn xuống.

Phong Văn Tuyết ở đáy nước liền cảm giác được có người lén đi vào, chẳng qua là bởi vì liên quan áp lực nước, khiến cho y không có nhận ra cước bộ của Đông Phương Vô Song .

Thường ngày lúc y tắm rửa , tuyệt đối sẽ không có người đi vào. Cho nên đột nhiên có người ngoài xông vào, Phong Văn Tuyết lực của một chương này liền không chút lưu tình, cực kỳ uy mãnh. Nhưng khi y nhìn rõ Đông Phương Vô Song miễn cưỡng dừng lại, khí huyết nghịch chuyển, đánh trở về trong cơ thể, đã bị nội thương không nhẹ.

Nhưng Phong Văn Tuyết ngoài mặt không chút biểu lộ, thân thể trầm trụi, đứng đưng như thường.

Cùng y so sánh , Đông Phương Vô Song còn mất mặt hơn.

Hắn lúc đầu nhìn thấy thân thể Phong Văn Tuyết, chính là bị khuôn mặt của y hấp dẫn. Nhưng sau đó chú ý tới y không mảnh vải che thân...

Hai dòng máu đỏ từ mũi Đông Phương Vô Song chậm rãi chảy xuống.

Phong Văn Tuyết đen mặt.

Y đời này vô luận thế nào cũng không nghĩ tới, có người thể nhưng nhìn thấy y lõa thể lại chảy máu mũi.

Này... Có tính bỉ ổi hay không?

Phong Văn Tuyết nhìn Đông Phương Vô Song vẻ mặt mê đắm ngây dại, không khỏi sôi gan, quát: “Người tốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Dem máu mũi người lau sạch sẽ!”

“A? Nha... Nha nha.”

Đông Phương Vô Song cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần , theo bản năng xoa xoa lỗ mũi, kéo tay áo lau máu.

Hắn cũng không nghĩ mất mặt như thế, nhưng là nhìn thân thể mê người trước mắt, hắn khắc chế không được chính mình khí huyết cuộn cuộn.

Không có biện pháp, ai bảo hắn mới mười sáu tuổi? Đang lúc tuổi trẻ khí thịnh . Huống chi người trong lòng ngưỡng mộ ‘ thần nhiên chân thực’ như vậy mà đứng ở trước mặt mình, hắn muốn không có chút phản ứng, đó mới kỳ quái.

Phong Văn Tuyết lúc này đang thời kỳ thanh niên sung sức nhất, ngũ quan tuần mỹ. Nếu không phải đôi mắt quá mức hẹp dài sắc bén, sống mũi quá ư thẳng tắp như chóp núi, đôi môi hơi đơn bạc , có thể nói là mỹ nam tử thập phần thanh tú. Chẳng qua khí thể của y quá mức âm chí, màu da bởi vì hàng năm mang theo mặt nạ mà tái nhợt, khiến cho y nhìn qua có chút áp bức cùng tà mị.

Dáng người y thon dài kiện mỹ, hai vai mở rộng , cơ ngực hữu lực, cơ bụng rõ ràng. Nhưng những thứ này không làm cho y lộ ra vẻ hùng tráng, ngược lại có loại cảm giác tinh kiện hữu lực . Hơn nữa eo của y tinh tế ưu mỹ, xương hông hơi hẹp, hai chân thon dài thẳng tắp.

Còn có tính khí buông thả ở hạ thân...

Đông Phương Vô Song kiềm chế không được lướt qua mấy lần, trừ bỏ bản năng nam nhân trong lòng âm thầm so sánh, còn có khát vọng nào đó... Khụ, không cần nói cũng biết .

Phong Văn Tuyết sao lại không chú ý tới ánh mắt của hắn? Không khỏi lửa giận công tâm, nội thương nặng hơn.

Y rất muốn động thủ đem Đông Phương Vô Song treo ngược lên tàn bạo đánh một trận, lại muốn hung hăng chửi ầm lên quở trách hắn một phen. Chẳng qua hiện tại y nội tức rối loạn, khí huyết không ổn định, một ngụm máu bầm ngăn ở cổ họng, mạnh mẽ nhịn xuống, nếu mở miệng nói không chừng sẽ phun ra.

Phong Văn Tuyết chưa từng chật vật như vậy ? Đối với Đông Phương Vô Song càng thêm tức giận.

Đông Phương Vô Song lúc này đã dần dần tỉnh táo lại.

Hắn thấy Phong Văn Tuyết sắc mặt biến ảo, nhìn không ra hỉ nộ, liền trong lòng biết không ổn, biết mình chỉ sợ là chọc giận y.

Nhưng tình cảnh này, nếu dễ dàng thối lui, Đông Phương Vô Song không cam lòng. Thế là hắn ho nhẹ một tiếng, nhặt lên quần áo trên mặt đất, lấp ba lấp bấp nói: “Ta, ta là tới đưa y phục đã giặt sạch cho người...”

“Hừ! ” Phong Văn Tuyết hừ lạnh một tiếng, xoay người nhảy trở về trong bồn tắm, lưng đưa về Đông Phương Vô Song, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Để xuống y phục, người đi ra ngoài đi.”

Đông Phương Vô Song không nghĩ tới y thế nhưng không có nổi giận, giọng nói dường như hết sức bình tĩnh, không khỏi vui mừng quá đỗi. Lại không biết Phong Văn Tuyết vì áp chế thương thế bên trong cơ thể, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn to gan lớn mật đi lên mấy bước, cầm quần áo đặt ở bên cạnh dục trì, có chút toan tính mà ân cần nói: “Phong ca ca, ta giúp người chà xát dấm bóp lưng nhé.”

Phong Văn Tuyết thật muốn học máu.

Gia khóa này được voi đòi tiên, cứ nhiên không rời đi!

Y giận dữ không thôi quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Đông Phương Vô Song .

Lại không biết y lúc này đang ở trong dục trì, sợi tóc mềm nhẵn ướt át dính ở trên người, chung quanh hơi nước mờ lung, trên mặt tóe lên bọt nước phảng phất từng đạo từng đạo trong suốt như nước mắt . Cái trừng mắt này ở trong mắt Đông Phương Vô Song , tựa như cái giận mang theo xấu hổ, giận mà không giận

Đông Phương Vô Song vốn là dục hỏa bị kích thích máu mũi chảy ròng ròng, lúc này không thể kiềm được, đầu óc nóng lên, dũng khí tăng lên gấp bội, cũng không đợi Phong Văn Tuyết trả lời, liền nhanh chóng cởi quần áo, ùm một tiếng nhảy vào trong nước.

Phong Văn Tuyết trừng mắt há hốc mồm. Không nghĩ tới tiểu gia khóa này lớn mật như thế, động tác nhanh như vậy, mình cũng ngăn không kịp.

Đông Phương Vô Song khua nước bơi tới bên cạnh y, vừa kích động vừa động tình mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lẩm bẩm kêu: “Văn Tuyết, Phong Văn Tuyết...”

“Người gọi ta là gì? ” Phong Văn Tuyết ngẩn ngơ, sừng sốt nhúu mày.

“Phong Văn Tuyết... A Tuyết! ” Đông Phương Vô Song cuối cùng cũng nghĩ ra hải lòng gọi, đột nhiên vươn tay, ôm lấy Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết thất kinh. Y thật sự không nghĩ tới Đông Phương Vô Song sẽ cả gan làm loạn như thế.

“Buông tay! ” y sắc mặt âm trầm thấp giọng quát nói.

Y bị nội thương, tạm thời không dám vận dụng nội lực, lúc này bị hành động mạo muội của Đông Phương Vô Song làm giận đến nghẹn, huyết sắc dâng trào, nhiễm đỏ hai gò má.

Đông Phương Vô Song đã bị lửa tình làm choáng váng đầu óc. Hắn tuổi này rất dễ vọng động. Huống chi hôm nay thiên thời địa lợi tốt như vậy, lại thấy Phong Văn Tuyết sắc mặt ‘Đỏ bừng’, càng hiểu sai ý, trong lòng thêm kích động , dũng cảm tiến tới hôn lên.

Phong Văn Tuyết bị hắn một ngụm phủ kín đôi môi, kinh ngạc trừng hai mắt, tiếp theo then quá hóa giận.

Y song chưởng dùng lực, đẩy Đông Phương Vô Song ra.

Đông Phương Vô Song bị y đánh tới trước ngực, lão đảo lui lại sau hai bước, chìm vào trong nước. Chẳng qua có lực cản của nước trì hoãn, ngã cũng không có chịu tổn thương gì.

Ngược lại Phong Văn Tuyết mới vừa rồi bị chính mình nghịch chuyển chân khí gây thương tích, lúc này chợt phát lực, khí huyết cuộn cuộn, chân khí kích động, trong miệng ngòn ngọt, cuối cùng không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Máu bầm phun ra, ngực Phong Văn Tuyết thoải mái, thương thế hơi dịu đi, nhưng cả người lại không khí lực, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng thẳng được.

Đông Phương Vô Song bởi vì chìm trong nước, phành phạch mấy cái, cũng không nhìn thấy Phong Văn Tuyết hộc máu. Hơn nữa hồ tắm bởi vì động tác của hai người mà nước gợn xao động, chốc lát thời gian đã đem tia máu kia tạt sạch sẽ.

Đông Phương Vô Song thật vất vả một lần nữa đứng thẳng lên, cách Phong Văn Tuyết có hai ba bước, chỉ thấy y tựa vào mép đục trĩ, hai mắt khê nhắm, thở hổn hển, hai điểm anh đào trước ngực theo hơi thở dồn dập mà phập phồng, tựa hồ tâm tình có chút kích động.

Đông Phương Vô Song ngăn người chốc lát, đột nhiên ngao một tiếng, một lần nữa nhào tới.

“A Tuyết! A Tuyết! Ta là thật tâm thích người”

Đông Phương Vô Song tính tình liều mạng lại nổi lên, liền hết sức cố chấp, thậm chí có chút ít bướng bỉnh, hôm nay vô luận thế nào cũng muốn chiếm được tiện nghi.

Cái gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ vẫn phong lưu.*

* nguyên văn câu trên : mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quỷ dã phong lưu.

Đông Phương Vô Song có thể nói thâm sâu tinh tú này.

Thật may mắn hần sức lực lên cao, đúng lúc Phong Văn Tuyết bị nội thương, khí lực không tốt, để cho hần gặp phải quả là muôn phần may mắn.

Bất quá lúc này Đông Phương Vô Song còn không biết, chính là thắng tiến không lùi mà nhào tới.

Phong Văn Tuyết lần này bị hần ôm vào trong ngực, lại chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài.

Thật là trời muốn diệt y a.

Đông Phương Vô Song thấy Phong Văn Tuyết bị mình ôm vào trong ngực, lại không có phản kháng, không khỏi vui mừng quá đỗi, vừa hôn vừa ý loạn tình mê nói: “A Tuyết, a Tuyết, ta thật thích người, từ nhỏ đã thích người, người không biết khi đó ta có bao nhiêu ngưỡng mộ người...”

Phong Văn Tuyết thấy tránh né không xong, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận. Nhưng Đông Phương Vô Song quá mức nhiệt tình, để cho y có chút chịu không nổi. Y hiện tại vô lực phản kháng, chỉ đành phải thấp giọng quát lên: “Người nhẹ chút, đừng hôn loạn!”

Chính y cũng không có chú ý đến, khi y dường như nghiêm nghị trách cứ trong đó bí mật mang theo ý vui mừng cùng dung túng. Thật ra y đã động tâm, chẳng qua không muốn thừa nhận mà thôi.

Đông Phương Vô Song nói: “Ta không hôn loạn, vậy người... Người hôn nhẹ ta được không...”

Phong Văn Tuyết nói: “Đừng hồ nháo.”

Đông Phương Vô Song ủy khuất, nói: “Tại sao? Người có thể hôn những nam sủng kia, lại không thể hôn nhẹ ta sao?”

“Ta không có hôn qua bọn họ.” Phong Văn Tuyết thản nhiên nói: “Ta không hôn bất luận kẻ nào.”

Đông Phương Vô Song ánh mắt sáng lên, chỉ chú ý tới phần đầu câu nói kia, nửa câu sau tự động giảm bớt, liền cong miệng lại gần, nói: “Hôn ta, hôn ta, hôn nhẹ ta đi... Người không hôn, ta liền hôn qua nha.”

Phong Văn Tuyết thấy hần bộ dáng vô lại, trán gân xanh không ngừng đậm ra. Nhưng lại thấy hần gương mặt tuấn mỹ, da trắng nõn, đôi môi tròn đỏ hết sức hồng nhuận khả ái, không khỏi nhớ tới bộ dạng khả ái mập mạp của hần khi còn bé. Trong lòng mềm nhũn, cuối cùng cũng không kéo dài thời gian, tiến lại gần hôn một cái.

Đông Phương Vô Song trong lòng mừng rỡ, lập tức nắm lấy cơ hội, ngậm đôi môi mỏng của Phong Văn Tuyết, dây dưa qua lại.

“Ngô...”

Phong Văn Tuyết bị ép mở ra đôi môi, cảm giác được đầu lưỡi trơn mềm của đối phương linh hoạt chui vào, không biết là tức giận hay là xấu hổ, nhất thời không có phản kháng.

Phong Văn Tuyết mặc dù có vô số nam sủng, ‘Thân kinh bách chiến’, nhưng quả thật không cùng những người đó hôn qua. Thứ nhất lúc y hoan hảo đều mang theo mặt nạ, không thích hợp cùng người khác chạm mặt. Thứ hai ở trong lòng y, những nam sủng kia chỉ là thứ sủng vật tiêu khiển, thật sự không cần y phí tâm ôn tồn.

Như vậy tiếp tục, này dĩ nhiên là ‘Nụ hôn đầu’ chân chân thật thật của y .

Cùng Phong Văn Tuyết so sánh , Đông Phương Vô Song có thể coi là ‘Kinh nghiệm phong phú’. Nhớ hắt từ bốn tuổi bắt đầu ‘Săn thú’ kinh thành, phàm là được xưng tụng mỹ nhân, vô luận nam nữ, đều bị hắt ‘Lạt thủ tòi hoa’ qua. Sau đó tuổi dần dần lớn, thủ đoạn cũng càng phong phú. Hôn nhẹ mặt sờ sờ tay nhỏ đã không thể thỏa mãn, kinh nghiệm hôn môi, tự nhiên cũng phong phú.

Mặc dù Phong Văn Tuyết phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn để cho Đông Phương Vô Song ngay tại sát na thăm dò đầu tiên kia đã cảm giác ra manh mối. Hắt trong lòng mừng như điên, bất quá ý loạn tình mê, cũng không còn nghĩ như vậy nhiều.

Hai người thân thể trần truồng, da thịt kề nhau. Đông Phương Vô Song hạ thân đã sớm thẳng tắp như cột trụ, đỉnh trụ ngay bắp đùi Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết cũng là nam nhân bình thường, luôn luôn cùng nam tử có quan hệ xác thịt, bị hắt dây dưa như thế, làm sao có thể không có phản ứng? Huống chi y bị nội thương, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, lại càng dễ dàng vọng động.

Phong Văn Tuyết trong lòng cười khổ, biết dựa theo tình hình này, hôm nay chỉ sợ không thể tốt. Chính là y nội thương rất nặng, rất khó chiếm thượng phong, nói không tốt, liền tiện nghi tiểu gia khóa được voi đòi tiên này rồi.

Đông Phương Vô Song đã sớm nhịn không được. Hai người một phen răng môi dây dưa, *** quay cuồng , đều có chút muốn ngừng mà không được.

Đông Phương Vô Song cẩn cẩn dục dục hướng hạ thân Phong Văn Tuyết sờ soạn , vừa khấn trướng vừa mong đợi nói: “A Tuyết, người, người...chuyện những người đó có thể làm , ta cũng có thể làm...” nói xong gương mặt ửng hồng, ánh mắt tinh nhuệ, một bộ dạng tiểu tức phụ (nàng dâu) xấu hổ mang theo e sợ .

Đông Phương Vô Song cũng không hề đồ, mặc dù hắt một lòng muốn thú Phong Văn Tuyết làm thê tử, nhưng cũng biết bằng bản lãnh hiện tại của mình, rất khó đem Phong Văn Tuyết ‘Đánh hạ’ . Nhưng là hắt hơn ở trẻ tuổi, có nghị lực có thủ đoạn, cho nên đã làm tốt chuẩn bị hiến thân, tính toán lâu dài chiến đấu hăng hái, từng chút từng chút ‘Công’ thành chiếm đất.

Phong Văn Tuyết vừa rồi đã thử lấy động đẩy thân thể, nhưng cánh tay bủn rủn vô lực, giơ lên cũng khó khăn, nếu không phải dựa lưng vào mép dục trì, chỉ sợ hai chân đã đứng không vững.

Trong lòng y thâm than một tiếng. Mặc dù thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng y đã rất hiểu rõ Đông Phương Vô Song , biết hôm nay bất kể mình có nguyện ý hay không, tiểu gia khóa này cũng sẽ không dừng tay. Cho nên lặng yên chốc lát, thản nhiên nói: “Người tới đi.”

Đông Phương Vô Song đang chuyên chú hôn lên hai gò má, cổ cùng ***g ngực Phong Văn Tuyết, hai tay yêu thích không thôi mà vuốt ve lấy da thịt của y, nghe vậy nhất thời không kịp phản ứng, không khỏi ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn thẳng Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết nhìn thấy tha bộ dạng ngơ ngác ngây ngốc, đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, hai cánh tay mở rộng sang hai bên, thoải mái tự nhiên tựa vào dục trì, hai tròng mắt đen không thấy đáy, khóe miệng cong lên: “Người không muốn liền thôi đi.”

“Ta, ta...”

Đại kinh hỉ cho Đông Phương Vô Song nhất thời đại não đình trệ.

Hắn quả thực không thể tin được.

Phong Văn Tuyết là có ý tứ gì? Không phải là hắn hiểu sai chứ? Thật có chuyện tốt như thế?

A a a a Tuyết nhất định là yêu mình!

Đông Phương Vô Song “Ngao ” một tiếng nhào tới, hưng phấn không thể chính mình gào to: “Ta muốn! Ta muốn! Ta muốn”

Đông Phương Vô Song mặc dù công phu hôn môi xuất sắc, nhưng chuyện cùng nam tử lên giường , lại không có nhiều kinh nghiệm.

Hắn mười lăm tuổi, liền theo hoàng tổ mẫu cùng mẫu phi an bài, từ nữ quan trong cung phái tới học được chuyện nam nữ. Đây là truyền thống hoàng gia, từ xưa tới giờ đã như vậy.

Nhưng Đông Phương Vô Song mặc dù yêu thích mỹ nhân, lại ngoài ý muốn không háo sắc. Hắn càng thích chính là xuất ra truy cầu cùng thưởng thức đối với đồ vật đẹp đẽ , không phải là chân chính đoạt lấy.

Chẳng qua hắn tuy có kinh nghiệm nam nữ, nhưng cùng nam tử quan hệ cũng là lần đầu. Một đường từ kinh thành tới đây, vì ‘Theo đuổi’ Phong Văn Tuyết, hắn có nghiên cứu qua Long dương chi bảo, thậm chí đi tiểu quan quan sát . Nhưng là nghiên cứu cùng thao tác thực tế , sẽ có chút chênh lệch.

Vốn là hắn nghĩ, lấy kinh nghiệm phong phú của Phong Văn Tuyết , mình theo bên người y, từ từ ‘Học tập’, rất nhanh sẽ nắm giữ mấu chốt. Cớ là kế hoạch căn không nổi biến hóa, thiên đại hảo sự đột nhiên rơi ở trên đầu, để cho hắn có cảm giác ứng phó không kịp .

Phong Văn Tuyết nhìn hắn vừa hưng phấn vừa kích động ở trên người mình sờ loạn, mặc dù bản thân cũng thập phần động tình, nhưng lại không muốn chịu tội, tránh không được liền lên tiếng chỉ điểm mấy câu.

Kỳ thực tính tình Phong Văn Tuyết hết sức tùy ý tùy hứng, đối với chuyện lên giường, ở trên hay ở dưới cũng không có cố chấp, chỉ cần thoải mái là được rồi. Hơn nữa thân là Ma Da nam tử, đối với tình trạng trên dưới này , nhiều ít bẩm sinh đã có ý tiếp nhận nhận . Chẳng qua thân phận của y cao cao tại thượng, đối mặt những nam sủng kia không thể nào biến chuyển vị trí của mình.

Lúc này nhìn Đông Phương Vô Song toan tính nhỏ nhất mà hưng phấn hầu hạ, cũng có phần mong đợi.

Đông Phương Vô Song tuổi trẻ, huyết khí tràn đầy, lúc này thời gian đã sớm nhện đến không thể nhịn nữa. Hắn khẩn trương đưa tay nắm chặt phân thân hơi ngóc đầu của Phong Văn Tuyết, qua lại ma sát vỗ về chơi đùa, ngón tay linh hoạt luật động .

Phong Văn Tuyết vốn bị hắn dây dưa có chút động tình, lúc này liền thuận theo tự nhiên, tùy hắn hầu hạ. Chính mình một bên hưởng thụ, một bên điều tức, hy vọng có thể mau chóng khôi phục nguyên khí.

Đông Phương Vô Song thủ pháp cũng không tệ lắm. Bất kể nói thế nào, nam nhân hiểu rõ nam nhân nhất, hơn nữa lại đối mặt với người mình yêu, loại tình cảm muốn lấy lòng này lại càng tha thiết.

Phong Văn Tuyết ở phương diện này vốn là người quen được hầu hạ . Mặc dù thủ pháp Đông Phương Vô Song đối với y mà nói vẫn hơi không vừa ý non nớt, nhưng cũng tính là tốt.

Đại khái là hậu thân bị thương nguyên khí không đủ, Phong Văn Tuyết chưa đầy một lát liền bắn đi ra . Đây lại từ trước, cho dù là Phượng Ca dạng nam sủng thông thạo như thế cũng làm không được.

Lồng ngực của y theo hơi thở dồn dập mà trên dưới phập phồng , hai điểm hồng trước ngực càng thêm nổi bật. Đông Phương Vô Song bị phong tư kia hấp dẫn, khẩn trương đến toàn thân đều có chút phát run.

Hắn tun run rẩy rẩy sờ phía sau Phong Văn Tuyết, ngón tay ở bắp đùi của y qua lại ma sát, chung quanh nhiệt độ tựa hồ bùng bùng tăng lên, nóng khủng khiếp.

Phong Văn Tuyết hơi thở kích động, sau một lần phát tiết , hơn nữa ngay cả khí lực giờ cánh tay lên đường như không có.

Y nâng nâng mí mắt, thấy Đông Phương Vô Song bộ dạng đói khát lại không biết nên hạ thủ như thế nào, không khỏi vén lên khoe miệng cười cười.

Đông Phương Vô Song trong lúc vô tình nhìn thấy nụ cười tự trào phi trào (chế giễu mà lại không phải chế giễu), cảm giác mình bị coi thường, không khỏi lửa giận bùng phát, động tác liền lớn mật , cuối cùng cũng ma sát thăm dò vào cửa động bí ẩn này.

Một ngón... Hai ngón... Ba ngón...

Nam nhân lúc đối mặt với người mình thích, đối với thân thể của đối phương nhất định sẽ thích vô cùng.

Đông Phương Vô Song vội vàng mà không có trình tự, Phong Văn Tuyết khẽ nhú mày, không ngờ còn có thể nhẫn nại, liền cảm thấy có chút quái dị.

“Ngô... Người tiểu tử này, chậm!”

Đông Phương Vô Song đem phân thân của mình đẩy vào, nhưng khí lực quá mạnh, khiến cho Phong Văn Tuyết trách cứ một câu.

Nhưng Đông Phương Vô Song thật giống như không có nghe thấy, vội vã còn muốn gia tăng xâm nhập.

Cảm giác đầy đầy trướng trướng kia , làm cho Phong Văn Tuyết trong lòng thập phần vi diệu. Y cau lông mày một bên nhẫn nại, một bên tính toán còn bao nhiêu thời gian có thể khôi phục thể lực.

Y tu luyện là « Nghịch Phong đại pháp » thập phần kỳ diệu. Nếu bị ngoại lực gây thương tích, có thể đem chuyển hóa cho mình dùng. Nhưng nếu bị một loại nội lực cùng thuộc tính chấn thương, lại chỉ có thể từ từ hóa giải dưỡng hòa. Cho nên y lần này ngoài ý muốn bị thương, sợ rằng phải dưỡng ba, năm ngày, điều tức mấy lần mới có thể khỏi hẳn. Nhưng mấy canh giờ đầu này, lại khó có thể dùng lực.

Bởi vì đang ở tổng đà Thần Minh giáo, phía ngoài có vô số giáo chúng tuần tra gác, cho nên Phong Văn Tuyết không lo lắng thương thế của mình. Nhưng y không muốn để cho đám người bên ngoài phát giác, liền muốn ở trong phòng tắm nán lại một thời gian ngắn, đợi khôi phục nguyên khí rồi hãy nói sau.

Bất quá y đã xem nhẹ dự vọng của Đông Phương Vô Song .

Bởi vì là lần đầu tiên, hai người cũng không quá thoải mái. Phong Văn Tuyết phát giác thân bị đặt phía dưới, tựa hồ không tốt đẹp như trong tưởng tượng, liền có chút ít không kiên nhẫn, đợi Đông Phương Vô Song bắn ra , liền muốn đẩy hắn đi đứng dậy.

Nhưng Đông Phương Vô Song sao có thể dễ dàng buông tay như vậy?

Bởi vì qua ư kích động, lần đầu tiên kết thúc nhanh một chút, để cho hắn cảm thấy vừa lúng túng vừa hổ thẹn, vuốt ve Phong Văn Tuyết mĩa mai không chịu buông tay.

Phong Văn Tuyết khí lực chưa đủ, cảm thấy hạ thân ê ẩm trướng đau, trong lòng liền có chút ít hối hận, nói: “Người đã xong rồi , còn không buông tay?”

Đông Phương Vô Song hai gò má ửng đỏ, ánh mắt sáng trong mà vẫn tràn đầy ‘Tinh quang’, hơi toan tính nói: “Lần này không tính, chúng ta tới một lần nữa được chứ.”

Tuy là câu hỏi, lại không có khẩu khí thăm hỏi.

Phong Văn Tuyết thâm nghĩ hiện tại mình gương mặt cũng để cho hắn nhìn, thân thể cũng để cho hắn có được rồi , lại còn không biết dừng? Tâm cũng quá lớn rồi.

Y giãy khỏi tay Đông Phương Vô Song , xoay người hướng bậc thang đi tới, một bên bước về phía trước , một bên không chút để ý giễu cợt nói: “tiểu Vô Song, người bản lĩnh này phải đi về luyện mấy năm nữa, hiện tại đã muốn chiếm tiện nghi của ta, xem ra đúng là hơi sớm.”

Dục trì có độ cao hơn nửa người, vì thuận tiện tắm rửa, bậc thang cũng chỉ có hai bậc . Phong Văn Tuyết nhấc chân, biên độ khá lớn,cái mông kia vểnh lên, vòng eo mềm dẻo cùng chân dài thẳng tắp dưới nước , liền lộ ra góc độ mỹ hoặc.

Hơn nữa hai mông của y nở nang, bởi vì mới vừa rồi trận kia vội vàng hoan ái, mật huyết vẫn có chút như ẩn như hiện, lộ ra quang cảnh ẩm ướt bí ẩn .

Phong Văn Tuyết hai chân có phần vô lực. Mặc dù vừa rồi để cho Đông Phương Vô Song chiếm tiện nghi, nhưng thân thể của hắn cường kiện, Đông Phương Vô Song lại cẩn thận không để cho y bị thương, cho nên trừ bỏ có chút không thoải mái , cũng không ảnh hưởng hành động của y.

9. Chương 9

Edit: Tiêu Hiên

Chính là nội lực của y không ích gì , liền có chút ít phản ứng trì hoãn. Y đã lên bậc thang cuối cùng, nước đục tì tràn đến mắt cá chân, một bước nữa liền ra khỏi hồ tắm. Đúng lúc này, bỗng nhiên bên hông kéo căng , cả người bay đi về phía sau, bùm một tiếng bị kéo vào đục trì, lưng dính sát vào ***g ngực một người, hai người cùng nhau chìm vào trong nước.

Phong Văn Tuyết bất ngờ không kịp chuẩn bị, sắc mặt ngum lớn nước, lập tức đầu một trận hồ đồ, theo bản năng trở tay túm lấy người phía sau, muốn đứng thẳng lên.

Nhưng y mới vừa nổi lên mặt nước, nước trong mũi còn chưa ho ra , liền bị người áp đến mép đục trì, phía sau tiểu huyết kia còn không khép lại, bị một dị vật xâm nhập đi vào.

Phong Văn Tuyết chật vật lớn tiếng ho khan, mắt hoa mũi xót, đầu bị sắc đến phát đau. Nhưng những thứ này cũng không sánh bằng dị vật phía sau ra vào mang đến nóng rực cùng xót xước.

“Con mẹ ngươi! Khụ khụ “

Phong Văn Tuyết hết sức không có phong độ mắng một câu.

Đông Phương Vô Song không có nghe tiếng. Hắn lúc này chuyên chú nên không nghe được cái gì.

Hắn chỉ cảm thấy nơi đó của Phong Văn Tuyết nóng rực siết chặt hết cỡ, gắt gao bao phủ chính mình, mỗi một lần ra vào, phẳng phất mang theo một trận run rẩy sâu tận xương tủy .

Hắn kim lòng không được áp trụ thất lưng mềm dẻo của Phong Văn Tuyết, đưa y đè xuống bên cạnh đục trì luật động .

Phong Văn Tuyết trong lòng nổi giận, nhưng bất đắc dĩ mất tiên cơ, hơn nữa nội tức không đều, khó có thể động võ, ở góc độ bị động như thế, có lực cũng không thể xuất dùng.

Phong Văn Tuyết lại chưa từng bị xâm nhập qua như vậy, hơn nữa loại tư thế bị tiến vào từ phía sau , khiến cho y cảm thấy khuất nhục.

“Đông Phương Vô Song, ngươi không muốn sống có phải hay không! ” y nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên, thật có xúc động muốn giết người.

Đông Phương Vô Song gan to bằng trời, cũng không sợ y. Dù sao đã như vậy, nhất định phải để cho Phong Văn Tuyết biết mình ‘Lợi hại’ .

Nam nhân đều trọng sĩ diện. Đặc biệt ở cái tuổi này của Đông Phương Vô Song , lại càng nhạy cảm, lớn mật, hơn nữa dị thường cố chấp.

Hắn một bên nhớ lại ít xuân cung đồ đã xem qua, một bên vuốt ve da thịt trơn nhẵn co dãn của Phong Văn Tuyết, hồng học nói: “A Tuyết, ta sẽ làm cho ngươi thỏa mãn... Lần này nhất định không để cho ngươi thất vọng... Vù vù...”

“Cút con mẹ ngươi! Lão tử... A “

Phong Văn Tuyết đang muốn chửi ầm lên, đột nhiên toàn thân run rẩy, một cổ khoái cảm quen thuộc mà xa lạ đánh tới, kích thích y khẽ kêu một tiếng.

Đông Phương Vô Song lập tức phát hiện phản ứng của y.

Tuy là lần đầu ra tay, nhưng Đông Phương Vô Song ở phương diện này đặc biệt có thiên phú. Mặc dù vừa rồi đại khái bởi vì khẩn trương quá độ cùng hưng phấn mà có chút thất bại, nhưng người trẻ tuổi hữu tình có thể tha thứ được. Lần này là lần thứ hai, hẳn đã có kinh nghiệm, hơn nữa nhanh chóng cải tiến ‘thiếu sót’ của mình, dần dần thành thạo.

Rất lâu sau này, Phong Văn Tuyết không khỏi không cảm khái, cái thứ thiên phú này, quả nhiên không giống nhau a...

Đông Phương Vô Song nhảy bén phát hiện biến hóa của Phong Văn Tuyết, liền không nhanh không chậm dựa theo phương thức vừa rồi lại lần nữa đánh sâu vào trong.

Quả nhiên nơi đó là điểm mẫn cảm của Phong Văn Tuyết. Lần này y tuy có chuẩn bị tâm tư, chưa từng kêu lên, nhưng thân thể vẫn thành thực xuất hiện phản ứng, phản thân nguyên bản rũ xuống lại dần dần có khuynh hướng ngẩng đầu.

Một lần lại một lần...

Đông Phương Vô Song tựa hồ rất nhanh nắm giữ được quy luật nào đó. ‘Công kích’ của hắn không điên cuồng như vậy nữa, hành động càng phát ra có trình tự cùng tiết tấu.

“A Tuyết... A Tuyết...”

Hắn một bên động tình gọi tên Phong Văn Tuyết, một bên vong tình giữ lấy thắt lưng của y trước sau thẳng tiến.

Nước Ôn Tuyền trong dục trì theo luật động của hai người vỗ tới thân thể, phát ra thanh âm ‘Bành bạch’, nhưng điều này cũng che dấu không được bộ phận của hai người liên tiếp cùng nhau phát ra thanh âm ***.

Phong Văn Tuyết dần dần tìm được cảm giác, thân thể càng mềm nhũn, trong cơ thể sinh ra một cổ khoái cảm xa lạ, để cho y hoảng hốt đồng thời hết sức say mê.

Đến lúc nơi đó động tình, y cũng không cách nào nhẫn nại nữa.

Hai hàng lông mày mỏng nhạt thon dài khẽ chau lên, chân mày có chút nheo, nhưng khóe mắt đuôi lông mày lại mang theo một tia xuân ý.

Phong Văn Tuyết cắn môi dưới nhọt nhọt của mình, hai tròng mắt nửa mở nửa khép, nằm sấp ở mép dục trì, thân thể không ngừng chấn động, một tay cuối cùng cũng không nhịn được đưa xuống phía dưới, vuốt ve phân thân đang vênh lên của mình.

“A... Ân...”

Phong Văn Tuyết không phải là người sẽ kiềm nén bản thân. Đến chỗ cao trào, không khỏi liền cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ.

Thanh âm của y xưa nay nếu không phải lạnh lùng vô tình, thì cũng là đùa giỡn với đời chánh tà khó phân, rất khó nghe ra cảm xúc gì ở đáy lòng. Nhưng lúc này trong vòng ***, bởi vì động tình khó nhịn mà phát ra rên rỉ đứt quãng, chính là loại gọi cảm dụ hoặc nói không ra lời. Mỗi một tiếng hừ nhẹ, phảng phất như đánh tới đáy lòng Đông Phương Vô Song.

Phong Văn Tuyết đã thích phóng ra, nhưng phía sau kích thích vẫn cao trào không ngừng, chỉ chốc lát dục vọng liền có khuynh hướng ngẩng đầu.

Loại khoái cảm hai phía này làm cho y lấy say mê, chính là y không cách nào quên tình huống của mình. Vốn là trải qua điều tức giận ngủi, đã ít nhiều khôi phục chút nguyên khí. Nhưng lần này tiếp tục ‘Vận động’, lại có phần chút miễn cưỡng.

Cũng không phải là duy trì không được. Nhưng Phong Văn Tuyết là một người vô cùng biết kiềm chế, cực kỳ yêu quý thân thể của mình. Tiếp tục chống đỡ cũng không phải là không thể, nhưng khó tránh khỏi nguyên khí khô kiệt, tổn hại do mệt mỏi quá độ.

Thế là y thử hướng về Đông Phương Vô Song ở phía sau nói: “Thư hương môn đệ” Vô Song... Ân, người, không sai biệt lắm?”

Đông Phương Vô Song quả thật nhanh đến cao trào, nếu Phong Văn Tuyết không có câu này, nói không chừng một lát thì phóng thích ra. Nhưng Phong Văn Tuyết trong lúc *** cao trào một câu không nhẹ không nhạt, lại làm cho Đông Phương Vô Song cảm thấy bị châm chọc, trong lòng rung mình, hiểu lầm ý tứ.

Đối với nam nhân mà nói, lực bền bỉ cùng mấy lần là đại sự trọng yếu như nhau. Đông Phương Vô Song lần đầu tiên vừa rồi là bị Phong Văn Tuyết xem thường, đã thương lòng tự tôn, cả gan làm loạn lần thứ hai, làm sao cho phép tái phạm sai lầm đồng dạng?

Hắn vốn là gia hỏa rất có nghị lực, lúc này bị Phong Văn Tuyết ‘Kích’, âm thầm cắn răng: ta nhất định phải kiên trì!

Hắn mạnh mẽ tự nhịn xuống dục vọng muốn bắn, đem Phong Văn Tuyết lật người, mặt đối diện với mình, tiếp tục đẩy mạnh, triệt bỏ bắn ra.

Phong Văn Tuyết phát tiết hai lần, đã có chút thể lực chống đỡ hết nổi, thấy Đông Phương Vô Song không chỉ có không có ý ngừng nghỉ, ngược lại giống như có khuynh hướng càng ngày càng dữ dội, không khỏi âm thầm giật mình.

Y cũng đã trải qua thời kỳ thiếu niên mười mấy tuổi, biết cái tuổi này... Lẽ ra không cần tự khống chế sức lực như thế à? Làm sao tiểu gia hỏa này có thể kiên trì lâu như vậy?

Nhưng là rất nhanh y đã không có khí lực suy nghĩ những thứ này nữa. Đông Phương Vô Song ‘thú tính’ đại phát, quả nhiên là dừng mãi mãi vô cùng.

Phong Văn Tuyết bị hắn đặt bên dục trì làm một lần, lại bị hắn ôm tựa vào trên bậc thang làm một lần, sau khi hai người chuyển qua trên bờ, ở trường tháp (giường hẹp và dài) nghỉ ngơi lại tới một hồi nữa. (vuốt mồ hôi, thật trâu bò...= ”)

Đến cuối cùng, Phong Văn Tuyết thật sự không có khí lực, chỉ có thể mặc cho Đông Phương Vô Song trêu đùa, không ngừng phát ra tiếng ngâm nhẹ gọi cảm mà mê người.

Đông Phương Vô Song đối với thân thể của y yêu thích không buông tay, chỉ cảm thấy Phong Văn Tuyết từ sợi tóc đến đầu ngón chân, đều là thứ mình yêu thích nhất.

Kia da thịt trong suốt đàn hồi, vóc người khỏe mạnh cân đối, dung mạo cùng tiếng rên rỉ tình tứ động nhân, đều như vậy hấp dẫn hắn. Mà cực kỳ để cho hắn lưu luyến quên trở về, là tiểu huyết thần bí chặt hẹp ở phía sau của Phong Văn Tuyết.

Có lẽ đây là thiên phú dị bẩm của người Ma Da. Nơi ấy của Phong Văn Tuyết ẩm áp ướt át, lúc mở rộng lúc khép lại, mỗi lần co rút lại cực kỳ xiết chặt cùng hữu lực, sít sao bao vây thứ cứng rắn của Đông Phương Vô Song, để cho dục vọng của hắn tựa như không có ngừng lại.

Tử Y xử lý xong công việc, trở lại bên ngoài Ôn Tuyền dục trì của giáo chủ, thấy gã sai vặt đợi ở đây chờ hầu hạ giáo chủ tắm xong, không khỏi kỳ quái, hỏi: “Người sao vẫn ở chỗ này? Chẳng lẽ giáo chủ còn chưa đi ra sao?”

Gã sai vặt kia trả lời: “Tử Y đại ca, giáo chủ còn chưa có đi ra.”

Tử Y nhìn bên trong đại môn một cái, trong lòng suy đoán không biết giáo chủ có phải hay không cùng vị Đông Phương thế tử ‘hảo’ thượng rồi.

Tử Y người này xưa nay lạnh lợi, đã mơ hồ phát hiện tâm tư Đông Phương Vô Song đối với giáo chủ, đang nghĩ đến phải lưu tâm nhiều hơn, xé chiều thấy Đông Phương Vô Song nghe nói giáo chủ đang tắm, mở to mắt trông mong chạy tới cùng mình lôi kéo làm quen, muốn đi vào ‘Hầu hạ’ giáo chủ.

Tử Y đắn đo một chút.

Tĩnh Vương thế tử rõ ràng có ý tứ kia, giáo chủ đối với hắn lại có phần dung túng. Nếu Thần Minh giáo có thể cùng Tĩnh Vương phủ thân thiết hơn một bước, đối Thần Minh giáo mà nói cũng không có tổn hại gì.

Huống chi lúc này Tĩnh Vương thế tử cố ý giao hảo, y tự nhiên sẽ không khước từ, liền cười tủm tỉm đem quần áo đã giặt sạch của giáo chủ giao cho hắn.

Sau khi Đông Phương Vô Song đi vào, Tử Y công việc bề bộn, thường ngày cũng không cần theo bên người hầu hạ giáo chủ, liền tự đi làm chuyện của mình. Ai ngờ y ở bên ngoài dạo một vòng trở lại, thời gian qua một lúc như thế, giáo chủ vẫn cùng vị Tĩnh Vương thế tử kia ở trong phòng tắm, như thế nào cũng gần hai canh giờ đi?

Thời gian lâu như vậy... không có khả năng không xảy ra chuyện gì .

Tử Y nói: “Người ở bên ngoài nghe được cái gì ?”

Gã sai vặt kia võ nghệ bình thường, dục thất (phòng tắm) của giáo chủ Thần Minh giáo xây đặc biệt chắc chắn, đại môn cũng là trầm mộc trăm năm gia thêm khóa đồng, bên trong còn có một phòng ngăn cách, từ bên ngoài bình thường nghe không được cái gì.

Bất quá bên trong hai người kia động tĩnh thật sự lớn , gã sai vặt mơ hồ nghe được chút ít, chẳng qua là thanh âm không rõ , tiếng nước chảy tương đối lớn, nghe không chính xác thôi.

Hắn mặt đỏ lên, hàm hàm hồ hồ nói: “Cũng. Cũng không có cái gì. Giáo chủ giống như, giống như đang cùng Tĩnh Vương thế tử nghịch nước.”

Tử Y vừa nghe, làm sao còn không rõ, không khỏi mím môi cười một tiếng, âm thầm bội phục giáo chủ lợi hại, ngay cả Tĩnh Vương thế tử cũng là dễ như trở bàn tay a.

Tử Y tự mình canh giữ ở ngoài cửa, chẳng qua hắn đứng thẳng lỗ tai, cũng không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì lớn. Qua gần nửa canh giờ, mới thấy giáo chủ cùng Tĩnh Vương thế tử song song đi ra ngoài.

Tử Y lấy ra khăn vải đi qua, muốn hầu hạ giáo chủ lau đầu, đồng thời một đôi tròng mắt âm thầm hướng về hai người kia liếc nhìn.

Giáo chủ mặt mang mặt nạ, hơi thở bình tĩnh, Tử Y cũng không dám đối với y quá mức quan sát, liền chăm chú nhìn Tĩnh Vương thế tử, quả nhiên để cho hắn nhìn ra chút dấu vết.

Đông Phương Vô Song lúc này mặt mày sơ khai , khoe miệng mỉm cười, tròng mắt đen tinh lượng, toàn thân đều có loại khoái cảm mê mẩn mỗi cùng vui sướng sau khi hoan ái. Chẳng qua hắn đi lại qua ư dễ dàng, khiến cho Tử Y âm thầm lấy làm kinh ngạc.

Phong Văn Tuyết nhìn thấy Tử Y, dừng lại một chút, nói: “Người đi mau lên, nơi này không cần người hầu hạ. Kêu bọn hắn tất cả cũng đi xuống đi, đợi lát nữa bốn tọa... Khụ, cùng Đông Phương thế tử trở về.”

Tử Y nghe thanh âm giáo chủ có chút khàn khàn, vội vàng bưng lên trà lạnh, liền cảm thấy hứng thú mà cáo lui.

Trong lòng hắn nhận định giáo chủ đã đem Đông Phương Vô Song ‘ đoạt lấy’, vào trước là chủ, liền không có suy nghĩ nhiều, cũng không phát hiện cái gì khác thường.

Phong Văn Tuyết thấy mọi người đã đi, mới chân cứng nhũn ra, lại không muốn bề mặt trước Đông Phương Vô Song, không chút để ý mà thông thả bước đến tiểu tháp, từ từ ngồi xuống.

Chẳng qua là y ngồi xuống, cảm giác được phía sau, nơi vừa rồi hoan ái quá độ một trận đau ê ẩm, sắc mặt không khỏi biến đổi lại biến đổi , suýt nữa không thể ngồi vững.

May mắn y mang mặt nạ, ai cũng không nhìn thấy sắc mặt của y.

Đông Phương Vô Song ân cần đem chén trà đưa đến trên tay y.

Phong Văn Tuyết đã sớm khát đến không xong, nhận lấy uống một hơi cạn sạch. Đông Phương Vô Song vội vàng cho y thêm một chén, cười nói: “A... Giáo chủ, nhanh đến bữa tối , hôm nay chúng ta cùng nhau ở Ngân Sương viện ăn đi, ta để cho Đông Trùng làm chút cháo loãng kèm thức ăn , đừng đi cái gì Hi Thiện đường.”

Phong Văn Tuyết cũng nghĩ như thế, thấy hắn có lòng như vậy, liếc hắn một cái, chưa nói cái gì, trong lòng lại nhiều ít có chút dựa dẫm, không nóng không lạnh đáp một tiếng.

Hai người nghỉ ngơi và hồi phục một phen, Phong Văn Tuyết thật sự ‘Ngồi’ không được, liền đứng dậy từ từ đi về trong viện của mình.

Y không muốn làm cho người nhìn ra khác thường, liền ra vẻ thông dong, chẳng qua đi lại có chút chậm chạp.

Đông Phương Vô Song đi theo hần , vừa đi vừa tùy ý tìm chút đề tài tán gẫu, làm bộ dạng hai người nhàn nhã tản bộ.

Trở lại Ngân Sương viện, sai Đông Trùng làm một bàn thức ăn nhẹ, hai người đơn giản dùng qua, rồi từng người trở về phòng của mình .

Đông Phương Vô Song biết Phong Văn Tuyết cần nghỉ ngơi, trơ mắt nhìn y trở về phòng, không có dây dưa.

Phong Văn Tuyết trở về phòng sau khi điều tức , nội thương chuyển biến tốt lên rất nhiều, đi tới giường nằm , nhưng có cảm giác vô mộng. Ngày hôm sau tỉnh lại , toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác không tệ.

Y cùng với người khác hoan hảo lại là lần đầu tiên ở dưới mặt, ngay lúc đó quyết định thứ nhất là tình thế bức bách, thứ hai, thật ra cũng bởi vì trong lòng y có chút ngạc nhiên, muốn ném thử.

Y đầu mùa hè lúc đi Tam Tuyết Sơn, gặp đại ca Phong Thính Vũ võ công tuyệt thế lại thích ẩn cư . Phong Thính Vũ tính cách tự bề, không thích cùng người giao tiếp, vốn là độc lai độc vãng, làm việc tùy tâm. Nhưng lần trước Phong Văn Tuyết ngoài ý muốn phát hiện hần tại chỗ ở của mình nuôi một ‘Con thỏ nhỏ’ cùng người khác bất đồng.

Tiểu gia khóa kia gọi Triệu Tiểu Lâu, tuổi cùng Đông Phương Vô Song không sai biệt lắm, nhìn qua trắng trẻo mềm mềm, vẻ mặt trác trác, vừa nhìn liền biết là con cháu nhà giàu được nuông chiều từ bé, chưa từng ‘Phóng thích’ .

Trong lòng y cảm thấy kỳ quái đại ca sao lại sẽ ‘Nuôi nhốt’ một vị thiếu niên như thế. Hơn nữa Triệu Tiểu Lâu kia cử chỉ văn nhã, gia giáo tốt đẹp, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ cùng đại ca của y có liên quan .

Mà cực kỳ dễ cho y lấy làm kỳ, là quan hệ của hai người kia.

Phong Thính Vũ đối với Triệu Tiểu Lâu hết sức bảo vệ, thậm chí vì hần mà ra tay với Phong Văn Tuyết, điều này làm cho Phong Văn Tuyết làm thân đệ đệ trong lòng khó tránh khỏi có chút ghen tỵ .

Bất quá Triệu Tiểu Lâu, đối với đại ca của y cũng không vô tình, lại có dũng khí ngăn chặn ở trước mặt mình, chỉ lấy y mắng: “Người vô sỉ! Người hèn hạ! Ta không cho người khi dễ hần!”

Thật sự là buồn cười. Y vô sỉ? Y hèn hạ? Y khi dễ đại ca của y?

Bọn họ là thân huynh đệ nha. Hơn nữa với võ công của đại ca y, không khi dễ người khác đã tốt rồi.

Bất quá bởi vì lần này, Phong Văn Tuyết đối với Triệu Tiểu Lâu có vài phần thưởng thức , chuyện sau đó cũng không nữa làm khó hần, chẳng qua là đùa hần mấy câu. Dù sao trên đời này, trừ cha mẹ thân nhân, người có thể bảo vệ đại ca của y như vậy, đúng là không nhiều.

Đại ca băng sơn của y, lạnh nhiều năm như thế, cuối cùng cũng có điểm ấm áp ư, Phong Văn Tuyết âm thầm lấy làm kỳ đồng thời, đã ở chú ý quan hệ của hai người kia.

Sau đấy bởi vì chuyện Hắc Phong phái , Triệu Tiểu Lâu bị đuổi về nhà, Phong Thính Vũ cũng đi truy tung phía chủ Hắc Phong phái. Nhưng trong đó, Phong Văn Tuyết đối với Phong Thính Vũ nói bóng nói gió, cuối cùng cũng moi ra chút nội dung.

Hai người kia khẳng định xảy ra quan hệ, hơn nữa thật giống như... Dường như... Có lẽ... Có thể... Là đại ca của y ở dưới mặt.

Mà đại ca của y thay vì võ công hoàn toàn thành tựu ngược lại tính tình vô tri, thật là có thể làm ra loại chuyện ấy.

Chẳng qua điều này dù sao cũng là suy đoán của Phong Văn Tuyết, ở trong đầu chợt lóe lên mà thôi. Thật ra trong lòng y không tin lấy Triệu Tiểu Lâu kia công tử văn nhược tính tình ôn nhu có thể ‘Áp đảo’ đại ca của y. Cho nên rất nhanh đem chuyện này vứt lại sau đầu.

Bất quá thân là phía dưới có tư vị gì? Nhưng trong đầu Phong Văn Tuyết lưu lại ý niệm tò mò .

Thân phận của y đặc biệt, cũng không thể có thể tùy tiện tìm người cùng mình hoan ái. Những nam sủng kia thân phận không tới, chỉ có Đông Phương Vô Song thân phận tôn quý, ở phía trên mình. Hơn nữa tiểu gia khóa lá gan rất lớn, ba lần bốn lượt mò tới phòng của mình, đối với mình như hổ rình mồi, lại có dục vọng chiếm hữu. Để cho hắn thử một chút, ngược lại cũng không sao.

Phong Văn Tuyết vốn là người làm việc tùy thời sở dục, chỉ cần mình cao hứng liền thành chủ kiến. Ôm loại ý niệm này có cũng được mà không có cũng không sao, gặp phải hôm qua thời cơ như vậy , liền để cho Đông Phương Vô Song chiếm tiện nghi.

Chẳng qua là y không nghĩ tới Đông Phương Vô Song tuổi còn nhỏ lại ‘Dũng mãnh’ như thế, lộng cho chính mình suýt nữa chống đỡ không được. Bất quá những thứ này y cũng đổ lỗi bản thân trong lúc vô tình chịu nội thương, kiên quyết không thừa nhận sau khi chìm đắm trong đó, xương sống, thất lưng, chân cẳng mềm nhũn xác thực do chính mình ý loạn tình mê.

Phong Văn Tuyết thân thể cường kiện, nội lực thâm hậu, ngày thứ hai đã vô sự như người bình thường.

Đông Phương Vô Song nhìn thấy y liền vừa sáp lại.

Nguyên nhân trước đó cho phép hai người có quan hệ thân mật, Phong Văn Tuyết không ghét hắn thân cận cùng động một chút là ăn dấm chua, ngầm làm chuyện xấu , ngược lại có loại cảm giác đối phương chân chính coi trọng mình.

Cảm giác xa lạ như vậy. Tuy nói y cao quý vì đứng đầu một giáo, nhưng người phía dưới là kính y sợ y, dù Tử Y là tâm phúc thân thiết đi theo như vậy, cũng chỉ xem y như giáo chủ, mà không phải cá nhân Phong Văn Tuyết.

Hai vị phụ thân trong nhà, bởi vì Phong Thính Vũ là trưởng tử, lại từ nhỏ có bệnh, cho nên đối với hắn chú ý nhiều nhất. Phong Văn Tuyết làm tiểu nhi tử, ngược lại không có bao nhiêu thiên vị. Cho tới khi phụ thân xác nhận y là người thừa kế Thần Minh giáo, mới chân chính đối với y chân chính để tâm, chẳng qua quá mức yêu cầu nghiêm khắc ở võ nghệ. Thậm chí người cha kia, cũng thật tâm yêu thương y. Nhưng Hư Hoài Cốc thường xuyên ở bên ngoài chạy nhảy, ngày thường trở về không nhiều lắm, thời gian một cái nháy mắt Phong Văn Tuyết đã trưởng thành.

Hôm đó ở Tam Tuyết Sơn, nhìn thấy Triệu Tiểu Lâu bảo vệ Phong Thính Vũ, còn có Phong Thính Vũ chăm sóc Triệu Tiểu Lâu, hành động hỗ trợ nhau giữa hai người làm cho Phong Văn Tuyết đáy lòng không khỏi có chút hâm mộ.

Y cũng muốn tìm một người thật sự tri tâm tri ý, đáng tiếc trong giáo quả thật không có đối tượng thích hợp. Vừa lúc đó, Đông Phương Vô Song xuất hiện, không ngừng tỏ tình cùng ‘Quấy rầy’, từng chút từng chút đã động tâm của y.

Sau khi trải qua ‘ sự kiện dục thất’ , Phong Văn Tuyết cũng không xem Đông Phương Vô Song như tiểu hài tử bướng bỉnh năm đó nữa , dần dần đem hắn đặt ở địa vị ngang hàng .

Đông Phương Vô Song phát hiện biến hóa của y, trong lòng cao hứng. Hắn vốn chính là người cơ trí, biết lúc nào nên thân cận, lúc nào nên lấy lòng, lúc nào nên ăn dấm , sinh khí, làm nũng các loại.... Vì vậy đã đem quan ệ hai người càng kéo càng gần.

Đảo mất qua tháng mười, Phong Thính Vũ bên kia truyền đến tin tức, đã tìm được chủ môn Hắc Phong phái cũng đem gã giết chết dưới kiếm. Chẳng qua là hắn bị thương, ở lại phân đà Giang Nam chữa thương.

Phong Văn Tuyết có chút bận tâm, muốn đi xem hắn, bất quá Phong Thính Vũ truyền lời tới bảo y không cần đi. Hơn nữa lúc này Thần Minh giáo đang thời buổi rối loạn, giáo chủ y cũng không nên tùy tiện ly khai tổng đà.

Lúc này trên giang hồ theo dõi chuyện bảo tàng Thần Minh giáo, cũng theo cái chết của chủ môn Hắc Phong phái mà hòa hoãn đi. Một là thiếu người lửa cháy thêm dầu, hai là bị vũ lực Thần Minh giáo làm cho khiếp sợ.

Hơn một năm này giang hồ bị Hắc Phong phá vỡ nhiều không xong , Vô Lâm minh chủ Nam Cung Thương thân phát Minh Chủ lệnh, hiệu triệu võ lâm nhân sĩ chính đạo cùng nhau tiêu trừ Hắc Phong phái, cuối cùng cũng không có tóm được bóng dáng phái chủ kia. Người nọ võ công cùng tâm trí làm cho người giang hồ âm thầm kinh hãi. Nhưng lần này lại bị Phong Thỉnh Vũ giết chết.

Phong Thỉnh Vũ danh hiệu thiên hạ đệ nhất vũ công, một lần nữa làm cho mọi người thức tỉnh.

Đắc tội người bản thân là cao thủ võ công rất đáng sợ, hơn nữa cao thủ không chỉ võ công tuyệt đỉnh, phía sau lưng còn có một giang hồ đệ nhất giáo chống đỡ, này hai người hợp hai làm một, thì càng làm cho người ta không dám khinh động.

Phong Văn Tuyết rất hài lòng tình thế hiện tại. Chẳng qua lời đồn bảo tàng một ngày không biến mất, Thần Minh giáo giống như bị gác ở trên lửa nung, không cẩn thận sẽ bị đốt lấy.

Phong Văn Tuyết mặc dù tin tưởng thực lực bản thân, nhưng sẽ không dễ dàng đem Thần Minh giáo cùng toàn bộ đám người giang hồ tham lam đối kháng. Cho nên trong khoảng thời gian này Thần Minh giáo đại cử xuất động (điều động người với quy mô lớn), chung quanh tìm kiếm dư nghiệt Hắc Phong phái cùng người gieo rắc tin đồn về bảo tàng, cũng nhân cơ hội tiêu diệt không ít thế lực đối địch .

Phong Văn Tuyết công việc bận rộn lên, không có nhàn rỗi đi quan tâm tình huống của Đông Phương Vô Song . Trừ mỗi ngày buổi sáng Đông Phương Vô Song đều quán lấy y cùng nhau ở bên ngoài luyện công , ban ngày hai người ít có thời gian gặp mặt.

Đông Phương Vô Song đã quen thuộc tổng đà, từ trên xuống dưới, từ già đến trẻ, cư xử với mọi người rất tốt. Hắn cả ngày cười híp mắt, cũng không mang cái gì kiêu ngạo của thế tử, không bao lâu liền chiếm được yêu mến của trên dưới toàn giáo .

Buổi tối ngày thứ ba sau cái ngày hấn hảo ” thương ” Phong Văn Tuyết, liền mò vào phòng của y, đem chính mình cởi sạch trơn, chui vào trong chăn của y.

Phong Văn Tuyết trán lại bắt đầu co lại, thấp giọng nói: “Người đây là làm cái gì?”

Đông Phương Vô Song nhẹ nhàng nắm lấy góc chăn, nửa xấu hổ nửa che mà lộ ra một phần khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn nói lại ngừng, đáp: “Hôm nay... Cái kia... Ta...”

Phong Văn Tuyết cười khẽ , nhú nhú khoe miệng, nói: “Người không phải là muốn để cho ta thương lại người chứ.”

Đông Phương Vô Song gương mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói: ” Lai nhi bất vãng... Phi lễ dã ...” *

* đây là câu trong thiên Khúc lễ của sách Lễ ký, nguyên văn nó là ” vãng nhi bất lai phi lễ dã, lai nhi bất vãng diệc phi lễ dã “, có nghĩa là qua mà không lại không phải lễ, lại mà không qua cũng không phải lễ. Theo ta hiểu thì bạn Vô song ám chỉ với A Tuyết rằng bạn ấy đã ” thương ” A Tuyết , nếu không để A Tuyết ” thương ” lại thì không đúng lễ. Ý ở đây là bạn nhỏ đồng ý . (có mỗi việc đồng ý mà bạn Vô Song văn vở quá =)

Phong Văn Tuyết im lặng.

Y mặc dù sớm phát hiện vị tiểu thế tử này tính tình khác thường nhân, nhưng lại không nghĩ rằng trình độ của hắn lại còn trên cả đại ca. Cũng không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

“Người đứng lên đi, ta hôm nay không có hứng thú. Ta muốn ngồi xuống luyện công, người đừng làm trở ngại ta. ” Phong Văn Tuyết không khách khí nói.

Nội thương của y đã tốt hơn phân nửa, tối nay điều tức một lần nữa liền không trở ngại. Chẳng qua là nghĩ đến nội thương này là vì trận sự kiện đục thủng ô long mấy ngày trước kia , y lại cảm thấy buồn bực.

Đông Phương Vô Song nghe vậy, mở to mắt, làm như thất vọng lại như có chút bị thương, vuốt ve chăn ngồi dậy, cúi đầu không nói.

Phong Văn Tuyết nhú nhú mày, nói: thư hương môn đệ “Người đây là làm cái gì? Lễ nào còn muốn ta hống người phải không?”

Đông Phương Vô Song xuống thấp nói: “A Tuyết, người không thích ta sao?”

Cái này...

Phong Văn Tuyết trầm ngâm một chút, lại không biết nên trả lời như thế nào.

Nếu thật không thích, ba ngày trước cũng sẽ không dung túng hấn ‘Thượng’ mình đi ? Bí huyết phía sau bởi vì hôm đó miệt mài quá độ, tựa hồ còn có chút đau .

Y một mực lặng yên như thế, lại mang theo mặt nạ nhìn không ra biểu tình, Đông Phương Vô Song thương tâm, ánh mắt đỏ lên nói: “Ta cũng biết hôm đó... Hôm đó người không phải là cam tâm tình nguyện. Là ta làm càn, người có thể đánh có thể mắng, chính là không nên không để ý tới ta. Ô ô ô... ” nói xong bắt đầu nức nở.

Phong Văn Tuyết thấy hấn một đại thiếu niên như thế cứ nhiên khóc, không khỏi có chút nhức đầu.

Nhưng Đông Phương Vô Song lớn lên tướng mạo làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, hai mắt to to, bộ dạng ủy khuất khóc lên chẳng những không khiến cho người cảm thấy phiền chán, ngược lại có chút khả ái.

Phong Văn Tuyết không thể làm gì khác hơn là nói: “Ta không phải là không thích người, chẳng qua là...”

Y nói như không nói, Đông Phương Vô Song ánh mắt sáng lên, nhào tới trên người y, cao hứng nói: “A Tuyết, ta cũng biết người thích ta mà. Hắc hắc hắc...”

” Đi xuống!”

Phong Văn Tuyết thấy hấn thân thể xích lô dính ở trên người mình, không khỏi thật sự có chút động tình. Chẳng qua y nội thương chưa lành, không muốn phóng túng nữa.

Đông Phương Vô Song cũng không sợ y, ngoan ngoãn đi xuống, mặc quần áo tử tế, nói: “A Tuyết, người tới nay muốn luyện công, ta cũng không muốn quấy rầy người. Bất quá ta sẽ ở cách vách người, có ‘yêu cầu’ tùy thời tới tìm ta nha. O ” nói xong còn ái muội hướng y nháy mắt mấy cái.

Phong Văn Tuyết không biết nên khóc hay cười. Không nghĩ tới chính mình lớn tuổi, lại bị thiếu niên so với mình nhỏ hơn mười tuổi ‘Trêu ghẹo’ .

Y đưa tay nheo nheo cái mộng đang vênh cao của Đông Phương Vô Song , trầm trầm cười, nói: “Người yên tâm. Ta sẽ không khách khí.”

Hắc, tiểu tử này còn có dự liệu.

Phong Văn Tuyết cảm thấy xúc cảm không tẻ, không nhận được lại ngắt hai cái.

Đông Phương Vô Song luôn luôn là kẻ đả xà thượng côn *, bị chiếm tiện nghi cũng không để ý , sáp đến gần phía trước, cọt cọt bấp dùi Phong Văn Tuyết, cười hắc hắc nói: “A Tuyết, ta sớm là người của người. Không cần khách khí, không cần khách khí, ta tùy thời cung kính chờ đợi a.”

* đả xà thượng côn : nguyên văn là đả xà tùy thượng côn – tùy gây đánh rần, ý chỉ người biết tùy cơ ứng biến, lợi dụng sơ hở, mảnh khốc để đạt được mục đích.

Người cũng đã là người của ta. Đời này người chạy không được đâu.

Đây là lời đáy lòng hấn cũng không nói ra miệng.

Phong Văn Tuyết đối với việc hấn không cần mặt mũi thật sự hết cách, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút vui thích, nhớ tới hôm đó hoan hảo, trong cơ thể dường như có chút rục rịch dục động.

Y vội vàng dừng lại, đem Đông Phương Vô Song đuổi ra ngoài, trong lòng mới thả lỏng. Thăm nghĩ mấy ngày nay phải cách xa tiểu tử này một chút.

Chẳng qua người định không bằng trời định. Hai người từng phát sinh quan hệ thân thể rồi, rất dễ dàng kéo gần khoảng cách . Hơn nữa Đông Phương Vô Song hết sức lấy lòng, khiến cho hai người quan hệ chẳng những không xa cách, ngược lại càng phát triển thân cận.

Như thế đến tháng mười. Phong Văn Tuyết vẫn bận rộn giáo vụ, không lòng dạ nào chú ý hấn. Đông Phương Vô Song lại không nhìn được, quyết định chủ ý phải một lần nữa bò lên giường Phong Văn Tuyết.

Đông Phương Vô Song lần trước thực tủy tri vị *, đối Phong Văn Tuyết nhớ mãi không quên. Hấn cũng không phải chưa từng ăn mặn, nhưng cùng nam nhân lại là lần đầu tiên. Hơn nữa hấn thực không nghĩ tới, một lần kia Phong Văn Tuyết nhưng lại để cho hấn...

* thực tủy tri vị : đại ý làm một chuyện gì đó cảm thấy thỏa mãn kích thích, sau này muốn tiếp tục làm, thậm chí thành nghiện. .

10. Chương 10

Đông Phương Vô Song trong lòng vui sướng, cho rằng Phong Văn Tuyết đối với hấn nhất định có ‘Ý tứ’, nếu không sẽ không ủy thân dưới mình. Bất quá hấn thật cũng không có hồ đồ đến cho mình mị lực vô cùng, ‘Hổ khu ‘ (thân hình uy mãnh như hổ) động một cái là có thể khiến cho nhân vật đẳng cấp như Phong Văn Tuyết thần phục. Lúc ấy hấn ý loạn tình mê, nhưng sau chuyện đó suy nghĩ một chút, cảm giác được bên trong tất có duyên cớ.

Mặc dù không biết là duyên cớ gì, nhưng người như Phong Văn Tuyết, sẽ không vì một lần hoan ái ủy thân nằm dưới mà đối với hấn tình cảm thâm chủng. Cho nên Đông Phương Vô Song sau khi cân nhắc thiệt hơn, quyết định bò lên giường Phong Văn Tuyết, để cho y ‘Thượng’ lại mình.

Chủ ý của hấn rất hay. Tình Vương thể tử thân thể không phải là dễ có được . Sau khi có được , lại càng không thể dễ dàng bỏ rơi đi. Cho nên chỉ cần hấn ‘Hiện thân’ thành công, Phong Văn Tuyết chính là chém đinh chặt sắt cùng mình quần quýt ở chung một chỗ.

Ai ngờ Phong Văn Tuyết lại không mắc mưu, đem hấn đuổi ra ngoài. Bất quá tốt xấu gì từ trong miệng y được một câu thích mình (người ta chỉ nói ‘Không phải là không thích người’ mà thôi...), cũng coi như có chút thu hoạch.

Sau đó Đông Phương Vô Song vẫn kiên nhẫn đợi Phong Văn Tuyết ‘Triệu hoán ‘ mình, nhưng Phong Văn Tuyết là người cực kỳ kiềm chế, tiếp theo lại bận rộn giáo vụ, đừng nói là hấn, ngay cả đám nam sủng trong Tây viên, cũng không có tìm qua một lần.

Đông Phương Vô Song nhìn hồi lâu, cuối cùng cũng kìm nén không được, quyết định một lần nữa chủ động xuất kích.

Ngày hôm đó Phong Văn Tuyết mới vừa trở lại trong phòng, còn chưa kịp rửa mặt, liền nghe phía ngoài truyền đến tiếng bước chân của Đông Phương Vô Song.

“Vào đi. Đừng loanh quanh ở cửa.”

Phong Văn Tuyết đã quen với phong cách hành sự của hấn, đạm đạm một câu,ngồi xuống bên cạnh bàn .

Đông Phương Vô Song đẩy cửa đi vào, cười hắc hắc nói: “Ta còn không có gõ cửa, người đã biết a.”

“Muộn như vậy, có chuyện gì?”

Hai người gần đây quan hệ thân cận không ít, Phong Văn Tuyết cũng không phải là người thích làm mặt lạnh, cho nên trong thanh âm hàm chứa chút tiểu ý, cùng ý tứ không kiên nhẫn .

Đông Phương Vô Song nói: “Tối nay người lại không cùng ta dùng bữa tối, ta nhớ người lắm.”

Lời như thế nói ra cũng không đỏ mặt, thậm chí còn có chút lý trực khí tráng.

Phong Văn Tuyết đã quen phong cách của hấn, da mặt cũng dần dần dày hơn, không để ý tới lời của hấn, nói: “Nghe nói đem người hai người kia tổng ra khỏi tổng đài? Phải chăng tìm được manh mối gì rồi?”

Hai người kia, chính là hai hắc y nhân bù nhìn, hôm đó hai người bắt được ở trong rừng . Lúc ấy Đông Phương Vô Song cùng y định ra ước định, nếu tìm được bất kỳ đầu mối nào, Phong Văn Tuyết phải đáp ứng với hấn một chuyện.

Chính là qua hơn hai tháng, Phong Văn Tuyết đã sớm đem chuyện này quên mất, hôm nay Tử Y nói cho y biết, Đông Phương Vô Song trước đó vài ngày đem hai người kia ra khỏi địa lao, đưa đến Thanh Phong trấn, để cho quan phủ mang đi.

Thần Minh giáo mặc dù cùng Tĩnh Vương hoàng tộc nhất hệ quan hệ không tệ, nhưng trong lúc người giang hồ cùng triều đình, phân biệt rõ ràng nên Thần Minh giáo xưa nay cùng quan phủ lui tới không nhiều lắm. Chỉ có Thiên Môn nhất phái, có thể nói là thế lực của triều đình đặt ở giang hồ.

Đông Phương Vô Song cười nói: “Manh mỗi bây giờ vẫn chưa có, đợi có tin tức tốt ta tự nhiên sẽ nói cho người biết, đến lúc đó người cũng đừng quên đã đáp ứng ta chuyện gì.”

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, nói: “Ta là loại người nói không giữ lời sao?”

“Dĩ nhiên không phải. Phong ca ca là đại anh hùng cái thế, sao có thể nói không giữ lời chứ? Ta đáng lẽ không nên hoài nghi.” Đông Phương Vô Song cười hắc hắc rót trà cho y, dây dưa nấn ná không chịu đi.

Phong Văn Tuyết đã nhìn ra, tiểu tử này hôm nay muốn ở đây ăn vạ.

Mấy ngày nay, y đối với Đông Phương Vô Song quá mức hiểu rõ, nhận ra một chút tính tình của hắn. Ở bên ngoài, hắn cung kính gọi mình ‘Giáo chủ’, trở về Ngân Sương viện, liền thân thân thiết thiết gọi mình ‘Phong ca ca’, nếu thời điểm đột nhiên mở miệng thốt lên hai chữ ‘A Tuyết’ .. Vậy thì không có chuyện gì tốt.

“Người ngày hôm nay có chuyện gì? Muộn như vậy còn ở lý trong phòng ta không đi, chẳng lẽ là còn có chuyện gì?” Phong Văn Tuyết bản thân hàm dưỡng không tệ, vừa cực kỳ linh lợi cùng định lực, lẽ ra sẽ không mất kiên nhẫn như thế. Bất quá y cũng xem như hiểu rõ, cùng Đông Phương Vô Song, dạng tiểu tử da mặt dày ở chung một chỗ, người sẽ không thể nói cái gì hàm dưỡng. Thật sự muốn cùng hắn qua lại dây dưa, chỉ sợ đến trời sáng hắn cũng không chịu đi.

Đông Phương Vô Song nấn ná đi qua, rồi đến rất gần Phong Văn Tuyết, thấp giọng, chậm rãi nói: “A Tuyết, đều vì ta nhớ người chứ sao...”

Phong Văn Tuyết trán chột nẩy.

Y vươn ra ngón tay thon dài trắng nõn, gõ gõ ngón giữa xuống chén trà, phát ra tiếng thanh thúy leng keng, khiêu môi cười nói: “Vậy thì thế nào?”

Đông Phương Vô Song thấy y không có tức giận, liền cực kỳ lớn mật vươn tay, nhẹ nhàng dè trên đùi của y, chớp chớp đôi mắt, nỗ lực làm cho mình lộ ra vẻ thuần khiết vô tội, miệng đầy quan tâm nói: “Mấy ngày nay xem người bận rộn như thế, người ta thật là đau lòng a. Cái kia... Nam nhân, thỉnh thoảng cũng nên phát tiết một chút, phóng túng một chút.”

“A...”

Phong Văn Tuyết thật là phục hắn. Lời như thế đều nói ra miệng, làm sao giống Tĩnh Vương thế tử? Trái lại, giống như...

Phong Văn Tuyết nhất thời cũng nghĩ không ra hắn giống cái gì, dù sao làm cho người ta không biết nên khóc hay cười. Y còn chưa từng thấy thế tử không thể đợi được mà trèo lên giường người khác (đó là người chưa từng thấy gia gia của hắn, kia còn là vị Vương gia chân chính nha..).

Y cố ý trêu chọc hắn, liền làm ra bộ dạng như có điều suy nghĩ, nói: “Người nói đúng. Mấy ngày nay không có đi Tây viên, nên đi xem một chút.”

“Ai cho người đi nơi đó?” Đông Phương Vô Song nóng nảy, nói: o “Chẳng lẽ ta còn không bằng bọn họ sao?”

Phong Văn Tuyết sắc mặt trầm xuống, nói: “Người đừng cho là ta không biết. Hôm kia Thanh Vũ hướng ta hỏi báo, nói người đem Minh Hâm thả ra?”

Đông Phương Vô Song nói: “Minh Hâm lớn tuổi, nghĩ muốn về nhà mua ruộng trồng trọt, làm gã địa chủ nhân nhả, lại thú mấy Tiểu Kiều nương, sinh mấy oa oa đương đương cha. Ta xem người cũng không phải

là hết mực sung hạnh hân, hà tất để cho hân quanh quẩn ở tây viên ? Liền đánh liều tự làm chủ, đưa ra ngoài.”

Phong Văn Tuyết cười lạnh: “Tình Vương thế tử bản lãnh thật to, Thần Minh giáo tổng đà của ta thế nhưng để người bắt đầu quản lý việc nhà.”

Đông Phương Vô Song cũng không sợ y, ha hả cười một tiếng, nói: “làm sao ta quản lý việc nhà a. Đều do bọn họ nhìn ở phần người sung ái ta, tùy ý ta hồ nháo thôi. Hảo ca ca, người cũng đừng cẩu, ta biết người không đem mấy người bọn họ để ở trong lòng, hà tất vì bọn họ tức giận với ta? Người nếu không cao hứng, liền phạt ta một chút được rồi.”

Nói xong hân động tác linh hoạt mà nhấc thân mình, vụt một cái ngồi xuống đùi Phong Văn Tuyết, sau đó ôm cổ y, nhanh chóng ở trên môi y hôn lên hai cái.

Phong Văn Tuyết cũng kỳ quái, rõ ràng võ công cao hơn hân rất nhiều, lại hết lần này đến lần khác tránh không khỏi ‘Thế công’ của hân . Năm đó đã bị Đông Phương Vô Song gần năm tuổi chiếm tiện nghi, hôm nay càng bị từng bước ép sát.

Phong Văn Tuyết thấy tư thế Đông Phương Vô Song như vậy, làm sao còn không rõ ý tứ của hân?

Thật ra thì trong lòng y cũng có chút thích Đông Phương Vô Song. Hơn nữa Đông Phương Vô Song đối với y tình ý khắc sâu, hiếm thấy hàng đầu. Phong Văn Tuyết đâu giống loại tranh cường háo thắng, trong đáy lòng vẫn là hy vọng có một tri âm làm bạn.

Y thuận tay ôm thắt lưng Đông Phương Vô Song ,cảm giác thắt lưng thiếu niên tinh tế mà bèn bĩ, cái miệng vênh lên lại càng cợt xát lung tung trên đùi mình ...

Phong Văn Tuyết không phải quân tử , ngồi mà trong lòng không loạn . Lúc này nếu còn không có phản ứng, đó mới kỳ quái.

Thế là y thuận thế án trụ đầu Đông Phương Vô Song , ngăn chặn môi hân.

Phong Văn Tuyết mặc dù lần đầu trải qua kỹ thuật hôn, nhưng đã hết sức cao minh. Hôm đó cùng Đông Phương Vô Song hôn nồng nhiệt nhiều lần , lúc này đã có thể lấy lại danh dự.

Đông Phương Vô Song hôm nay cố ý làm ra tư thái mềm mại, ủy thân cho y, liền toan tính xu nịnh, ngược lại có phần tình thú.

Hai người bắt tri bắt giác lăn lên giường. Đông Phương Vô Song thuận tay đem mặt nạ của y lấy xuống, ném sang một bên, nói lầm bầm: “thường xuyên mang theo thứ đồ chơi bỏ đi này, ta không nhìn thấy được mặt của người.”

Phong Văn Tuyết có chút bất đắc dĩ nói: “Người động tác này cũng càng lúc càng nhanh.”

Đông Phương Vô Song nâng mặt của y, hì hì cười nói: “Mỹ nhân, mau theo ta đi.”

Phong Văn Tuyết hai tay chống ở trên giường, cúi người nhìn thiếu niên tuấn tú phía dưới, không khỏi cong cong khóe môi: “Ta còn chưa từng thấy người hung hăng càn quấy như người, chẳng lẽ là muốn thử chút thủ đoạn của bổn tọa?”

Đông Phương Vô Song vội vàng nói: “Mong đợi đã lâu a.”

Thấy hân hai mắt sáng lên, một bộ dạng sắc lang, khiến cho Phong Văn Tuyết không khỏi buồn bực.

Đây là ai muốn thương ai a?

Vừa nghĩ như thế, lại đột nhiên nhớ tới tư vị hoan hảo trong dục thất hôm đó.

Phong Văn Tuyết trong lòng vừa động, cảm thấy trong cơ thể có chút rục rịch dục động, tựa hồ... Hôm đó tư vị cũng không tệ lắm.

Bất quá y luôn luôn ở trên, hôm đó chẳng qua bị tình thế bức bách, vừa nhất thời vọng động mà thôi.

Lúc này y từ từ vén lên vạt áo Đông Phương Vô Song , ngón tay hơi lạnh ở tại ***g ngực ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve.

Đông Phương Vô Song theo động tác của y chớp đôi mắt to, giống như loại mèo Ba Tư sủng dưỡng trong cung đình, lười biếng hừ một tiếng, thân thể nhẹ chấn, lại toát ra vẻ mỹ sắc.

Phong Văn Tuyết không nghĩ tới hẳn có tiềm chất này, nhất thời dục vọng đại động, động tác cũng nhanh hơn.

Y ở phương diện này là lão luyện, tự nhiên kinh nghiệm già dặn, Đông Phương Vô Song lại cố gắng phối hợp, cũng không có cái gì không thoải mái. Chẳng qua hẳn hậu đình hẹp hòi, lúc Phong Văn Tuyết đi vào có chút cố hết sức.

Đông Phương Vô Song cảm giác phía sau bị căng mở, trương đầy, gắt gao bao phủ phân thân của Phong Văn Tuyết, trong lòng mừng thầm, cái này hai người coi như ngang nhau, vậy đôi bên càng khó tách ra.

Phong Văn Tuyết sức lực bền bỉ cường hãn, nhưng bởi vì Đông Phương Vô Song là lần đầu tiên, y trong lòng nổi lên thương tiếc. Hai người chơi đùa một hồi, y cũng liền dừng lại.

Đông Phương Vô Song có chút ý do vị tấn, quần ở trên người y không đi xuống.

Phong Văn Tuyết thấy hẳn ở trên người mình cọt cọt lui, dục vọng lại lên, tà tà cười một tiếng, nói: “Chẳng lẽ ngươi còn chưa thỏa mãn? Chỉ sợ tới một lần nữa ngươi liền không chịu nổi.”

Đông Phương Vô Song con ngươi đảo qua đảo lại, ôm cổ của y hôn một cái, nói: “A Tuyết, ngươi để cho ta tới một lần thế nào?”

Phong Văn Tuyết kinh ngạc khiêu mi nhìn.

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc nói: “Lai nhi bất vãng phi lễ dã chứ sao.”

Phong Văn Tuyết cười khúc khích nói: “Nguyên lai chủ ý của ngươi còn đánh ở trên người ta. Xem ra mới vừa rồi ta hạ thủ quá nhẹ rồi, phải để cho ngươi không xuống giường được mới đúng.” lễ thượng vãng lai (có qua có lại) là cái gì, vừa rồi không liên quan gì đến chuyện của y.

Phong Văn Tuyết phát giác không đúng, muốn ngồi dậy, Đông Phương Vô Song lại áp ở phía trên y, bàn tay vẫn đang cầm lấy phân thân của y, dụng lực xoa nắn lên xuống, Phong Văn Tuyết liền không tự chủ được mà mềm hạ thất lưng.

Y cắn răng nói: “Ngươi đây là... Nơi nào học thủ đoạn... Dám dùng ở trên người của ta?” y hơi thở bất ổn, thanh âm khàn khàn mờ ám, nhất thời mất đi phong độ giáo chủ, ngược lại giống như nam nhân bình thường bị *** mê hoặc.

Đông Phương Vô Song động tác không ngừng, cúi người ngậm thủ du trước ngực y, nhẹ nhàng cắn cắn, ôn nhu nói: ” hảo A Tuyết, hôm nay để ta hảo hảo hầu hạ ngươi, để cho ngươi biết ta cùng với những người đó bất đồng.”

Phong Văn Tuyết trong lòng tức giận, nhưng thân thể lại theo bản năng run rẩy.

Ngón tay Đông Phương Vô Song linh hoạt khéo léo, không ngừng sờ soạng đỉnh chóp ướm át của y, qua lại trêu đùa nếp gấp bao bọc dưới khăn tay. (e hèm, ta chết vật với đoạn này, có lẽ tác giả viết thiếu đoạn bạn Vô song lôi khăn ra dùng = =)

Phong Văn Tuyết đưa tay muốn phản kháng, nhưng Đông Phương Vô Song khí lực không nhỏ, lại đem y áp dưới thân thể không thể động đậy.

Phong Văn Tuyết nội lực thâm hậu, cũng không phải là không thể tránh thoát, nhưng lúc này thân thể của y cực kỳ nhạy cảm, *** lên tới cao trào lại không được phóng thích, lý trí gần như hỏng mất, làm sao còn có thể điều động nội tức?

“Buông.. Buông ra...”

Phong Văn Tuyết cuối cùng cũng nhịn không được, thậm hận chính mình cùng lúc muốn tiết ra, chỉ có thể lên tiếng xin khoan dung.

Đông Phương Vô Song há lại dễ dàng buông tay như vậy? Hắn chạm ngón tay ướt át từ từ thăm dò phía sau, một chút đưa vào hai ngón tay.

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, nhả chặt chân mày.

Tư vị hoan hảo ngày đó khác biệt, lưu lại cho Phong Văn Tuyết ấn tượng sâu sắc. Thân thể của y thật giống như còn nhớ rõ cảm giác hôm đó, theo động tác của Đông Phương Vô Song, lại cảm thấy trong cơ thể dần dần dâng lên một cỗ dục niệm khó hiểu, cùng xung động ở đầu chóp phía trước hỗn hợp chung một chỗ, đánh sâu vào đầu óc của y.

“Ân hạnh...”

Phong Văn Tuyết nhất thời không chịu nổi, không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ.

Đông Phương Vô Song trong bụng mừng thầm, thầm nghĩ người Ma Da quả nhiên hết sức hấp dẫn, hơn nữa sau khi hưởng qua cái loại tư vị này liền khó quên hơn.

Hắn cũng không thương hương tiếc ngọc, rất nhanh liền thăm dò vào ba ngón tay, mà Phong Văn Tuyết nơi đó hiển nhiên chịu đựng được loại mở rộng có vẻ hơi thô bạo khấn trương này. Không chỉ có như thế, còn có cảm giác tê tê ngứa khác thường truyền đến.

Phong Văn Tuyết đã nhận ra, cũng thuận theo ngón tay đối phương ở trong cơ thể của mình qua lại trườn động, dần dần cảm thấy có chút không thỏa mãn.

Y có chút bối rối, nhưng càng nhiều hơn nữa là khoái cảm thống khổ không cách nào phóng thích, không khỏi khàn giọng quát lên: “Bỏ ra!”

“Ha ha...”

Đông Phương Vô Song cười nhẹ một tiếng, đột nhiên ngón tay rút ra, cởi bỏ khăn tay trói buộc ở đầu chóp của y, sau đó mãnh liệt nâng lên thắt lưng của y, vọt đi vào.

“Ngô...”

Phong Văn Tuyết đang trong lúc khoái cảm bắn ra, cảm giác phía sau một trận đau đớn, địa phương bị kéo căng mở rộng dung nạp lấy dục vọng nóng rực đứng thẳng của đối phương, giống như giống như lửa thiêu, nhanh chóng truyền khắp toàn thân.

Đông Phương Vô Song mặc dù mới vừa bị Phong Văn Tuyết chiếm đoạt qua, nhưng không chút ảnh hưởng động tác hiện tại của hắn.

Hắn nâng hông Phong Văn Tuyết lên, vừa học vừa làm, bắt chước tư thế vừa rồi của Phong Văn Tuyết, qua lại thúc đẩy, mỗi một cái vừa sâu vừa mạnh, dường như muốn đem người xuyên qua.

Phong Văn Tuyết lúc này đã vô lực xoay chuyển, không thể làm gì khác hơn là tùy theo hắn. Hơn nữa theo động tác của hắn, trong cơ thể mình khoái cảm càng diễn ra càng mãnh liệt, còn cảm giác muốn tiêu hồn hơn khi nãy.

Đông Phương Vô Song tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí vô cùng vượng, tính dục dâng cao, lúc này đạt được ước muốn, tựa như mở ra nước lũ bị chặn dòng, không ngừng làm cho dục vọng đứng lên.

Phong Văn Tuyết thấy tư thái của hắn, nhớ tới tình cảnh trong phòng tắm hôm đó, không khỏi thầm hối hận chính mình mới vừa rồi hạ thủ lưu tình. Sớm biết như thế, cần phải tiên hạ thủ vi cường, đem hắn làm không xuống giường được mới đúng, nếu không làm sao đến phiên mình chặt vật như vậy?

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, khoái cảm mãnh liệt có xu hướng dâng lên, rất nhanh liền đập vỡ lý trí của y, cùng với tiếng rên rỉ không ngừng, như lửa bốc cháy dữ dội.

Một đêm này hai người lật đi lật lại, đến sau nửa đêm mới nằm ngủ.

Đông Phương Vô Song hài lòng ôm lấy cổ Phong Văn Tuyết, vùi vào trong lòng ngực của y.

Phong Văn Tuyết vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng quay người lại, người này liền bắt đầu quần . Giơ tay giơ chân, nhìn bộ dáng kia tựa hồ còn có thể đến một hồi. Phong Văn Tuyết không có cách nào khác, không thể làm gì hơn là tùy hắn đi.

Đây là lần đầu tiên Phong Văn Tuyết ngủ cùng người khác. Trước kia cho dù là nam sủng, sau khi thị tẩm đều bị y đuổi đi. Nhưng tối nay cùng Đông Phương Vô Song triền miên ngủ, cũng không thấy không được tự nhiên, ngược lại ngủ say sưa.

Đông Phương Vô Song tướng ngủ không tệ, chỉ trừ bỏ thích quần lấy người khác, hắn không có thói quen gì nữa.

Phong Văn Tuyết ngủ được yên ổn. Trong ngực ôm lấy người kia, cảm giác cơ thể đối phương nóng hầm hập cùng hô hấp đều đều, lại ngoài ý muốn an tâm cùng thoải mái.

Hai người ngủ đến trời sáng, cơ hồ đồng thời tỉnh lại, nhìn nhau, Phong Văn Tuyết còn có chút khó chịu, Đông Phương Vô Song lại dụi dụi mắt, đối với y bày ra nụ cười phóng đại.

Ánh nắng ban mai rơi trong phòng ngủ, phía sau lộ ra vệt kim quang.

Da thịt trắng nõn, tóc tằm mượt đen nhánh, má lúm đồng tiền khả ái cùng mắt to cong cong .

Nụ cười của Đông Phương Vô Song cực kỳ rạng rỡ, phẳng phất như kim đồng bên cạnh Phật tổ hàng thế, có sức cuốn hút thuần túy rung động .

Phong Văn Tuyết bị nụ cười kia làm cho hoa mắt, ngực tựa hồ bị vật gì nặng nề đánh trúng, nhất thời quên mất hô hấp.

Đông Phương Vô Song không có phát hiện, nhào tới trên mặt Phong Văn Tuyết hôn một cái thật sâu, chà chà mặt của y, uốn cong khóe miệng lầm bầm nói: “Ai nha, có ria mép .”

Lời nói thân mật êm ái, phẳng phất hai người trời sinh nên như thế .

Phong Văn Tuyết trong lòng không khỏi mềm mại, sờ sờ cằm của mình, nói: “Là sao? Hôm nay cạo mặt đi.”

Đông Phương Vô Song sờ cằm y, chu mỏ nói: “Thật hâm mộ nha. Ta cũng muốn ria mép dài nhanh một chút .”

Phong Văn Tuyết nhéo mặt của hắn, nói: “Người nếu giữ ria mép, ta liền không cần người.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy, cuống quýt tròn to mắt: “Thật không?”

“Đương nhiên thật.”

Đông Phương Vô Song nặng nề thở dài, nói: “Được rồi. Vì người, ta không cần ria mép. ” nói xong lại bày ra vẻ mặt không cam lòng .

Phong Văn Tuyết tưởng tượng một chút Đông Phương Vô Song trên gương mặt oa oa non nớt giữ lấy bộ dạng đại hồ tử (râu ria rậm rạp), càng nghĩ càng buồn cười, không khỏi xì một tiếng bật cười.

Đông Phương Vô Song ngơ ngác nhìn y.

Phong Văn Tuyết sau khi cười xong, nói: “Người nhìn cái gì?”

Đông Phương Vô Song nói: “A Tuyết, người cười lên thật là đẹp .”

Phong Văn Tuyết sửng sốt một chút, nói: “Phải không? Quanh năm đeo mặt nạ, ta cũng không biết chính mình cười lên là bộ dáng gì.”

Đông Phương Vô Song nâng mặt của y, nghiêm túc nói: “A Tuyết, người thật là đẹp , cười lên càng đẹp . Ta thích bộ dạng người cười, sau này ở trước mặt ta phải thường xuyên cười nha.”

Phong Văn Tuyết yên lặng nhìn hắn một lát, ngồi dậy, nói: “Nên rời giường.”

Hai người sau khi rửa mặt , cùng ra khỏi phòng.

Đồng rừng nhìn thấy bọn họ một trước một sau đi xuống lầu , thần thái thân mật, cử chỉ tùy ý, không khỏi sững sờ một chút, có chút hiểu được, cúi đầu cười một tiếng, tự làm theo ý mình rời đi.

Đồng Phương Vô Song từ sau ngày đó, liền hết sức ‘Tự giác’ dời đến tầm thất của Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết thấy thế, cũng không có ý phản đối , tùy hãn đi.

Hai người cùng ở một phòng, tự nhiên ban đêm không thể thiếu tình hình dây dưa. Thậm chí người nào thượng người nào, người nào nhiều hơn mấy lần, cũng không nói được.

Đảo mắt đến cuối năm, Thần Minh giáo không khí bắt đầu náo nhiệt. Trải qua một năm phong ba, tất cả mọi người đều mong mỗi trải qua đêm giao thừa vui vẻ.

Đồng Phương Vô Song trong khoảng thời gian này, dựa vào sủng ái của Phong Văn Tuyết, đem nội viện hành hạ quá xá. Đầu tiên là mấy người ở Tây viên, bao gồm Phượng Ca không cam lòng không mong muốn, đều nhất nhất bị hấn lấy các loại có đũa đi. Mà trừ Tây viên, trong tổng đà nhiều ít còn có vài người từng cùng Phong Văn Tuyết quan hệ, chính là Tử Y, đã từng hầu hạ trước giường giáo chủ.

Đồng Phương Vô Song sau khi hiểu rõ, thâm mắng Phong Văn Tuyết không có tiết chế, thật là một đại sắc phôi.

Đây cũng là có chút oan uổng Phong Văn Tuyết. Nuôi giữ nam sủng là thông lệ, giáo chủ Thần Minh giáo không có lựa chọn nào khác, ai bảo bọn họ luyện « Nghịch Phong đại pháp » không thể cùng nữ tử hoan ái . Đừng nói là đường đường giáo chủ, chính là một nam nhân bình thường, cũng không thể kêu hấn làm hòa thượng cả đời a.

Thậm chí cùng thất sắc hộ pháp quan hệ *** , cũng là cơ sở Thần Minh giáo giáo chủ nắm thuộc hạ trong tay . Tử, thanh, hồng, chanh, hoàng, lam, bạch thất sắc hộ pháp, cũng là người từ nhỏ theo giáo chủ lớn lên . Khi còn bé có thể nói là tập hợp bạn chơi, thư đồng, gã sai vặt đủ mọi loại người trong một thân. Lớn lên, liền dựa theo tính tình cùng bản lãnh riêng của mình, tùy giáo chủ an bài nhiệm vụ.

Bọn họ có thể nói là tâm phúc thân thiết nhất của giáo chủ trừ thân nhân của y ở bên ngoài , vì vậy có khi để nắm chắc hơn bọn họ trong tay, quan hệ thân thể thích hợp là một lựa chọn tốt. Hơn nữa cùng hầu hạ giáo chủ , đối với võ công tu luyện của bọn họ cũng có lợi lớn.

Thất sắc hộ pháp thế hệ này của Phong Văn Tuyết có hồng, chanh hai người là nữ tử, còn lại năm người, chỉ có Tử Y, Lam La hai người từng ‘Hầu hạ’ qua giáo chủ. Đây bởi vì hai người này là Phong Văn Tuyết giữ lại bên mình, Tử Y chịu trách nhiệm tổng đà nội vụ, có chức vụ đại tổng quản, còn lại Lam La là tổng lĩnh ám vệ bên cạnh giáo chủ, lại càng cách không quá xa.

Đồng Phương Vô Song thăm dò quan hệ ở đây, những người khác không nhẹ không nặng còn có thể xử lý, nhưng đối với hai người Tử Y cùng Lam La lại không có cách nào, ngược lại thường ngày còn phải cười nhẹ nhàng cùng bọn họ giữ vững quan hệ tốt đẹp, chỉ có xoay người ở trên giường đem Phong Văn Tuyết dán chặt , âm thầm phòng bị thôi.

Được cái Phong Văn Tuyết hết sức kiềm chế, cũng không phải là người đa tình háo sắc. Nếu hiện tại có Đồng Phương Vô Song làm bạn, vậy tạm thời không có ý khác.

Vốn là hai người thân thân thiết thiết, trải qua một khoảng thời gian hạnh phúc . Nhưng lúc này đang gần cuối năm , Đồng Phương Vô Song lại không biết vì chuyện gì chọc giận Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết trở mặt vô tình, lập tức điểm huyết đạo của hấn ném lên xe ngựa, sai người đưa trở lại kinh thành .

Đồng Phương Vô Song sau khi tỉnh lại yêu cầu trở lại Thần Minh giáo. Nhưng Phong Văn Tuyết đã phái người ‘Áp tải’ hấn, há lại để tùy ý hấn trở về?

Cuối cùng Đồng Phương Vô Song buồn bực. Nghĩ hấn lúc năm tuổi có thể dưới con mắt Ngũ thúc Đồng Phương Quân Nhân cùng một đám cao thủ hộ vệ chạy đi, làm sao đem mấy người Thần Minh giáo nhìn ở trong mắt?

Thế là hấn giận dỗi dưới sự giám thị của mấy người kia chạy ra ngoài, một mình chạy. Hấn không muốn trở lại kinh thành, nhưng là nhất thời cảm thấy không cam lòng, coi đi coi lại lộ trình, nơi này cách quê nhà Liễu Châu của hảo hữu Triệu Tiểu Lâu không xa.

Đông Phương Vô Song không muốn một mình cô đơn lẻ loi qua năm mới, nhớ lại mình hôm đó ở Thanh Phong trấn đuổi Phong Tùy Liễu, sau đó bị mang vào tổng đà Thần Minh giáo, chỉ sai người báo cho Triệu Tiểu Lâu một câu, thật sự không đủ nghĩa khí.

Cũng không biết Triệu Tiểu Lâu sau đó ra sao, có hay không tìm được người trong lòng của hấn, có hay không trở về nhà? Vừa nghĩ như thế, liền lo lắng. Mặc dù sau đó hấn cùng Phong Văn Tuyết nói qua, xin y giúp đỡ chiếu cố một chút hảo hữu lưu lại trên trấn, nhưng cũng không biết Phong Văn Tuyết có hay không đem chuyện này để ở trong lòng.

Triệu Tiểu Lâu kia tính tình mềm yếu, vừa nhìn chính là bộ dáng dễ bắt nạt, Đông Phương Vô Song càng nghĩ càng lo lắng, liền một đường hướng Liễu Châu đi. Lúc hấn tới Liễu Châu, đã qua năm mới, gần tới mười lăm tiết nguyên tiêu. Hấn tìm được nhà Triệu Tiểu Lâu, thấy Triệu Tiểu Lâu bình yên vô sự, tựa hồ còn có chút mập, người cũng có tinh thần, liền cao hứng trở lại.

Hấn trước oán trách một hồi mình bị người vứt bỏ, khóc lóc kể lể một phen, ai ngờ Triệu Tiểu Lâu ngày đó ở Thanh Phong trấn tìm không được người trong lòng của y, thật giống như bị vứt bỏ, liền phần chấn tinh thần, quần lấy Triệu Tiểu Lâu vui đùa, giúp y phân giải khúc mắc. Hai người vốn là hảo hữu nhiều năm, lại tuổi tác gần nhau, cùng nhau làm bạn qua ngày lễ, chơi chơi đùa đùa, cùng nhau vui vẻ.

Đông Phương Vô Song như thế ở lý tại Liễu Châu gần hai tháng, đột nhiên họa từ trên trời rơi xuống. Hấn cùng với Triệu Tiểu Lâu bị bắt cóc.

11. Chương 11

Edit : Tiêu Hiên

“A Tuyết...”

“Vô Song...”

“A Tuyết, ta rất nhớ người nha, người có nhớ ta hay không?”

“Ân, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ. Hơn nữa ban đêm...”

“Ban đêm... Hắc hắc...”

“Người nhìn, nơi này của ta cũng đã đợi không được nha...”

“Oa a, A Tuyết, người yên tâm, ta sẽ để người thỏa mãn! Ta tới đây”

“A, a... Vô Song... Vô Song Vô Song! ! !”

Ân ? than âm A Tuyết sao lại không giống với lúc trước?

“Vô Song, người đứng lên cho ta a”

Ai nha, rất chói tai... Đông Phương Vô Song không cam lòng không nguyện ý mở mắt, liền thấy Triệu Tiểu Lâu vẻ mặt lo lắng nằm úp sấp ở bên cạnh hấn, một bên gọi hấn một bên dùng thân thể vòng qua hấn.

Đông Phương Vô Song lảo lảo oán trách nói: “Làm cái gì đánh thức ta? Người ta thật vất vả mơ tới mỹ nhân, người không để cho người ta nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

Triệu Tiểu Lâu thật giống như có chút hổ hển, thấp giọng kêu lên: “Người cũng không nhìn xem hiện tại chúng ta là tình huống gì, còn hồ ngôn loạn ngữ!”

Đông Phương Vô Song động động thân thể, lúc này mới phát hiện mình toàn thân đều bị dây thừng trói chặt, chỉ có thể miễn cưỡng ngọ nguậy lên xuống. Hấn nghĩ một lát, chợt nói: “Tiểu Lâu, chúng ta bị bắt cóc à.”

Triệu Tiểu Lâu thầm nghĩ người giờ mới phát hiện a, không khỏi hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái.

“Bắt cóc a... Bắt cóc...” Đông Phương Vô Song lẩm bẩm thì thầm hai lần, bỗng nhiên có chút kích động, cảm khái nói: “Không nghĩ tới lại còn có người dám bắt cóc tiểu gia. Bản sự tiểu gia thật lớn a.”

Nghĩ hắt xuất thân tôn quý, ở kinh thành cũng có chút ‘Uy danh’, cho tới bây giờ không ai dám đánh chủ ý lên hắt. Chỉ có khi còn bé một lần đi dạo hội chùa, bởi vì nhìn thấy mỹ nhân mà đuổi theo, thất lạc bọn thị vệ, kết quả không cẩn thận bị bọn buôn người bắt cóc. Bất quá đám buôn người lừa đảo kia cuối cùng kết quả lại cực kỳ thảm.

Sau nhiều năm như thế, hắt lại có thể gặp phải loại sự tình này.

Triệu Tiểu Lâu có chút lo lắng, luôn luôn thúc dục hắt nghĩ biện pháp.

Đông Phương Vô Song quan sát một chút bốn phía, lại nhìn một chút mình và Triệu Tiểu Lâu, không khỏi khẽ mỉm cười, trong lòng đã có suy đoán. Không từ mà biệt, chỉ nhìn những người đó đem hắt trói chặt như thế, đối Triệu Tiểu Lâu lại nói nói lỏng lỏng, suy suy sụp sụp, liền nhìn ra mục tiêu chủ yếu của bọn họ là mình, hơn nữa đối với chuyện mình thân có vô công cũng rất hiểu rõ, sợ rằng Triệu Tiểu Lâu chẳng qua vì cùng mình ở chung một chỗ, xui xẻo thành người bỏ sung.

Đông Phương Vô Song có chút áy náy, liền ra vẻ thoải mái mà an ủi Triệu Tiểu Lâu, làm ra một bộ dạng nhẹ nhàng thờ ơ.

Trên thực tế hắt quả thật không lo lắng chút nào. Những người này bắt cóc mình nhất định là có mục đích khác, cũng không phải vì muốn tánh mạng của mình. Hơn nữa thân phận của hắt tôn quý, thế lực vững chắc, cho dù người nọ có cả gan làm loạn thế nào, vô pháp vô thiên, cũng không dám cùng cả Văn Quốc rộng lớn đối nghịch.

Huống chi trong tay của hắt còn có lá bài tẩy, chuyện trước đó đã sắp xếp xong xuôi. Vốn là hắt tránh ở Liễu Châu, vừa cách Thần Minh giáo không xa, lại có thể tùy thời nhận được tin tức trên giang hồ, một lần xong xuôi. Chẳng qua thiên toán vạn toán, lại không tính đến người nọ có thể tìm tới tung tích của mình, đem mình và Triệu Tiểu Lâu bắt cóc.

Hắt đang suy nghĩ, bỗng nhiên cửa ngoài truyền tới âm thanh mở khóa, một Hắc y nhân mở đại môn đi đến, tầm mắt trên người của hai kẻ đang co rút ở góc tường quét một vòng, thấp giọng nói: “Hai vị công tử, ủy khuất.”

Đông Phương Vô Song hì hì cười nói: “Người mời chúng ta tới có chuyện gì?”

Người nọ nghe vậy sững sốt, nhưng ngay sau đó cười nói: “Đông Phương công tử thật có đảm lượng. Không sợ ta đối với các người bất lợi sao?”

“Người đã biết tiểu gia ta họ Đông Phương, vậy còn sợ cái gì.”

Người kia nói: “Đúng là thuộc hạ của tại hạ lỗ mãng, cứ nhiên đối đãi với hai vị khách quý như thế. Đông Phương công tử không nên hiểu lầm, tại hạ không muốn làm khó công tử, chẳng qua mời hai vị công tử ở nhà mình một khoảng thời gian, tuyệt sẽ không thương tổn nhị vị một cọng tóc gáy.”

Đông Phương Vô Song nghe hắt nói như thế, ánh mắt lóe lóe, cười nói: “Như thế tốt lắm. Đáng tiếc phương thức đãi khách của tiên sinh có chút đặc biệt nhỉ.”

Người nọ cười đến hết sức vô hại: “Chỉ cần mời đông Phương công tử ăn vào viên thuốc này, tại hạ lập tức mở trói cho ngài.” nói xong đem một viên dược hoàn đưa đến khóe miệng Đông Phương Vô Song.

Triệu Tiểu Lâu kinh hãi, kêu lên: “Không được! Không được!”

Ai ngờ Đông Phương Vô Song sáp đến gần viên dược hoàn kia, cái mũi nhỏ co qua cọ lại hít hà, đôi môi hé ra, liền nuốt xuống. Đầu lưỡi cuộn qua dược hoàn kia, lại vô tình hay cố ý mà chạm phải lòng bàn tay người nọ.

Người nọ thấy hắt hợp tác như thế, ngược lại có chút kinh ngạc. Trong lòng y đang định nếu như Đông Phương Vô Song không ăn, liền sử dụng chút thủ đoạn cứng rắn cho hắt nuốt xuống, lại phát giác lòng bàn tay bị liếm một cái, giật mình, cảm giác... Hết sức quái dị.

Người nọ thu tay lại, thần sắc khó hiểu nhìn chằm chằm Đông Phương Vô Song.

Đông Phương Vô Song hì hì cười một tiếng: “được hoàn ta đã ăn . Người khi nào mở trời cho chúng ta?”

Người nọ khẽ mỉm cười, giơ tay chưởng xuống, dùng nội lực đem tầng tầng lớp lớp dây thừng trên người Đông Phương Vô Song cắt nát.

Y bọc lộ công phu này, Triệu Tiểu Lâu cùng Đông Phương Vô Song nhất thời bị chấn trụ.

“Kính mời nhị vị hảo hảo nghỉ ngơi. ” người nọ nói xong hướng phía cửa đi tới.

“Chờ một chút, ” Đông Phương Vô Song gọi y, không chút khách khí nói: “Tiểu gia đói bụng rồi. Nếu đãi khách phải có đạo đãi khách, tiểu gia ta cũng không kén chọn, chỉ cần hàm tô kê của Nguyệt Hương Lâu , đường thổ lý ngư, hoa đường quỳnh của Bách Phúc Lâu, đậu hũ ma bà của Thúy Phượng Hà cùng Trần Ký lão *** thêm ba chén lớn cơm trắng Triết Châu là được .”

Người nọ nghe vậy khẽ mỉm cười, cũng không đáp lời, kéo lên cửa sắt đi ra ngoài.

Triệu Tiểu Lâu lo lắng nói: “Hắn, hắn, hắn cho người ăn được gì? Người sao lại nuốt vào?”

Đông Phương Vô Song giúp y cởi bỏ dây thừng, nói: “Cũng không có cái gì, chính là bách tô đan hóa giải nội lực thôi. Dù sao ta nội lực cũng không cao thâm, không sao cả.”

Ngược lại thái độ người kia, là lạ, rốt cuộc có mục đích gì đây?

Đông Phương Vô Song lúc này suy tư, Triệu Tiểu Lâu lại thập phần lo lắng nói: “Hiện tại làm thế nào?”

“Rau trộn. ” Đông Phương Vô Song không chút để ý đáp.

Triệu Tiểu Lâu co hai chân rúc ở góc tường, phát ngốc. Đông Phương Vô Song bắt đầu suy nghĩ. Hắn có chút ảo não, cảm giác kế hoạch của mình thất sách, liên lụy Triệu Tiểu Lâu cùng hắn bị bắt cóc. Bất quá ngay sau đó con người đảo một vòng, trong đầu lại có chủ ý mới.

Ha hã a, hắn lần này bị bắt cóc, Thần Minh giáo bên kia nhất định sẽ nhận được tin tức. Như vậy cũng tốt. Hắn có hơn hai tháng không trông thấy Phong Văn Tuyết, trong lòng thực tưởng niệm. Cũng không biết kia người trở mặt vô tình có hay không còn nhớ đến hắn?

Hừ, cái gọi là không vào hang cọp, sao bắt được cọp con? Xá bất đắc hài tử sáo bất trứ lang * !

* Xá bất đắc hài tử sáo bất trứ lang : muốn bắt được sói không ngại vứt bỏ hài tử – > ý chỉ muốn đạt được mục đích thì phải trả trả giá đắt.

Vì có thể làm cho Phong Văn Tuyết hồi tâm chuyển ý, Đông Phương Vô Song đột nhiên cảm thấy khổ nhục kế là một ý kiến hay.

Hơn nữa hôm nay nhìn thái độ Hắc y nhân kia, khá lịch sự. Đông Phương Vô Song ít nhiều trong lòng nắm chắc. Trước đó vài ngày y đem những người kia ép buộc quá tàn nhẫn, phỏng chừng mấy ngày này cũng nên có hành động. Mặc dù mình nhất thời thất sách, bị trời tối , nhưng những người này sợ ném chuột vỡ đồ, sẽ không dễ dàng đối với mình hạ thủ.

Đông Phương Vô Song thoải mái mà tựa vào trên vách tường, vừa ngủ gà ngủ gật, vừa đợi thức ăn đưa tới.

Bị giam như thế mấy ngày, Đông Phương Vô Song dựa theo thức ăn đưa tới phán đoán, bọn họ hẳn là còn đang ở phụ cận Liễu Châu .

Hơn nữa mấy ngày qua hắn cố ý qua lại gọi thức ăn,Hắc y nhân kia phần lớn đều đem đến cho hắn. Trong đó có mấy cửa hàng, nhưng thật ra là cửa hàng ngầm của thuộc hạ Đông Môn. Đông Phương Vô Song trong lúc gọi thức ăn , đã đem tin tức của mình thả ra ngoài. Nghĩ đến người chịu trách nhiệm giúp hắn vào thành mua thức ăn , đã bị Đông Môn theo dõi đi.

Tầm lệnh bài Thần Minh giáo năm đó Phong Văn Tuyết tặng ở trên người hắn , ngày ấy bị bắt cóc đã bị lấy đi, hiện tại nghĩ chắc đã trở lại trong tay chủ nhân ngày xưa ?

Nhớ tới Phong Văn Tuyết, Đông Phương Vô Song cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào, vừa khổ sở.

Hắn sau lưng Phong Văn Tuyết làm một số việc, nhưng điểm xuất phát cũng là vì tốt cho y ? Tại sao phải tức giận như thế? Đem mình đuổi ra ngoài thì thôi, nhưng hai tháng qua chẳng quan tâm, cũng quá mức hẹp hòi đi.

Đông Phương Vô Song khổ sở một hồi, liền bỏ không suy nghĩ thêm nữa.

Đối tình cảnh bây giờ của mình, hắn bối vì trong lòng đã có dự tính, liền lộ ra vẻ hết sức ung dung. Hơn nữa tính tình của hắn là cái loại trời sập xuống cũng ngủ như thường, cho nên mấy ngày qua bị trời tới , không chỉ có không thấy chau mày ủ mặt, ngược lại người mập chút ít.

Triệu Tiểu Lâu lúc đầu có chút bối rối, sau cũng dần dần trấn định lại. Mỗi ngày thường xuyên như có điều suy nghĩ, không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó.

Đông Phương Vô Song chú ý tới y làm như đang luyện võ công gì , không khỏi âm thầm giật mình Tiểu Bành Bao lúc nào học được luyện võ? Bất quá Triệu Tiểu Lâu nếu không chủ động nói ra, hắn cũng sẽ không hỏi.

Sáng sớm ngày hôm đó, Triệu Tiểu Lâu sau khi tỉnh lại chuyên tâm nhắm mắt luyện công. Đông Phương Vô Song cũng không quấy rầy y, chính mình âm thầm điều tức, nội lực một chút cũng không có, không khỏi có chút nhụt chí, định ngủ trong chốc lát rồi tỉnh lại .

Đợi Triệu Tiểu Lâu luyện công xong, Đông Phương Vô Song cũng tỉnh, hai người đang muốn nói chuyện một lát, đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân.

Hắc y nhân diện mạo bình thường kia đi vào, nói với Đông Phương Vô Song : “Đông Phương công tử, kính mời theo tại hạ một chuyến .”

Hai người đồng thời cả kinh.

Đông Phương Vô Song nói: “Sáng sớm làm cái gì? Cũng không cho người ta gia ăn sáng, tiểu gia không có khí lực.”

Người nọ tựa hồ tâm không giống như thường ngày bình thường xã giao hắn mấy câu, chẳng qua là nói: thư hương môn đệ “nếu vậy, Đông Phương công tử xin tha lỗi, tại hạ thất lễ! ” nói xong đưa tay túm lấy Đông Phương Vô Song .

Triệu Tiểu Lâu kinh hãi, nhào lên muốn ngăn cản, nhưng chút công phu kia, làm sao là đối thủ của đối phương ?

Đông Phương Vô Song sợ y chịu thiệt, vội vàng nói: “Liền cùng người đi, nhưng không cho người làm khó huynh đệ của ta! Nếu không tiểu gia thành quỷ cũng không buông tha người!”

Người nọ ha ha cười một tiếng, nói: “Chỉ cần đông Phương công tử hảo hảo phối hợp, tại hạ tự nhiên đảm bảo Triệu công tử an toàn. ” nói xong đem hắn cấp ở dưới nách, nhấc lên đi ra ngoài.

Triệu Tiểu Lâu đuổi theo ở phía sau hô: “Vô Song! Vô Song!”

Đại môn bạch một tiếng đóng kín, đem hai vị hảo hữu tách ra.

Đông Phương Vô Song hô: “Tiểu Bành Bao người đừng sợ, hắn sẽ không đem ta làm thành cái dạng gì đâu. Người chiếu cố tốt chính mình, ta sẽ trở lại tìm người, không cần lo lắng...”

Kia Hắc y nhân tốc độ cực nhanh, mấy chữ cuối cùng của Đông Phương Vô Song đã biến mất nơi hành lang gấp khúc .

Hắn bị người nọ xách ra khỏi địa lao, nhìn được ánh mặt trời lay động trên đỉnh đầu đã lâu không thấy, không khỏi một trận hoa mắt, nhắm mắt lại.

Chờ hắn mở ra, chỉ xa xa trông thấy phía sau là một tòa kiến trúc cũ nát, trông giống như cung điện bỏ hoang . Mấy ngày qua hắn và Triệu Tiểu Lâu chính là bị giam ở đây.

“Ta nói, vị đại ca này, người đây là muốn đem tiểu gia ta mang đi đâu a?”

Đông Phương Vô Song bị người nọ vác trên vai, trong lúc đi lại ở đường núi , hết sức xóc nảy. Hắn không ăn điểm tâm, dạ dày trống rỗng, bị bả vai người nọ nhấp nhô làm đau, nói chuyện cũng khó khăn, nhưng vẫn còn không chịu im miệng

Người kia nói: “Đông Phương công tử, người tốt nhất nên câm miệng!”

Thế là Đông Phương Vô Song không nói gì nữa.

Không biết đã đi bao lâu , đường núi chuyển vài vòng, vừa leo vừa nhảy, Đông Phương Vô Song bị giày vò quá mức , đồng thời cũng không khỏi khen Hắc y nhân khinh công cao minh.

Đi hơn nửa canh giờ, kia Hắc y nhân đưa hắn tới một sườn núi.

Đông Phương Vô Song cuối cùng cũng tiếp đất, vội vàng đánh giá bốn phía, thấy cái giữa vách núi hình dáng kỳ quái, hai bên đều là núi xanh, một cái đường núi vừa rồi chỉ có bọn họ đi lên .

Sườn núi này hết sức rộng rãi, có một người đứng ở chính giữa, đang quay lưng lại nhìn hắn. Hắc y nhân kia cung kính đứng ở phía sau y.

Đông Phương Vô Song nhìn người nọ một chút, thấy tuổi khá lớn, ước chừng bộ dạng hơn 70 tuổi , tóc trắng xoá, thần thái già nua, nhưng lưng thẳng đứng, vẻ mặt hết sức uy nghiêm.

Đông Phương Vô Song đứng lên, phỉ phỉ bụi đất trên người, thông dong nói: “Lão tiền bối, nguyên lai người mới là chủ tử sau lưng Hắc Phong phái.”

Lão giả kia cười cười, nói: “Tiểu thế tử quả nhiên thông tuệ hơn người.”

“Quá khen quá khen.”

“Vậy người không bằng đoán xem, ta là người phương nào?”

Cái này có thể làm khó Đông Phương Vô Song. Hắn con người đảo qua đảo lại, cười hắc hắc, nói: “Nhất định là vị cao nhân tiền bối. Nói không chừng gia gia của ta còn nhận thức được ngài.”

Người nọ ha hả cười một tiếng, nói: “Gia gia người không nhận biết ta. Ta đã ẩn cư giang hồ có tới năm mươi năm đi. Thời gian quá lâu, chính mình cũng nhớ không rõ.”

Đông Phương Vô Song lấy làm kinh hãi, nói: “Ẩn cư năm mươi năm? Vậy ngài năm nay bao nhiêu tuổi?”

Người nọ lắc đầu, không nói nữa .

Đông Phương Vô Song phỏng đoán y có ít nhất tám mươi tuổi, chẳng qua là bảo dưỡng tốt, mới có vẻ trẻ tuổi .

Hắn thấy lão giả này đối với mình khá lịch sự, liền nói: “Lão tiền bối, nếu ngài biết thân phận của ta, không biết mời ta tới có chuyện gì?”

Lão giả nói: “Tiểu gia khóa, người còn nhỏ tuổi, cũng có chút ít tâm cơ. Bất quá vẫn kém một chút.”

Đông Phương Vô Song thầm nghĩ đó là, người đã tám chín mươi tuổi, khoáng hoạt thành tinh, ta có thể cùng người so sánh sao.

Bất quá nghĩ như thế, liền có chút nghiêm túc lên. Xem ra mình phía sau lưng động tay chân, lão nhân này chưa chắc không biết. Nhưng lại tùy ý mình làm, không biết là mục đích gì?

Lão giả kia nhìn thần sắc hắn biến ảo, cười nhạt, nói: “Tiểu gia khóa, người cùng giáo chủ Thần Minh giáo có quan hệ gì? Vì sao phải can thiệp vào chuyện này ?”

Lão giả này trừ mở đầu một câu ‘Tiểu thế tử’ chỉ ra thân phận của hắn, sau đó luôn luôn dùng ‘Tiểu gia khóa’ để gọi. Đây tự nhiên cùng tuổi tác lão giả có liên quan, nhưng phong thái ở trên, lại mơ hồ toát ra thái độ xem thường đối với thân phận thế tử của Đông Phương Vô Song .

Thái độ như thế, chỉ có thể có hai loại nguyên nhân, một loại, là y coi rẻ hoàng quyền, xem thế gian giàu sang như cặn bã. Còn có một loại, chính là y xuất thân cực kỳ cao quý, đối với thân phận Đông Phương Vô Song có thể ngang hàng, thậm chí cúi đầu mà đối đãi.

Lấy tuổi tác lão nhân này, hơn phân nửa đã sớm nhìn thấu thể gian nhân tình âm lạnh, rất không có khả năng có tình cảm cảm phần khinh thường loại Vương Công vạn hộ hầu trẻ tuổi cận bã. Như vậy, khả năng lớn nhất chính là loại sau.

Đông Phương Vô Song trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Lấy tuổi tác lão giả này, đủ để làm tổ gia gia hấn. Mà trước mắt Văn Quốc hoàng thất, khai quốc hoàng tổ gia gia Đông Phương Hi của hấn là con trai độc nhất, cũng không có huynh đệ trực hệ gì phân phong địa vị cao, trước mắt thân vương nhiều tuổi nhất Văn Quốc, cũng bất quá là một ít đại ca đồng lứa của gia gia hấn.

Như vậy, lão giả trước mắt này rốt cuộc là người gì đây?

Chẳng lẽ là... hoàng tộc nước nào đó trước khi Văn Minh hai nước bình định thiên hạ?

Oa... phạm vi kia rất lớn. Lúc ấy thiên hạ phân loạn, Chiến quốc nhiều hơn hai trăm năm, đến cuối cùng sát nhập thành sáu đại quốc gia, là thời đại anh hùng cùng kiêu hùng lớp lớp xuất hiện.

Vậy hoàng thất các nước kia đâu? Còn cùng Thần Minh giáo có cừ oán.

Đông Phương Vô Song những thứ này chỉ là trong nháy mắt ở trong đầu phân tích ra tin tức, nghe lão giả kia hỏi thăm, không thể không đáp, liền nói: “Đông Môn cùng Thần Minh giáo có chút qua lại, ta cũng chỉ là tới Giang Nam chơi, thuận tiện bái phỏng qua giáo chủ Thần Minh giáo. Hơn nữa bất luận là Thần Minh giáo hay Đông Môn, đều dưới quyền cai trị của Văn Quốc ta, làm Tĩnh Vương thế tử, tiểu tử cũng có tâm quan tâm một chút sự vụ giang hồ.”

Lão giả khẽ mỉm cười, nói: “Tiểu gia hỏa không cần phải lo lắng, lão phu lớn tuổi, sống không được mấy năm, chỉ là có chút tâm nguyện chưa dứt, muốn trước khi nhắm mắt giải quyết cho xong khúc mắc này.” ngụ ý chính là y vô tình rung chuyển giang hồ, cũng không muốn cùng hoàng quyền đối nghịch.

Đông Phương Vô Song trong lòng đổ mồ hôi. Nghĩ thầm người nhiều tuổi như thế, vì kết thúc một đoạn oan liên mạnh tay như thế, cả giang hồ cùng Thần Minh giáo đều bị người chơi đùa xoay chuyển, người thật đúng là tinh lực dư thừa a.

Đồng thời trong lòng hấn lại càng tò mò. Một người có thủ đoạn có tâm cơ như vậy, đồng thời cũng là người có thể lực, rốt cuộc năm đó là nhân vật gì?

Hấn há há mồm, còn muốn hỏi nữa, nhưng thấy lão giả kia đã quay lưng đi, nhìn xuống sườn núi xanh liên miên, tựa hồ ý tứ không nói gì nữa.

Đông Phương Vô Song vô cùng buồn chán, nội lực bị khóa, buổi sáng cái gì cũng không ăn bị giày vò lâu như thế, đã sớm mệt mỏi. Cuối cùng nhìn hai bên một chút, dứt khoát chọn một khối nham thạch bằng phẳng, ung dung ngồi lên nghỉ ngơi.

Lão giả kia không để ý đến hấn. Hắc y nhân cũng là liếc hấn một cái, âm thầm bội phục sự can đảm cùng thần nhiên thần nhiên của hấn. Bất kể nói thế nào, vị Tĩnh Vương thế tử này lá gan rất lớn, phong độ cũng không tệ lắm, không hổ là người nổi bật trong hoàng thất thế hệ này.

Đông Phương Vô Song hiểu rõ thời điểm gì nên duy trì bề ngoài cho tương xứng với thân phận mình, cho nên ngồi ở đó không nói một lời, cùng lão giả kia chơi trò thâm trầm. Nhưng kỳ thật trong bụng đã sớm đối đến bốn chôn, trong đầu cũng suy nghĩ lộn xộn.

Yên lặng như vậy chừng nửa canh giờ, Hắc y nhân kia đột nhiên thấp giọng nói: “Chủ tử, người đến.”

Lão giả kia gật đầu, vẫn đứng ở bên trên sườn núi cao dốc nhìn núi xanh nơi xa không nói.

Đông Phương Vô Song trong lòng dao động, trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, luôn luôn nhìn đường nhỏ trên sườn núi.

Quả nhiên chỉ qua chốc lát thời gian, một đạo nhân ảnh bay vọt lên như đại bàng, cử chỉ ưu nhã, khinh công mau lẹ, chớp mắt lên sườn núi cao.

Người nọ một thân huyền y, tóc trắng như tuyết, vóc người thon dài, mặt nạ quỷ dị. Chính là Phong Văn Tuyết đã lâu không gặp.

Đông Phương Vô Song hao phí thật lớn khí lực mới khắc chế được ý niệm trong đầu mình muốn nhào tới, chẳng qua là không tự chủ được mà đứng dậy, si ngốc nhìn đạo nhân ảnh ở xa kia, trên mặt toát ra thần tình không cách nào hình dung.

Hắn rốt cuộc tuổi còn nhỏ, cho dù thiên tư thông minh, cũng không cách nào làm được thập toàn thập mỹ.

Lão giả kia nhìn lướt qua ánh mắt của hắn, lập tức đem tâm tình của hắn thấy rõ ràng rành.

Lão giả bất động thanh sắc xoay người lại, đánh giá Phong Văn Tuyết, nói: “Phong giáo chủ quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn, một người tới, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a.”

Phong Văn Tuyết từ đầu đến cuối không có nhìn Đông Phương Vô Song một cái, đôi mắt sắc bén dưới mặt nạ vẫn gắt gao nhìn chăm chăm lão giả kia, lạnh nhạt nói:

“Người mới chính là kẻ chủ mưu Hắc Phong phái.”

Phong Văn Tuyết câu này mở đầu cơ hồ cùng Đông Phương Vô Song giống nhau như đúc.

Lão giả kia chưa trả lời, lại nói: “tháo mặt nạ của ngươi xuống cho ta xem nhìn.”

Phong Văn Tuyết hơi sững sờ.

Đông Phương Vô Song kêu lên: “Không được.”

Hắc y nhân kia không vui, thay chủ tử y hỏi: “Vì sao không được?”

Đông Phương Vô Song nhìn Phong Văn Tuyết một cái, nói: “giáo quy Thần Minh giáo, giáo chủ không thể lộ ra diện mạo thật với người khác.”

Lão giả lạnh nhạt một câu: “Thôi Nhị.”

Hắc y nhân kia đột nhiên hành động, xuất thủ như gió, hướng phong Văn Tuyết đánh tới.

Hai người động thủ, Hắc y nhân chiêu chiêu thức thức đều nhằm tới mặt nạ trên mặt Phong Văn Tuyết. Phong Văn Tuyết giận dữ, một cái Du Long tiên tung hoành huy vũ, khí thế kinh người.

Đông Phương Vô Song thấy vậy hoa cả mắt, trong lòng lại âm thầm vì Phong Văn Tuyết lo lắng.

Mặc dù không biết trung gian làm sao liên lạc, nhưng hiển nhiên lão giả kia chỉ để cho Phong Văn Tuyết một mình đến đây, mà chính y lại mang theo một trợ thủ, lấy hai đối một.

Đông Phương Vô Song rất tự giác đem chính mình gạt bỏ ở bên ngoài, không phải là hắn xem thường chính mình, mà là hiện tại bị phong kín nội lực, ở nơi này trước mặt võ lâm cao thủ quả thật không có sức đánh trả.

Hắn ở bên thấy vậy lo lắng, lão giả kia lại buông tay, thần nhiên nhìn, bỗng nhiên chậm rãi thông thả bước tới.

Lúc này Phong Văn Tuyết cùng Hắc y nhân kia đã đấu đến kịch liệt. Hắc y nhân võ công cao cường, bức đến trước mặt, Phong Văn Tuyết không thể làm gì khác hơn là bỏ qua trường tiên, thay vào đó cận thân bác đấu (đánh xấp lá cà). Nhưng lúc này lão giả kia đột nhiên xen vào, hai tay hai bên vừa tách vừa kéo, đem hai người càng đấu càng khó phân miễn cưỡng tách ra.

Phong Văn Tuyết hoảng hốt, lại phản ứng không kịp, lão giả kia đã nhanh chóng bỏ ra mặt nạ của y.

“A Tuyết”

Đông Phương Vô Song kinh hãi nhào qua.

Lấy võ công Phong Văn Tuyết cùng Hắc y nhân kia, chiêu chiêu thức thức đang trong lúc nội lực kích động, uy lực vô cùng. Dưới tình huống này, người bình thường rất khó đến gần, cho dù đánh lén, cũng phải chọn thời cơ thích hợp. Nhưng lão giả kia tựa như đạo bộ trong sân di chuyển qua, động động tay, giống như hai

cái tiểu nhi ở trước mặt y đánh nhau , thoải mái mà đem hai người phân ra, lại tiện tay tháo xuống mặt nạ của Phong Văn Tuyết, đây là võ công bậc nào?

Phong Văn Tuyết lui lại phía sau mấy bước, khẩn trương nhìn chăm chăm lão giả kia. Đông Phương Vô Song vọt tới bên cạnh y, cùng y sống vai mà đứng.

Lão giả kia tinh tế nhìn kỹ hai mắt Phong Văn Tuyết, bỗng nhiên có chút thất vọng lắc đầu, thở dài nói: “Một chút cũng không giống.”

Phong Văn Tuyết nói: “Không biết Thần Minh giáo ta cùng ngươi có ân oán gì, hà tất tận lực bức bách như thế?”

Y cũng không phải là một mình đến đây. Nhưng ở dưới chân núi gặp phải một đám Hắc y nhân, Tử Y, Vô Ngôn bị đám người cuốn lấy, chỉ có y một người lên núi.

Y biết rõ lão nhân này không đơn giản, lại tra không được lai lịch của lão. Lúc này chính mình ở vào hoàn cảnh xấu, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Lão giả kia nhìn y, thản nhiên nói: o “Thần Minh giáo xảy ra đại sự như thế, phụ thân ngươi vì sao không trở lại?”

Phong Văn Tuyết nhăn nhó, nói: “Ngươi muốn gặp phụ thân ta?”

Lão giả kia lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Phong Tùy Liễu tiểu nhi kia còn không đáng để ta hao phí tâm tư.”

Phong Văn Tuyết nghe lão đối phụ thân nói năng lỗ mãng, trong lòng giận dữ, lại mạnh mẽ tự nhủ xuống tức giận, nói: “Tiền bối lớn tuổi như thế, gia phụ ở trong mắt ngài tự nhiên là tiểu nhi. Chỉ không biết ngài phí đại tâm như vậy, đối phó loại văn bối như gia phụ cùng tại hạ, rốt cuộc có mục đích gì?”

Lão giả kia lặng yên chốc lát, nói: “Lão phu chỉ muốn thấy một người.”

“Người nào?”

Lão giả chậm rãi nói: “bờ sông hoang vu, một gốc liễu xanh.”

Đông Phương Vô Song nghe không hiểu, nhưng Phong Văn Tuyết hiển nhiên hiểu . Y sắc mặt biến hóa, thấp giọng nói: “Tại hạ không biết ngài đang nói cái gì.”

Lão giả kia thản nhiên nói: “Ngươi không biết? Vậy lão phu cũng không có tâm tình cùng các ngươi giao thiệp. ” dứt lời vung tay lên, Hắc y nhân kia đánh tới, mục tiêu không phải Phong Văn Tuyết, mà là Đông Phương Vô Song nội lực bị phong bế.

Phong Văn Tuyết trường tiên cuốn một cái, cản lại, lạnh nhạt nói: “chờ chút! Ngươi có biết hay không thân phận của hần!”

Lão giả nói: “Chính là bởi vì biết, tiểu tử ngươi sợ ném chuột võ đồ, tốt nhất không nên ở trước mặt lão phu giả bộ hồ đồ.”

Đông Phương Vô Song ngao ngao kêu lên: “Ngươi không phải nói chỉ muốn giải quyết xong một cái tâm nguyện, không muốn cùng triều đình và giang hồ đối địch sao?”

Lão giả chấp tay cười một tiếng, ngạo nghễ đậm mạc nói: “Lão phu đã nhiều tuổi, sớm nên chết rồi. Sau khi lão phu chết, đâu thêm quần hần hồng thủy ngập trời!”

Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song nhất thời bị lời của lão chẹn họng.

Đông Phương Vô Song trong lòng mắng to cái lão vô lại.

Người sợ ngang ngược, ngang ngược sợ liều mạng. Hơn nữa người đến một bó tuổi tuổi như này, hoàng thổ cũng chôn đến cổ con cháu, cả đời vinh hoa phú quý nên hưởng thụ cũng hưởng thụ rồi, vì một chút ý niệm cuối cùng lại càng không sợ hãi. Phong văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song cộng dồn tuổi lại vẫn chưa bằng một nửa người ta, nhân sinh tốt đẹp còn chưa sống đủ, quả thật có chút do dự.

Phong Văn Tuyết bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Người nói người kia , đã sớm không còn trên nhân thế nữa.”

Lão giả nói: “Ta không tin.”

Phong Văn Tuyết nói: “Người cũng biết quan hệ của ta với hắn, sao có thể đem chuyện trưởng bối ra nói giỡn như vậy.”

Lão giả trầm mặc chốc lát, nói: ” Mộ của hắn ở đâu?”

Đây là một số món ăn Vô Song đã yêu cầu :

Hàm tô kê- gà bơ mặn

Đường thối lý ngư – cá chép chua ngọt.

Đậu hũ ma bà

12. Chương 12

Edit: Tiêu Hiên

Phong Văn Tuyết ánh mắt lạnh lẽo, nói: “Người muốn cái gì?”

Lão giả cười cười, nụ cười có loại cô đơn cùng tiêu tịch nói không ra lời , nói: “Người lo lắng cái gì? Lão phu từng này tuổi, sẽ không làm ra cái chuyện đào mộ quật mả . Ta chỉ muốn đi xem... Đi xem một chút được rồi.”

Ánh mắt của lão làm cho Đông Phương Vô Song giật mình, mơ hồ phát giác cái gì, không khỏi nhìn về phía Phong Văn tuyết, thấy y đang do dự.

Lão giả kia nói: “Thật ra thì lão phu cũng đoán được hắn có thể mất. Nếu không mấy ngày nay, ta đây bức nhi tử cùng Tôn Tử của hắn như thế, hắn lại không có động tĩnh... Muốn nói lòng dạ ác độc, thiên hạ này không có ai so với hắn lòng dạ ác độc hơn.”

Phong Văn Tuyết hừ lạnh một tiếng, nói: “Hắc Phong phái khiến cho giáo chủ nhiều thua thiệt như vậy, lời đồn bảo tàng vừa truyền đã sôi sùng sục, ta cứ như vậy nói cho người biết, cũng không còn mặt mũi ngồi vào vị trí giáo chủ này nữa. ” nói xong rút ra Du Long tiên, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Lão giả kia nói: “trận chiến tháng bảy năm ngoái , Hắc Phong phái tổn thất triệt để, đã không còn dư lại bao nhiêu thế lực. Hai đồ tôn của đều bị huynh trưởng người Phong Thỉnh Vũ giết, tiểu tử kia võ công cũng không tệ. Thậm chí lời đồn bảo tàng... Tiểu thế tử bên cạnh , chỉ sợ so với lão phu còn rõ ràng hơn.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy cứng đờ, hướng Phong Văn Tuyết cười khan vài tiếng.

Hắn bị Phong Văn Tuyết từ trong tổng đà đuổi ra , có một phần nguyên nhân là vì vậy, cho nên lúc này cũng không dám giải thích. Bất kể nói thế nào, điều tra bí mật cùng thực lực Thần Minh giáo, đúng là phạm vào tối kỵ của người ta. Nếu không phải là thân phận mình bày ra đó, một cái tội danh rành rành có mưu đồ khác, liên đủ để Phong Văn Tuyết dùng kiếm đâm trên người hắn mấy cái lỗ rồi .

Phong Văn Tuyết lạnh lùng liếc Đông Phương Vô Song một cái, không nói gì.

Lão giả nói: “Lão phu những năm gần đây kinh doanh một chút sản nghiệp, mặc dù không nhất định vượt qua bảo tàng Vệ Quốc , nhưng phần lượng chênh lệch không nhiều. Trừ bỏ Hắc Ma chương , lão phu còn có mấy bộ võ công khác, đều là thần công đứng đầu thiên hạ, những bí tịch này cùng sản nghiệp của lão phu, có thể để lại cho Thần Minh giáo để bồi thường. Người thấy thế nào?”

Phong Văn Tuyết nghe vậy sững sờ, không nghĩ tới phong hồi lộ chuyển *, thậm chí có thể hóa thù thành bạn . Bất quá y lo lắng có trá, không dám dễ dàng đáp ứng.

*Phong hồi lộ chuyển : nghĩa bóng là bước ngoặt, có thể hiểu là đột nhiên thay đổi 180 độ.

Đông Phương Vô Song nói: ” Hắc Phong phái kia đâu? Còn những thế lực khác của người đâu? Thủ hạ người cao thủ nhiều như thế ,người đem đồ tặng cho Thần Minh giáo, bọn họ có thể đáp ứng không? ” nói xong cố ý dùng ánh mắt liếc nhìn Hắc y nhân kia.

Lão giả hừ một tiếng, nói: “Tiểu thế tử không cần đa nghi. Lão phu nếu nói ra, tự nhiên làm được . ” lão nhìn một chút Đông Phương Vô Song, vẻ mặt đột nhiên trở nên có chút cổ quái, tựa hồ nhớ tới cái gì, ánh mắt từ từ nhu hòa đi , nói: “Người nếu là lo lắng, thế lực thủ hạ của lão phu, Thôi Nhị cũng hiểu biết, sau này ta liền để cho hắn theo người như thế nào?”

Đông Phương Vô Song sững sốt, nói: “Cái gì?”

Lão giả khẽ mỉm cười, nói: “Coi như là bồi thường cho người mấy ngày nay bị bắt cóc .”

Đông Phương Vô Song không nhịn được thầm nói: “Tốt như vậy? Đánh một gậy cho trái táo ngọt, không biết đề nén tâm gì.”

Lão giả hiển nhiên đem tất cả sự tình sắp đặt ổn thỏa, chẳng bao lâu, liền dẫn động tâm Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song , cùng hai người thảo luận tốt điều kiện.

Thật ra thì không phải Phong Văn Tuyết muốn nhượng bộ, thật sự là lão giả kia đa mưu túc trí, đem thủ hạ của mình vây hãm ở dưới chân núi, còn mình một thân đơn độc lên núi núi, lại có Đông Phương Vô Song một cái gánh nặng như thế, hơn nữa gần đây...

Y âm thầm sờ sờ bụng của mình, không có cảm giác có gì không ổn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đồng thời trong lòng lại hết sức giận, không nhịn được hung hăng trừng mắt nhìn Đông Phương Vô Song một cái.

Ánh mắt Đông Phương Vô Song bị trừng rất vô tội, không khỏi mặc danh kỳ diệu * mà nháy mắt mấy cái.

*Mặc danh kỳ diệu : ý chỉ sự việc xảy ra một cách khó hiểu, không giải thích được.

Song phương đàm phán xong, tựa hồ phân tranh giữa hai bên một năm gần đây đã trở thành mây khói thoáng qua. Mặc dù không hoàn toàn cười tiêu tan ân oán, nhưng ít ra không khí hòa hoãn đi. Dĩ nhiên, không thể phủ nhận điều kiện lão giả hết sức hậu đãi, sản nghiệp cùng các loại bí tịch võ công kỳ danh đủ để đền bù các loại tổn thất.

Quả nhiên, bất luận trong triều đình hay trên chốn giang hồ, không có địch nhân vĩnh viễn , cũng không nhất định có bằng hữu vĩnh viễn.

Phong văn Tuyết đáp ứng lão giả, tự mình dẫn lão đi mộ của ‘Người kia’ .

Mà Thôi Nhị do yêu cầu của lão giả cũng ở lại, nhận thức Đông Phương Vô Song làm chủ, để cho Đông Phương Vô Song một hồi mặc danh kỳ diệu , không rõ lão giả kia vì cái gì hảo tâm như thế, đem thế lực trong tay giao cho mình. Chẳng lẽ mình thật là người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở? (bé quá tự kỷ rồi ==)

Bất quá có thể giải quyết ổn thỏa Hắc Phong phái phiền toái, hẳn trong lòng lại là rất thỏa mãn. Bất quá nghĩ đến an bài của mình lúc trước, hẳn lại có chút chột dạ. Len lén nhìn lão giả kia, tựa hồ cũng không có ý vạch trần hắn, lại hơi hơi yên tâm.

Nguyên lai lúc trước giang hồ vì tin đồn bảo tàng của Thần Minh giáo mà sôi sùng sục, Đông Phương Vô Song mặc dù không tin, nhưng thân là Tĩnh Vương thế tử, thuận theo trách nhiệm triều đình cùng bản thân lên đường, cũng có lòng tìm kiếm ngọn nguồn Thần Minh giáo.

Dù sao hiệp dĩ vũ phạm cấm, mà Thần Minh giáo lại là giáo phái thực lực hùng hậu , triều đình không thể nào yên tâm với cỗ thế lực này. Nếu như không muốn triều đình tương lai đem ánh mắt chủ yếu tập trung vào đó , biện pháp tốt nhất chính là hiện tại tiêu giảm một chút thực lực của mình, lấy lui làm tiến.

* hiệp dĩ vũ phạm cấm : hiệp khách dùng vũ lực vi phạm điều cấm -> chỉ mặt trái của hiệp khách, dùng võ công làm điều sai trái.

Chính là lời này không cách nào nói cho Phong Văn Tuyết. Cho dù nói cho y biết y cũng sẽ không nghe. Cho nên Đông Phương Vô Song bản thân phải lý giải một chút tình huống của Thần Minh giáo, tận lực bỏ đi chú ý của triều đình đối với giáo phái.

Ai ngờ chuyện này bị Phong Văn Tuyết phát giác, lập tức trở mặt vô tình, cũng không nghe hắn giải thích đã ‘Tổng’ hắn ra khỏi tổng đà Thần Minh giáo.

Mặc dù đây đúng là đại hủ ý của các giáo phái, nhưng khổ tâm của Đông Phương Vô Song không được hiểu, khó tránh khỏi cảm thấy ủy khuất.

Mấy ngày này hắn an bài Đông Môn chú ý tình huống Thần Minh giáo, đồng thời lợi dụng tin đồn bảo tàng kích động các môn phái giang hồ, ở sau lưng chia rẽ, làm vô lâm rối loạn. Chỉ có giang hồ càng loạn, triều đình mới càng an tâm, càng cao hứng. Bất quá như vậy khó tránh khỏi liên lụy đến Thần Minh giáo, Đông Phương Vô Song liền đem nước bẩn toàn bộ gột lên đầu Hắc phong phái gần đây nổi sóng nổi gió trên giang hồ.

Lúc này cùng chủ sự sau lưng Hắc Phong phái mặt đối mặt, Đông Phương Vô Song cảm giác một chút thủ đoạn này của mình đã sớm bị lão giả kia phát hiện, không khỏi lo lắng hắn cùng mình đối chất, vậy thì trước mặt Phong Văn Tuyết bại lộ mặt nạ cuối cùng của bản thân.

Từ xưa tới nay, giang hồ cùng triều đình luôn là hai đường thẳng, ít có giao tập. Chỉ có hai trăm năm Chiến quốc phân loạn Thiên Môn tứ môn có cơ hội ra đời phát triển, là dịp số thừa dịp xảy ra.

Triều đình đối với người giang hồ không yên lòng, người giang hồ làm sao không đối với triều đình ôm lòng phòng bị? thân phận cùng lập trường hai bên, khiến cho Đông Phương Vô Song thật khó xử.

Tiểu thị tử (quả hồng nhỏ) có bộ mặt khác ... Vô luận như thế nào, Tiểu thị tử vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành người giang hồ, làm Tĩnh Vương thế tử, truyền nhân hoàng thất, lập trường của hắn nhất định là theo hoàng tộc bắt đầu nắm quốc gia trong tay, cho nên ... Ha ha a, vợ chồng son còn có tan hợp mà...

Bất quá hắn sẽ không dễ dàng buông xuôi. Bất kể Phong Văn Tuyết là thân phận gì, hắn đã nhận định rồi.

May mắn lão giả kia cũng không có vạch trần hắn, cũng không nói chuyện tang vật bị vu oan hãm hại.

Đông Phương Vô Song lo sợ bất an mà đợi đôi bên thảo luận xong, lão giả kia đang chuẩn bị để cho Phong Văn Tuyết dẫn lão đi đến mộ, đột nghe thấy tiếng tiêu bén nhọn từ chân núi truyền đến.

Đông Phương Vô Song mặt liền biến sắc, biết là người của Đông Môn tới đón hắn.

Lão giả kia cười cười, nói: “Xem ra hôm nay có người quấy rầy. Phong gia tiểu tử, ba ngày sau gặp ở đình nghỉ chân cách Phượng Hoàng Sơn mười dặm. Đến lúc đó lão phu sẽ đem đồ đã hứa cho người mang đến, người cũng phải đích thân dẫn lão phu đi gặp người kia.”

Lão giả sản nghiệp đông đảo, các loại khế ước mua bán nhà, khế đất cùng quan văn cửa hàng, không thể nào tùy thân mang theo. Mà bí tịch võ công các loại lại càng không cần phải nói, giấu còn không kịp nữa là. Phong Văn Tuyết cũng không chuẩn bị tốt để dẫn lão giả kia đi, vì vậy đề nghị này vừa vụn vặt tâm ý.

Hai người vỗ tay lập thệ, lão giả nói với Hắc y nhân: “từ nay về sau, người hãy theo Đông Phương tiểu thế tử đi.”

“Chủ nhân...”

Lão giả khoát khoát tay: “Không cần nói nữa. Hôm nay từ biệt, sau này không có cơ hội gặp lại. Người ngày sau tự thu xếp cho tốt.” nói xong dường như cũng có chút thương cảm, vỗ vỗ vai hắn, thẳng theo sơn lộ đi xuống.

Đông Phương Vô Song hô một câu: “Cái kia... Phía dưới là người của ta, có muốn hay không cùng bọn họ nói một tiếng?”

Lão giả kia ha ha cười một tiếng, cao giọng nói: “Trên đời này có thể ngăn được người của ta đều đã chết sạch, tiểu tử ngươi là người tốt, hảo hảo trân trọng đi.” nói xong bí hiểm nhìn hắn với Phong Văn Tuyết một cái, đầu cũng không ngoảnh lại mà xuống núi.

Đông Phương Vô Song nhìn hắt tay áo bào mở rộng, có một loại khí độ phong nhã cùng tiêu sái tiền triều, không khỏi có chút ngưỡng mộ, nhìn lão nhẹ nhàng rời đi .

Phong Văn Tuyết lạnh lùng nhìn Đông Phương Vô Song một cái, nhặt lên diện cụ trên mặt đất một lần nữa đeo vào , xoay người hướng dưới chân núi đi.

Đông Phương Vô Song kêu lên: “Chờ ta một chút.”

Thôi Nhị đi theo phía sau hần, lúc gần đi từ trong lòng ngực móc ra một thứ gì, ném đến khối địa thạch mới vừa rời Đông Phương Vô Song ngồi . Tầng đá lớn nhất thời bị cái gì bạo liệt , đột nhiên nổ tung, thoát ra đại hỏa.

Thôi Nhị nhìn nhìn hỏa thể, xoay người theo Đông Phương Vô Song xuống núi.

Phong Văn Tuyết một thân huyền y, ở trong núi nhanh chóng lao đi, đi như quỷ my, không chút nào để ý Đông Phương Vô Song phía sau.

Đông Phương Vô Song nội lực mới vừa rời đã được lão giả giải khai, nhưng chưa khôi phục hoàn toàn, lão đảo đầu theo ở phía sau, cuối cùng ồm một tiếng ngã sập trên đất.

Thôi Nhị lúc này nhìn không nổi nữa, tiến lên phía trước nói: “Tiểu chủ nhân, hay là thuộc hạ công người đi.”

Đông Phương Vô Song ban đầu chưa quá thích ứng buổi sáng vẫn là hai bên địch ta đột nhiên biến thành chủ tớ. Nhưng thấy Thôi Nhị nói như thế, nhớ tới khinh công của y hết sức cao minh, liền không chút khách khí chạy đến trên lưng y, vỗ vỗ đầu vai y thúc giục: “Mau đuổi theo mau đuổi theo!”

Thôi Nhị công hần đuổi theo hướng Phong Văn Tuyết biến mất , đồng thời trong lòng hối hận, nếu sớm biết lão chủ nhân sẽ đem mình tặng cho vị Tĩnh Vương thế tử này, chính mình nên đối với hần tốt một chút. Bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, mấy ngày nay y cũng không có ngược đãi hần,vẫn là rất khách khí, cũng hơi an tâm.

Thôi Nhị cùng rất nhiều người trong Hắc Phong phái, đều là cô nhi được lão giả kia thu dưỡng, thậm chí là đồ tôn và tăng đồ tôn của lão, đối với lão cực kỳ tôn kính . Thôi Nhị là một tay lão giả nuôi lớn, nhớ ơn báo đáp, luôn luôn theo bên người. Lúc này bị lão giả tặng cho Đông Phương Vô Song, y cũng không có bất kỳ câu oán hận. Bởi vì y tin tưởng lão chủ nhân làm như thế , nhất định có nguyên nhân của lão.

Thôi Nhị công Đông Phương Vô Song một đường đuổi theo, nhưng mới vừa rồi làm trễ nãi chút thời gian dài, Phong Văn Tuyết đã đi xa. Mà lúc này dưới chân núi đột nhiên tỏa ra rất nhiều người , đem y bao vây , quát lên: “Mau thả tiểu thế tử xuống!”

Đông Phương Vô Song thấy là người mình, phát tay hô to: “Đều tránh ra! Đều tránh ra! Chớ ngăn cản ta đuổi theo lão bà!”

Thôi Nhị chân hạ lão đảo , thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Lão bà hần? Người nào? Bọn họ không phải là ở đuổi theo giáo chủ Thần Minh giáo sao?

Quyền Đầu cùng A Bố đồng thời kéo ra khoe miệng.

A Bố tiến lên ngăn cản Thôi Nhị, nói với Đông Phương Vô Song ở trên lưng y: “Thế tử điện hạ, Vương Phi mời ngài trở về kinh.”

Quyền Đầu đứng ở bên cạnh Thôi Nhị, khéo léo chặn lại đường đi của y. Đồng thời người của Đông Môn cùng vương phủ cũng xông tới, chắn kín.

Đông Phương Vô Song thở gấp, nói: “Quyền Đầu, A Bố, chuyện này ta sẽ trở về giải thích với mẫu phi . Các người trước hết tránh ra, trước hết để cho ta đuổi theo người.”

A Bố bắt đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói: “Điện hạ mắt tích bị bắt cóc, Vương Phi thập phần lo lắng, ra lệnh cho thuộc hạ vô luận như thế nào cũng phải dẫn thế tử trở về. Như thế, thế tử xin chớ trách chúng ta vô lễ.”

Nói xong mọi người tiến lên vây kín .

Thôi Nhị thấy thế, lập tức cùng bọn họ động thủ. Ở trong lòng y, chỉ có tiểu chủ tử Đông Phương Vô Song mới nhận thức nói y mới nghe, những người khác y sẽ không để ý tới.

Chẳng qua võ công của y mặc dù cao, nhưng công theo một người, cùng nhiều người như thế đánh, rất nhanh chiếm hạ phong.

Nhưng Quyền Đầu cùng A Bố lại âm thầm kinh hãi. Hắc y nhân này diện mục không chút nào thu hút, nhưng không nghĩ tới võ công cao như vậy, phía sau công một người còn có thể cùng bọn họ dốc sức đánh lâu như thế, ở trên giang hồ không phải là hạng người vô danh lạng lẽ.

Đông Phương Vô Song mắt thấy đuổi theo Phong Văn Tuyết đã vô vọng, thấy tình thế này, biết lão nương mình không đem hắc trói trở lại kinh thành chắc sẽ không bỏ qua, không thể làm gì khác hơn là ủ rũ khoát tay, nói: “Tất cả dừng tay đi, ta cùng các người trở về là được.”

Hai bên dừng tay. Đông Phương Vô Song từ trên lưng Thôi Nhị nhảy xuống, thấy y vừa rồi trong lúc đánh nhau bị đả thương mấy chỗ, nhưng vẫn mặt không đổi sắc, không khỏi vỗ vỗ bờ vai của y, nói: “Người nhưng thật ra cũng được đấy”

Đi theo hắc, tiểu chủ nhân mới xuất hiện chưa tới nửa canh giờ, liền cùng nhiều người như thế đánh một trận, xem ra rất trung thành.

Quyền Đầu cùng A Bố khẩn trương muốn dẫn hắc trở về, Đông Phương Vô Song vội nói: “Đợi đã, đợi đã, ta còn có người bằng hữu cũng bị bắt cóc, trước đem y cứu ra rồi hãy nói.”

A Bố nói: “Có phải là Triệu Tiểu Lâu con của tiền triều Đại học sĩ Triệu Tử Hiên con ?”

Đông Phương Vô Song liếc y một cái, nói: “Không phải là tiểu bánh bao kia thì là ai. Mau trước theo ta đem y cứu ra. Thôi Nhị, người dẫn đường!”

Lúc này trên bầu trời đột nhiên vang lên một trận sấm khổng lồ, oanh oanh ừng ừng, khí thế kinh người.

Đông Phương Vô Song ngừng đầu nhìn bầu trời bao la nhanh chóng trở nên u ám, lẩm bẩm nói: “Trời muốn mưa a.”

Thôi Nhị dẫn bọn hắc trở lại cung điện bỏ hoang ban đầu nhất Đông Phương Vô Song cùng Triệu Tiểu Lâu, nhưng chỉ tìm được rồi mấy cỗ thi thể, Triệu Tiểu Lâu đã không thấy bóng dáng.

Đông Phương Vô Song khẩn trương, không để ý mưa to, để cho mọi người ra ngoài đi tìm. Cuối cùng gần đến hoàng hôn, cũng tìm được Triệu Tiểu Lâu xông loạn chạy loạn Nhưng lúc này Triệu Tiểu Lâu lý trí đã hoàn toàn biến mất, giống như điên. Đám người Quyền Đầu không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là đánh xỉu, mang về phế điện.

Đông Phương Vô Song thấy thế, sợ hết hồn, ngày hôm sau liền sai người mau chuẩn bị xe ngựa, mang theo Triệu Tiểu Lâu cùng trở về kinh.

May mắn Triệu Tiểu Lâu không lâu sau khi ở trên xe ngựa liền tỉnh, cũng không có đáng ngại, chỉ là bị kích thích một lúc, khóc không ngừng, ầm ỉ muốn quay lại.

Đông Phương Vô Song nghĩ thầm, ta cũng muốn quay lại, chỉ tiếc lão nương ta phái những người này tới sẽ không thả ta đi. Liền an ủi Triệu Tiểu Lâu nói: “Chuyện này vẫn chưa xong, Liễu Châu không an toàn, người theo ta trở lại kinh thành tránh đi, đợi tình thế qua rồi trở về. Người nhà của người ta cũng an bài thỏa đáng, cứ yên tâm.”

Triệu Tiểu Lâu khóc ròng nói: “Người để cho ta trở về! Người nọ sinh bệnh nặng, e rằng sống không được bao lâu, ta phải trở về bồi hắc.”

Đông Phương Vô Song sợ hết hồn, hỏi: “Người nào sinh bệnh nặng? Còn có rốt cuộc là người nào cứu người ra khỏi địa lao? ” hắc đã sớm muốn hỏi câu sau, lúc này mơ hồ cảm giác người bệnh nặng theo lời Triệu Tiểu Lâu rất có thể chính là người đã cứu y ra khỏi địa lao.

Triệu Tiểu Lâu nức nở nói: “Là, là Phong Thính Vũ. Cứu ta ra ngoài cũng là hắc.”

Đông Phương Vô Song ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Thật xin lỗi, người vừa nói cái gì? Ta không có nghe rõ.”

Triệu Tiểu Lâu lại lặp lại một lần, nói tiếp: o “Hắn bụng trướng như trống, khác với người thường, đích thị là sinh bệnh nặng. Nói không chừng là trong bụng mọc nhọt, mạng không dài... Ô ô ô, ta phải trở về bồi hân. Cho dù chết, ta cũng muốn cùng hân chết chung một chỗ. Ô ô ô...”

Đông Phương Vô Song ngơ ngác trừng mắt nhìn y một lát, bỗng nhiên một phen ôm cổ Triệu Tiểu Lâu, áp lấy bên tai y tôn hơi thừa lời nói: “Tiểu Lâu, người cẩn thận giải thích rõ ràng cho ta, người và Phong Thính Vũ rốt cuộc có quan hệ gì?”

Triệu Tiểu Lâu tròn tròn đôi mắt to hồng hồng, thật giống như tiểu bạch thỏ, dưới cường thế ‘Áp bách’ của Đông Phương Vô Song, bất tri bất giác đã đem quan hệ của mình cùng Phong Thính Vũ nói ra hết.

Đông Phương Vô Song nghe xong, sắc mặt liên tục thay đổi, nói: “Người nói người đối với hân làm chuyện vợ chồng, chiếm tiện nghi rất lớn của hân, cho nên muốn chịu trách nhiệm với hân?”

Triệu Tiểu Lâu gật đầu.

Đông Phương Vô Song nói: “Người... Người... Chẳng lẽ...”

Triệu Tiểu Lâu đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Đông Phương Vô Song vẫn là không tin, ghé vào lỗ tai y đem ‘chuyện vợ chồng’ nói thầm hồi lâu, hết lần này đến lần khác xác nhận, cuối cùng cũng từ trong miệng Triệu Tiểu Lâu cạy ra, sự thật lại là...

Trời ơi, đất ơi, cái thế giới này bị thảm rồi !!!

Đông Phương Vô Song im lặng hỏi ông trời.

Nghĩ hân đường đường Tĩnh Vương thế tử, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn nhân tài có nhân tài, ba tuổi bắt đầu theo đuổi mỹ nhân, nhưng đau khổ theo đuổi Phong Văn Tuyết lâu như thế, đối phương vẫn là lạnh nhạt, một khi trở mặt, liền đem chính mình đá ra ngoài. Nhưng Triệu Tiểu Lâu tuần tú nhà nhận, nhuyển nhuyển nhu nhu giống như tiểu bạch thỏ, cư nhiên dễ như trở bàn tay đem đại ca của Phong Văn Tuyết Phong Thính Vũ người có võ công đứng đầu thiên hạ đoạt đi?

Đông Phương Vô Song nâng trán im lặng.

Là thế giới này biến hóa nhanh, hay là hân lạc hậu?

Không! Là Phong Thính Vũ quái nhân kia ánh mắt quá quái dị!

Triệu Tiểu Lâu vận khí thật sự quá tốt, lại gặp phải người như Phong Thính Vũ. Không chỉ có võ công cao cường, lại tự nguyện tỏ dưới, ủy thân cho y, quả nhiên là...

Đợi đã...

Đông Phương Vô Song cảm giác mình thật giống như bỏ qua chuyện gì, hân ngơ ngác nghĩ một lát, bỗng nhiên phát giác máu chốt, vẻ mặt trở nên có chút quỷ dị, nói: “Người sao biết hắn bụng trướng như trống, là mọc nhọt, mạng không lâu?”

Triệu Tiểu Lâu nức nở nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Cái loại bộ dáng này, cái loại bộ dáng này sao thường nhân có thể có? Tóm lại người mau mau đưa ta trở về, vô luận như thế nào ta muốn bồi hân. Ô ô ô...”

Đông Phương Vô Song như có điều suy nghĩ, vỗ vỗ bờ vai của y an ủi: thư hương môn đệ “Hôm đó thủ hạ trên chân núi phát hiện thi thể những hắc y nhân đuổi theo giết các người, cũng không nhìn thấy dấu vết của Phong Thính Vũ, nói vậy hân đã vô sự. Lại nói võ công của Phong Thính Vũ thiên hạ vô song, là cấp bậc đại tông sư, người cho rằng có bệnh tai gì có thể quân được hân? Huống chi thế lực Thần Minh giáo rất lớn, nếu muốn chữa bệnh cho hân lại không khó? Ta xem người là suy nghĩ nhiều. Như vậy đi, ta phái người đi tìm hiểu thăm dò, đợi có tin tức của hân lập tức nói cho người biết.”

Hân khuyên can mãi, cuối cùng cũng khuyên được Triệu Tiểu Lâu.

Hai người một đường trở lại kinh thành. Đông Phương Vô Song đem Triệu Tiểu Lâu đưa đến nhà tỷ tỷ của y, liền bị Quyền Đầu cùng A Bô mang về vương phủ. Đợi chờ hân, là lời đình bạo vũ của lão nương hân.

“Ôi, đau quá đau ! Cha a, mau tới cứu hài nhi a “

Hoa Dung công chúa nhéo lỗ tai Đông Phương Vô Song , cười lạnh nói: “Người kêu đi. Người kêu đi. Người kêu phá cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu người!”

Đông Phương Vô Song da mặt run lên, trong lòng im lặng.

Đông Phương Quân Khiêm chuyên tâm nhìn bầu trời bên ngoài, làm như không nghe thấy. Trong tay lại âm thầm ra dấu tay với Đông Phương Vô Song , bảo hắn bình tĩnh chờ nóng, hảo hảo dỗ dành lão nương của hắn đi.

Đông Phương Vô Song đau khổ cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, ủy khuất nói: “Mẹ a, hài nhi lưu giang hồ lâu như thế, chịu rất nhiều cay đắng, bị rất nhiều ủy khuất, mỗi lúc như thế, liền vô cùng vô cùng tưởng niệm ngài. Thật ra thì hài nhi trong lòng lúc nào cũng nhớ thương ngài, nhưng hài nhi đã trưởng thành. Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể luôn luôn núp dưới gối phụ thân cùng mẫu thân , làm tên hoàn khổ vô tri? Hài nhi biết nương lo lắng ta, ta làm sao lại không nhớ ngài chứ?”

Nói xong nhớ tới khoảng thời gian mình lưu giang hồ , khắp nơi làm công ngắn hạn kiếm tiền, lại bị người trộm đi toàn bộ tiền tài. Thật vất vả tìm được Phong Văn Tuyết, lại là nuôi một đồng nam sủng. Cuối cùng cũng đạt được ước muốn , ngày tháng tốt đẹp ngọt ngào mật mật còn không được mấy ngày , đã bị người kia đa nghi đuổi ra ngoài. Sau đó bị bắt cóc, bị uy hiếp... Hiện tại lại phải thừa nhận nỗi khổ tương tự.

Hắn càng nghĩ càng khổ sở, không khỏi bộc lộ tình cảm thật , nước mắt rơi xuống.

Hoa Dung công chúa bất quá là muốn giáo huấn hắn một chút, thật ra thì trong lòng vô cùng tưởng niệm nhi tử, luôn luôn lo lắng. Lúc này thấy bộ dạng nhi tử như vậy, lập tức nổi lên thương yêu , đem Đông Phương Vô Song ôm vào trong ngực, kêu lên con trai a, con trai a.

Đông Phương Quân Khiêm nghe Đông Phương Vô Song nói tình chân ý thiết (tình cảm chân thật thân thiết)..., cũng là một trận thổn thức, vỗ vỗ bả vai nhi tử, khích lệ cùng an ủi không lời.

Một nhà ba người ôm nhau, thật vất vả từ trong cảm xúc xa cách lâu ngày gặp lại thoát ra, Hoa Dung công chúa liền vội vàng thu xếp chuẩn bị cho nhi tử bữa tiệc đón tiếp thịnh soạn. Trong cung cũng truyền gọi Đông Phương Vô Song ngày thứ hai tiến cung cho hoàng thái hậu xem một chút.

Hoàng thái hậu thấy Đông Phương Vô Song, ôm vào trong ngực lại một trận xoa nắn, khiến cho Đông Phương Vô Song lão đại ngượng ngùng. Thái thượng hoàng hung hăng quan tâm hắn một phen, cuối cùng cũng đến phiên hoàng thượng gọi hắn đi.

“Vô Song a, trầm thấy người đi ra ngoài một vòng, vóc dáng cao, người cũng cường tráng , càng có bộ dạng nam tử hán .”

A a a vẫn là Tam thúc hoàng đế tốt a, nói thật làm cho người khác cao hứng.

Đông Phương Vô Song ưỡn ngực, dùng sức vỗ vỗ, nói: “Cái đó đúng. Ta đã mười bảy tuổi, chính là thời điểm tốt kiến công lập nghiệp .”

Hoàng thượng cười một tiếng, nói: “Có chí khí. Cùng trầm nói một chút đi, người lần này đi ra ngoài, có thu hoạch gì hả?”

Đông Phương Vô Song trước nịnh nọt, nói: “Hoàng thượng anh minh cơ trí, không chỗ nào không biết. Chất nhi đi ra ngoài dạo một vòng, bất quá chỉ tăng thêm chút kinh nghiệm , thu hoạch thật ra không nhiều.”

Đông Phương Quân Hòa tự tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái, nói: “giáo chủ Thần Minh giáo kia, chưa tính là thu hoạch của người sao?”

Đông Phương Vô Song sớm biết những chuyện này giấu không được vị thúc thúc hoàng đế khôn khéo nội liêm của hắn, vì vậy cũng không giấu diếm, đau khổ hạ khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Nhưng vì ta thăm dò chuyện bí mật của Thần Minh giáo , y đem ta đuổi ra, hiện tại cũng không chào đón, chỉ sợ ta đã bị vứt bỏ.”

Đông Phương Quân Hòa nói: “Người làm vậy là vì triều đình, trung thành có thể khen. Yên tâm đi, trầm sẽ không ủy khuất người, chuyện Phong Văn Tuyết, trầm chắc chắn bồi thường cho người.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy ánh mắt sáng lên, ngoài miệng lại nói: “đây bất quá là một việc nhỏ, không đáng để cho bệ hạ quan tâm.”

Đông Phương Quân Hòa ha hả cười một tiếng, nói: “trẫm đây còn chưa có con mắt hẹp hòi thế. Nể mặt người, trẫm sẽ không làm khó Thần Minh giáo. Hiện tại người đem chuyện trên giang hồ cùng trẫm nói một chút đi.”

Đông Phương Vô Song biết vị Tam thúc hoàng đế của hắn muốn ra tay với người giang hồ .

Mấy ngày qua trên giang hồ quả thật nháo có chút không tưởng tượng nổi. Văn Quốc lập nước mấy chục năm qua, quốc thái dân an, ca vũ thăng bình, đây là thời cơ nghỉ ngơi lấy lại sức, trong nước khó tránh khỏi có một số thế lực dần dần bành trướng. Vị hoàng đế Tam thúc này của hắn tính cách quả quyết, một đời mình quân mặc sức vẫy vùng, sẽ không để cho bất kỳ thế lực ẩn nào ở trong tay mình phát triển lớn mạnh, tự nhiên muốn đem mầm mống bóp chết từ trong trứng nước.

Chẳng qua Đông Phương Quân Hòa nếu nói sẽ nể mặt hắn thả cho Thần Minh giáo một con ngựa, vừa đáp ứng bồi thường cho hắn chuyện Phong Văn Tuyết, bấy nhiêu đủ cho Đông Phương Vô Song yên lòng. Hắn liền đầu đuôi gốc ngọn, đem những chuyện mình mấy ngày nay ở trên giang hồ chứng kiến, nhận biết, nhất nhất căn kê hồi báo.

Đông Phương Quân Hòa luôn luôn cười híp mắt nghe , lại thỉnh thoảng tán dương hắn mấy câu, khiến cho Đông Phương Vô Song vui thích, rất nhanh không biết mình họ gì.

Hắn từ nhỏ đã thích vị Tam thúc hoàng đế này, mặc dù Tam thúc ở ngôi vị chí tôn , lại luôn luôn ôn tồn tao nhã, đối với hắn hết sức thương yêu.

Bất quá Đông Phương Vô Song cũng không hồ đồ. Hắn biết vị Tam thúc này khôn khéo cực kỳ, nếu không tổ phụ hắn có năm nhi tử, vì sao thái thượng hoàng lại khẳng khẳng lựa chọn vị thúc thúc đứng hàng thứ ba bất hiển sơn bất hiển thủy (không lộ tâm tư ra ngoài) .

Chính là biết thì biết, cho dù bản thân hắn am hiểu nhất trút cho người khác thuốc mê, nhưng luôn bất tri bất giác nói hết cho vị thúc thúc hoàng đế này .

Đông Phương Vô Song đem tình huống mình nghe ngóng được nói xong, Đông Phương Quân Hòa gật đầu, từ trên bàn rút ra một quyển tấu chương, đưa cho hắn, nói: “Người tuổi cũng không nhỏ, nên đi ra ngoài làm việc. Bản tấu chương này người xem xem”

Đông Phương Vô Song nhận lấy nhìn một lượt, sắc mặt biến hóa.

Đông Phương Quân Hòa nói: “Người có suy nghĩ gì?”

Đông Phương Vô Song chần chờ nói: “Bệ hạ, cái này...”

“Hôm nay chỉ có chúng ta thúc cháu hai người, người cứ nói đừng ngại.”

Đông Phương Vô Song đắn đo nói: “Một lưới bắt hết các đại môn phái trên giang hồ, sợ rằng có chút không ổn. Cũng không phải là tất cả giáo phái đều làm xằng làm bậy. Thần cho là, cần phải phân loại, làm nhiều việc ác, hành vi bất nghĩa, cần phải hung hăng đả kích. Một số giáo phái đứng đầu bạch đạo, lúc này nên lấy vỗ về làm trọng.”

Đông Phương Vô Song sửa lại xưng hô, tự xưng ‘Thần’ , trả lời hết sức cẩn thận.

Đông Phương Quân Hòa không nhanh không chậm nói: “giáo phái àm nhiều việc ác , tất nhiên phải hung hăng đả kích. Bất quá những môn phái uy danh long trọng, thế lực hùng hậu , trẫm cho rằng càng phải áp chế . Vô Song, người hiểu được đây là vì cái gì không ?”

Đông Phương Vô Song đầu óc khê chuyển, lập tức liền hiểu ý tứ hoàng thượng.

Thiên hạ này là thiên hạ của Địch Phương gia bọn hắn, lúc này hoàng quyền quan trọng nhất, quốc pháp làm đầu. Nhưng hiện ở trên giang hồ có mấy đại môn phái, uy danh long trọng, hô to một tiếng, liền có vô số giáo phái hưởng ứng, trong đó lấy Thiếu Lâm, Thiên Môn, Tung Sơn mấy phái làm đầu.

Chẳng qua là Thiếu Lâm là đệ tử Phật môn, sẽ không vọng động can qua, triều đình quản chế cũng tương đối thoải mái. Thiên Môn ở trong khu vực Văn Quốc là Đông Môn cùng Nam Môn. Đông môn vẫn do Đông Phương gia tộc nắm trong tay, môn chủ đương nhiệm là Ngũ thúc hần Dũng thân vương Đông Phương Quân Nhân. Môn chủ Nam Môn là Võ Lâm minh chủ Nam Cung Thương, luôn luôn âm thầm đốc sức vì triều đình .

Nhưng còn mấy giáo phái... Lại thực sự thoát khỏi trói buộc bên ngoài của triều đình.

Bất kỳ đại thế lực ẩn tàng nào cũng là tối kỵ của triều đình . Cái gọi là Sở vị mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi*. Mấy giáo phái đứng đầu này, tránh không được bị triều đình chèn ép một phen. Chỉ không biết Thần Minh giáo...

* Sở vị mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi: Cây cao giữ rừng tất chịu gió quạt -> ý chỉ cá nhân nổi bật sẽ bị người khác ghen ghét, chèn ép.

Đông Phương Vô Song len lén nhìn hoàng thượng một cái.

Đông Phương Quân Hòa làm sao không biết động tác len lút của hần, không khỏi ha hả cười một tiếng, nói: “Người hiểu là tốt rồi. Chuyện này trăm lần giao cho người đi làm, thế nào?”

Đông Phương Vô Song nghe vậy mừng rỡ. Đây không phải là công khai bày cho hần cơ hội thả Thần Minh giáo một con ngựa à. Có thể thấy được Tam thúc hoàng đế nói chuyện quả nhiên giữ lời.

Hần vui mừng đáp: “Thần nhất định không cô phụ kỳ vọng của hoàng thượng.”

13. Chương 13

Edit : Tiêu Hiền

Đông Phương Vô Song gánh trách nhiệm nặng nề, nhất thời không cách nào rời đi kinh thành, bận rộn âm thầm thao tác các hạng mục sự vụ, chèn ép thế lực giang hồ .

Đông Phương Quân Hòa đợi hần đi rồi, gõ lấy mép bàn, trầm ngâm chốc lát, kêu: “Cảnh Duy.”

“có thần. ” một bóng người chậm rãi từ hậu đường kín đáo đi ra ngoài.

Đông Phương Quân Hòa nói: “Vô Song có thể hay không còn chưa đủ kinh nghiệm? Trăm lo lắng hần chốc lát ứng phó không được.”

Người bị gọi là Cảnh Duy khẽ mỉm cười, nói: “Bệ hạ, ngọc bất trắc bất thành khí *. Chim non chỉ có rời khỏi ô ấp của cha mẹ , mới có thể giương cánh bay cao. Vô Song thế tử tuổi mặc dù nhỏ, lại nhanh nhạy quả quyết, tâm tư kín đáo, có thể trọng dụng. Nếu bệ hạ sớm muốn dùng hần, đến sớm không đến muộn, hiện tại mãi đi mãi lại, ngày khác mới có thể trở thành một lưỡi dao sắc bén.”

* ngọc bất trắc bất thành khí : một câu trong Tam Tự Kinh, ý nói ngọc không mài dũa thì không sáng được.

Đông Phương Quân Hòa cười nói: “Trăm thật không nỡ dem hần mãi đến quá sắc, mất bản tâm, đến lúc đó đại ca nhất định trách tội trăm. Đúng rồi, người lấy được tin tức kia có chính xác hay không ?”

Cảnh Duy gật đầu, nói: “Không sai. Bệ hạ, đây chính là cơ hội rất tốt. Ngài mới vừa rồi đã hứa với Vô Song thế tử, đến lúc đó chính là nước chảy thành sông, không đánh mà thắng, liền hóa giải uy hiếp của Thần Minh giáo.”

Đông Phương Quân Hòa nói: “Chẳng qua là Phong Văn Tuyết kia cực kỳ khôn khéo, lại hơn Vô Song mười tuổi, tâm cơ thâm trầm, lịch duyệt cũng nhiều, chỉ sợ tương lai Vô Song áp chế không được y.”

Cảnh Duy ha hả cười một tiếng, nói: “Bệ hạ, ngài lo lắng cái gì chứ? Cái gọi là xuất giá tòng phu. Cho dù Phong Văn Tuyết lợi hại như thế nào, tương lai trở thành người hoàng gia, vì Vô Song thế tử sinh hạ con nối dõi, cũng không đổi được chuyện hài tử họ Đông Phương . Huống chi ngài cũng không cần xem nhẹ bản lãnh Vô Song thế tử . Giờ đây hần có thể để cho Phong Văn Tuyết vì hần mang thai, tương lai chưa chắc không thể đem người bắt trong lòng bàn tay.”

Đông Phương Quân Hòa gật đầu, nói: “Không tệ. Phong Văn Tuyết chỉ là một người trong giang hồ, bàn về tâm cơ phía sau, thủ đoạn, chưa chắc qua được tiểu gia khóa xuất thân hoàng thất đâu.”

“Đúng là như thế.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt đều là ý xấu, rất ăn ý mà không đem tin tức kia nói cho Đông Phương Vô Song.

Đông Phương Vô Song bận rộn căn nhần hơn một tháng, cuối cùng cũng đem chuyện an bài thỏa đáng. Trong lòng hẳn nhớ thương Phong Văn Tuyết, nhưng chịu không nổi vẫn bị giữ trong kinh không được ra ngoài. Cũng biết van xin mẹ của hắn là vô dụng, liền dứt khoát trực tiếp tiến cung hướng Hoàng thượng đòi thánh chỉ, nghênh ngang rời khỏi kinh thành. Nhân tiện đem Triệu Tiểu Lâu đón đi.

Phong Thính Vũ vì Triệu Tiểu Lâu sinh nghi tử. Chuyện này Đông Phương Vô Song đã sớm tìm hiểu rõ ràng, lại cố ý không có nói cho Triệu Tiểu Lâu, đợi đến lúc đó để Phong Thính Vũ tự mình cho y cái kinh hãi đi.

Hắn lại không biết, mình cũng có một kinh hãi lớn đang đợi hắn đâu.

Từ kinh thành đến tổng đà Thần Minh giáo mất một tháng lộ trình, miễn cưỡng khiến cho Đông Phương Vô Song khoái mã thần tốc, nửa tháng liền chạy tới.

Bọn họ tới Thanh Phong trấn trong ngày hôm ấy, liền có người đến tiếp ứng, cũng là Phong Thính Vũ phái người tới đón Triệu Tiểu Lâu.

Triệu Tiểu Lâu không nói gì hai mắt bị bịt kín mang đi, Đông Phương Vô Song lại được lưu lại.

Hắn nhìn Tử Y, cười hắc hắc nói: “Tử ca ca, ngươi có phải hay không cũng tới đón ta? Có phải hay không cũng che kín đôi mắt của ta a?”

Tử Y thần sắc có chút quái dị, lại như đồng tình lại như tìm tòi nghiên cứu, thật giống như chưa từng thấy qua hắn, đen hắc tinh tế đánh giá một phen, mới mỉm cười nói: “Thế tử điện hạ, giáo chủ của chúng ta không cho người đi tổng đà.”

“Không thể nào. ” Đông Phương Vô Song nghe vậy kêu to, bị thương suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Ta ngàn dặm xa xôi chạy tới gặp y, chẳng lẽ ngay thấy mặt cũng không được sao? Cho dù ta làm chuyện sai lầm, nên để cho ta giải thích một chút a.”

Tử Y lắc đầu, nói: “Giáo chủ gần đây tâm tình không tốt, ai cũng không muốn gặp. Nghe nói người đã đến rồi, trực tiếp để cho ta mời người trở về.”

“Qua như thế lâu y còn giận a. ” Đông Phương Vô Song ủy khuất nói: “giận này cũng quá lớn, so với ta còn lớn hơn. Ta bất kể. Y không gặp ta, ta liền ở lý chỗ này không đi! ” nói xong đặt mông ngồi ở trên ghế, quay đầu cũng không để ý Tử Y.

Trong lòng hắn âm thầm cầu nguyện gia hỏa Triệu Tiểu Lâu kia , sau khi đi gặp Phong Thính Vũ cũng đừng thấy sắc quên bạn mà quên mất mình. Chỉ cần hắn cùng Phong Thính Vũ nói một tiếng, Phong Thính Vũ thân là tông chủ Thần Minh giáo, lại là ca ca Phong Văn Tuyết, nhất định có thể làm cho mình đi tổng đà.

Tử Y còn muốn khuyên hắn, bỗng nhiên cửa phòng khác *** bị đẩy ra, một người thông thả đi vào.

Tử Y nhìn thấy người nọ, mặt liền biến sắc, vội vàng khom mình hành lễ: thư hương môn đệ “Lão giáo chủ.”

Người tới chính là phụ thân của Phong Thính Vũ và Phong Văn Tuyết, tiền nhiệm giáo chủ Phong Tuyền Liễu.

Đông Phương Vô Song nhảy dựng lên, vội vàng cung kính nói: “Phong tiên bối.”

Phong Tuyền Liễu trầm mặt, nhìn không ra hi vọng, thần sắc cùng lần trước gặp mặt không giống lắm. Hắn nói với Tử Y: “Người trở về đi. Chuyện này bốn tóa tới xử lý.”

Tử Y không dám kháng lại mệnh lệnh của hắn, liền vội vã trở về hướng Phong Văn Tuyết bẩm báo.

Phong Tùy Liễu nhìn chăm chăm Đông Phương Vô Song một lúc lâu, thấy hắn có chút tức giận, mới nói: “Tiểu tử, ngươi biết Văn Tuyết vì sao không muốn gặp ngươi không?”

Đông Phương Vô Song cúi đầu nói: “Sự kiện kia ta có thể giải thích.”

Phong Tùy Liễu khoát tay nói: “Không phải là sự kiện kia.”

“A? ” Đông Phương Vô Song có chút sững sờ: “Vậy là vì cái gì?”

Phong Tùy Liễu tự tiểu phi tiểu nói: “Ngươi gặp y thì biết.”

Phong Văn Tuyết nghe Tử Y hồi báo, có chút ngồi không yên, trong lòng ngấm bực phụ thân xen vào chuyện của người khác. Nhưng lại không tiện ở trước mặt Tử Y nói cái gì, chỉ thản nhiên nói: “Biết rồi. Ngươi đi xuống đi.”

Tử Y lui ra sau, Phong Văn Tuyết càng nghĩ càng không yên lòng. Y sợ mình bây giờ nhìn thấy tiểu hồn đản kia, liền không nhận được một kiếm đâm qua, đâm cái lỗ lớn.

Phong Văn Tuyết suy nghĩ trong chốc lát, đứng dậy ra khỏi phòng, quyết định đi tìm cha y thương lượng một chút. Ai ngờ y mới vừa đi tới sân, liền nghe thấy thanh âm quen thuộc gọi: “A Tuyết!”

Phong Văn Tuyết cứng đờ, thân thể không động.

Đông Phương Vô Song đánh tới, muốn ôm y, nhưng Phong Văn Tuyết thân thể chợt lóe, tránh đi.

Đông Phương Vô Song ủy khuất nói: “Ngươi còn đang giận ta sao? Mấy ngày qua ta rất nhớ ngươi, ngươi có thể hay không quay đầu lại liếc ta một cái?”

Vừa rồi Phong Tùy Liễu đem hắn mang vào tổng đà, ném ở cửa Ngân Thương viện, thản nhiên nói: “Văn Tuyết đang ở bên trong, ngươi đi cùng y nói rõ ràng.”

Đông Phương Vô Song mừng rỡ, hướng hắn nói cảm ơn, liền liên tục không ngừng tiến vào, liếc thấy Phong Văn Tuyết đang hướng cửa bên đi, liền vội vàng gọi lại. Ai ngờ Phong Văn Tuyết không thèm quan tâm đến hắn, để cho hắn trong lòng khổ sở.

Phong Văn Tuyết hừ lạnh một tiếng, nói: “Tình Vương thế tử, ta với ngươi rất quen thuộc sao? Ai cho ngươi tiến vào!”

Đông Phương Vô Song nghe y thanh âm bất thiện, không khỏi có chút lo sợ, nói: “Là Phong tiên bối mang ta tiến vào. A Tuyết... Không, Phong ca ca, ngươi... Ngươi thật như vậy chán ghét ta sao?”

Hắn chân tình biểu lộ, đau khổ trong thanh âm hết sức rõ ràng.

Phong Văn Tuyết nghe trong lòng khẽ run lên, cảm giác ngực có chút bị đè nén, nhưng vẫn cứng rắn nói: “Ta cùng với thế tử sớm đã không có bất kỳ quan hệ gì, ngươi vẫn là mời trở về đi.”

Đông Phương Vô Song cuối cùng cũng không nhận được, đỏ vành mắt, cắn cắn dục dục đi qua nắm lấy tay áo của y, thấy y không động, vội vàng nói: “Phong ca ca, ta biết ta sai rồi. Ta không phải có ý xấu với Thần Minh giáo, thật, ta, ta, ta cũng là vì ngươi... Ô ô ô... Phong ca ca, ta rất nhớ ngươi. Thật rất nhớ rất nhớ ngươi. Ngươi đừng không để ý tới ta.”

Thật ra thì mấy ngày nay, bởi vì chuyện của Phong Thính Vũ cùng Hắc Phong phái, Phong Tùy Liễu và Hư Hoài Cốc đều vội vã trở về Thần Minh giáo. Liên quan chuyện Đông Phương Vô Song lên thăm dò bí mật cùng thế lực Thần Minh giáo, Phong Tùy Liễu rất cuộc so sánh với Phong Văn Tuyết lão luyện hơn, tính tế suy nghĩ một phen động cơ của hắn, lại lựa theo một chút sóng gió gần nhất trên giang hồ, mơ hồ phát hiện huyền cơ.

Hắn đem hai nhi tử gọi tới, phân tích một phen, để cho bọn họ chú ý cẩn thận, chỉ sợ gần đây triều đình sẽ có động tác gì, chớ để bị nắm nhược điểm. Đồng thời liên quan chuyện Đông Phương Vô Song, Phong Tùy Liễu cùng Hư Hoài Cốc cũng đã khuyên giải Phong Văn Tuyết.

Bất kể nói thế nào, Đông Phương Vô Song là yên lặng Vương thế tử, hơn nữa còn là một cái thiếu niên chỉ mười sáu mười bảy tuổi, không nên đối với hắn quá mức hà khắc.

Thật ra thì qua mấy ngày nay, Phong Văn Tuyết đã sớm nguôi giận. Lại trải qua thảo luận cùng hai vị phụ thân, đối với hành động của Đông Phương Vô Song có thể hiểu được một hai.

Chẳng qua là, chẳng qua là... Y hiện tại bộ dáng như vậy, cũng nhờ vị Tĩnh Vương thế tử này ban tặng, vì vậy để cho y buồn bực không thôi, lại không phải vì sự kiện ban đầu kia.

Phong Văn Tuyết vốn nghĩ là mình nhìn thấy Đông Phương Vô Song, tất không nhận được cho hẳn một kiếm, ai ngờ lúc này nghe thấy lời nói khổ sở và chân thành của Đông Phương Vô Song, cảm giác mình kỳ thực cũng... Hết sức tường niệm hẳn.

Ai, xong rồi xong rồi.

Phong Văn Tuyết cúi đầu sờ sờ bụng của mình, thầm nghĩ mình đã bộ dáng thế này, còn muốn phủ nhận tình nghĩa đối với tiểu gia hỏa này sao? Cho dù gạt được người khác, cũng không lừa được chính mình.

Y chậm rãi xoay người, nhìn thiếu niên trước mắt nước mắt từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống, bất đắc dĩ nói: " người bao nhiêu rồi, lại khóc suốt suốt, nói giống như cái gì."

Đông Phương Vô Song nghe y giọng nói hòa hoãn xuống , không khỏi nín khóc mà cười, mắt to khê cong, nói: "Phong ca ca, ta cũng biết người sẽ không không để ý tới ta."

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, nói: "Đừng tưởng rằng vào tổng đà, liền thuận theo người. Chuyện tốt người làm còn chưa đủ nhiều sao!"

"Ta sẽ thay đổi! Ta sẽ thay đổi! Hảo ca ca, sau này ta nhất định biết điều một chút nghe lời người nói, không bao giờ ... chọc người tức giận nữa ."

Đông Phương Vô Song khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến ngọt ngào, núm đồng tiền hai bên gò má hết sức khả ái.

Phong Văn Tuyết thật ra cũng rất nhớ hẳn. Dù sao thói quen lúc trước cùng ngủ cùng dậy với hẳn, cuộc sống mỗi ngày làm bạn . Lúc này thấy hẳn bộ dáng khả ái, không nhận được đưa tay ngắt hai gò má, hất cằm lên nói: "Sau này ngoan ngoãn nghe lời. Nếu có lần sau nữa, một cước đem người đá đi, cũng đừng nghĩ bước lên cửa Thần Minh giáo ta ."

"Vâng vâng. " Đông Phương Vô Song trong lòng vui mừng, sáp lại gần ôm lấy y, ở trên vai y cọ cọ làm nũng . Đột nhiên vừa nâng mặt, nhú nhú chân mày, ngạc nhiên nói: "A Tuyết, người có phải hay không mập lên? Sao bụng lại to vậy?"

Phong Văn Tuyết nghe vậy chán nản.

Gần đây bụng của y giống như bị thổi khí , không ngừng phồng lên. Rõ ràng mới năm tháng, bộ dạng lại chừng sáu bảy tháng .

Vừa nghĩ tới đoạn này, nhất thời tức giận, đẩy Đông Phương Vô Song ra, làm mặt lạnh nói: "Còn không phải là chuyện tốt do người làm ! " nói xong vung tay áo, tiến vào tiểu lâu.

Đông Phương Vô Song không mặc danh kỳ diệu theo sát phía sau, nói: "Sao lại là chuyện tốt do ta làm ? Mọi người đều nói, một ngày không thấy như cách ba thu. Ta tưởng người nhớ ta mà gầy đi một vòng, người thể nhưng tâm thoải mái thân thể mập lên, có thể thấy được người và ta khác biệt."

Phong Văn Tuyết thầm nghĩ có thể không khác biệt sao? Người nếu không phải tốt số, không có thừa kế thể chất người Ma Da của một nhà Tĩnh thân vương, chỉ sợ hiện tại còn không biết là ai mang thai đâu!

Chẳng qua là lời này y thật sự nói không ra, trong lòng âm thầm oán giận.

Đông Phương Vô Song nhưng lại không nghĩ tới, chẳng qua hẳn thấy Phong Văn Tuyết hai tháng không gặp, tựa hồ có biến hóa không nhỏ.

Phong Văn Tuyết vẫn là một thân huyền y, chỗ ống tay áo cùng vạt áo màu đen thêu sợi vàng, lúc giờ tay nhắc chân vẫn là một mực ưu nhã. Chính là màu đen mặc dù có thể che dấu vóc dáng, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra rõ ràng cả người y đều mập một vòng, hơn nữa vùng bụng thắt lưng lúc trước có thể so sánh

với eo con cong, lại càng nổi bật. Y mặc dù mang theo mặt nạ, nhưng cằm trước kia cũng duyên dáng mượt mà hơn nhiều.

Đông Phương Vô Song sau khi quan sát, cảm thấy y không chỉ vóc người có chút mập ra, chính là tư thế bước đi tựa hồ cũng khác lúc trước.

Hắn cảm thấy trong đầu mới vừa chợt lóe lên, giống như nghĩ đến cái gì, nhưng đảo mắt lại không thấy. Chẳng qua là kỳ quái, Phong Văn Tuyết võ công cao cường, nội lực thâm hậu, vóc người lại đẹp đến mức người khác không có, sao ngắn ngủn mấy tháng liền biến hóa lớn như thế chứ ? Khoa trương nhất chính là vòng eo cũng nhìn không ra.

Bất quá lúc này hắn không dám chọc cho Phong Văn Tuyết sinh khí nữa, theo y vào tiểu lâu, lập tức quen cửa quen ngõ giúp y bụng trà rót nước, ân cần hầu hạ .

“Đúng rồi, Đông Trùng đâu? Sao không nhìn thấy hắn?”

Phong Văn Tuyết thản nhiên nói: “Đệ đệ của hắn, Hạ Thảo, cùng đại ca của ta trở về tổng đà, chắc là tìm Hạ Thảo nói chuyện rồi.”

“Nha.”

Đông Phương Vô Song đổi trà ngon, thử một chút nước ấm vừa phải, liền đưa đến trước mặt Phong Văn Tuyết, bản thân cẩn thận ngồi xuống đối diện y, nói: “Phong ca ca, người gần đây khỏe không? Lần trước lão giả kia... Không có làm khó người đi?”

Phong Văn Tuyết nói: “Khá tốt. Sự kiện kia đã chấm dứt, ngày sau người không nên hỏi nữa.”

Đông Phương Vô Song ngoan ngoãn đáp ứng, bỗng nhiên cười nói: “Phong ca ca, lần trước người đáp ứng lời hứa của ta, còn nhớ không?”

Phong Văn Tuyết suy nghĩ một chút, nói: “Người nói hai cái bù nhìn kia ?”

“Đúng. Người đã đáp ứng nếu ta tìm được manh mối, liền đồng ý một yêu cầu của ta.”

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, nói: “Ta lại không nhớ rõ người tìm được manh mối gì.”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc nói: “Sao lại không ? Người quên Thôi Nhị là ai?”

Phong Văn Tuyết nhớ tới lão giả kia đem thủ hạ tâm phúc của mình tặng cho Đông Phương Vô Song, tự nhiên là biết rõ đầu đuôi sự tình , liền nói: “Được. Người nói trước đi .”

Nguyên lai những hắc y nhân bù nhìn kia, đều là lão giả từ các đệ tử chi bên của thế gia tìm được. Sau khi trường kỳ cho ăn một loại dược vật , ý thức liền dần dần mơ hồ. Nhưng thuốc này cũng không phải là không thể giải. Đông Phương Vô Song nhờ Thôi Nhị trợ giúp, đã làm rõ ràng được tính, sai người ta phối trí giải dược, cho những người đó phục dụng. Trước mắt đã từ từ khôi phục thần trí.

Ý định ban đầu của lão giả kia là lợi dụng những người này nghe ngóng động thái các đại thế gia , đồng thời để cho bọn họ sợ ném chuột vỡ đồ, tùy mình sử dụng. Hơn nữa phái những người này đi các đại môn phái quấy rối, nếu là bị giết, những thế gia kia mặc dù biết rõ là bị Hắc Phong phái phái đi, nhưng khó tránh khỏi đem nợ nần tính lên các đại môn phái. Như thế, liền quấy đến giang hồ một vùng nước đục.

Hiện tại Đông Phương Vô Song nắm giữ những thứ ‘Tài nguyên’ này, tự nhiên dễ dàng lợi dụng, hoàn thành nhiệm vụ hoàng thượng giao cho hắn. Chẳng qua lời này không có nói cho Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết nghe giải thích của hắn, nói: “Thần Minh giáo cũng không thiếu những thứ bù nhìn kia. Hừ, ta cũng muốn xem xem, ai dám tới tìm giáo ta gây phiền toái.”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc, nói: “Ta đã cùng những thế gia kia chào hỏi tử tế. Oan có đầu nợ có chủ, hiện tại Hắc Phong phái đã tan thành mây khói, ta vừa đưa lên giải dược giải trừ dược tính của những người đó, bọn họ sẽ không tìm Thần Minh giáo phiền toái.”

Phong Văn Tuyết liếc hắn một cái, nói: o “Được rồi. Chuyện này coi như người làm xong. Có yêu cầu gì người cứ nói đi, chỉ cần không tổn hại lợi ích Thần Minh giáo, không liên quan đến giang hồ triều chính, ta liền đáp ứng người.”

Y biết Đông Phương Vô Song mặc dù nói đơn giản, nhưng cho dù có Thôi Nhị trợ giúp, muốn giải trừ được tính của những người đó, hơn nữa cùng các đại thế gia biến chiến tranh thành ngọc bạch, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nếu không có Đông Phương Vô Song ra mặt, lấy trạng thái hiện tại của Phong Văn Tuyết, muốn giải quyết những thứ phiền toái này, thật là phải phí một phen tâm lực. Cái tình này, quả thật phải nhận.

Đông Phương Vô Song kéo kéo ống tay áo Phong Văn Tuyết, vừa ngọt ngào vừa thấp thỏm nói: “Ta cũng không có yêu cầu khác. Chỉ cầu người ngày sau không nên giận ta, không nên đuổi ta đi, để cho ta ở lại bên cạnh người, vĩnh viễn ở chung một chỗ. Được không?”

Phong Văn Tuyết dừng một chút, chậm rãi nói: “Vĩnh viễn ở chung một chỗ?”

Đông Phương Vô Song cho là y không đồng ý, có chút nóng nảy, nói: “Yêu cầu này của ta, không tổn hại lợi ích Thần Minh giáo, không liên quan đến triều chính giang hồ. Lúc trước chúng ta nói xong, người không thể đổi ý!”

Phong Văn Tuyết nói: “Ta chưa nói muốn đổi ý.”

“Vậy người có đáp ứng không?”

Phong Văn Tuyết trầm ngâm.

‘Vĩnh viễn’ cái này, quá mức cường đại, cũng quá mức xa xôi. Ở vào tuổi của y, đã không tin cái gọi là ‘Vĩnh viễn’. Có lẽ chỉ có Đông Phương Vô Song thanh xuân niên thiếu, đang lúc chí khí tung bay, mới tin tưởng đi. Nhưng thời gian cùng trải nghiệm, sẽ từng chút thay đổi ý nghĩ của hắn. Chỉ không biết, khi hắn đến tuổi của mình, có hay không còn dễ dàng nói ra hai chữ ‘Vĩnh viễn’?

Phong Văn Tuyết giương mắt nhìn Đông Phương Vô Song, gập vể mặt mong đợi cùng thấp thỏm, mắt đen to gắt gao nhìn chăm chăm mình, tựa hồ sợ mình nói ‘Không’.

Y đột nhiên phát hiện, Đông Phương Vô Song mấy ngày qua tựa hồ cũng có một chút thay đổi. Nguyên lai hai gò má tròn tròn đỏ đỏ gầy đi một chút, dần dần thành bộ dáng góc cạnh. Mới vừa rồi ôm nhau, vóc dáng cao lớn, cơ hồ nhanh cùng mình ngang hàng. Khí độ so với năm ngoái trầm ổn rất nhiều.

Năm đó tiểu oa mập mập đỏ đỏ, trắng trắng mềm mềm, luôn mồm muốn ‘thú’ mình làm thế tử phi, đã lớn như thế. Hơn nữa... Lại sắp thành phụ thân của hài tử mình.

Phong Văn Tuyết trong lòng mềm mại. Nhưng nghĩ đến mình so với hắn lớn hơn mười tuổi, bối phận cách xa nhau, lời nói hôm nay..., mình nếu đáp ứng hắn, còn không sợ cái gì. Chỉ sợ tương lai, sau khi thiếu niên này lớn lên sẽ hối hận. Chính là không biết, nếu thật đến khi đó, mình có thể buông tay không?

Phong Văn Tuyết tâm tư thay đổi thật nhanh, Đông Phương Vô Song lại không biết. Thấy y lặng yên không nói, không khỏi càng ngày càng lo lắng, cảm thật chắc tay của y không chịu buông ra.

Phong Văn Tuyết trong lòng vừa động, chỉ cảm thấy bàn tay của hắn ẩm ướt, nhẹ nhàng run rẩy, chắc chắn trong lòng so với biểu hiện trên mặt càng khẩn trương đi.

Y cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng: “Ta có thể đáp ứng người.”

Y mới vừa nói, Đông Phương Vô Song lập tức chuyển buồn làm vui, cả người thần tình sáng ngời, toả ra hòa quang kinh người.

Phong Văn Tuyết tựa hồ bị dao động chốc lát, có chút mệt mỏi, nói tiếp: thư hương môn đệ “Chỉ cần tương lai người không ruồng bỏ, ta sẽ luôn cùng người ở chung một chỗ. Nếu người thay lòng ...”

“Sẽ không sẽ không! Ta sẽ không thay lòng! Ta thề!” Đông Phương Vô Song khẩn trương giơ tay phải lên, muốn phát xuống lời thề.

Phong Văn Tuyết ngón trở nhỏ dài nhẹ nhàng điểm, ngăn cản lời hắn sắp nói ra khỏi miệng ..., thanh âm lãnh ngạo mà kiên định nói: “Nếu người thay lòng, người nhớ lấy, chân trời góc biển, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!”

Cùng Phong Văn Tuyết hòa hảo như lúc ban đầu, Đông Phương Vô Song trong lòng rất vui sướng a.

Phong Văn Tuyết buổi trưa muốn nghỉ ngơi, đem hần đuổi ra ngoài, tự trở về phòng ngủ.

Đông Phương Vô Song mặc dù kỳ quái Phong Văn Tuyết khi nào có thói quen ngủ trưa nhiều vậy, nhưng nghỉ ngơi cũng không phải là chuyện xấu, cho nên không quấy rầy y, chính mình ra ngoài đi dạo một chút, cùng đám người quen ở tổng đà chào hỏi.

Hần muốn đi tìm Triệu Tiểu Lâu, nhưng không biết Phong Thỉnh Vũ đang ở đâu, cũng không dám tùy tiện xông loạn. Đã có bài học lần trước, hần làm việc liên cần thận hơn, cũng không dám đi xa, dạo một vòng liền trở lại.

Hần canh giữ ở Ngân Sương viện, tìm quyển sách tùy ý dựa vào nhuyễn tháp ở tiền sảnh lầu hai xem, một lát sau, liền nghe được có người lên lầu.

Người nọ võ công không cao, cước bộ xa lạ. Đông Phương Vô Song đứng lên, thấy rõ mặt người nọ, vội vàng tiến lên hành lễ, nói: “Hư bá phụ.”

Hư Hoài Cốc ha hả cười một tiếng, đối với hần khoát khoát tay, ở trước bàn ngồi xuống, nói: “Tiểu thế tử, đừng khách khí, ngồi đi.”

Đông Phương Vô Song ân cần rót trà cho y, nói: “Hư bá phụ, ngài là đến tìm Phong ca ca sao? Y đang ở trong phòng thiêm thiếp ngủ.”

Hư Hoài Cốc nói: “Ta biết. Lúc này chính là lúc thích ngủ, trước kia Tùy Liễu cũng như vậy.”

Đông Phương Vô Song sững sốt một chút, có chút nghe không hiểu, vẻ mặt mờ mịt.

Hư Hoài Cốc ồ lên một tiếng, nói: “Người sao lại có cái vẻ mặt này? Chẳng lẽ người còn không biết?”

“Biết cái gì?”

Hư Hoài Cốc kinh hãi, nói: “Văn Tuyết nhà ta cũng hơn năm tháng, bụng cũng lớn như vậy, người không nhìn ra sao? Còn hỏi cái gì?”

Cái, cái gì?

Đông Phương Vô Song khê nhếch miệng, vẻ mặt si ngốc.

Hần ở trước mặt Triệu Tiểu Lâu rất khôn khéo, thoáng cái liền đoán ra Phong Thỉnh Vũ khi đó là mang thai. Nhưng giờ đến trên người mình, phản ứng lại chậm chạp.

Hư Hoài Cốc nghĩ đến cá tính nhi tử mình, liền hiểu được đích thị là nhi tử không có ý định nói cho Đông Phương Vô Song, liền quyết định thừa dịp này nói rõ ràng, nói: “Văn Tuyết đã có hài tử của người, chắc là năm trước lúc các người ở chung một chỗ có. Người xem chuyện này làm thế nào?”

Đông Phương Vô Song đầu phát mộng, lắp ba lắp bắp nói: “Ngài, ngài nói A Tuyết mập lên, là, là, là bởi vì có hài tử, hài tử?”

Hần quả thật không nghĩ tới. Thứ nhất hần cùng Phong Văn Tuyết ở chung một chỗ, Phong Văn Tuyết đối với hần mặc dù không tệ, nhưng tựa hồ cũng không có tình cảm thâm chủng như mình. Mà người Ma Da động tình thụ thai, Đông Phương Vô Song vẫn không chắc chắn Phong Văn Tuyết có hay không đối với mình thật sự có tình, cho nên liền không nghĩ tới phương diện kia. Thứ hai, y tuổi còn trẻ, căn bản không có chuẩn bị làm cha. Hơn nữa hần cảm thấy Phong Văn Tuyết so với mình tuổi lớn hơn nhiều, làm việc vừa một mực cần thận kín đáo, chưa chắc nguyện ý sinh con cho mình. Cho dù động tình, có thể sau đó sẽ uống thuốc ngừa thai.

Vì vậy lúc này nghe Hư Hoài Cốc nói, hần liền choáng váng.

Phong Tùy Liễu lúc này cũng đi lên lầu, nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, sắc mặt khê biến thành trầm, ngồi xuống bên cạnh Hư Hoài Cốc, nói với Đông Phương Vô Song i: “đúng lúc Văn Tuyết không có ở đây. Chuyện này, tiểu thế tử nên cho chúng ta cái công đạo.”

Đông Phương Vô Song nhảy vọt lên, hướng phòng Phong Văn Tuyết phóng đi, nói: “Ta đi tìm y hỏi cho rõ ràng.”

Phong Tùy Liễu cổ tay khê chuyển , liền đem Đông Phương Vô Song kéo trở lại, ném trở về chỗ ngồi của mình , nói: “tiểu thế tử không cần phải đi hỏi, chúng ta còn có thể lừa người sao ?”

Đông Phương Vô Song tựa hồ vui mừng quá độ,nói năng lộn xộn : “Không phải, ta không phải ý tứ kia. Ta là... A Tuyết có hài tử? Là hài tử của ta? Đó chính là nói ta muốn làm cha? Ha ha ha... Ta, ta muốn làm cha! Làm cha làm cha!”

Hắn làm sao còn ngồi được ở trên ghế . Nếu không phải Phong Tùy Liễu cùng Hư Hoài Cốc hai vị nhạc phụ đại nhân ngồi ở trước mặt, chỉ sợ hắn đã nhảy dựng lên trở mình lăn lộn mấy vòng, lại lớn tiếng rú lên mấy hồi.

Phong Tùy Liễu nhìn bộ dáng của hắn, nhú nhú mày.

Hư Hoài Cốc có thể hiểu được tâm tình của hắn, mỉm cười nói: “tiểu thế tử, trấn định. Trấn định một chút.”

“Ừ. Trấn định, ta trấn định. Ta trấn định. ” tâm của Đông Phương Vô Song đều bay vào tầm thất, làm sao trấn định được ? Bất quá nhìn mặt mũi hai vị nhạc phụ, mạnh mẽ áp chế thôi.

Hắn hận hiện tại không thể vọt tới trước mặt Phong Văn Tuyết, hảo hảo nghiên cứu một chút bụng của y. Chính mình mới vừa rồi sao lại ngớ ngẩn như vậy, không nghĩ tới y là có thai rồi ? Đần a! Thật là dần muốn chết!

Hư Hoài Cốc nói: “tiểu thế tử, người nói chuyện này nên làm thế nào.”

Y với Phong Tùy Liễu đã thương lượng qua. chuyện Văn Tuyết có thai , nếu đối phương là người bình thường, thu vào Thần Minh giáo cũng được. Giống như Hư Hoài Cốc, trong nhà y hai cái đệ đệ đã sớm thành nhân, cháu một đồng , không sợ không người thừa kế sản nghiệp Hư gia, vì vậy hai cái nhi tử họ Phong, y cũng không có dị nghị. Nhưng Đông Phương Vô Song thân phận không tầm thường, chuyện cũng không thể giải quyết như thế, mà Phong Văn Tuyết tính tình tùy hứng quật cường, chỉ sợ thương lượng không ra kết quả gì tốt , vì vậy hai người quyết định thay nhi tử làm chủ, tìm Đông Phương Vô Song nói chuyện một chút.

Đông Phương Vô Song nghe vậy, cuối cùng cũng từ từ trấn định lại, đứng lên đối Nhị lão thi lễ, nói: “Phong bá bá, Hư bá bá, tiểu tử chuẩn bị thú Văn Tuyết làm thế tử phi của ta. Lời hứa năm tuổi lúc ta đã lập , tuyệt không đổi ý.”

Phong Tùy Liễu lạnh nhạt nói: ” Phong gia đệ tử ta, sao có thể làm vợ người? Người cho chúng ta cần địa vị phi kia sao.”

Hư Hoài Cốc ầm giọng nói: “Chúng ta là người giang hồ, không muốn cùng hoàng gia có cái gì dây dưa, chuyện vương phi ... vẫn là đừng nên nhắc lại đi.”

Đông Phương Vô Song vừa nhìn, hai vị nhạc phụ một cái mặt lạnh một cái mặt ấm, liền nói: “Kia hai Vị bá phụ có đề nghị gì sao?”

Phong Tùy Liễu nói: “Rất đơn giản. Lấy thân phận tiểu thế tử , nhất định là không cách nào ‘Gả’ đến Thần Minh giáo chúng ta . Tương lai thế tử đón dâu, chúng ta cũng không can thiệp, nhưng hài tử của Văn Tuyết tương lai phải họ Phong.”

Đông Phương Vô Song kiên định nói: “Trừ A Tuyết, đời này kiếp này ta sẽ không thứ bất luận kẻ nào! Nói thế bá phụ sau này không cần nhắc lại!”

Hư Hoài Cốc và Phong Tùy Liễu liếc mắt nhìn nhau, nói: ” lời này của tiểu thế tử, ta tin. Nếu nói như vậy... Có nguyện ý gả vào Tĩnh Vương phủ hay không, phải xem ý của Văn Tuyết. Nhưng hai người chúng ta vẫn kiên trì, tương lai nếu Văn Tuyết sinh nam hài, nhất định phải họ Phong.”

Đông Phương Vô Song trầm ngâm chốc lát, nói: “Hư bá phụ, thân phận tiểu tử , hai ngài đã rõ ràng. Tĩnh Vương phủ không thể không có người thừa kế. Như vậy đi, tiểu tử hứa hẹn, nếu tương lai ta cùng Văn Tuyết có hai nhi tử, con trai lớn họ Đông Phương, con thứ họ Phong. Mặt khác, nếu là hoàng thượng hạ chỉ, phong Văn Tuyết làm thế tử phi của ta, Nhị lão ngài cũng không thể phản đối.”

Hư Hoài Cốc cùng Phong Tỳ Liễu nghe vậy, nhất thời cũng trầm ngâm không nói.

14. Chương 14

Edit : Tiêu Hiên

Tính cách Phong Văn Tuyết bọn họ rất rõ. Lần này mang thai, có thể nói là bản thân y sơ ý . Bọn họ cũng không dám bảo đảm nhi tử tương lai nguyện ý sinh thêm một đứa. Thậm chí hoàng thượng hạ chỉ... Nếu thật là ý chỉ hoàng thượng, bọn họ có tranh cãi cũng không được, nhưng nhi tử nếu là không muốn...

Đông Phương Vô Song thấy bọn họ không nói, khẽ mỉm cười, nói với Hư Hoài Cốc: “Hư bá bá, tiểu tử nghe nói ngài kinh doanh một chút sản nghiệp, trong đó tơ lụa và đồ sứ nổi danh nhất. Phụ vương tiểu tử vừa lúc chịu trách nhiệm mua sắm của triều đình , không biết bá phụ có ý nguyện làm hiệu buôn hoàng gia?”

Hư Hoài Cốc nghe vậy, ánh mắt sáng lên, ngoài miệng lại nói: ” hiệu buôn hoàng gia? Nhưng là hoàng gia từ trước tự có cung ứng, chuyện này...”

Đông Phương Vô Song vỗ ngực một cái, nói: “Bá phụ, sau này tất cả mọi người là người một nhà, dùng người khác không bằng dùng người mình. Bá phụ, ngài có yêu cầu gì cứ việc nói, tiểu tử nhất định thỏa mãn ngài. Tương lai tất cả hoàng gia cung phụng, ta cho ngài so với bên ngoài nhiều hơn một thành.”

Hư Hoài Cốc người này mặc dù tên gọi ý tốt, hư hoài nhược cốc, bản thân cũng là một người đọc sách. Nhưng đối với ham thích tiền tài lại lớn hơn hết thấy, năm đó nếu không phải Phong Tỳ Liễu lấy sản nghiệp Thần Minh giáo dụ hoặc, nói không chừng y sớm chạy đến hải ngoại buôn bán rồi .

Lúc này vừa nhắc tới làm ăn, y lập tức tinh thần phấn chấn, bá địa một tiếng, không biết từ nơi nào lấy ra một cái bàn tính lớn, bịch một tiếng đặt ở trên bàn, dọa Đông Phương Vô Song nhảy dựng .

Sau đó Đông Phương Vô Song hoa cả mắt nhìn Hư Hoài Cốc cách cách cách cách một hồi gầy bàn, nói: “Một thành không nhiều lắm. Nhưng hiệu buôn hoàng gia là chiêu bài vàng, ta nếu như đáp ứng, tương lai tất cả toàn bộ văn điệp thông quan ta cần, tiểu tử người đều phải vô điều kiện cho qua.”

Đông Phương Vô Song thống khoái mà nói: “Được! Ta còn có thể bảo đảm chỉ cần là danh nghĩa hiệu buôn của ngài, thuế thông hành cũng có thể so với nhà khác thấp hơn một thành!”

“Được! Thành giao!”

“Thành giao!”

Hai người ba ba ba, ba cái, vỗ tay lập thệ, động tác nhanh đến nỗi Phong Tỳ Liễu ở bên cạnh nhất thời không kịp phản ứng .

Đột nhiên ầm một tiếng vang lớn , ba người quay đầu lại, chỉ thấy Phong Văn Tuyết đá văng đại môn tẩm thất, một tay chống sau lưng, một tay cầm Du Long tiên, không mang mặt nạ, trên mặt đờ đờ sát khí, từng chữ từng chữ cắn răng nói: “Ta, không, bán!”

Phong Văn Tuyết thật là bị chọc tức quá mức.

Nội lực của y thâm hậu, mới vừa rồi trong tẩm thất, đem đối thoại bên ngoài nghe rõ rành rành. Mắt thấy Đông Phương Vô Song được voi đòi tiên, cha của y vì bạc đem y ‘Bán’, cái này gọi là tức giận sôi gan.

Hư Hoài Cốc cười xấu hổ , hướng Phong Tỳ Liễu ân thầm nháy mắt. Nhưng Phong Tỳ Liễu giận y mới vừa rồi không cùng mình thương lượng, làm bộ như không nhìn thấy.

Đông Phương Vô Song thấy Phong Văn Tuyết đi ra , mặt đầy sát khí với hắn thì làm như không thấy, cự kỳ phấn khích nhào qua, nói: “A Tuyết, hảo ca ca, tin tức lớn như vậy người sao không sớm nói cho ta biết.”

Phong Văn Tuyết một chưởng đem hắn đánh sang một bên, dùng Du Long tiên chỉ vào hắn nói: ” Đông Phương Vô Song người được lắm, dám hối lộ cha ta!”

Đông Phương Vô Song có chút chột dạ. Hẳn quả thật điều tra qua tình hình song thân Phong Văn Tuyết, đối với ‘Yêu thích’ của Hư Hoài Cốc có chút hiểu rõ, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ‘Đúng bệnh bốc thuốc’, quả nhiên nhất cử đem Hư Hoài Cốc định xong.

Hắn gãi gãi đầu, nói: “Cái kia... Ta không phải là ý tứ kia. Đây không phải là người một nhà sao. Người đừng nóng giận, ngàn vạn đừng nóng giận, đối thân thể không tốt. ” nói xong con người chăm chú nhìn tên người Phong Văn Tuyết.

Mới vừa rồi hắn một lòng chỉ nghĩ đến hai người đã lâu gặp lại, mặc dù cảm thấy Phong Văn Tuyết ‘Mập’, nhưng không có quan sát nhiều. Hiện tại nhìn kỹ, quả nhiên thấy bụng đội lên, hình dáng quá mức nổi bật.

Hắn vừa rồi nghe Hư Hoài Cốc nói Phong Văn Tuyết đã có thai hơn năm tháng, tính đi tính lại ngày, chính là khẳng định gian năm trước bọn họ ngọt ngào nhất, cũng không biết kia là một lần mang thai. Nếu tính như thế, lần trước bọn họ tại sườn núi gặp mặt, Phong Văn Tuyết hẳn đã có thai ba tháng , khi đó y vẫn cùng Thôi Nhị động thủ.

Đông Phương Vô Song âm thầm có chút sợ hãi, may mắn lúc ấy song phương cũng không quyết chiến, chuyện cũng thuận lợi giải quyết.

Hắn không hiểu chuyện mang thai, vì vậy cũng không biết Phong Văn Tuyết bụng năm tháng là lớn hay nhỏ, tóm lại nhìn hình dáng lồi lên tròn tròn thì mặt mày hơn hớn.

Phong Văn Tuyết vốn đang đang nổi nóng, gặp thần sắc kia, lại càng lửa cháy đổ thêm dầu.

Phong Tuyền Liễu thấy nhi tử khi chân khí cấp bách, cuối cùng cũng mở miệng nói: thư hương môn đệ “Văn Tuyết, tới đây, ngồi xuống, chúng ta hảo hảo thương lượng. Không nên quá tức giận, đừng quên thân thể người, cẩn thận tôn nhi của ta.”

Phong Văn Tuyết hít sâu hai cái, đè nén lửa giận, trợn mắt nhìn Đông Phương Vô Song một cái, đi tới bên cạnh bàn.

Đông Phương Vô Song vội vàng tới đây: “Ta đỡ người.”

“Không cần! ” Phong Văn Tuyết một phen hất hắn ra, chính mình ngồi xuống.

Phong Tuyền Liễu nói: “Mới vừa rồi chúng ta đã cùng Vô Song thương lượng qua, nói vậy người cũng nghe thấy.”

Phong Văn Tuyết nói: “Đứa nhỏ này là của ta, cùng hắn không liên quan.”

Đông Phương Vô Song khề kêu: “Sao cùng ta không liên quan?”

Hư Hoài Cốc hướng hắn âm thầm ra hiệu, bảo hắn đừng nói nữa.

Phong Tuyền Liễu nói: “Con trai lớn họ Đông Phương, con thứ họ Phong. Vô Song đã lập thề.”

Mặc dù hắn mất hứng Hư Hoài Cốc tự tiện làm chủ, nhưng kỳ thật đây cũng là bọn họ lén thương lượng tốt điểm mấu chốt. Dù sao lấy đại vị Tĩnh Vương phủ , là không thể nào để cho con trai lớn họ khác. Hôm nay con thứ có thể họ Phong, cũng coi như tạm được.

Phong Văn Tuyết lạnh lùng nói: “Ta liền sinh đứa này! Không có khả năng sẽ sinh nữa!”

Đông Phương Vô Song há hốc mồm muốn nói , nhưng lại biết điều nuốt trở vào.

Hư Hoài Cốc xoa dịu nói: “chuyện sau này để sau hãy nói. Không bằng chúng ta trước tiên nói một chút về hiện tại đi. Văn Tuyết a, người gần nhất cần nghỉ ngơi nhiều, sự vụ trong giáo sẽ để cho đại ca của người trước thay người xử lý một thời gian, chờ người sinh hạ hài tử rồi hãy nói.”

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, không nói gì. Y gần đây cảm giác mình tinh lực không đủ , hơn nữa hiện tại bụng càng lúc càng lớn, không chỉ có ảnh hưởng hành động đứng lên ngồi xuống, lại càng to ra khó có thể che đậy. Nếu mạnh mẽ chống đỡ, bất quá là miễn cưỡng chính mình, cộng thêm ở trước mặt thuộc hạ mất thể diện mà thôi.

Phong Văn Tuyết cho tới bây giờ sẽ không làm khó bản thân, vì vậy đối với việc này cũng không có dị nghị, cũng vui vẻ thanh tĩnh một hồi.

Đông Phương Vô Song nghe vậy, gật đầu lia lịa, nói: “Đúng vậy đúng vậy. A Tuyết người hiện tại đang cần nghỉ ngơi, mang thai rất cực khổ. A! Không bằng như vậy, người theo ta trở lại kinh thành đi, thế nào?”

“Đi kinh thành?”

Phong Tùy Liễu ba người trăm miệng một lời.

Đông Phương Vô Song nói: “Đúng vậy. Gần đây mặc dù Hắc Phong phái đã tan thành mây khói, liên quan tin đồn bảo tàng Thần Minh giáo cũng dần dần mất đi, bất quá trên giang hồ sợ rằng còn xảy ra phong ba khác. A Tuyết bây giờ tình huống đặc thù, ở lại tổng đài chỉ sợ không cách nào an tâm nghỉ ngơi, không bằng theo ta trở lại kinh thành đi, thanh tĩnh lại có người chiếu cố.”

Đám người Phong Tùy Liễu nghe ra ý trong lời của hắn, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Phong Tùy Liễu nói: “Vô Song, người nói trên giang hồ còn xảy ra phong ba khác, là ý tứ gì?”

Đông Phương Vô Song không cách nào nói rõ hoàng thượng muốn chinh đồn giang hồ, không thể làm gì khác hơn là ám hiệu nói: “Phong bá phụ, ngài cũng biết gần đây trên giang hồ có chút loạn, Vô Lâm minh chủ cũng rất khó khăn trói buộc một số giáo phái. Tình thế như vậy... Khó tránh khỏi dẫn đến chút chú ý.”

Mọi người đều là người thông minh, liền rõ ràng.

Phong Tùy Liễu nói với Phong Văn Tuyết: “Văn Tuyết, nếu như vậy, người đi theo Vô Song đến kinh thành ở một thời gian ngắn, đợi sinh hạ hài tử rồi hãy trở về.”

Phong Văn Tuyết nghe vậy, nhúu nhúu mày, nhìn Đông Phương Vô Song một cái, không nói gì.

Đông Phương Vô Song nói: “A Tuyết, người nếu không thích ở vương phủ, chúng ta có thể đi biệt viện ở, nơi đó vừa thanh tĩnh vừa an toàn. Hơn nữa trong kinh thành có ngự y, có dược liệu, thuận lợi cho người an thai, sinh đẻ, đối với người và hài tử đều tốt, người xem thế nào?”

Phong Văn Tuyết vẫn không nói chuyện.

Thật ra y cũng không phản đối đi kinh thành. Thứ nhất ở lại tổng đài, để cho đám thuộc hạ kia nhìn thấy mình bộ dáng ưỡn bụng, khó tránh khỏi cảm thấy lúng túng. Dù sao y thân là giáo chủ, một đại nam nhân, lại cam tâm vì người khác, mang thai, nói thế nào cũng không phải là một chuyện vẻ vang.

Thứ hai... Lần trước y đỡ đẻ cho đại ca y Phong Thỉnh Vũ, quả thực bị kinh sợ không ít. Vừa nghĩ tới bộ dạng thống khổ của đại ca, còn khoảnh khắc hài tử mới ra đời, y nhin không được sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù trong giáo cao thủ rất nhiều, không chỉ có y thánh trong giáo không ai biết, chính là Tử Y, cũng là y độc song tuyệt. Nhưng nói đến vì Ma Da nam tử đỡ đẻ, những người này lại không có kinh nghiệm gì. Hơn nữa lấy kiêu ngạo của Phong Văn Tuyết, cũng không muốn để thuộc hạ thân cận xem bộ dạng lúc mình sinh vừa đáng sợ vừa chật vật.

Nhưng nói đi kinh thành, Phong Văn Tuyết lại có chút không yên lòng Đông Phương Vô Song. Cảm thấy, cảm thấy nếu là đi, nhất định sẽ khiến cho gia khóa này làm ra chuyện gì. Đến lúc đó mình thế đơn lực bạc, bụng lớn ị ạch, chỉ sợ sẽ phải chịu thiệt.

Chẳng qua những điều này là do y vọng tưởng cùng suy đoán, không cách nào nói ra. Hơn nữa nói ra, giống như chính mình sợ vậy. Cho nên y chính là giữ vững trầm mặc.

Nhưng y trầm mặc bị cho rằng cam chịu. Thế là Phong Tùy Liễu, Hư Hoài Cốc cùng Đông Phương Vô Song, nhất trí làm ra quyết định: đợi sau khi Phong Thỉnh Vũ và Triệu Tiểu Lâu thành thân, sẽ để Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song đi kinh thành, đợi sinh hạ hài tử mới trở về.

Buổi tối Phong Văn ở Tuyết trong tấm thất vừa nằm xuống, liền nghe cửa phòng được đẩy ra, tiếng bước chân quan thuộc kia nhẹ nhàng bước vào.

Phong Văn Tuyết quay lưng mặt hướng vào trong, ra vẻ không biết.

Đông Phương Vô Song rón ra rón rén đi vào, lặng lẽ đi tới bên giường, thấy Phong Văn Tuyết nằm ở trong màn trướng không động, liền vội vàng nhanh tay nhanh chân cởi xuống y phục của mình, chỉ mặc trên người áo lót, bò lên giường

Hắn ban đêm lúc đi thăm Triệu Tiểu Lâu, thấy Triệu Tiểu Lâu ôm nhi tử vừa khóc vừa cười, kéo lấy hắn hỏi không ngừng, liền đem chuyện Ma Da nam tử động tình thụ thai, nam thân có thể sinh con cận kề giải thích cho y một phen.

Vậy trì hoãn, đến tận buổi tối.

Phong Tùy Liễu vốn sai người cho an bài chỗ ở Đông Phương Vô Song, nhưng Đông Phương Vô Song tự phát tự giác, nhận định phòng ngủ của Phong Văn Tuyết, cho nên buổi tối quen cửa quen ngõ tới đây.

Phong Văn Tuyết sớm biết hắn sẽ không đành lòng. Ban đầu vừa vào Thần Minh giáo ban đêm dám xông vào cửa mình phòng ngủ, hiện tại lá gan đương nhiên càng lúc càng lớn.

Phong Văn Tuyết chờ hắn vừa lên giường, cổ tay khẽ chuyển, liền đem cánh tay người nọ ngoặt lại phía sau, ấn đến trên giường.

“A a a đau ! Đau ! Phong ca ca, người nhẹ chút, đau quá a...” Đông Phương Vô Song nhăn thành mặt bánh bao.

Phong Văn Tuyết hừ lạnh nói: “Người nữa đem vào phòng ta làm gì?”

“Hảo ca ca, người không phải đáp ứng muốn vĩnh viễn cùng ta ở chung một chỗ sao? Nếu vĩnh viễn ở chung một chỗ, dĩ nhiên phải ở cùng một chỗ.”

“Cường từ đoạt lý.”

Phong Văn Tuyết trên tay hơi dùng sức, Đông Phương Vô Song lại càng đau đến ngao ngao gọi, khóe mắt cũng trào ra nước mắt, nói: “Hảo ca ca, ta sai rồi, ta sai rồi, còn chưa được sao.”

Phong Văn Tuyết vốn chỉ là quá quá tức giận, nghĩ ngược hắn vài cái, cũng không thật sự muốn đem hắn làm phế. Nghe hắn kêu đến thê thảm, liền buông lỏng tay.

Đông Phương Vô Song được tự do, xoa bóp cánh tay, ngoan ngoãn ngồi ở chân giường mắt gắt gao mong chờ nhìn Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết liếc hắn một cái, chậm rãi nằm xuống giường, nghiêng mình, nói: “đấm bóp lưng cho ta, mệt mỏi.”

Đông Phương Vô Song ánh mắt sáng lên, vội vàng đi qua, cẩn thận giúp y xoa xoa thắt lưng.

Phong Văn Tuyết lúc này chỉ mặc một thân áo trắng mỏng manh, tóc dài tuyết trắng thả xuống, rủ tán ở phía sau, mặt nạ ném ở bên gối, vẻ mặt mệt mỏi, một tay gối dưới đầu, một tay tùy ý khoác lên trên bụng, đầu ngón tay vân vê nút thắt bên hông ngắm nghía.

Đông Phương Vô Song đi đến gần y, sát bên thân thể của y, mới phát hiện bụng Phong Văn Tuyết so với vào ban ngày thoát nhìn lớn hơn rất nhiều. Hơn nửa nằm nghiêng, liền lộ rõ. Xoa lấy hông của y, mảnh mai trước kia sớm mất, trắng kiện hơn

“A Tuyết, thoải mái không?”

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, nói: “Cũng tạm được.”

Đông Phương Vô Song nhìn chằm chằm bụng y, một lát sau, cuối cùng cũng không nhịn được, nói: “Ta có thể sờ sờ không?”

Phong Văn Tuyết trông mắt thon dài sắc bén liếc hắn một cái, suy nghĩ một chút, xoay người lại, không nói gì.

Đông Phương Vô Song nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận dục dục đưa tay đến bụng y, ở phía trên qua lại vuốt ve một hồi, đột nhiên nhếch miệng hắc hắc cười ngây ngô.

Phong Văn Tuyết hai tay gối ở sau đầu, chân dài duỗi thẳng, thản nhiên nằm ở đó.

Đông Phương Vô Song sờ sờ, lại nói: “A Tuyết, ta muốn nghe một chút.”

Phong Văn Tuyết tùy ý ừ một tiếng.

Đông Phương Vô Song hai tay chạm bụng của y, cẩn thận nằm úp sấp ở phía trên, nghiêng tai lắng nghe.

Một lát sau, Phong Văn Tuyết nghe thấy hần nghiêng đầu một mực hì hì cười ngây ngô, không nhìn được nói: “Nghe thấy cái gì?”

Đông Phương Vô Song nói: “Ta nghe thấy con chúng ta cùng ta nói chuyện .”

“Nói nhảm. ” Phong Văn Tuyết mới không tin lời của hần.

“Thật! Ta thật nghe thấy được! ” Đông Phương Vô Song ngẩng đầu, chém đinh chặt sắt nói.

Phong Văn Tuyết nói: “VẬY người nghe thấy hần nói cái gì với người ?”

Đông Phương Vô Song cười ngây ngô nói: “Ta nghe thấy hần gọi ta là cha .”

“Người đang nằm mơ à. ” Phong Văn Tuyết cười khúc khích, trở mình lại, túm chăn chuẩn bị ngủ.

Đông Phương Vô Song ghé vào phía sau y, ôm lấy bả vai y nói: “A Tuyết, hảo ca ca, để cho ta nghe một chút.”

“Ngủ.”

“A Tuyết, người nói con chúng ta là nam hài hay là nữ hài?”

Phong Văn Tuyết vốn nhắm nghiền hai mắt, nghe vậy khẽ mở ra, nói: “Đương nhiên là nam hài!”

“Người làm sao biết?”

“Hừ!”

“Nếu như vạn nhất là nữ hài ?”

Phong Văn Tuyết tức giận nghiêng đầu, trừng mắt liếc hần một cái, trầm giọng nói: “lời người là nữ hài có phải hay không muốn để cho ta sinh thêm đứa nữa!”

Đông Phương Vô Song lúng ta lúng túng cười một tiếng, nói: “Ta không nói như thế...”

Phong Văn Tuyết thần nhiên : “Nói cho người biết, đừng nghĩ! Liền sinh một đứa này thôi!”

Đông Phương Vô Song bĩu môi, nói: “Ta còn đáp ứng cha người, con thứ họ Phong .”

“Chớ dùng lời này ép buộc ta. Thật sự không được còn có đại ca ta, để cho nhi tử của đại ca ta họ Phong đều giống nhau.”

Đông Phương Vô Song nói: “Triệu Tiểu Lâu nhưng là con trai độc nhất rồi, sao có thể để cho nhi tử họ Phong? Điều này cũng không thích hợp.”

Phong Văn Tuyết nói: “Vậy để cho đại ca ta sinh thêm mấy đứa, ta xem hần thật thích Triệu Tiểu Lâu, chờ bọn hần thành thân, còn không phải là nghĩ sinh mấy đứa sinh mấy đứa.”

Đông Phương Vô Song ánh mắt sáng lên, nói: “Nếu không chúng ta cũng thành thân đi.”

Phong Văn Tuyết nổi cáu nói: “Người có thôi hay không! Mau mau ngủ. Không ngủ thì đi ra ngoài!”

Đông Phương Vô Song vội vàng bịt miệng, đem ánh nến ở đầu giường dập tắt, kéo kéo chăn, cùng y chui vào chăn.

Phong Văn Tuyết hiện tại hết sức thích ngủ, nghiêng người, chỉ chốc lát liền ngủ.

Đông Phương Vô Song lại hưng phấn mà trợn to mắt nhìn đầu giường, đến nửa đêm cũng ngủ không được, len lén áp vào phía sau Phong Văn Tuyết đang ngủ say, từ phía sau ôm lấy y, sờ sờ bụng của y cười ngây ngô.

Đông Phương Vô Song ở tổng đà Thần Minh giáo chừng mười ngày, uống xong rượu mừng của Triệu Tiểu Lâu và Phong Thính Vũ, đợi Phong Văn Tuyết an bài tốt sự vụ trong giáo, liền khẩn trương cùng y lên đường trở về kinh.

Tử Y dịch dung thành bộ dáng Phong Văn Tuyết, ở lại trong giáo giữ thể diện. Hắn là người bên cạnh Phong Văn Tuyết, đối nhất cử nhất động của y quen thuộc nằm lòng, đảm nhiệm giả trang, lại có Phong Tùy Liễu, Phong Thính Vũ che chở, không cần lo lắng người ngoài phát hiện.

Phong Văn Tuyết lúc này đã mang thai sáu tháng, bụng lại lớn thêm một vòng, cho dù mặc trường sam màu đen cũng khó mà che đậy.

Phong Tùy Liễu nhìn bụng của y, nói: “Văn Tuyết, ta sao thấy người bụng lớn như vậy a. Không giống sáu tháng, trái lại như tám chín tháng vậy.”

Phong Văn Tuyết nói: “Phụ thân, ngài nhớ bộ dạng hiện nay của ta và bộ dạng đại ca lúc đó đại ca sao?”

Phong Tùy Liễu cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nói: “Ta nhớ đại ca của ngươi, lúc sáu tháng không nhìn kỹ thì không nhìn ra.” cho nên khi đó gia hỏa kia Hư Hoài Cốc sống không tin, còn bảo y nói láo, thiếu chút nữa cuốn gói đi hải ngoại buôn bán. Phong Tùy Liễu hiện tại nhớ tới còn tức giận.

Phong Văn Tuyết nghe phụ thân nói vậy, không khỏi có chút bất an, sờ sờ bụng, rất nhanh giống cái nồi to úp, quả nhiên so với đại ca khi đó lớn hơn nhiều lắm.

Y quyết định, chờ đến kinh thành, chuyện thứ nhất chính là để cho Đông Phương Vô Song tìm thật đại phu giúp y xem một chút.

“Vô Song, sao lại nhanh như vậy phải hồi kinh? Không ở chỗ này một thời gian nữa?” Triệu Tiểu Lâu kéo tay Đông Phương Vô Song lưu luyến không rời.

“Ha ha a, ta cũng không phải người không thức thời. Người hiện tại cùng Phong tông chủ tân hôn, ta ở chỗ này chẳng phải là chướng mắt?”

Triệu Tiểu Lâu đỏ mặt, nói: “Không có chuyện này. Người là hảo bằng hữu của ta, Thính Vũ sẽ không để ý.”

“Nga nga nga, rất thân mật a. Thính Vũ, Thính Vũ... Thư hương môn đệ” Đông Phương Vô Song học giọng điệu của y.

“Mạch nha đường, im miệng!” Triệu Tiểu Lâu thẹn quá hóa giận.

Hai người chơi đùa ở chung một chỗ, hỉ hả, tiếng cười thiếu niên truyền rất xa.

Một lát sau, hai người cuối cùng náo đủ rồi, Triệu Tiểu Lâu kéo ống tay áo Vô Song, hỏi: “Vô Song, người thành thật nói cho ta biết, người lúc trước tìm cái vị ‘Mỹ nhân’ kia, có phải hay không... Có phải hay không, vị kia?”

“Vị kia a?”

“Người đừng giả vờ hồ đồ với ta!” Triệu Tiểu Lâu có chút nóng nảy, hướng tiểu lâu ở Ngân Thương viện nháy nháy mắt, nói: “Chính là đệ đệ Thính Vũ, Thần Minh giáo giáo chủ.”

“Oa” Đông Phương Vô Song khoa trương trừng mắt, nói: “Người mới biết a. Tiểu bảnh bao, người thật thông minh nga!”

Triệu Tiểu Lâu gõ một cái lên đầu hắn, nói: “Người bớt oán giận ta. Ta là không thông minh, nhưng cũng không ngu ngốc. Người mặc dù không nói, nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, có thể làm cho người lưu lại nơi này, cũng chỉ có vị kia.”

Y đến gần Đông Phương Vô Song, nhẹ giọng nói: “Hiện tại giáo chủ đó, không phải giáo chủ thật đi? Người có phải hay không muốn cùng vị kia trở lại kinh thành?”

Đông Phương Vô Song lấy làm kinh hãi. Hắn không nghĩ tới Triệu Tiểu Lâu nhay nhay bèn vậy, lại phát hiện ‘Giáo chủ’ hiện tại là Tử Y dịch dung giả trang

Hắn sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói: “Tiểu Lâu, ngươi làm sao phát hiện?”

Triệu Tiểu Lâu nói: “Cái này... Ta cũng nói không được, chỉ là thấy thái độ Thính Vũ đối với hắn tựa hồ có chút không giống.”

Đông Phương Vô Song có chút kinh dị nói: “Có gì không giống ? Thính Vũ người nọ... Sẽ biểu lộ tình cảm rõ ràng như vậy sao?”

Triệu Tiểu Lâu nói: “Dĩ nhiên sẽ có a. Thính Vũ sao lại không có tình cảm, tuy rằng nhàn nhạt. Nhưng là ta nhớ được vị kia... ” lúc hắn nhắc tới Phong Văn Tuyết, sẽ không tự chủ run run, dừng dừng một chút. Thật sự là Phong Văn Tuyết ngân phát cùng mặt nạ quỷ dị kia, còn có tính cách hỉ nộ vô thường thích khi dễ người, khiến cho trong lòng hắn có chút bóng ma.

Hắn tiếp tục nói: “Ta nhớ được vị kia trên người có loại khí chất đặc biệt , ở trước mặt Thính Vũ, nói cười không kỵ, hơn nữa có khi tựa hồ cố ý chọc cho Thính Vũ sinh khí , nhất định phải đánh nhau một trận mới thống khoái. Bất quá hiện tại vị giáo chủ này, mặc dù mọi cử động cùng vị lúc trước kia giống nhau, nhưng là ngôn ngữ , cũng không cố ý đi khiêu khích Thính Vũ. Hơn nữa chủ yếu nhất chính là, Thính Vũ sẽ không giống trước kia nói nhiều với hắn, ta mới phát giác.”

Đông Phương Vô Song gật nhẹ khoe miệng, nói: o “loại người như Phong tông chủ , vốn sẽ không nói nhiều đi.”

Thính Vũ một năm không thể nói được mấy câu , sẽ có lúc ‘Nói nhiều’ sao? Hắn rất hoài nghi

Không ngờ Triệu Tiểu Lâu lại hết sức khẳng định gật đầu, nói: “Đương nhiên sẽ a. Thính Vũ rất tốt.”

Đông Phương Vô Song im lặng.

Bất quá làm rõ Tử Y dịch dung cũng không có vấn đề, chẳng qua là Triệu Tiểu Lâu cùng Phong Thính Vũ quá mức thân mật, mới từ trên người hắn phát hiện đầu mối. Đông Phương Vô Song không khỏi thở phào nhẹ nhõm, quyết định trở về nhắc nhở một chút Phong Tùy Liễu cùng Hư Hoài Cốc hai vị nhạc phụ, không nên bại lộ bí mật.

Trước mắt trong giáo biết Phong Văn Tuyết đã lớn bụng, trừ hai vị nhạc phụ, liền chỉ có đám người tâm phúc Tử Y, Đông Trùng .

Triệu Tiểu Lâu mặc dù không cách nào hiểu được tại sao Đông Phương Vô Song lại thích Phong Văn Tuyết .. Nhân vật làm cho người ta sợ hãi như vậy, mà Đông Phương Vô Song đồng dạng không thể hiểu được Triệu Tiểu Lâu làm sao khả năng chung đụng với Phong Thính Vũ... Nam nhân lạnh lùng toàn thân tựa như một thanh kiếm.

Nhưng lúc này huynh đệ Phong Thính Vũ, Phong Văn Tuyết hai người, lại ngồi ở bên cửa sổ lầu hai của Ngân Sương viện, vừa uống trà vừa nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Mới vừa rồi Đông Phương Vô Song cùng Triệu Tiểu Lâu ở dưới viên tử hỉ hỷ, hai người ở đây nghe được rõ ràng.

Phong Văn Tuyết khẽ mỉm cười, nói: “Xem ra này con tiểu bạch thỏ làm cha, tính tình so với trước hoạt bát hơn.”

Y luôn là lấy “Tiểu bạch thỏ ” “Tiểu thỏ tử “các loại gọi Triệu Tiểu Lâu, Phong Thính Vũ đã thành thói quen, không nói gì.

Phong Thính Vũ nói: “Đại ca, ngày mai ta đi kinh thành, trong giáo liền giao cho ngươi. Phụ thân cùng cha đã lớn tuổi, có chuyện gì ngươi chiếu cố nhiều chút.”

Phong Thính Vũ khẽ gật đầu, vẫn không nói.

Phong Văn Tuyết nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua cành lá sum xuê, mơ hồ có thể nhìn thấy phía ngoài viện hai thiếu niên ở cùng một chỗ thì thầm to nhỏ.

Phong Văn Tuyết chuyên chú ngắm nhìn , tựa hồ muốn xuyên qua mùa hè xanh tươi nhìn rõ thân ảnh thiếu niên.

Phong Thính Vũ nhìn chăm chăm y một lát, đột nhiên nói: “Một mình ngươi, cẩn thận chút.”

Phong Văn Tuyết hơi sửng sốt, phục hồi lại tinh thần, nói: “Yên tâm đi. Có tòa đại sơn Tĩnh Vương phủ này, không ai dám tới tìm ta gây phiền toái.”

Phong Thính Vũ chỉ lấy bụng của y nói: “Ta là nói cái này. Cẩn thận một chút.”

Phong Văn Tuyết kéo ra khoe miệng, nói: “Đại ca, lời này ngươi nhắc tới cũng quá buồn cười đi. Cũng không biết là người nào mang bụng to lên xuống Tam Tuyết Sơn, lại kéo theo thân thể sắp sinh chạy đến thâm sơn cứu người.”

Phong Thính Vũ làm như không nghe thấy, chỉ ngắn gọn mà khẳng định nói: “Sinh con, rất cực khổ.”

Phong Văn Tuyết nghe vậy, cứng đờ.

Có thể làm cho đại ca của y nói ra hai chữ ‘Cực khổ’, kia phải là khái niệm gì?

Phải biết rằng Phong Thính Vũ người này, lúc hai mươi tuổi đã trở thành người có võ công đệ nhất thiên hạ, kỳ thật đau khổ phải chịu trên con đường học võ, đếm không xuể, không cách nào hình dung. Nhưng những thứ này ở trong mắt Phong Thính Vũ, cũng nhận không hơn hai chữ ‘Cực khổ’.

Phong Văn Tuyết nhớ tới tình cảnh hôm đó giúp Phong Thính Vũ đỡ đỡ. Nghĩ đến ngay cả đại ca y luôn luôn lạnh lùng tự bế, ý chí cường đại cũng nhận không được đau hô ra tiếng, liền cảm giác trái tim mình một trận co rút nhanh.

Y theo bản năng sờ sờ bụng, vừa lúc trong bụng thai nhi ngo ngoáy, đập hai cước, bị đá làm đau bụng y.

Phong Văn Tuyết nhú nhú mày, trong bụng âm thầm nói thầm, lúc này mới sáu tháng đã có sức lực như vậy, chờ đến lúc sắp sinh, phải là lực đạo gì?

Không khỏi càng nghĩ càng có chút hoảng hốt.

Y là nam nhân mang thai, vốn khuyết thiếu đặc thù của phái nữ, tình thương ôn nhu bao la như biển của mẹ. Mặc dù không phải không nghĩ muốn đứa bé này, nhưng ở trong lòng y, càng xem như một ‘Chuyện’ để hoàn thành.

Ban đầu y vừa phát giác mang thai, chính là nhận được tin tức của Phong Thính Vũ, chuẩn bị đi cứu Đông Phương Vô Song cùng Triệu Tiểu Lâu bị. Khi đó y đã có thai ba tháng, nhưng vì lúc trước không có triệu chứng mang thai đặc biệt rõ ràng, cũng chưa từng để ý. Nếu không phải nhìn đại ca y bụng to, y cũng sẽ không nhất thời hững hờ, bắt mạch cho mình.

Hỉ mạch cũng không khó chẩn. Y trên phương diện y thuật cũng không quá tinh thông, nhưng vẫn có thể phát giác ra được. Lúc ấy khiếp sợ của y không cách nào hình dung. Nhưng sau đó lập tức phải lên núi, y cũng không còn thời gian làm nhiều phản ứng. Sau lại đáp ứng ước hẹn với lão giả kia, còn phải đi xử lý chuyện Hắc Phong phái, bất tri bất giác chậm trễ xuống tay. Chờ lúc y thả lỏng tâm tư, có thể cảm giác được thai nhi động dẩy.

Còn có thể làm thế nào? Sinh hạ chứ sao.

Mặc dù ‘Thảm trạng’ lúc Phong Thính Vũ sinh con khiến cho y bị kinh sợ, nhưng thuận theo thai nhi ở trong bụng càng lúc càng lớn, Phong Văn Tuyết dần dần có tình cảm đối với tiểu sinh mạng chưa ra đời này.

Dù sao, đây là cốt nhục của mình a.

Phong Văn Tuyết cúi đầu nhìn bụng của mình, cắn răng thầm nghĩ, cực khổ, cũng chỉ có chịu đựng!

15. Chương 15

Edit: Tiêu Hiên

Ngày thứ hai, Đông Phương Vô Song và Phong Văn Tuyết cuối cùng cũng ly khai tổng đà Thần Minh giáo, lên đường đi kinh thành.

Phong Văn Tuyết bởi vì một đầu ngân phát quá ư rõ ràng, bên ngoài mang theo một cái đầu lạp che mặt, vừa vịn đem gương mặt đều che lại.

Bất quá phần lớn thời gian, y cũng ngốc ở trong xe ngựa không thích hoạt động.

Đông Phương Vô Song sợ y ngồi xe ngựa lâu, không tốt cho thân thể. Mỗi ngày cũng không nhanh chóng lên đường, không tới ban đêm liền thật sớm an bài khách ***, sau đó quần lầy Phong Văn Tuyết đi ra ngoài tản bộ.

Phong Văn Tuyết thân thể cường kiện, không cảm thấy lên đường có gì cực khổ. Ngược lại bụng càng lúc càng lớn, làm cho y cảm thấy hành động bất tiện, vì vậy cũng không phải rất thích ra ngoài.

Hai người chậm rì rì như vậy, đi một tháng mới vừa tới kinh thành. Đông Phương Vô Song đã sớm sai người đem biệt viện an bài tốt, trực tiếp mang theo Phong Văn Tuyết đi vào.

Phong Văn Tuyết thấy không cần đi gặp Tĩnh Vương gia cùng Vương Phi, trong bụng thở phào nhẹ nhõm.

Y đối với tương lai cùng Đông Phương Vô Song, còn chưa chuẩn bị tâm lý chu đáo.

May mắn Tĩnh Vương phủ một nhà tựa hồ đối với điều này rất thông cảm, không quấy nhiễu y thanh tịnh, chẳng qua là đưa tới ngự y cùng các loại thuốc bổ tốt nhất.

Buổi tối trên bàn ăn, Phong Văn Tuyết nhìn bữa tối trên bàn, không khỏi khóe miệng khê co quắp.

Đây là đem y thành heo dưỡng sao? Chính là heo cũng ăn không hết nhiều đồ như vậy.

Đông Phương Vô Song còn đang cần mẫn giúp y gấp thức ăn, nói: “A Tuyết, ăn nhiều một chút. Đây là uyên ương từ Tây Nam tiến cung, tuyết ngư Đông Hải, còn có canh sò hàm tuyết liên Tây Bắc, còn có...”

Phong Văn Tuyết trầm giọng nói: “Câm miệng! Người tự ăn đi!”

Y ăn uống luôn luôn thanh đạm, nhưng sau khi có thai quả thật miệng lớn hơn. Lúc trước chê cười đại ca ăn nhiều, ai ngờ ham muốn ăn uống của mình lại càng khoa trương, một ngày hận không được ăn năm bữa, lại luôn cảm thấy đói. Nhưng bởi vì nguyên nhân thai nhi đẩy dạ dày, y mỗi lần cũng ăn được không nhiều lắm, Đông Phương Vô Song lại cho là thức ăn không hợp khẩu vị y, đợi trở về kinh thành, ở trên địa bàn của mình, dĩ nhiên liền làm thịnh soạn như thế.

Phong Văn Tuyết kể từ khi có thai tới nay, cũng không sợ ăn uống. Nhưng nhìn bàn đầy món ăn, lại có loại cảm giác không thể nào hạ miệng. Miễn cưỡng ăn vài miếng, lấp đầy bụng, liền không chịu ăn nữa.

Đông Phương Vô Song khuyên không được y, không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng nghỉ ngơi.

Phong Văn Tuyết trở lại phòng, đuổi cái lưng mồi, nói: “Ta muốn tắm rửa. sai người đi chuẩn bị dục trì.”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc nói: “Đã sớm chuẩn bị tốt. Biết người mấy ngày nay chưa từng hảo hảo tắm rửa, sớm nhện không được.”

Chỗ khác *** mặc dù có dục dũng, nhưng đối với loại người ‘yêu cầu cao’ như Phong Văn Tuyết mà nói, dĩ nhiên không thể thỏa mãn.

Phong Văn Tuyết liếc hần hẩ một cái, nói: “Không cho phép người đi vào.”

Đông Phương Vô Song nói: “Không được. Người hiện tại hành động không tiện, vạn nhất ngã thì làm sao?”

Phong Văn Tuyết nói: “Người cho ta là người gì? Thành thật ở lại bên ngoài.”

Đông Phương Vô Song bắt mẫn bữu môi, cũng không dám cưỡng cầu.

Mấy ngày nay, hai người mặc dù luôn luôn đồng sàng cộng chẩm nhưng bởi vì Phong Văn Tuyết đang có thai, Đông Phương Vô Song luôn luôn đè nén dục vọng của mình, cũng không cùng y hoan hảo qua.

Phong Văn Tuyết cũng không cố kỵ phương diện này, chẳng qua là hiện tại bụng lớn, hình dáng bất nhã, lại một mực lên đường, cho nên không dám để Đông Phương Vô Song cùng mình quá mức thân cận. Hơn nữa chuyện tắm rửa... , nhớ tới địa điểm bọn họ lần đầu hoan ái ... Phong Văn Tuyết càng không dám để cho hần nhích tới gần.

Hôm nay vào kinh thành, cuối cùng cũng an ổn trôi qua. Phong Văn Tuyết buổi trưa thêm thiếp chốc lát, hiện tại tinh thần rất tốt, thế là quyết định hảo hảo tẩy đi nhất lộ phong trần vừa qua.

Dục thất chuẩn bị xong, Phong Văn Tuyết một mình đi vào, thấy bên trong trang hoàng quá mức sạch sẽ thanh lịch, không hổ là biệt viện vương phủ.

Y cởi y phục ra, đỡ lấy bụng dưới nhô cao của mình, chậm rãi đi vào dục trì, thoải mái mà thả dài một tiếng, thông thả thanh tĩnh lại.

Không cần mang danh hiệu giáo chủ, không cần xử lý giáo vụ chồng chất như núi, không cần đeo theo mặt nạ thận trọng đối nhân xử thế... Trừ không thể luyện công làm cho người khó chịu, còn lại tất cả đều vô cùng hoàn mỹ.

Phong Văn Tuyết là người thích hưởng thụ, thích đối xử tử tế với bản thân. Mặc dù y làm giáo chủ cũng làm rất vui vẻ, nhưng thỉnh thoảng cái gì đều không cần quản, cảm giác buông tay hết thảy rất không tệ.

Y tỉ mỉ rửa sạch thân thể một lần, liền ngâm mình trong nước ấm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chẳng qua y không biết người có thai kiêng kỵ ngâm mình lâu, một lát sau, thân thể liền có phản ứng.

Đầu tiên là tiểu gia khóa trong bụng bắt đầu hành hạ. Sau khi đá y mấy cái bắt đầu được voi đòi tiên, không biết là tung mình hay là động, bắt đầu ở bên trong ngoa nguẩy không ngừng.

Phong Văn Tuyết lần đầu gặp tình huống lợi hại như thế, không khỏi hít vào ngụm khí, cúi đầu nhìn bụng của mình, hai tay cố gắng trấn an.

Bất quá tiểu gia khóa một chút không nể mặt, giày vò càng lợi hại hơn.

Phong Văn Tuyết cảm thấy không ổn, liền muốn từ trong dục trì đi ra. Nhưng vừa mới đứng dậy, cảm giác được có chút văng đầu hoa mắt, tay chân mềm nhũn, đành phải ngồi ở bên cạnh dục trì nghỉ ngơi một chút.

Y không quá thích ứng cảm giác mình suy yếu như vậy, hơi chút hòa hoãn hòa hoãn, liền muốn nhấc chân bước ra. Ai ngờ cánh tay khẽ chống về sau, đúng lúc đụng ngã thùng gỗ nhỏ mức nước, rầm rầm một tiếng rơi trên mặt đất, thanh âm lại rất lớn.

Đúng lúc này trong bụng Phong Văn Tuyết lại là một trận đau đớn, y hừ một tiếng, bưng lấy bụng gục ở bên cạnh dục trì.

“A Tuyết, người xảy ra chuyện gì!”

Đại môn bị tông vỡ, Đông Phương Vô Song xông vào.

Hắn vốn canh ở ngoài cửa, lỡ tai nạn vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong. Thanh âm thùng gỗ rơi trên mặt đất, còn có tiếng rên rỉ của Phong Văn Tuyết, hắn cũng nghe được rõ ràng. Trong bụng vừa lo lắng vừa sốt ruột, liền xông vào.

Phong Văn Tuyết hết sức chật vật, không chỉ có thân thể xích lửa, hơn nữa tư thế lại không quá lịch sự. Y vừa lúc bên cạnh Đông Phương Vô Song, thân thể nhào về phía trước gục ở mép dục trì, phía trước ôm bụng, phía sau nâng mông, lại ***, nghĩ thế nào cũng mất thể diện.

Đông Phương Vô Song không chú ý những thứ này. Hắn cho là Phong Văn Tuyết trượt chân, vội vàng nhào về phía trước, khẩn trương nói: thư hương môn đệ “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì? Có phải hay không trượt chân? Có đập đầu vào chỗ nào không? Bụng có đau hay không?”

Phong Văn Tuyết thấy hắn khẩn trương cùng quan tâm mình như thế, trong lòng ấm áp, cũng không còn ảo não. Ngồi trở lại dục trì, nâng nâng trán, nói: “Hình như là ngâm quá lâu, đầu có chút choáng váng.”

Đông Phương Vô Song giẫm lên bậc thang dục trì, cũng không để ý y phục trên người bị ướt, một bên đỡ y dậy, một bên quan tâm ‘Trách cứ’ nói: “Người không nên ngâm lâu như thế. Ta sớm nhắc nhở người thì tốt rồi.”

Phong Văn Tuyết cũng không cựa mạnh nữa, liền vịn lấy cánh tay hắn đứng lên, cẩn cẩn dục dục bước khỏi dục trì.

Đông Phương Vô Song lấy ra khăn vải, giúp y lau thân thể.

Phong Văn Tuyết thân thể xích lõa, trong lòng có chút xấu hổ, liền nói: “Người ra ngoài đi.”

Đông Phương Vô Song làm sao chịu? Nói: “Ta giúp người.”

Hắn lúc này mới chú ý tới Phong Văn Tuyết vóc người biến hóa, có cái mỹ quan không thể nói rõ của người mang thai.

Đông Phương Vô Song người này, thập phần thích sắc đẹp. Hắn đối Phong Văn Tuyết lần đầu động tình, cũng bởi vì ” sắc đẹp ” kia của Phong Văn Tuyết cùng người khác bất đồng hấp dẫn hắn mới gần năm tuổi.(mê zai từ bé ^^)

Lại nói, Phong Văn Tuyết mặc dù lớn lên hết sức tuấn mỹ, được xưng tụng là một mỹ nam tử, nhưng vẻ mặt quá ư âm chí, cảm hơi nhọn, đuôi mắt hơi lệ, lại là một đầu ngân phát, khó tránh khỏi làm cho người ta nhìn sinh lòng e sợ toan tính. Hơn nữa tính tình hỉ nộ vô thường , càng làm cho người ta không dám thân cận.

Đông Phương Vô Song lại không biết ma xui quỷ khiến gì, liền thích Phong Văn Tuyết. Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, càng về sau càng cảm thấy mọi thứ ở Phong Văn Tuyết đều hợp khẩu vị hắn.

Chính là hai người họ cũng có hơn nửa năm chưa từng thân cận. Hơn một tháng qua mặc dù ngày đêm chung đụng, nhưng vẫn không có hành động gì thân mật. Hơn nữa buổi tối, Phong Văn Tuyết căn bản hơi chạm gối liền dính lấy. Cho dù nhất thời không ngủ, để cho Đông Phương Vô Song xoa bóp thắt lưng, nắn qua nắn lại đã ngủ rồi.

Vì vậy lúc này Đông Phương Vô Song đột nhiên nhìn thấy Phong Văn Tuyết thân thể xích lõa, không khỏi cảm thấy có chút xa lạ, nhận lấy sự đả kích không nhỏ.

Hắn nhất thời giật mình ngẩn người, chỉ cảm thấy... Trong lòng có loại cảm giác cổ quái. Thật giống như vừa kiêu ngạo, lại có chút thất vọng, vừa thương yêu, lại có chút ít tan vỡ.

Hắn ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Phong Văn Tuyết lau khô trên người, liền phủ thêm áo ngoài, quay đầu thấy Đông Phương Vô Song nhìn mình ngẩn người, vẻ mặt thập phần vi diệu.

Phong Văn Tuyết ánh mắt chợt lóe, đáy mắt chiếu ra một tia sắc lạnh.

Y diện vô biểu tình đỡ lấy thắt lưng, chậm rãi ra khỏi dục thất.

Đông Phương Vô Song kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo, đỡ lấy cánh tay y, cùng y trở lại ngoại thất .

Phong Văn Tuyết ngồi xuống bên giường, nhìn một chút Đông Phương Vô Song nói: “Ta cần nghỉ ngơi. Còn người?”

Nếu là bình thường, Đông Phương Vô Song nhất định đón một câu: “Tự nhiên là cùng người ở chung một chỗ.”

Nhưng tối nay hắn chần chờ một chút, nói: “Người ngủ trước đi, hôm nay vừa trở về, ta còn có chút chuyện muốn đi thư phòng xử lý.”

Phong Văn Tuyết nhìn hắn , không nói gì, hai tay chống đệm giường, giữ lấy bụng từ từ chuyển đến trên giường.

Đông Phương Vô Song giúp y cởi giày, đột nhiên nói: “Đầu tóc còn ướt, ta giúp người lau một chút.”

Phong Văn Tuyết hơi không kiên nhẫn nói: “Không cần quần nó, lập tức tự khô.”

Đông Phương Vô Song kiên trì nói: “Không được. Ngày hôm sau sẽ nhức đầu. ” nói xong lấy ra một tấm vải khô, tỉ mỉ giúp y lau tóc.

Phong Văn Tuyết màu tóc mặc dù tuyết trắng, vừa nhìn như ông già xé chiều, nhưng nhích tới gần nhìn lại, nhưng phát giác chất tóc vô cùng tốt, mềm mại sáng bạc, màu sắc lóng lánh khỏe mạnh, hoàn toàn bất đồng với người già.

Đông Phương Vô Song yêu thích không buông tay mà lau .Phong Văn Tuyết lưng đưa về phía hấn xếp chân ngồi ở trên giường, nhưng bụng y quá lớn, chẳng bao lâu liền duy trì không được, lúc này trong bụng hải tử lại náo loạn lên.

Phong Văn Tuyết âm thầm cau mày, một tay chống lấy thân thể to lớn, một tay ở trên bụng qua lại vuốt ve.

Đông Phương Vô Song rất nhanh liền phát giác y giống như không thoải mái, vội nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Phong Văn Tuyết cau mày nói: “Tiểu gia khóa tối nay nháo lợi hại... ! ” y mới vừa nói chuyện, liền bị tàn nhẫn đá một cước, đau đến y không nhịn được hít ngậm khí.

Đông Phương Vô Song vội vàng trèo lên giường, từ phía sau ôm lấy y, để cho y tựa vào người mình, hai tay ôm lấy thắt lưng của y, nói: “Ta tới giúp ngươi xoa xoa.”

Phong Văn Tuyết nói: “Không tác dụng. Không chờ hấn mệt mỏi không được.”

Đông Phương Vô Song chỉ cảm thấy bụng y ấm áp mềm mại, nhưng phía dưới lại thô sấp, tiểu gia khóa ở bên trong nhích tới nhích lui, cảm giác hết sức rõ ràng.

Đông Phương Vô Song tâm tình tốt lên, cười hắc hắc nói: “Tiểu gia khóa càng ngày càng hoạt bát, càng ngày càng có lực .”

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, nói: “Nhất định là nhi tử, nếu không sẽ không hành hạ như thế, thật giống như ở bên trong luyện quyền .”

Đông Phương Vô Song bởi vì hai tay vòng lấy y, so đi so lại, nói: “A Tuyết, ta sao cảm thấy bụng ngươi lại lớn rất nhiều? Tiểu gia khóa có phải hay không lớn lên?”

Phong Văn Tuyết cúi đầu nhìn bụng của mình, trong lòng cũng có chút nghi ngờ. Lúc trước đại ca của y tám chín tháng mới bị y phát hiện mang thai, tựa hồ khi đó bụng đại ca có lớn như vậy. Bất quá khi đó đại ca y vóc người từ phía sau nhìn, lại cơ hồ nhìn không ra bộ dạng có thai, vòng eo cũng không có thô như mình, quả thực vượt qua vài vòng.

Phong Văn Tuyết chần chờ một chút, nói: “Mới bảy tháng đã vậy... Có thể hay không đến lúc đó không sinh được a?”

Đông Phương Vô Song lại không rõ lắm, không khỏi có chút bận tâm: “Ngày mai ta gọi ngự y tới xem cho người.”

Phong Văn Tuyết ừ một tiếng, cảm thấy mệt mỏi, nói: o “mặc kệ hấn, để cho hấn nháo đi. Ta muốn ngủ. ” nói xong bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Đông Phương Vô Song , khóe mắt khẽ chau, thanh âm chậm rãi nói: “Còn người? Lại đi thư phòng sao?”

Đông Phương Vô Song thấy bộ dáng này của y, tự nhiên nói không ra lời lại đi thư phòng . Hơn nữa hiện tại hấn tâm tình chán kinh đã bình phục rất nhiều, liền nói: “Không đi, ta cũng mệt mỏi. Chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Hắn đỡ Phong Văn Tuyết nằm xuống, chính mình trên dưới cởi y phục ra, thổi tắt ngọn đèn dầu, trèo lên giường. Đang muốn nằm xuống, bỗng nhiên cảm giác cổ tay siết chặt .

Đông Phương Vô Song nghiêng đầu kỳ quái nhìn về phía Phong Văn Tuyết, lại thấy Phong Văn Tuyết nằm ở đó, mi mắt nhẹ rũ, con mắt thâm trầm mà có chút nguy hiểm nhìn hấn, khóe miệng câu khởi một độ cong như có như không , phẳng phất như nhìn chăm chú con mồi yêu thích nào đó.

Đông Phương Vô Song nuốt một ngụm nước bọt, nói: “A Tuyết, đã đã muộn, ngươi mệt mỏi liền nghỉ sớm một chút...”

Hấn nói không nói , đột nhiên cổ tay đau xót, đã bị người nhéo ngã, đè ở trên giường.

Phong Văn Tuyết nâng lên thân thể,từ trên cao nhìn xuống mà nhìn hấn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng ngoắc ngoắc cầm hấn.

Không cần nói rõ, Đông Phương Vô Song cũng biết y muốn cái gì, bị cái này cuốn hút, hần cảm giác trong cơ thể mình ngọn lửa nào đó bắt đầu ấm lên.

“A Tuyết...” hần nhẹ nhàng gọi, thanh âm có chút mập mờ mà khàn khàn.

Phong Văn Tuyết ngón trỏ gầy nhẹ, gạt mở dây buộc áo lót trước ngực Đông Phương Vô Song, từng chút từng chút, từ từ đẩy ra hai bên.

Động tác của y chậm chạp mà dịu dàng, nhất cử nhất động mang theo ý vị không cho cự tuyệt.

Đông Phương Vô Song dù sao cùng y đồng sàng cộng chẩm, ân ái triền miên qua một thời gian ngắn, làm sao không biết ý tứ của y? Không khỏi thân thể cũng rục rịch động, thẳng đến Phong Văn Tuyết vén lên vạt áo của mình, ở trên ***g ngực trần trụi của mình qua lại khẽ vuốt.

“Ừ... Không tệ. Cường tráng chút.” Phong Văn Tuyết thanh âm trầm thấp, ánh mắt có chút ngạo mạn mà nhìn xuống coi thường, khoe miệng nhấp nhẹ.

Đông Phương Vô Song không cam lòng nhỏ giọng nói: “Ta vốn là rất cường tráng.”

Phong Văn Tuyết tự tiểu phi tiểu nhìn hần, khuôn mặt tuần mỹ sắc bén trở nên có chút nhu hòa, một đầu ngân phát xõa xuống ở trong bóng tối lấp lánh phát quang, càng tăng thêm một cỗ mỹ sắc quý dị.

“A Tuyết...”

Đông Phương Vô Song ánh mắt bắt đầu trở nên si mê cùng động tình. Hần nhẹ nhàng ngoắc lấy trường phát của Phong Văn Tuyết, cuốn lấy lọn tóc, điểm một chút vuốt ve ***g ngực của y.

Phong Văn Tuyết khẽ nhắm mắt, làm như hưởng thụ thở khẽ một tiếng.

Đông Phương Vô Song cuối cùng cũng không nhịn được, nâng người lên, mở ra đôi môi, cắn cắn dục dục lộ ra đầu lưỡi, ở môi Phong Văn Tuyết khẽ liếm một chút.

Phong Văn Tuyết rử mi mắt nhìn hần.

Đông Phương Vô Song vừa tiến gần một bước, lại lần nữa nhẹ chạm lên. Lần này, là ngậm vào cánh môi y, đầu lưỡi nhả ra, ở trong môi y nhẹ nhàng trêu chọc.

Phong Văn Tuyết khẽ nghiêng đầu, mở ra đôi môi nhẹ nhàng đáp lại hần.

Hai người vuốt ve lẫn nhau, càng dán càng gần, hơi thở hai bên ấm áp mà quen thuộc.

Đông Phương Vô Song đưa tay nắm cổ của y, cuối cùng cũng không thỏa mãn nhẹ nhàng trêu chọc như vậy, liền mãnh liệt hôn lên.

Phong Văn Tuyết thuận theo lực đạo của hần nằm lại trên giường, nghênh hợp đòi hỏi của hần.

Đông Phương Vô Song hôn không đầy một lát, liền thở hồng hộc, bắt đầu kích động lên. Nhưng rốt cuộc còn không có mất đi lý trí, ngẩng đầu nhìn Phong Văn Tuyết, vẻ mặt quần bách cùng do dự.

Phong Văn Tuyết lại không nói, chẳng qua là bàn tay nhẹ nhàng mà vuốt ve lưng hần, kỹ xảo ái muội mà khiêu khích hần.

Đông Phương Vô Song ở này phương diện tự nhiên không có kinh nghiệm lão luyện như Phong Văn Tuyết, làm sao nhịn được?

Hần nhìn xuống bụng Phong Văn Tuyết, lại ngẩng đầu nhìn y.

Phong Văn Tuyết áp trụ cổ của hần, đem hần nhẹ nhàng kéo đến trước mặt, hơi thở như lan, nhu hòa chậm rãi mà trầm thấp nói: “Sao vậy? Người không được?”

Đông Phương Vô Song thoáng cái tặc mao.

Những lời này đối với bất kỳ nam nhân mà nói đều vũ khí sát, huống chi là Đông Phương Vô Song một cái huyết khí phương cương như vậy, thiếu niên ngạo khí mười phần?

Đông Phương Vô Song chỉ cảm thấy đầu nóng lên, nhất thời cái gì cũng bất chấp.

Hắn xoát một cái xé nội y Phong Văn Tuyết, rất quả quyết tựa như nghiền răng nói: “Hôm nay sẽ để cho người biết biết sự lợi hại của ta.”

Hài tử cái gì, đã bị hắn vứt sau đầu.

Phong Văn Tuyết mấp máy khóe môi, không nói gì. Nhưng đôi mắt thon dài lại khẽ híp lại, tựa vào trên gối từ trên cao xuống nhìn hắn, mang theo thần tình vi diệu tự tiểu phi tiểu.

Đông Phương Vô Song áp trên người y, bàn tay hướng xuống dưới vuốt nhẹ, vòng qua cái bụng nhô lên thô cứng của Phong Văn Tuyết, đi tới phân thân hơi cương.

Phong Văn Tuyết mặc dù người mang thai, nhưng tựa hồ cũng không ảnh hưởng chức năng nam tính của y, thậm chí khoảng thời gian gần đây dục vọng càng thêm mãnh liệt. Chỉ là trước kia y luôn luôn nhẫn nhịn, nhưng bây giờ cảm thấy không cần thiết ẩn nhẫn.

Đông Phương Vô Song ngón tay qua lại khuấy động phân thân y, đồng thời mình cũng không có rỗi rãnh, giải khai dây lưng của mình, lấy ra ” thanh nhỏ “đã đứng thẳng nóng rực, cùng nhau bắt đầu cọ sát.

Bên trong màn trướng nhất thời chỉ nghe thanh âm hai người động tình thở dốc.

Phong Văn Tuyết tới cực nhanh, dục vọng nồng đậm, theo dịch thể phóng thích tản mát ra một cỗ hương vị nam tính đặc trưng.

Đông Phương Vô Song nâng chân của y lên, hướng bí huyết phía sau mò mẫm. Tựa hồ lúc này hắn mới phát hiện bụng Phong Văn Tuyết có chút cản trở, không khỏi chần chờ một chút, đỡ lấy y trở mình, nói giọng khàn khàn: “Ta muốn tiến vào?”

Phong Văn Tuyết nhẹ nhàng chậm rãi trầm thấp nói: “Đừng nói nhảm.”

Đông Phương Vô Song không nhận được cong cong miệng, thầm nghĩ thật không biết tại sao, tối nay a Tuyết luôn kích thích hắn.

Ma Da nam tử sau khi mang thai, hậu huyết sẽ dần dần thay đổi. Đông Phương Vô Song mặc dù tiền hí lâm qua loa, nhưng đi vào lại hết sức thuận lợi.

Bên trong nóng ướt mà ôn nhuận, thật gắt gao bao trùm hắn.

Đông Phương Vô Song thỏa mãn thở dài, gấp rút luật động.

Phong Văn Tuyết khoanh khắc khi hắn tiến vào, cũng cảm thấy trong cơ thể tựa hồ trống rỗng nào đó bị lấp đầy một phen, có cảm giác kích thích mà thỏa mãn.

Đông Phương Vô Song đỡ lấy phần eo Phong Văn Tuyết, chuyên chú vận động. Mỗi một lần ra vào cũng hết sức sâu, tốc độ cũng không quá nhanh.

Dần dần hai người cũng tới cảm giác, Phong Văn Tuyết cảm thấy trong cơ thể giống như một mồi lửa đang thiêu đốt, không nhận được rên rỉ lên tiếng, hơn nữa theo khoái cảm tiến đến tiếng càng ngày càng lớn.

“Ân, a, a, a”

Đông Phương Vô Song nghe thanh âm của y càng thêm hưng phấn, không khỏi kêu lên.

Màn giường bởi vì hai người vận động mang theo gió thổi mà qua lại lắc lư, mùi hương nam tính đặc trưng tràn ngập thoát ra, trong phòng khắp nơi đều lưu động không khí *** mỹ nồng đậm.

Phong Văn Tuyết giữ lấy bụng kiên trì hai lần kết hợp, dần dần có chút chống đỡ không được. Không chỉ có xương sống thắt lưng chân nặng, trong bụng tiểu gia khóa, tựa hồ cũng bắt đầu mất hứng.

“Đợi... Đợi đợi, a, a”

Phong Văn Tuyết cảm thấy bụng có chút đau, không khỏi gờ gờ cánh tay, muốn cho người phía sau dừng dừng lại.

Nhưng Đông Phương Vô Song đang lần thứ hai lao tới, làm sao có thể dễ dàng dừng lại? Vừa động vừa nói: “Xây ra chuyện gì?”

Phong Văn Tuyết thở gấp cả giận: “Không có cái gì... Chính là hài tử động thành lợi hại...”

Đông Phương Vô Song nói: “Có tinh thần như thế? Mới vừa rồi náo loạn hồi lâu...”

Phong Văn Tuyết tối nay thật ra thì thân thể không phải là rất thoải mái. Thứ nhất vừa tới kinh thành, vẫn còn có chút không thích ứng; thứ hai mới vừa rồi ngâm mình thời gian quá dài, thai nhi náo thành lợi hại. Chẳng qua là y ở phòng tắm thấy thần sắc Đông Phương Vô Song, nhạy cảm phát hiện hần tựa hồ có chút không thể tiếp nhận thân thể mình sau khi mang thai.

Phong Văn Tuyết ngày đó nếu đáp ứng Đông Phương Vô Song, muốn vĩnh viễn cùng hần ở chung một chỗ, tự nhiên sẽ không đổi ý. Đồng dạng, y cũng quyết không cho phép Đông Phương Vô Song đổi ý!

Vì vậy mặc dù buổi tối thân thể có chút khó chịu, y vẫn chủ động dụ dỗ Đông Phương Vô Song.

Hiện tại y bụng lớn, tự nhiên không cách nào ở trên cao, liền tùy vào Đông Phương Vô Song. Hơn nữa ngày đó cha y đã từng đã nói với y, nam tử cùng nữ tử bất đồng, thời gian sau khi mang thai, hoan hảo thích hợp sẽ có lợi cho sinh sản, cho nên hần mới không có kiêng kỵ gì. Chỉ là trước kia một mực lên đường, vì giữ vững thể lực, không có tâm tình ở phương diện này mà thôi.

Phong Văn Tuyết không nhịn được nói: “Người, người chậm một chút...”

“Ta đã rất chậm. ” Đông Phương Vô Song ủy khuất nói.

Phong Văn Tuyết lại nói: “Không nên sâu như thế... A, a...”

“Vậy sao làm a... Vù vù...”

Đông Phương Vô Song vừa nói, một bên thân thủ sờ lên bụng của y, giúp y xoa nhẹ.

Này vừa sờ, hần sợ hết hồn, chỉ cảm thấy bụng Phong Văn Tuyết quả nhiên động thành lợi hại, không khỏi ngừng lại.

“A Tuyết, người không sao chứ?”

Phong Văn Tuyết thở dốc một hơi, nói: “Không có chuyện gì.”

Bởi vì trong phòng không có đốt đèn, Đông Phương Vô Song nội lực không thâm hậu, thấy không rõ vẻ mặt Phong Văn Tuyết, lo lắng nói: “A Tuyết, người cảm thấy thế nào?”

Phong Văn Tuyết mới vừa rồi cảm giác rất thoải mái. Mặc dù hài tử động thành lợi hại, nhưng cũng không ảnh hưởng y tính dục bộc phát.

Y giật giật, nói: “Người trước đi ra ngoài, đổi lại tư thế.”

Đông Phương Vô Song lui đi ra ngoài, nói: thư hương môn đệ “Hay là thôi đi. Tối nay cũng đủ rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi. ” mới vừa rồi bọn họ đã làm một hiệp, lần thứ hai mặc dù không có làm xong, nhưng ra một thân mồ hôi, hần đã cảm thấy rất sáng khoái.

Phong Văn Tuyết cũng không miễn cưỡng, nói: “Được rồi. Bất quá cái này... Người phải giúp ta giải quyết. ” nói xong chỉ chỉ ngọc trụ phía dưới bụng mình vẫn đang mãnh liệt run run .

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc, nói: “kia cùng nhau giải quyết đi.”

Hần đi qua, đem ” thằng nhỏ ” của mình và Phong Văn Tuyết cùng cầm trong tay, xoa nắn.

Phong Văn Tuyết cảm thấy hậu huyệt có chút trống rỗng tê ngứa, nhưng cảm giác hài tử nháo hung, cũng không dám tiếp tục đòi hỏi. Y hừ hừ, theo cao trào tiến tới run một cái, liền bất động.

Đông Phương Vô Song sáng khoái xong, thấy Phong Văn Tuyết không nhúc nhích, khẽ gọi hai tiếng, mới phát giác y thể nhưng đã ngủ.

Quả nhiên rất mệt a...(ta edit xôi thịt cũng mệt a =””=)

Đông Phương Vô Song lúc này mới nghĩ đến thật ra thì mới vừa rồi hai người lên giường, Phong Văn Tuyết cũng đã nói mệt mỏi.

Trong lòng hắn nói thầm, đã như vậy, vì sao còn muốn câu dẫn hắn a.

Bất quá đáy lòng rất cao hứng, điều này nói rõ A Tuyết coi trọng mình, muốn mình.

Hắn xuống giường đi ra ngoài, để cho gã sai vặt trực đêm chuẩn bị nước nóng, đồ vật tới , chính mình bưng vào phòng, giúp Phong Văn Tuyết cùng mình cũng rửa sạch một phen, trèo lên giường ôm y nằm ngủ.

16. Chương 16

Ngày thứ hai Đông Phương Vô Song rời giường, Phong Văn Tuyết còn đang ngủ say không tỉnh.

Đông Phương Vô Song nhớ tới Phong Văn Tuyết mấy năm qua như ngày nào cũng như ngày nào,sáng sớm đứng lên luyện công, hiện tại bởi vì mang thai mà ngừng lại, không khỏi cảm thán sinh hài tử thật không dễ dàng.

Bất quá lúc này hắn không biết chuyện không dễ dàng còn ở phía sau đâu.

Đông Phương Vô Song phân phó bọn hạ nhân một hồi, trước về Tĩnh Vương phủ, sau khi thăm hỏi qua phụ mẫu, liền tiến cung thỉnh an thái thượng hoàng, hoàng thái hậu , sau đó lại bị hoàng thượng gọi đi.

Đông Phương Quân Hòa nhìn Đông Phương Vô Song, cười nói: “Vô Song, hành trình Giang Nam lần này của ngươi ‘Thu hoạch’ không nhỏ a.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy cười hắc hắc nói: “Chắc hẳn thật không nghĩ tới, thế nhưng đã sớm được làm cha.”

Đông Phương Quân Hòa nói: “Ta nghe nói ngươi đáp ứng Phong Tùy Liễu, hài tử tương lai với Phong Văn Tuyết, con trai lớn họ Đông Phương, con thứ họ Phong.”

Chuyện này Đông Phương Vô Song đã sớm viết thư hồi kinh, nói cho phụ mẫu cùng hai vị tổ phụ , hoàng thượng biết cũng không kỳ quái.

Hắn nói: “Chuyện này là chắc chắn tự tiện làm chủ, xin hoàng thượng thứ tội.”

Đông Phương Quân Hòa nói: “huyết mạch hoàng gia, sao có thể lưu bên ngoài.”

Đông Phương Vô Song trong lòng hơi sợ hãi, ngoài miệng lại cười nói: “Bất kể họ gì, đều là của ta nhi tử chứ sao. Hơn nữa gia gia cùng tổ phụ cũng không phản đối.”

Đông Phương Quân Hòa khẽ mỉm cười, nói: “Mặc dù như thế, hoàng thái hậu và mẫu thân của ngươi cũng không thật cao hứng. Chỉ là chuyện này, nếu phụ vương bọn họ không có ý kiến, trăm cũng không nên nhiều lời làm gì.”

Đông Phương Vô Song trong lòng thả lỏng, thầm nghĩ vẫn là tổ phụ thương ta a.

Quả nhiên viết thư nói cho tổ phụ, để cho tổ phụ nói trước với hoàng đế thúc thúc nói một tiếng là đúng, nếu không, hắn sẽ phải tự lợi bội ước.

Đông Phương Quân Hòa tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ trong lòng hắn, câu khởi khéo miệng, giọng nói một phen ôn hòa từ ái : “Ngươi và Phong Văn Tuyết đã định ra chung thân, đến nay hài tử cũng có, trăm liền giúp người thành toàn, cho các ngươi làm chủ, Phong Văn Tuyết làm thế tử phi của ngươi đi.”

Đông Phương Vô Song sợ hết hồn, vội nói: “Bệ hạ, không cần nôn nóng. Không cần nôn nóng. Phong phi làm gì, đợi sau khi A Tuyết sinh hạ hài tử rồi hãy nói.”

Đùa à. Hắn mặc dù một lòng muốn cho Phong Văn Tuyết làm thế tử phi của hắn, nhưng Phong Văn Tuyết bây giờ còn không đáp ứng. Hơn nữa có thể là bởi vì liên quan đến có thai, Phong Văn Tuyết hiện tại tính tình đặc biệt lớn, hơi chút nhắc tới chủ đề không hợp ý, chính là một trận phát hỏa.

Đông Phương Vô Song cũng không muốn lúc này gặp xui xẻo, đã tính toán tốt đợi hài tử sinh hạ, thời cơ chín muồi, gạo sỗ nấu thành cơm chín lúc đó nhắc lại chuyện phong phi , Phong Văn Tuyết tương đối có thể đón nhận.

Ai ngờ hoàng thượng nghe vậy, cũng là nhẹ nhàng nhún nhún mày, làm làm ra bộ dạng buồn rầu , nói: “Vô Song, người sao không nói sớm? Trăm buổi sáng đã hạ chỉ, phong Phong Văn Tuyết làm Tĩnh thể tử phi. Giờ phút này ý chỉ chắc hẳn đã sớm tuyên xong rồi.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy, ngây ngốc tại chỗ.

Đông Phương Quân Hòa nén cười ở trong lòng nói: “còn ngây ngốc ở đây làm gì? Mau trở về biệt viện đi xem thể tử phi của người đi.”

Đông Phương Vô Song nhảy lên, vội vàng hướng Hoàng thượng hành lễ, cáo từ xuất cung đi.

Đông Phương Quân Hòa nhìn bộ dạng hẩn vội vàng hấp tấp chạy ra đi, không nhịn được che miệng cười sung sướng.

Cảnh Duy từ sau bình phong đi ra ngoài, có chút bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, chiều này của ngài có thể có chút quá xấu xa rồi.”

Đông Phương Quân Hòa khoát khoát tay, không cần thiết, nói: thư hương môn đệ”Không thể nói như thế. Trăm đây là đang giúp tiểu tử ngốc kia. Phong Văn Tuyết không đáp ứng, lẽ nào liền dây dưa không thành? Vô Song rốt cuộc tuổi còn nhỏ, không biết chỗ tốt của tiền trăm hậu tấu .”

Cảnh Duy giật nhẹ khóe miệng, không cùng hoàng thượng tranh luận. Bất quá trong lòng khó tránh khỏi oán thầm, hoàng thượng ngài đây là thật giúp Vô Song thể tử sao? Hay muốn nhân cơ hội xem náo nhiệt a?

Đông Phương Vô Song một đường chạy nhanh về nhà, vọt vào đại môn biệt viện, liếc mắt một cái nhìn lương hương trác án nghênh các vật nghênh đón thánh chỉ còn đó, xem ra sứ giả ban thánh chỉ mới vừa đi không lâu.

Hắn ngần ngừ, một phen kéo qua gã sai vặt đang ở bên cạnh thu dọn đồ đạc , nói: “Tiểu Đông, vừa rồi sứ giả đã tới?”

“Đúng vậy.”

Ban ý chỉ gì?”

Gã sai vặt kêu Tiểu Đông vỗ đầu, vội vàng cười nói: “xem ra ta đây không có nhãn lực tinh thần a. Chúc mừng thể tử gia, chúc mừng thể tử gia, lập tức sẽ phải thú thể tử phi.”

Đông Phương Vô Song lão đảo một cái, cảm thấy trước mắt có chút choáng váng.

Hắn hết sức bắt lấy tay Tiểu Đông, nghiêng răng nói: “Phong ca ca đâu? Vừa rồi là y đi ra ngoài tiếp chỉ?”

“Đương nhiên là. Hiện tại Phong công ... Nga không, thể tử phi diện hạ tương lai đang ở hậu viện nghỉ ngơi.”

Đông Phương Vô Song vội vàng hướng hậu viện chạy đi.

Phong Văn Tuyết ngủ một giấc thẳng đến sắc trời sáng choang, duỗi cái lưng mỏi, chậm rãi rời giường, Đông Phương Vô Song đã đi Tĩnh Vương phủ.

Phong Văn Tuyết sau khi rửa mặt, dùng qua đồ ăn sáng, sai Tiểu Tây đưa y đi dạo viên tử.

Tiểu Đông Tiểu Tây là gã sai vặt bên cạnh Đông Phương Vô Song ở vương phủ , hầu hạ hắn rất nhiều năm, hôm nay cố ý điều qua chiếu cổ Phong Văn Tuyết.

Đông Phương Vô Song biết Phong Văn Tuyết bởi vì tu luyện Nghịch Phong đại pháp, không thể thân cận nữ sắc, cho nên từ nhỏ đến lớn, cũng là gã sai vặt hầu hạ. Không chỉ có Phong Văn Tuyết, gia tộc Phong thị cũng là như thế. Chẳng qua là gã sai vặt kiêm hộ vệ bên cạnh y là Đông Trùng lưu tại tổng đà, phối hợp Tử Y hành sự, không cùng tới kinh thành, bên cạnh không có người sai sử hợp ý, cho nên Đông Phương Vô Song mới đem hai cái gã sai vặt của mình điều tới đây.

Hơn nữa trong biệt viện Đông Phương Vô Song cũng không an bài bất kỳ thị nữ, hoàn toàn là nam bộc cùng gã sai vặt. Còn có Quyên Đầu cùng A Bố và một vài hộ vệ.

Tiểu Đông tính tình có chút ngơ ngác, Tiểu Tây lại nhanh nhẹn hơn nhiều. Phong Văn Tuyết để cho hắn mang mình đi dạo một vòng, thăm than không hổ là biệt viện vương phủ. Không chỉ có non xanh nước biếc, thậm chí phía sau còn có một hồ, tên là Bích Yên, sắc hồ không chỉ xanh biếc trong veo, mà nghe nói mùa hè sau buổi trưa trên mặt hồ còn có thể nổi lên sương trắng, một mảnh mông lung, tự yên phi yên, tự vự phi vự, cảnh sắc mỹ lệ phi phàm.

Phong Văn Tuyết sau khi nghe rất động tâm. Hiện tại đang là mùa hè chói chang, y bởi vì đang có mang, vốn khô nóng khó nhịn, thế là sai Tiểu Tây đi chuẩn bị thuyền hoa, đến trên hồ chơi một vòng.

Ai ngờ Tiểu Tây còn chưa kịp đi an bài, liền nghe Tiểu Đông vội vã chạy tới, nói người trong cung đến, hoàng thượng hạ thánh chỉ, thỉnh Phong Văn Tuyết tiếp chỉ.

Phong Văn Tuyết trong lòng hơi hồi hộp, trên mặt cũng không lộ ra, quay trở về phòng thay quần áo.

Y tuy là người giang hồ, nhưng là biết hoàng quyền thâm trọng, phải theo lễ số.

Chờ y chuẩn bị xong, phía ngoài đại đường cũng bày xong hương án các loại.

Hắn đi tới đại đường, chống lấy thân thể vụng về quỳ xuống, liền dập đầu. Thái giám tới tuyên chỉ vội vàng đỡ, giọng nói lạnh lạnh: “Hoàng thượng khải dụ, Phong giáo chủ có thể miễn lễ không quỳ.”

Phong Văn Tuyết nghe xong, vừa lúc bỏ qua, sau khi tạ ơn thánh ân, thái giám liền mở giọng bắt đầu tuyên chỉ.

Triều đình sử dụng văn biên ngẫu hoa lệ, Phong Văn Tuyết nghe xong đầu óc choáng váng, phía trước cũng không nghe hiểu, chỉ có trong đó một câu quan trọng nhất: “ban Phong Văn Tuyết, làm chính phi của Tĩnh Vương thế tử Đông Phương Vô Song, theo ngày tiếp nhận xuất giá, đăng vào sách nhập thất.” nghe được thật sự rõ ràng, rất rõ ràng.

Phong Văn Tuyết cúi đầu quỳ trên mặt đất, người khác thấy không rõ thần sắc của y.

Thái giám kia tuyên chỉ xong, đợi Phong Văn Tuyết cung kính nhận rồi, lại đem đồ tốt nhất trong cung như nước mà đưa tới, liền cười híp mắt đi.

Phong Văn Tuyết tay nắm thánh chỉ đứng ở trong hành lang, sắc mặt bình tĩnh, khoe miệng thậm chí khoe câu khởi. Người khác cho là y cao hứng u mê, chỉ có người hiểu rõ y mới biết, đây là tức giận quá mức rồi

Đông Phương Vô Song chạy đến hậu viện, dây dưa chần chừ có chút không dám đi vào. Lại thấy Tiểu Tây từ bên trong đi ra, khăn trương hướng hắn ngoắc.

Tiểu Tây vẫn là cơ trí, vội chạy tới nói: “Thế tử gia, ngài đã về rồi. Phong công tử đang ở bên trong.”

Đông Phương Vô Song hỏi: “Phong ca ca nhận thánh chỉ? Có phản ứng gì không?”

Tiểu Tây mới tiếp xúc với Phong Văn Tuyết hai ngày, không lớn hiểu rõ tính tình của y, nói: “Không có phản ứng gì a.”

“Không có mất hứng? Không có tức giận?”

“Không có a... Bất quá Phong công tử thật giống như cũng không có đặc biệt cao hứng, rất bình tĩnh. Thật không hổ là thế tử phi tương lai của thế tử gia a, không quan tâm hơn thua, có khí độ, có khí độ.”

“bớt võ mông ngựa.” Đông Phương Vô Song vỗ đầu hắn một cái, đứng ở cửa ngăn người.

Tiểu Tây không rõ: “Ngài sao không vào?”

Đông Phương Vô Song khụ một chút, nói: “Ai nói ta không vào? Bây giờ tiến vào.” nói nói như thế, nhưng vẫn đứng bất động ở cửa.

Tiểu Tây làm sao lại không biết vị thế tử nhà mình? Trong lòng mơ hồ sáng tỏ, không khỏi cười thầm, vội vàng tìm cớ kín đáo lẩn mất.

Đông Phương Vô Song ở cửa phát ngốc, nghĩ nghĩ bản thân đứng ở đây cũng không đúng, liền hít sau mấy cái, lấy hết dũng khí, ưỡn ngực sải bước đi vào.

Hậu viện rất lớn, Phong Văn Tuyết đang ngồi ở lương đình trong hoa viên trên giả sơn. Nơi này vị trí rất cao, vừa vặn có thể nhìn thấy cổng vòm. Y thấy Đông Phương Vô Song cuối cùng cũng đến, thẳng hướng gian phòng đi, liền nhặt lên một quả hạnh chua trong mâm đựng trái cây trên bàn, ném tới.

“Ôi “

Đông Phương Vô Song sau đầu bị nện đau. Quay đầu nhìn lại, thấy ở lương đình trên giả sơn cách mấy trượng, Phong Văn Tuyết đang đứng ở đó lạnh lùng trừng mình.

Cái loại ánh mắt băng lãnh tức giận cùng khí thế từ trên cao nhìn xuống, nhất thời làm cho dừng khí Đông Phương Vô Song mới vừa cổ động hóa thành tro bụi.

Hắn nuốt ngụm nước miếng, run lấy bầy bả vai, hướng giả sơn đi tới.

Phong Văn Tuyết không muốn thấy bộ dạng chậm rì rì của hắn, lạnh giọng quát lên: “Động tác nhanh lên một chút!”

Đông Phương Vô Song vội vàng ba bước hai cái, vọt vào lương đình, đứng ở trước mặt Phong Văn Tuyết, lúng ta lúng túng cười nói: “Phong ca ca...”

Phong Văn Tuyết nói: “Ta ngày mai sẽ quay về Thần Minh giáo!”

Đông Phương Vô Song kinh hãi: “Đừng! Không thể! Không thể a!”

Phong Văn Tuyết cười lạnh nói: “Sợ ta kháng chỉ bất tuân sao? Yên tâm đi, cùng lắm thì gả cho người thôi. Không phải là cái danh phận sao. Sau này người làm của người, ta làm của ta.”

Đông Phương Vô Song sắp khóc, vội vàng giải thích một phen, vừa van xin vừa thỉnh cầu: “Hảo ca ca, ta thật trước đó không biết chút nào a, người ngàn vạn khác trách lầm ta.”

Phong Văn Tuyết một phen néo thịt non ở bên gò má hắn, nói: “Một câu không biết chút nào đã nghĩ bỏ qua? Không có dễ như vậy!”

“”Hảo hảo hảo, bạch sinh khí, bạch sinh khí, tiểu nha tây thể, ô ô ô... (hảo ca ca, đừng sinh khí, đừng sinh khí, cẩn thận thân thể) “

Đông Phương Vô Song khuôn mặt nhỏ nhắn bị vằn vệt đến biến hình, nói chuyện cũng mơ hồ không rõ.

Phong Văn Tuyết nếu không phải phũn bụng mang thai, thật muốn đánh cho hắn một trận. Bất quá cái này cũng không làm trở ngại y trừng phạt nhẹ một phen.

Trên lương đình giả sơn đang trình thuần phu ký (aka ký sự thuần hóa chồng), Đông Phương Vô Song đang lúc nước sôi lửa bỏng, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cổng vòm truyền tới một trận cười sang sảng, có người cao giọng cười to nói: “Tiểu Vô Song a, mau mau ra đây, để cho ta nhìn thể tử phi người nghìn chọn vạn tuyển!”

Phong Văn Tuyết có chút dừng lại, rút tay về, chỉ thấy một trung niên nhân tử y thâm bào sải bước đi đến, gương mặt nhìn về phía bọn họ.

Người nọ nhìn qua bộ dạng bốn, năm mươi tuổi, bảo dưỡng vô cùng tốt, đầu tóc đen nhánh, ánh mắt sáng trong, dung mạo cùng Đông Phương Vô Song có bốn năm phần tương tự.

Đông Phương Vô Song chạy trốn ‘Độc thủ’, đang rầu rĩ làm sao dụ dỗ an ủi Phong Văn Tuyết, đột nhiên nhìn thấy người này đi tới, không khỏi ngây ngốc tại chỗ, nhất thời không nói gì.

Người nọ hai ba bước lao lên lương đình, một cước đem Đông Phương Vô Song đá văng, hai tròng mắt cực kỳ giống hắn lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm Phong Văn Tuyết, trên dưới đánh giá một phen, bật thốt lên khen: “Không tệ. Không tệ. Thật không tệ.”

Phong Văn Tuyết trong lòng biết vị này có thể là trưởng bối Đông Phương Vô Song, đã sớm thu lại thần sắc mới vừa rồi tức giận, chững chạc mà lạnh nhạt chấp tay hành lễ nói: “Vãn bối Phong Văn Tuyết. Không biết trưởng bối xưng hô như thế nào?”

Đông Phương Vô Song mới vừa rồi bị trưởng giả kia đạp qua một bên, lúc này xoa lấy cái hông kịp phản ứng, bước lên phía trước nói: “A Tuyết, vị này là của ta...”

“Phụ vương! “trưởng giả kia giành trước nói.

“A? ” Đông Phương Vô Song hai mắt trừng thẳng, miệng mở lớn.

Người nọ cười ha ha: “Ta lớn lên trẻ tuổi như thế, thoát nhìn không giống sao?”

Phong Văn Tuyết có chút không hiểu, còn không có làm rõ ràng, Đông Phương Vô Song đã nhảy dựng lên quát: “Gia gia, ngươi không nên nói giỡn lung tung nữa!”

Cái , cái gì?

Lúc này đến phiên Phong Văn Tuyết giật mình trừng mắt.

Gia gia? Chẳng lẽ vị trước mắt này là...

Người nọ có chút ủy khuất nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Ta không phải là nói giỡn lung tung a. Người nào nhìn thấy hai ta đứng chung một chỗ, không nói chúng ta là phụ tử a...”

Đông Phương Vô Song kêu lên: “Ta là nhi tử ngài, cha ta là gì của ngài ! Gia gia, ngài một năm tuổi, không nên nói loạn! ” trong giọng nói có mấy phần cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép .

Người nọ tựa hồ càng khổ sở, nói: “Người ta rõ ràng còn trẻ nha, tại sao một chớp mắt tôn tử đã lớn như thế? Ô ô ô... Đầu chên người ta lớn tuổi, chẳng lẽ sau này phải tự xưng ‘Lão phu’ phải không ? Không nên a, nhiều người về ngoài già hơn a, thật khó nghe...”

Người này chính là lão Tĩnh Vương đã thoái vị Đông Phương Hạo Diệp.

Đông Phương Vô Song nâng nâng thái dương, hiểm khi chừng chặc , nghiêm trang nói với Phong Văn Tuyết: “Phong ca ca, gia gia của ta thất lễ, ngươi chớ để ý. Gia gia của ta chính là như vậy, già mà không đứng đắn...”

Lão Tĩnh Vương mất hứng, dùng sức ho khan một tiếng, chấp tay ra sau uy nghiêm nói: “Vô Song, có tôn tử nào nói gia gia mình như thế không? Gia gia chỗ nào không đứng đắn!”

Đông Phương Vô Song hừ hừ một tiếng, nói: “Ta đây nói cho tổ phụ , xem tổ phụ nói thế nào.”

Lão Tĩnh Vương nhất thời vẻ mặt dài ra, oán hận cốc cốc đầu Đông Phương Vô Song, mắng: “Tiểu tử thú vị, ngươi tố cáo với tổ phụ ! Cũng không giấu lại, chuyện trong lòng ngươi hôm nay thành công đều dựa vào người nào!”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc, xoay tay lại ôm lấy cánh tay lão Vương gia lắc lắc, nói: “hảo gia gia, Tôn nhi biết ngài hiểu ta nhất. Ta là cùng ngài nói giỡn thôi.”

Đông Phương Hạo Diệp hừ hai cái, dĩ nhiên sẽ không cùng trưởng tôn của mình so đo, quay đầu nhìn về phía Phong Văn Tuyết, thấy Phong Văn Tuyết vẻ mặt thập phần vi diệu, tựa hồ rất là im lặng.

Đông Phương Hạo Diệp đối cháu dâu này thật là càng xem càng hài lòng.

Nhìn một cái đầu tóc bạc cùng người khác bất đồng , nhìn một cái khí thế lạnh lùng kiêu ngạo , nhìn một cái phong thái cùng Diệu Nguyệt có mấy phần tương tự , nhìn một cái này... Ủ , cùng Diệu Nguyệt lúc ấy lớn bụng không sai biệt lắm .

Đông Phương Hạo Diệp híp híp mắt, sờ mó cảm nhớ lại, không phải nói cháu dâu mới bảy tháng sao? Sao bụng lớn như thế? Thật giống như Diệu Nguyệt lúc ấy mang thai đường quả .

Đông Phương Hạo Diệp đã thoái vị nhiều năm, sớm không quản chuyện trong vương phủ . Từ mấy năm trước bắt đầu mang theo ái phi Bắc Đường Diệu Nguyệt, bắt đầu cuộc sống du sơn ngoạn thủy tiêu dao .

Mấy tháng trước bọn họ vừa mới từ Đông Hải trở về. Đông Phương hạo Diệp nghe nói cháu yêu coi trọng giáo chủ Thần Minh giáo, đã cảm thấy hết sức tò mò, nếu không phải từ chỗ nhi tử nghe nói Phong Văn Tuyết đã mang thai, không bao lâu Đông Phương Vô Song sẽ đem y đến kinh thành, chỉ sợ vị vương gia

thân già nhưng tâm không già này, sẽ phải chạy đến tổng đà Thần Minh giáo ở Giang Nam tự mình đi nhìn một chút cháu dâu tương lai.

Ngày hôm qua Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song đến biệt viện, Đông Phương Hạo Diệp kèm nén không được, muốn đến xem, bị Bắc Đường diệu Nguyệt gắt gao kéo lại.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói: “Bọn họ mới vừa về kinh, người cũng phải để người nghỉ ngơi một chút. Nghe nói Phong Văn Tuyết đã có thai bảy tháng, chính là lúc mỗi một, người đừng đi quấy rầy. Mấy ngày nữa rồi nói sau.”

Đông Phương Hạo Diệp không thể làm gì khác hơn là chấp nhận. Nhưng hôm nay nghe nói hạch đào hạ thánh chỉ, phong Phong Văn Tuyết làm thế tử phi, hẳn liền không nhịn được, thừa dịp Bắc Đường Diệu Nguyệt không có chú ý, từ trong nhà chạy ra ngoài, chạy đến biệt viện gặp cháu dâu.

Đông Phương Hạo Diệp sờ sờ trên người, móc ra một khối ngọc bội, toàn thân bích lục, màu sắc trong sáng, vừa nhìn đã biết là bảo ngọc cực kỳ thượng phẩm.

Hắn đem ngọc bội đưa cho Phong Văn Tuyết, ha hả cười nói: “Lần đầu tiên gặp mặt, ta đây làm tổ phụ cũng không cái gì tốt tặng, cái này coi như lễ vật ra mắt đi.”

Phong Văn Tuyết bất đắc dĩ, chỉ đành phải nhận lấy, nói: “Đa tạ lão Vương gia.”

Đông Phương Hạo Diệp khoát khoát tay: “Gọi Vương gia cái gì, không cần xa lạ. Sau này đều là người một nhà, người theo Vô Song kêu ta là gia gia đi.”

Thật ra thì hắn cùng với Phong Văn Tuyết quan hệ ngang hàng, lẽ ra Phong Văn Tuyết là cháu hắn. Nhưng hiện tại Phong Văn Tuyết đã bị hoàng thượng phong làm thế tử phi của Đông Phương Vô Song, bỗng dưng vai vế nhỏ hơn một chút.

Phong Văn Tuyết thật sự gọi không ra hai chữ ‘Gia gia’. Thứ nhất, trong lòng y không có khả năng tiếp nhận chuyện mình sắp ‘Gả’ cho Đông Phương Vô Song. Thứ hai, Đông Phương Hạo Diệp nhìn qua thật trẻ tuổi. Thật ra thì tuổi hắn gần lục tuần, nhưng thân thể bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn qua bất quá bốn mươi mấy tuổi, hơn nữa đầu tóc tuy có pha sợi bạc, nhưng phần lớn lại cực kỳ đen bóng.

May mắn Đông Phương Hạo Diệp cũng không thêm để ý, thấy y còn đứng, liền nói: “Vội vàng ngồi xuống đi. Người hiện tại có thai rồi, không thể đứng quá lâu. Vô Song, người là sao vậy? Cũng không hảo hảo chiếu cố người. O” nói xong hướng Đông Phương Vô Song âm thầm chớp mắt.

Thật ra thì nội lực của hắn thâm hậu, tai thính mắt tinh, ở sân ngoài liền nghe Tôn Tử buồn bã buồn bã khẽ gọi, biết nhất định là bởi vì ý chỉ hoàng thượng chọc giận Phong Văn Tuyết, lúc này đang lấy Vô Song trút giận.

Đông Phương Hạo Diệp trông coi sự vụ Đông Môn nhiều năm, hiểu rất rõ tính tình người giang hồ. Hơn nữa đại giáo thế lực thâm hậu như Thần Minh giáo, không thích nhất cùng hoàng quyền dây vào quan hệ. Lần này Đông Phương Quân Hòa tiền trạm hậu tấu, thay Đông Phương Vô Song ra mặt giải quyết vấn đề khó khăn, nhưng đồng thời cũng sẽ dẫn đến Phong Văn Tuyết không vui. Cho nên Đông Phương Hạo Diệp đúng lúc ra mặt, đem tôn tử từ trong nước sôi lửa bỏng ‘Giải cứu’ ra ngoài.

Có hắn ở đây, Phong Văn Tuyết tất nhiên sẽ không sinh khí với Đông Phương Vô Song.

Đông Phương Hạo Diệp thân là trưởng bối, tự có phong độ và khí phách, hai ba câu nói, liền văn hồi hình tượng chính mình mới vừa rồi không thích hợp, làm cho Phong Văn Tuyết sinh lòng hảo cảm.

Hắn ngồi trong chốc lát, thấy ‘Vợ chồng son’ không khí hòa hoãn, nhớ tới Diệu Nguyệt trong phủ lại không biết mình chạy đến nơi này, không khỏi có chút chột dạ, liền vội vàng rời đi.

Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song muốn đưa tiễn. Đông Phương Hạo Diệp nói: “Văn Tuyết người trở về đi thôi, nghỉ ngơi cho tốt, không cần tiễn. Vô Song, người tiễn.”

Hắn thần nhiên ra lệnh, Phong Văn Tuyết từ chối không được, liền đưa đến cửa viện, đợi đi xa mới quay người.

Đông Phương Hạo Diệp kéo tay tôn tử, đi tới ngoài biệt viện , thừa dịp lúc này thời gian truyền thụ rất nhiều bí tịch dụ dỗ lão bà , đặc biệt là nam lão bà.

“Dụ dỗ nam nhân cùng dụ dỗ nữ nhân không giống nhau. Nữ nhân là nước, chỉ cần người dụ dàng nàng liền nhu hòa. Nhưng nam nhân không giống . Vô Song a, bản thân ngươi là nam nhân, đương nhiên hiểu được nam nhân muốn là gì, cho nên phải nhằm vào đó hạ thủ.”

Đông Phương Vô Song thở dài nói: “Tôn nhi là bởi vì biết, cho nên mới khó xử. A Tuyết võ công cao cường, kiêu ngạo tùy hứng. Y ở ở tuổi tôn nhi đã làm giáo chủ, mọi chuyện thích tự mình làm chủ, tự do thành quen. Chuyện làm thế tử phi của tôn nhi, y sợ là rất khó tiếp nhận.”

Đông Phương Hạo Diệp ha hả cười một tiếng, nói: “Vậy ngươi liền tận lực thỏa mãn y. Trong lúc hai bên lý giải , thông cảm lẫn nhau,dần dần sẽ tốt.”

Đông Phương Vô Song gãi gãi đầu, nói: “làm sao thỏa mãn y? Chẳng lẽ để cho y trở về làm giáo chủ? Kháng chỉ bất tuân?”

Đông Phương Hạo Diệp gõ đầu hắn, nói: “Cho nên nói ngươi đần. Cùng với cha ngươi giống nhau, để cho một nửa kia nắm đến gắt gao..”

Đông Phương Vô Song trong lòng oán thầm, ngài còn không phải là ngoan ngoãn nghe lời tổ phụ .

Đông Phương Hạo Diệp dạy hắn: “Làm giáo chủ là như thế nào? Cũng không phải là chuyện gì khó. Thần mình giáo không phải có phần đà ở kinh thành sao? Y muốn đi thì đi. Nam nhân dù sao phải có chút việc để làm, không thể nào như nữ nhân hưởng về hậu viện yên tĩnh . Tương lai y sinh hạ hài tử, ngươi cho y tự do nhất định. Dù sao chuyện của mình phải do mình an bài, ta bảo cha ngươi không cần gò bó người, người theo y không phải được sao .”

Đông Phương Vô Song bưng tỉnh đại ngộ: “Chính là lần này để ý.”

Đông Phương Hạo Diệp cúi đầu cười một tiếng, nói: “Ma Da nam tử động tình thụ thai. Y cũng sinh hài tử cho ngươi , chính là đối với ngươi hữu tình. Chỉ cần có tình, cái gì đều dễ bàn.”

Đông Phương Vô Song thụ giáo liền tiếp gặt đầu.

Đông Phương Hạo Diệp truyền thụ rất nhiều ‘Tâm đắc’, liền hài lòng lên xe ngựa, trở về vương phủ .

Đông Phương Vô Song quay lại hậu viện, Tiểu Tây nói Phong Văn Tuyết ngủ trưa nghỉ ngơi, hắn liền vào trong phòng, thấy y bởi vì mùa hè nóng bức, không kiên nhẫn ở trên giường nằm, mà là đang ở tư thế phi thấp dưới mái hiên, phía trên lót chiếu ngọc mỏng, vật áo nửa mở nằm ở đó ngủ.

Đông Phương Vô Song lấy một cái đại chiết phiến , ở bên cạnh y ngồi xuống, giúp y quạt gió, đuổi muỗi.

Phong Văn Tuyết một đầu ngân phát cột thành đuôi cao, buộc ở phía sau, lộ ra cả khuôn mặt và cổ thon dài. Vật áo nửa mở, bên trong không có gân , xương quai xanh lại thấy rõ ràng.

Đông Phương Vô Song liếc nhìn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy chút ‘Dấu vết’ trên da thịt trước ngực đem qua chính mình lưu lại, không khỏi có chút tâm nóng, nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn tầm mắt tiếp tục đi xuống, liền rơi vào cái bụng lồi lên to lớn của Phong Văn Tuyết.

Mặc dù hiện tại có y phục che dấu, nhưng hình dáng vẫn hết sức kinh người. Hơn nữa xuyên thấu qua áo mỏng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy động tác ngo ngoáy của thai nhi ở bên trong . Phong Văn Tuyết cho dù đang ngủ, hai tay vậy theo bản năng che tại bên người, thỉnh thoảng theo thai nhi động tác kịch liệt , đang ngủ thỉnh thoảng lại vất lông mày.

Đông Phương Vô Song thấy y ngủ trưa đều cực khổ như thế, nhớ tới tối hôm qua nhìn thấy thân thể xích lỏa của Phong Văn Tuyết lúc đi tắm, chính mình bởi vì nhất thời không cách nào tiếp nhận Phong Văn Tuyết vóc người hoàn mỹ mạnh mẽ biến dạng lợi hại như vậy, chấn động quá mạnh, để cho hắn sinh ra ý nghĩ không dám thân cận. Lúc này trải qua một phen hoan ái cùng một ngày hòa hoãn, hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ của mình tối hôm qua .

A Tuyết đang vì hài tử của bọn hần mà chịu tội, nhưng mình lại bởi vậy sinh ra ý niệm e ngại trong đầu, thật không thể tha thứ.

Đông Phương Vô Song trong bụng áy náy, đối Phong Văn Tuyết lại càng thương tiếc.

Hắn đưa tay vuốt ve bụng lớn của Phong Văn Tuyết, giúp y nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác y thân nhiệt cực cao, thật mồ hôi ẩm ướt mông mông đều thấm thấu ra ngoài.

Phong Văn Tuyết ngủ không quá thoải mái.

Mặc dù khí trời kinh thành so với phương nam mát mẻ hơn chút, nhưng hiện tại đang mùa nóng bức, vẫn là khô nóng khó an. Hơn nữa mới tới nơi đây, còn có phần không thích ứng khí hậu.

Y chỉ ngủ hơn nửa canh giờ, liền bị nhiệt tỉnh lại, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đông Phương Vô Song thấy y tỉnh lại, mau để cho Tiểu Đông mang tới khăn lạnh, giúp y lau lau mồ hôi ẩm ướt, nói: “Tỉnh? Sao mới ngủ một lát thôi mà?”

Lúc này đã gần tối, Phong Văn Tuyết thản nhiên nói: “có chút đói bụng.”

Đông Phương Vô Song nhanh sai người bày bữa tối.

Phong Văn Tuyết chống lấy tháp y (giường có chỗ tựa) ngồi dậy, thấy Đông Phương Vô Song còn đang vì y phe phẩy quạt, nhìn hần một cái, không nói gì.

Đông Phương Vô Song thấy không nói chuyện thánh chỉ nữa, trong bụng thở phào nhẹ nhõm, cẩn cẩn dực dực hầu hạ y, thân lực thân vi, ân cần dị thường. Hơn nữa hần thấy Phong Văn Tuyết đem khối ngọc bội bích lục gia gia đưa đeo ở trên người, lại càng cười đến đôi mắt cong lên.

Khối ngọc bội kia đúng là tuyết thể chi bảo, lạnh buốt thanh khiết xuyên thấu. Phong Văn Tuyết đang lúc không chịu được nóng, mang ở trên người cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa kia dù sao cũng là lão Tĩnh Vương đưa cho y, y làm văn bối, không thể không hiểu chuyện.

Phong Văn Tuyết mặc dù giang hồ mới ra, cậy tài khinh người, vừa chính vừa tà, nhưng lại không phải hạng người bất hảo không hiểu chuyện. thể gian hiện nay, lấy hiếu làm đầu, tôn sư trọng đạo. Sau một chút nói không được, nhưng trước một chút, Phong Văn Tuyết là tương đối tuân thủ lễ giáo.

Phong Văn Tuyết cảm giác mình gần đây rất giống heo. Không phải muốn ăn, thì là muốn ngủ. Mặc dù bởi vì nguyên nhân thai nhi đội dạ dày, mỗi lần ăn không được nhiều lắm, nhưng dù sao số lần ăn thật sự nhiều, hiện tại đã nhanh lên tới mỗi ngày sáu bữa.

Lắp đầy bụng, y cũng không có tâm tình sinh khí với Đông Phương Vô Song. Dù sao thánh chỉ không có biện pháp chống lại, hiện tại quan trọng, vẫn là thử nghĩ xem tương lai làm thế nào.

Dùng xong bữa tối, Đông Phương Vô Song liền đem ngự y kêu tới, vì y bắt mạch.

Vị ngự y họ Tần này, là thủ viện Thái y viện, y thuật cao siêu. Chủ yếu nhất chính là, hần ở phương diện đỡ đẻ cho Ma Da nam tử, có thể nói kinh nghiệm phong phú.

Tần ngự y tuổi đã hơn bốn mươi, giữ một bộ râu đẹp, nhìn qua tiên phong đạo cốt, lão thành chững chạc.

Hần sau khi chẩn qua mạch cho Phong Văn Tuyết, khẽ mỉm cười, nói: “Chúc mừng Tĩnh Vương thể tử, chúc mừng Phong công tử.”

Phong Văn Tuyết không khỏi ngẩng lên giương mắt.

Đông Phương Vô Song kỳ quái hỏi: “Chúc mừng cái gì?”

Tần ngự y nói: “Chúc mừng nhị vị một thai được song tử. Ha ha a.”

Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song nhất thời trở mắt.

Đông Phương Vô Song thẳng lấy ánh mắt, lấp bắp nói: “Cái, cái gì song tử?”

Tần ngự y nói: “trong bụng Phong công tử, là hai hài nhi.”

“Ha ha! Ha ha... ” Đông Phương Vô Song thở hắt hắt hai ngụm khí lớn, mới mừng rỡ như điên nói: “Hai hài nhi? Người, người là nói a Tuyết mang thai chính là sinh đôi? Ha ha ha... A Tuyết, hảo ca ca, người nghe thấy được không đó? Là song bào thai! Song bào thai! Chúng ta có hai hài nhi. Ha ha ha...”

Phong Văn Tuyết cũng là vừa mừng vừa sợ. Sợ chính là y thể nhưng thoáng cái mang song thai ? Kia lúc sinh chẳng phải là cực khổ hơn ? Nhưng càng nhiều vẫn là mừng, dù sao song bào thai quả thật khó được.

Y hỏi: “Tần ngự y, người... Người xác định sao?”

Tần ngự y sờ sờ râu nói: “Tất nhiên xác định. Phong công tử trong bụng dây mạch hai hài nhi đều hết sức rõ ràng.”

17. Chương 17

p/s : xin lỗi các tình yêu, ta bận thi nên up muộn, hix.

Hắn y thuật cao minh, nói cho hai người một chút chuyện cần phải chú ý, đưa ra hai từ phương thuốc giúp Phong Văn Tuyết điều dưỡng thân thể , liền cáo từ.

Đông Phương Vô Song nhận lấy kết quả chẩn đoán quý giá, lại sai người mau chóng đi Tĩnh Vương phủ báo tin mừng, mừng đến miệng cũng không khép lại được.

Phong Văn Tuyết cảm thấy hắn có chút vui mừng quá độ, bất quá trong lòng mình cũng đang quẩn quýt cao hứng, cũng không nói cái gì. Chẳng qua y không báo tin cho hai phụ thân ở Giang Nam, thực ra trong lòng y kỳ thực ít nhiều còn có chút không chắc chắn, chẳng lẽ thật là song bào thai?

Y cảm thấy, cảm thấy có chút không dám tin, cúi đầu nhìn cái bụng nhô cao của mình, bên trong thể nhưng có hai bảo bảo? Khó trách thường xuyên động đến lợi hại như vậy, xem ra là cùng đánh nhau , đá đến mức trong bụng y cũng đau .

Đông Phương Vô Song cả đêm đều toe toét miệng cười không ngừng, đồng thời càng khẩn trương hơn, thân trước thân sau xoay quanh Phong Văn Tuyết, rất giống một con ruồi lớn dính lên người. Hơn nữa trong những ngày sau đó, luôn luôn cấp bách nhìn chăm chăm Phong Văn Tuyết mỗi ngày đúng giờ uống bổ thang bổ dược, đốc thúc y đúng giờ tấn bộ, thường xuyên vận động.

Như thế qua vài ngày, Tĩnh Vương phủ một nhà cuối cùng cũng kiểm chế không được.

Đông Phương Hạo Diệp hôm đó trở về vương phủ, tự cho là hành tung của mình che dấu rất khá. Ai ngờ mới vừa vào chính đường, liền thấy nhi tử Đông Phương Quân Khiêm vội vã nghênh đón, một bên hướng hắn vấn an, một bên không ngừng chớp mắt ám hiệu.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng hơi hồi hộp, trên mặt lại ra vẻ như không có việc gì .

Vào đại đường, con dâu Hoa Dung công chúa đã ở đó,sau khi hướng hắn thỉnh an, liền biết điều kéo lấy phụ quân rời đi.

Đông Phương Hạo Diệp len lén nhìn sang cái người đang ngồi ở chính vị , ho khan một tiếng, nói: “Ai nha, thật lâu không có trở lại kinh thành, kinh thành vẫn phồn hoa như vậy a. Mới vừa rồi đi trên đường dạo một vòng, phố Trường Xuân vừa mới thêm mấy cửa hàng, có cửa hàng bán bút mực không tồi, ngày kia chúng ta cùng đi xem xem?”

Người nọ ở trên chủ vị bưng lên chén nhỏ trên bàn trà , không nhanh không chậm uống một hớp, thản nhiên nói: “Có phải hay không mực Lâm Trai?”

“đúng đúng. Nguyên lai người đã biết rồi à”

“Chuyện này người mấy ngày hôm trước đã nói qua. Chẳng lẽ người lớn tuổi, trí nhớ kém?”

Đông Phương Hạo Diệp ghét nhất người khác nói hắn lớn tuổi, nghe vậy muốn phản bác, nhưng là nhớ lại một chút, phát hiện mình không thể nào giải thích, không khỏi ảo não.

Người nọ hừ một tiếng, đem chén trà mạnh mẽ để xuống, nói: “Ta và người nói đến cái gì . Bảo người không nên đi quấy rầy bọn họ, người khẳng khẳng không nghe! Có phải hay không sau này làm việc cũng muốn giấu ta a?”

Đông Phương Hạo Diệp vội nói: “Không dám không dám. Diệu Nguyệt, ta đây không phải là không nhin được sao... ” nói xong ủy khuất chớp chớp mắt.

Người nọ chính là lão Tĩnh Vương Phi Bắc Đường Diệu Nguyệt. Hiện giờ hắn đã đã qua lục tuần, nhưng bảo dưỡng thích hợp, nội lực thâm hậu, nhìn qua bất quá khoảng năm mươi tuổi

Hắn đối hành vi vô lại của Đông Phương Hạo Diệp thật sự là không có biện pháp, nghe vậy bất đắc dĩ thở dài, nói: “Người một người làm trưởng bối, thiếu kiên nhẫn như thế, chạy đi nhìn cháu dâu không qua cửa, không cảm thấy có chút không ổn sao?”

“Không cảm thấy a. ” Đông Phương Hạo Diệp theo lý thường phải làm, lý trực khí tráng nói: “Phong Văn Tuyết tuy nói là cháu dâu không qua cửa của chúng ta, nhưng y cũng không phải là nữ tử, làm sao không thể gặp người? Nếu y là nữ nhân, nhà chúng ta chỉ có Dung nhi thân là mẹ chồng, có thể đi xem một chút, ta và người cũng là thấy không được.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt mặc dù thân là Tĩnh Vương Phi, cũng đường đường là một nam tử. Lúc trước cưới con dâu , quả thật làm cho hắn khó xử. Người nói ra mặt sao... Đối phương là nữ quyến, luôn là không ổn. Không ra mặt sao... Hắn là Vương Phi, cưới con dâu sao có thể khoan tay đứng nhìn?

May mắn Hoa Dung công chúa lại là văn bối của bọn họ, không tính là quá lúng túng. Nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt thật sớm lo lắng lúc cưới cháu dâu nên làm thế nào. Lại không nghĩ rằng trưởng tôn Đông Phương Vô Song thế nhưng coi trọng một người đàn ông, lại là đồng tộc của mình.

Hắn nói: “được lắm được lắm, đừng kiêu căng. Đã đi nhìn rồi, vậy thì nói một chút, Phong Văn Tuyết kia là người như thế nào?”

Hắn vừa hỏi, Đông Phương Hạo Diệp tựa như hồng thủy được khơi dòng , thao thao bất tuyệt nói. Cuối cùng đắc ý nói: “Vô Song thật không hổ là hảo Tôn nhi của ta a. Kế thừa ánh mắt tốt của ta ! Ha ha ha...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nhin được liếc hắn một cái, nói: “Người xem nhân cách, tính nết của Phong Văn Tuyết có thể cùng Vô Song hợp thành một khối sao?”

“Sao lại không thể? ” Đông Phương Hạo Diệp đối với Tôn nhi kế thừa ánh mắt của mình rất là tán thưởng, sớm khẩn trương nhanhchân đến xem vị giáo chủ Thần Minh giáo kia là mỹ nhân độc nhất vô nhị ra sao, có thể để cho tôn tử hắn mê luyến mười mấy năm . Hôm nay thấy được, lại càng hài lòng. Nói: “Phong Văn Tuyết kia tính tình mặc dù có điểm lãnh, bất quá nhìn qua là một trong nóng ngoài lạnh, cùng người có mấy phần tương tự. Dung mạo cũng không phải là đứng đầu, bất quá nam nhân muốn dung mạo đẹp như vậy làm cái gì? Vô công của y không tệ,màu tóc đã trắng hết, sợi tóc trắng bóng trơn tuột , xem ra đã sớm luyện tới Nghịch Phong đại pháp tầng thứ chín trở lên.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi kinh hãi, nói: “Vậy y chẳng phải là nhanh đại công cáo thành? Nếu là luyện tới tầng cao nhất, màu tóc sẽ biến trở về toàn bộ màu đen.”

“làm sao dễ dàng như vậy. Thần minh giáo lập giáo hơn hai trăm năm qua, cũng chỉ có giáo chủ đời thứ nhất cùng Phong Thính Vũ hai người luyện tới tầng cao nhất thôi. Phong Văn Tuyết hiện nay công lực đã đủ để tiểu ngạo giang hồ, luyện tiếp nữa, tiểu Vô Song nhà chúng ta đời này đều phải bị y áp ở dưới .”

Bắc Đường Diệu Nguyệt mắng hắn một câu: “chỉ nghĩ những thứ không đứng đắn.”

Đông Phương Hạo Diệp ha ha cười một tiếng, ngả trên người Bắc Đường Diệu Nguyệt, vuốt ve bờ vai của hắn nói: “Ái phi, tướng công của người ta chính là già mà không đứng đắn, người mới biết được a? Muốn không hôm nay sẽ làm cho người lãnh giáo một chút?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trong nháy mắt sắc mặt đỏ bừng. Hắn rõ ràng đã qua sáu mươi tuổi, nhưng khoe mắt đuôi mày vẫn lưu lại vẻ tuấn mỹ thanh đậm khi còn trẻ . Hơn nữa tuổi càng lớn, phương diện này ngược lại càng biến hóa không tự nhiên.

Hắn ba một cái vỗ vào ót Đông Phương Hạo Diệp, phát tay áo đứng dậy, đi về hậu viện.

Đông Phương Hạo Diệp biết hẳn đây là then quá thành giận, sờ sờ ót, hấp tấp theo sát.

Lúc ấy Đông Phương Hạo Diệp đã quên nói chuyện tăng tôn trong bụng Phong Văn Tuyết. Ai ngờ đêm đó truyền đến tin đại hỉ, nói trong bụng Phong Văn Tuyết mang song bào thai.

Tĩnh Vương phủ một nhà đều mừng rỡ như điên. Đông Phương Quân Khiêm và Hoa Dung công chúa cơ hồ không nhịn được, hận không thể lập tức ngồi xe ngựa đến biệt viện xem một chút con dâu tương lai của mình.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng rất vui mừng, bắt quá lại ngăn cản bọn họ, nói: “Hôm nay phụ vương các người vừa đi qua, các người mấy ngày nữa hãy đi. Nếu không kẻ không biết, sợ lại nói Vô Song cùng Văn Tuyết không hiểu quy củ, để cho các trưởng bối từng người tới cửa.”

Hoa Dung công chúa là người hiểu quy củ, ngẫm lại cũng thấy vậy. Phong Văn Tuyết vừa tới kinh thành hai ngày, còn chưa từng đến Tĩnh Vương phủ bái kiến, lại muốn các trưởng bối đi trước. Này mặc dù không phải bản ý của y, nhưng chỉ sợ y còn chưa vào cửa, liền ở kinh thành làm xấu đi thanh danh.

Đông Phương Quân Khiêm sắc mặt suy sụp, u oán trừng mắt phụ vương, nói: “Phụ vương, đều tại người, không có chuyện lén chạy tới làm gì.”

Đông Phương Hạo Diệp mắng: “Tiểu tử thú! Phụ vương còn không phải là vì người đi nhìn cháu dâu tương lai? Người oán trách cái gì!”

Đông Phương Quân Khiêm không dám mạnh miệng, nhưng con người đảo một vòng, thầm nghĩ phụ vương nếu có thể chuẩn êm đi, ta cũng có thể, dù sao Phong Văn Tuyết là nam nhân, ta đi chỉ sợ so với Dung nhi thích hợp hơn.

Lời này không dối. Tĩnh Vương phủ một nhà quả nhiên không có đi quấy rầy, chẳng qua là đưa đi càng nhiều đồ, ngay trong cung cũng kinh động, luân phiên ban thưởng xuống các loại dược vật cùng thuốc bổ.

Phong Văn Tuyết mắt thấy động tĩnh này càng nháo càng lớn, tự mình nghĩ nguyện vọng bình đạm sinh con sợ là không thể thực hiện. Huống chi hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, y cũng không thể núp ở biệt viện nữa, không thể làm gì khác hơn là nói với Đông Phương Vô Song: “Người chuẩn bị một chút, ngày mai ta đi Tĩnh Vương phủ bái phỏng các vị trưởng bối.”

Đông Phương Vô Song nói: “Nơi này cách vương phủ không gần, còn muốn vào thành, thân thể của người thế này, vẫn là nghỉ ngơi nhiều đi.”

Phong Văn Tuyết nói: “Ta đã tới chùng mấy ngày, thánh chỉ cũng nhận, không đi nói không lại. Đi một chuyến, vừa lúc hoạt động một chút.”

Đông Phương Vô Song trong bụng cao hứng, bận rộn sai người lấy danh nghĩa Phong Văn Tuyết chuẩn bị các loại lễ vật.

Ngày hôm sau hai người lên xe ngựa, vào thành đi Tĩnh Vương phủ.

Trong vương phủ sớm nhận được tin tức. Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song bên ngoài viện vừa xuống xe ngựa, liền có người nghênh đón.

Đông Phương Vô Song vừa nhìn, đúng là cha hẳn.

Đông Phương Quân Khiêm cười tủm tỉm nhìn Phong Văn Tuyết, cảm thấy rất là thân thiết. Người con dâu này, cùng cha hẳn Bắc Đường Diệu Nguyệt có mấy phần tương tự, cũng là loại người lạnh lùng, võ công cao cường, thần thái lạnh nhạt.

Chẳng qua Phong Văn Tuyết so với Bắc Đường Diệu Nguyệt, ít đi một phần trang nhã khí chất như nguyệt, nhiều hơn một phần khí thế lãnh lệ như kiếm.

Ngày hôm đó Tĩnh Vương phủ một nhà, tự nhiên cười vui rộn rã, không khí vui mừng.

Phong Văn Tuyết đối với loại không khí này có chút khó chịu, bắt quá đã đến bước này, cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn. Nhưng y là người xuất thân giang hồ, tính tình lại là cái loại kiêu ngạo bất định, nhìn thấy vương phủ phô trương, quy củ, trong đáy lòng rốt cuộc vẫn là sinh ra mấy phần thoái ý.

Bất quá y che dấu rất khéo, có lẽ chỉ có Bắc Đường Diệu Nguyệt, từ trong mắt của y nhìn thấu mấy phần hờ hững nhàn nhạt.

Dùng qua bữa trưa, Phong Văn Tuyết thân thể nặng nề, khó tránh khỏi buồn ngủ. Hoa Dung công chúa an bài phòng ngủ để cho y nghỉ ngơi, y không cự tuyệt, liền đi nghỉ chân một chút.

Trong lúc này, người Đông Phương gia kéo lấy Đông Phương Vô Song, lải nhải nói một đồng. Ý tứ của Hoa Dung công chúa, là để cho hấn đón Phong Văn Tuyết trở về ở lại trong vương phủ.

Đông Phương Vô Song chần chờ một chút, nói: “Vẫn là không cần. Chúng ta lúc trước nói ở tại biệt viện. Hơn nữa trong phủ nhiều người như thế, lui tới, a Tuyết khẳng định không quen.”

Phong Văn Tuyết bây giờ đang ở kinh nên không mang mặt nạ, cũng không lộ ra tóc bạc, ngoại nhân cũng không biết thân phận giáo chủ Thần Minh giáo của y. Hoàng thượng trong thánh chỉ cũng chỉ là nêu tên của y, không nói những cái khác.

Hoa Dung công chúa còn muốn khuyên, Bắc Đường Diệu Nguyệt đã mở miệng: “Hãy để cho bọn họ ở biệt viện đi. Nơi đó an tĩnh mát mẻ, hoàn cảnh cũng tốt, đợi sau đại hôn, bọn họ thì sẽ chuyển về vương phủ.”

Hoa Dung công chúa thấy bố chồng nói như thế, cũng không kiên trì nữa.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tính toán thời gian, Phong Văn Tuyết có lẽ đã thức dậy, liền đi tắm thất ở hậu viện tìm y nói chuyện.

Hấn là người từng trải, bản thân cũng hạ sinh một đôi song bào thai Đông Phương Quân Khiêm và Đông Phương Quân Thành, biết rõ cực khổ của nam tử sinh con nối dõi.

Phong Văn Tuyết tính cách lãnh ngạo, không dễ thân cận, nhưng đối với Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn là hết sức tôn kính.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói một chút chuyện trong lúc mang thai cần chú ý, đột nhiên chuyển đề tài, nói: “Văn Tuyết, ngươi có phải không quá quen với cuộc sống vương phủ?”

Phong Văn Tuyết sững sốt một chút, trầm ngâm chốc lát, nói: “Văn Tuyết là người xuất thân giang hồ, tính tình lỗ mãng, vốn không muốn vương phủ tiếp xúc quan hệ. Bất đắc dĩ hiện tại...” y sờ sờ bụng, cười khổ nói: “cũng là đâm lao thì phải theo lao.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt khẽ mỉm cười, nói: “Người đứa nhỏ này thật thẳng thắn.”

Phong Văn Tuyết không sợ trời không sợ đất, đối với hoàng thất cũng không phải là rất dễ trong mắt, cho nên không có giấu diếm, nói: “Ngài là gia gia của Vô Song, ta không thể lừa gạt ngài. Đứa bé này tới ngoài ý muốn, thánh chỉ của hoàng thượng lại càng chặt đứt đường lui của ta. Ta mặc dù vô tình vào hoàng thất, nhưng đáp ứng Vô Song cùng hấn bầu bạn cả đời. Thành thân cái gì chứ, ta cũng không nói. Nhưng ta không thể vứt bỏ, không quan tâm đến Thần Minh giáo.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt gật đầu: “Người chịu nói thật là tốt. Vô Song thật ra đã đồng ý, tương lai sẽ không quản chuyện của ngươi. Người nếu muốn trở về Thần Minh giáo, hấn cũng không phản đối. Chẳng qua hôn lễ vẫn phải tiến hành, ngươi có thể hiểu được?”

Phong Văn Tuyết nói: “Ta hiểu được. Bất quá gả vào Tĩnh Vương phủ, chính là Phong Văn Tuyết, không phải là Thần Minh giáo chủ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười nói: “nguyên là như thế.”

Đêm đó Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song trở về biệt viện ngoài kinh thành.

Chuẩn bị hôn lễ do Tĩnh Vương phủ dốc hết sức thu xếp, muốn tranh thủ cử hành trước khi Phong Văn Tuyết lâm bồn, nếu không hài tử liền thành con riêng.

Phong Văn Tuyết cũng lười quan tâm những thứ kia, cả ngày ở trong biệt viện không phải là ăn chính là ngủ, làm cuộc sống mang bầu của y. Nhưng trong đó tâm sự, chỉ có chính y hiểu được.

Đảo mắt qua hơn một tháng. Hôn lễ gần ngay trước mắt, Phong Tuyền Liễu và Hư Hoài Cốc đã trên đường tới kinh thành tham gia hôn lễ của nhi tử.

Bụng Phong Văn Tuyết đã so với người sắp sinh bình thường lớn hơn vài vòng, nặng nặng tròn tròn đeo ở trước người, cơ hồ đều có chút biến hình. Đông Phương Vô Song nhìn rất là kinh tâm động phách, cả ngày nhắm mắt theo đuổi theo sát sau người y.

Phong Văn Tuyết mặc dù đối với nỗi khổ sinh con sớm có chuẩn bị tâm tư, theo bụng càng lúc càng lớn, mình cũng càng ngày càng chịu tội, nhưng trong lòng lại càng càng phát sinh tình cảm với hài nhi trong bụng. Y thường xuyên sờ sờ bụng như có điều suy nghĩ, Đông Phương Vô Song cùng y nói chuyện cũng không để ý tới.

Đông Phương Vô Song bên kia, trừ bỏ lo lắng thân thể Phong Văn Tuyết, còn phải quan tâm tới việc đại hôn, cả ngày bận rộn đến đầu óc choáng váng, đối với hành động "tiền trăm hậu tấu" của hoàng thượng thúc thúc vẫn âm thầm tức giận.

Hơn một tháng qua, hần khuôn mặt nhỏ nhắn gầy một vòng, Phong Văn Tuyết thì ngược lại, hai người đứng chung một chỗ, tương phản cực kỳ rõ ràng.

Phong Văn Tuyết càng tới gần ngày đại hôn, càng sinh ra bất an. Chẳng qua y đều không biểu lộ, Đông Phương Vô Song bận rộn tới tận mắt mũi, tự nhiên không thể nào phát hiện.

Ngày hôm đó Tiểu Đông Tiểu Tây bưng một đồng đồ vật, theo Đông Phương Vô Song vào phòng.

Phong Văn Tuyết đang xem sách, thấy bọn họ đi vào, giương mắt nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc nói: "Hảo ca ca, hỉ phục của ngươi đã làm xong, mẫu phi phái người đưa tới, cho ngươi thử một chút có vừa người hay không. Không vừa phải nhanh chóng sửa lại, nếu không đến ngày sợ rằng không kịp nữa."

Phong Văn Tuyết trong lòng thích một tiếng có chút khấn trương, nhàn nhạt gật đầu nói: "Để đó đi, ta ở lại sẽ thử."

Đông Phương Vô Song hơi mệt, nghiêng thân thể ngã xuống giường, nói: "Hảo ca ca, ngươi hiện tại thử đi, ta muốn nhìn một chút thôi. Bên ngoài còn có nhiều việc như thế, bắt đầu bận rộn, ta liền không thấy." nói xong bưng lấy miệng gấp một cái.

Phong Văn Tuyết nhíu nhíu mày, nói: "Rất bận rộn sao? Ta xem ngươi gần nhất mệt đến lợi hại."

"Ngô... Hoàn hảo hoàn hảo. Chính là chuẩn bị đại hôn tương đối vụn vặt, còn có chuyện hoàng thượng giao phải làm tốt, mặt khác... Ân.. " Đông Phương Vô Song nói còn chưa hết, đầu liền cúi xuống, nhắm mắt nhẹ nhàng ngủ say.

Phong Văn Tuyết thấy hắn đã ngủ, sai Tiểu Đông Tiểu Tây đem đồ vật để xuống, bảo bọn họ đi ra ngoài trước.

Y ở bên cạnh bàn một lát, cảm thấy thất lực hơi mệt chút, liền chống lấy cái bàn đứng lên, một tay đỡ eo, một tay nâng bụng, trong phòng đi hai vòng. Theo mắt quét tới, nhìn thấy bộ hỉ phục trên ghế.

Phong Văn Tuyết nhớ tới Đông Phương Vô Song mới vừa nói muốn nhìn, định lúc này chính mình thay, như thế hắn tỉnh lại liền nhìn thấy, cũng tránh khỏi vạn nhất hắn xem không được, lại dài dòng bên tai mình.

Phong Văn Tuyết giữ lấy bụng đi qua, đem hỉ phục cầm lên, run rẩy.

Tơ lụa thượng đẳng đỏ thắm phối với tơ vàng thêu như ý cát tường, sắc sỡ chói lòa, đâm vào mắt người.

Phong Văn Tuyết sững sờ nhìn chằm chằm chốc lát, néo néo lông mày, đột nhiên lòng tràn đầy không thích.

Y nói không ra lời vì sao, chính là trong lòng hốt hoảng. Còn muốn nghĩ mấy ngày nay tới, mặc dù ở tại biệt viện, lão Tĩnh Vương cùng Tĩnh Vương hiện tại cũng chưa từng gò bó y, nhưng trong vương phủ quý tử vẫn là khắp nơi thể hiện. Chỉ sợ một cái chi tiết rất nhỏ, nhóm hạ nhân kia cẩn thận, nơi nơi đều muốn suy nghĩ cho tâm tư các chủ tử.

Những thứ này vậy thì thôi. Nhưng Phong Văn Tuyết tuy nói hiện tại chuyện gì cũng không quan, nhưng nhân tình lui tới không thể không để ý. Lúc làm giáo chủ, Thần Minh giáo thể lớn, thân phận của y cũng

cao, hàng năm không có nhiều sự vụ xã giao , bắt quá là cùng bọn thuộc hạ thân cận nhiều một chút, thỉnh thoảng có võ lâm đại hội hoặc giang hồ phong ba, chạy đi cùng những Thái Sơn Bắc Đẩu đánh một trận, rồi sau mới nói chút ít tình cảnh.

Nhưng hiện tại thân là thể tử phi tương lai, chuyện lại không đơn giản như vậy. Tuy nói vì y an thai, chuyện cũng không trực tiếp giao vào tay y xử lý, đều do Đông Phương Vô Song cùng Tĩnh Vương phủ bên kia thay y đi làm, nhưng y chính là nhìn thấy nghe thấy, liền sâu sắc cảm thấy buồn phiền.

Phong Văn Tuyết cảm lấy hỉ phục, càng nghĩ càng phiền lòng, bỗng nhiên liền sinh tâm tư lùi bước.

Cuộc sống vương phủ này, thật sự không phải người giang hồ như y có thể trải qua.

Phong Văn Tuyết luôn luôn tùy hứng làm liều, tính tình kiêu căng kiệt ngạo. Vốn đối với hoàng quyền có mấy phần cố kỵ, nhưng lúc này tính tình lại trở dậy , cảm giác được một khắc cũng nhịn không được.

Y đem hỉ phục tiện tay ném, rơi trên giường lệch lên người Đông Phương Vô Song .

Đông Phương Vô Song còn đang ngủ say, ánh mắt cũng không còn trợn, chép chép khóe miệng, kéo qua hỉ phục đang quần trên người , trở mình vào trong, tiếp tục ngủ.

Phong Văn Tuyết nhìn hẩn một cái, biết hẩn mấy ngày nay bận rộn không ngừng, còn muốn chiếu cố mình, quả thực mệt muốn chết rồi, có chút đau lòng, toan tính cũng tiêu tan chút ít, nhưng trong bụng hai cái tiểu gia khóa đúng lúc lại bắt đầu hành hạ.

Phong Văn Tuyết bưng lấy bụng, thất lưỡng mỗi nhừ chân tê dại, nghĩ đến chính mình chịu tội, lại tức giận .

Y đẩy ra cửa phòng nghĩ muốn đi ra ngoài, lại nghe thấy Tiểu Đông Tiểu Tây hai người bên ngoài phòng nói chuyện, liền nhớ tới phía ngoài còn có một cặp hạ nhân, lại lui trở về.

Y chống bụng phiền não ở trong phòng bước đi thông thả mấy bước, càng phát giác khó có thể chịu được, liền thu thập mấy đồ vật , đi tới bên cửa sổ.

“Đáng chết!”

Y vốn định chống lấy bệ cửa sổ nhảy ra ngoài, ban đầu động tác này đối với y mà nói đơn giản cực kỳ, không có chút nào khó khăn. Nhưng lúc này y cúi đầu nhìn chính mình mang thai nặng nặng tròn tròn, cơ hồ có thể lấp kín cả cửa sổ, muốn nhảy ra cửa sổ, quả thực giống như nằm mơ .

Phong Văn Tuyết lúc này cũng bất chấp. Y một tay giữ bụng, một tay vịn bệ cửa sổ, vụng về hoạt động thân thể của mình, đầu tiên là ngồi vào trên bệ cửa sổ, nhắc từng chân từng chân qua. Chẳng qua bụng y quá lớn, chân giờ lên tới liền chọi vào bụng, lồm vào khó chịu, không nhịn được rút khẩu khí. May mắn y chung quy võ công cơ sở cao, nội lực thâm hậu, thân thể đủ mềm dẻo, va chạm đè ép đến bụng kia trong chớp mắt, đem chân bước qua.

Này đã qua một chân, một ...chân kia liền dễ dàng.

Phong Văn Tuyết một lòng nhanh chóng rời đi biệt viện Tĩnh Vương phủ, cái bụng mang thai nhô lên như thế, nhưng y lại từ cửa sổ ‘Nhảy’ ra ngoài.

Lúc này là buổi trưa , trong biệt viện hết sức an tĩnh, các chủ tử đều nghỉ trưa, bọn hạ nhân tự nhiên cũng muốn trì hoãn một chút.

Phong Văn Tuyết ở chỗ này ở hơn một tháng, sớm đem địa hình tìm hiểu rõ ràng. Mặc dù trong vương phủ có Quyền Đầu, A Bố và đám hộ vệ thủ hộ, nhưng y lại không đem những người này nhìn ở trong mắt, rón rén từ hậu viện chạy ra ngoài.

Thứ nhất là y vận khí tốt, mấy ngày nay cuộc sống biệt viện an nhàn , khiến cho bọn người Quyền Đầu có chút buông lỏng. Dù sao nơi này là địa bàn vương phủ, sẽ không có người mắt không mở xông tới cửa , cho dù có, cũng sẽ không chọn ở giữa lúc trưa . Thứ hai, Phong Văn Tuyết khinh công hết sức cao minh, mặc dù giữ lấy một cái bụng khổng lồ , nhưng leo tường vượt viện, vẫn dễ dàng

Y thuận lợi chuồn khỏi biệt viện Tĩnh Vương phủ, quay đầu lại nhìn một chút, thấy vương phủ tường cao ngói đỏ, xanh mát bóng cây, tựa tại bên hồ dưới chân núi, yên lặng thanh nhã, mặc dù chỉ là biệt viện, nhưng cũng hết sức khí phái.

Phong Văn Tuyết tự giấu miết miết miệng. Ngày đó đại ca của y sắp lâm bồn, lại vẫn là xuống Tam Tuyết Sơn, đi cứu Triệu Tiểu Lâu. Chính mình hôm nay cũng là bụng lớn, nhảy ra vương phủ, cũng là xa rời người nọ đi .

Phong Văn Tuyết nghĩ đến bộ dạng Đông Phương Vô Song sau khi phát hiện mình lên rồi đi, đột nhiên cảm thấy ngực một chút xiết chặt, có chút đau nhói, thật giống như bị người đánh một quyền .

Y vuốt vuốt ngực, chợt thấy bụng khe trướng đau.

Mấy ngày nay, bởi vì bụng to quá nhanh, da bị kéo căng, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể đau nhói tê ngứa, Đông Phương Vô Song từ chỗ Tần ngự y lấy được thuốc mỡ chuyên dụng , mỗi ngày giúp y bôi lên, thuận tiện dựa theo Tần ngự y dạy, giúp y nhu phủ bụng, xoa bóp lưng eo. Một đoạn thời gian sau đó, Phong Văn Tuyết sớm thành thói quen Đông Phương Vô Song xoa nắn, lúc này đau bụng , liền nhớ tới Đông Phương Vô Song đối với mình thật là tốt.

Bất quá Phong Văn Tuyết người này, làm việc sẽ không đổi ý, để cho y lúc này quay đầu lại trở về biệt viện, là không thể nào.

Hai tay y chống lấy eo, cúi đầu nhìn cái bụng mang thai tròn xoe nặng nề bên dưới, thấp giọng nói: “Đừng nghịch nữa, cha sẽ không trở về. Náo cũng vô dụng.”

Nói xong chống lấy eo, hướng trên núi đi tới.

Phong Văn Tuyết nếu quyết định rời đi vương phủ, tự nhiên sẽ không cho mọi người cơ hội tìm được y. Chuyện vào kinh thành cần xe ngựa, nếu không lấy cước lực, hiện tại của y cho dù khinh công tuyệt hảo, đến kinh thành chỉ sợ cũng muốn đại động thai khí. Huống chi thử nghĩ xem việc mệt nhọc thể lực, cũng không phải là y biết làm.

Vốn y muốn đi phụ cận trang viên trộm chiếc xe ngựa, nhưng đất đai trăm dặm gần đây cơ hồ cũng là của Tĩnh Vương phủ, có vài toà biệt viện của quan lại quyền quý , cách nơi này cũng có chút xa. Hơn nữa có thể trụ tại biệt viện ở đây, người ta sử dụng xe ngựa cũng có nhiều hộ vệ, Phong Văn Tuyết không muốn cho mình tìm phiền toái.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, y liền muốn lên Phượng Sơn ở giữa nơi đó tựa hồ có toà phế viện trống không, lúc cùng Đông Phương Vô Song chèo thuyền du ngoạn ở Bích Yên hồ, hẳn đã từng chỉ cho mình xem qua.

Phong Văn Tuyết quyết định chủ ý, liền lên núi.

Y muốn đợi qua một hai ngày, Đông Phương Vô Song tìm không được mình, hướng nơi xa đi tìm, bản thân sẽ len lén xuống núi, đi đến phân đồ của Thần Minh giáo ở kinh đô và các huyện nhỏ lân cận .

Đường núi kéo dài, đối với Phong Văn Tuyết hiện tại mà nói leo không dễ. Y chống lấy bụng thở hồng hộc mà thẳng bước đi một hồi lâu, cuối cùng cũng từ màu xanh bạt ngàn trông thấy mái hiên phi giác ẩn hiện.

Phong Văn Tuyết dừng lại, lau mồ hôi, tìm tảng đá lớn, ngồi xuống trước nghỉ ngơi .

Thật sự quá mệt mỏi. Eo mỗi lưng đau, bụng nặng nề.

Y ngồi ở trên đá, hai tay ôm bụng lớn trước người, bên trong thỉnh thoảng địa chấn mấy cái, y đã thành quen.

Phong Văn Tuyết cảm thấy mình hiện tại có chút chật vật. Nghĩ y đường đường Thần Minh giáo chủ, khi nào từng leo núi mệt thành như vậy? Hơn nữa hình thể này, trạng thái này, cũng thật là không quá nhỏ nhả.

Phong Văn Tuyết sờ sờ bụng tự nhủ: “nhóm tiểu gia khóa , tốt nhất hai người các ngươi đều là bé trai, phụ thân một lần hoàn thành nhiệm vụ, sau này cũng không muốn sinh nữa.”

Y mới vừa nói chuyện, đột nhiên cảm giác dưới bàn tay vốn là cái bụng mềm mại thật giống như biến hóa.

“Đi? Ách “

Y còn chưa kịp kỳ quái, liền nhận lại lông mày, cảm thấy bụng một trận đau đốn.

Hình như có chút không giống với...

Bất quá trận đau đốn này rất nhanh đã trôi qua rồi, sau đó không có phản ứng gì nữa.

Phong Văn Tuyết cảm thấy nghỉ ngơi không sai biệt lắm, liền lần nữa đứng dậy, lần theo đường núi hoang sơ, hướng viên tử hoang phế kia tràn đi.

18. Chương 18

Edit : Tiêu Hiền

Đông Phương Vô Song gần đây vừa bận vừa mệt, nhất thời cảm giác buông lỏng, bất tỉnh nhân sự. Chờ hần bưng bưng tỉnh tỉnh mở mắt ra, đã qua gần hai canh giờ.

Hắn ngáp một cái, ngồi thẳng cái lưng mỏi, thấy một bộ hồng y từ trên người rơi xuống.

Hắn nhận ra đây là hỉ phục làm cho Phong Văn Tuyết , kinh ngạc tự trách mình sao lại phủ nó ngủ?

“Phong ca ca?”

Hắn thấy trong phòng không người nào, hô hoán mấy tiếng, Tiểu Tây từ ngoài phòng chạy vào.

“Thế tử, ngài tỉnh? Thế tử phi đâu?”

Kể từ sau khi nhận thánh chỉ, trong biệt viện hạ nhân cũng sửa miệng, gọi Phong Văn Tuyết thế tử phi.

Đông Phương Vô Song cũng khó hiểu Phong Văn Tuyết sao không có ở trong phòng nghỉ ngơi, chẳng lẽ đã ngủ quá trưa, tỉnh dậy đi ra ngoài?

“Không ở trong phòng, có phải hay không đi ra ngoài tản bộ?”

Tiểu Tây kinh ngạc nói: “Không biết a. Ta cùng Tiểu Đông một mực bên ngoài phòng hầu hạ, không có nhìn thấy thế tử phi đi ra ngoài.”

Đông Phương Vô Song nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: “Mau mau phái người đi tìm kiếm. Nói không chừng là Phong ca ca ra cửa, các người không nhìn thấy đâu.”

Tiểu Tây nghĩ thầm, chúng ta hai người lớn sống sờ sờ canh giữ ở ngoài phòng, sao có thể không nhìn thấy? Huống chi thế tử phi màu tóc lại rõ ràng như vậy.

Bất quá hắn cũng không biện bạch, vội vàng phái người đi tìm. Ai ngờ cả biệt viện đảo một vòng, cũng tìm không được thân ảnh Phong Văn Tuyết.

Tiểu Tây trong lòng có dự cảm xấu, vội vàng đi về phía Đông Phương Vô Song hồi báo.

Đông Phương Vô Song mới vừa rửa mặt, thay đổi y phục, cầm lấy bộ hỉ phục kia của Phong Văn Tuyết không biết nghĩ cái gì. Nghe Tiểu Tây quay lại hồi báo, nói là trong biệt viện không thấy bóng dáng Phong Văn Tuyết, không khỏi trong lòng lộp bộp! Thoảng cái, lập tức nhảy dựng lên.

“tìm một lần nữa! đều cẩn thận chút! Một người sống có thể phát sinh không thấy? Đúng rồi, để cho Quyền Đầu dẫn người tìm kiếm ở phụ cận, nói không chừng Phong ca ca là đi ra ngoài tản bộ. Còn có thuyền hoa cũng đi xem một chút, có ở Bích Yên hồ hay không.”

Hắn ra lệnh, mình cũng ngồi không yên, tự mình dẫn người ở biệt viện tìm một lần, quả nhiên không thấy bóng dáng. Quyền Đầu dẫn người qua lại, nói phụ cận đều đã tìm, cũng không thấy người.

Đông Phương Vô Song sao cũng nghĩ không ra người thế nào lại bỗng dưng không thấy, gấp đến sắc mặt cũng thay đổi.

Vẫn là Quyền Đầu tỉnh táo, nói: “Thế tử gia, người xem có phải hay không là thế tử phi tự mình rời đi?”

Đông Phương Vô Song nghe vậy, lập tức ngậy người.

Quyền Đầu nói: “Thế tử phi võ công cao cường, mặc dù... Hiện tại thân thể bất tiện, nhưng muốn tránh ánh mắt chúng ta từ trong biệt viện đi ra ngoài, vẫn là làm được . Nếu không là chính bản thân y rời đi, chúng ta nhiều người như thế, sao có thể không nhìn thấy?”

Đông Phương Vô Song ngậy người hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Vậy y tại sao muốn tự mình rời đi?”

Quyền Đầu im lặng, không dám mở miệng.

Đông Phương Vô Song đột nhiên nổi giận: “Người nói! Y tại sao muốn tự mình rời đi? Tại sao muốn tự mình rời đi!”

Tiểu Tây thấy thế, vội vàng nói: “Thế tử đừng nóng giận. Có thể là thế tử phi cảm thấy không khí biệt viện khó chịu, bản thân đi ra ngoài giải sầu, lập tức trở lại.”

Giải sầu? Giải sầu có thể tẫn đến phạm vi trăm dặm cũng không thấy bóng dáng? Đi tìm! Đi tìm cho ta! Hôm nay các người nếu là tìm không được người, liền không cần trở lại! ” Đông Phương Vô Song giận dữ, khí thế bộc phát, mọi người áp lực tăng mạnh, lập tức linh mệnh đi xuống.

Đông Phương Vô Song phiền não ở trong phòng đi tới đi lui, nghĩ đến gần đây Phong Văn Tuyết rầu rĩ không vui, thường bộ dạng như có điều suy nghĩ , trong lòng mơ hồ có chút sáng tỏ.

Thật ra thì hẳn ít nhiều nhận ra được biến hóa trong lòng Phong Văn Tuyết, biết y đổi chuyện đại hôn bất mãn, cũng không thích cuộc sống vương phủ, cho nên hẳn cố ý cho phép người ở biệt viện không cần nhiều quy củ như vậy, tất cả sự tình liên quan tất cả đều tự mình gánh xuống, không muốn làm phiền Phong Văn Tuyết.

Nhưng là hẳn gần đây rất bận , luôn luôn không có thời gian hảo hảo cùng Phong Văn Tuyết nói chuyện một chút. Chẳng qua là thánh chỉ đã hạ, Phong Văn Tuyết đã nhận, ngày đại hôn cũng sắp đến rồi, hai vị nhạc phụ ít ngày nữa cũng đến kinh thành, Đông Phương Vô Song sao cũng không nghĩ ra Phong Văn Tuyết sẽ vào lúc này lâm trận bỏ chạy.

Hắn ánh mắt đảo qua, nhìn thấy bộ hỉ phục để bên cạnh, không khỏi hai tròng mắt trầm, thần sắc ảm đạm đi.

Đến ban đêm, Phong Văn Tuyết vẫn là tìm không thấy, Đông Phương Vô Song đã phái người vào thành, để cho người Tỉnh Vương phủ xuất động đi tìm.

Một mình hắn ngồi ở trong phòng ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là gần đây đã gầy, bây giờ nhìn càng thêm tiêu tụy.

Tiểu Tây nhìn không đành lòng, ở bên trông một hồi lâu, mở miệng nói: “Thế tử gia, thế tử phi hiện tại bụng lớn, mang thai hơn tám tháng, nhất định đi không xa. Quyền Đầu sẽ dẫn người tìm được, ngài đừng lo lắng.”

Đông Phương Vô Song ừ một tiếng, sau một lúc lâu, nhanh nhẹn hoảng hốt nói: “Người nói, Phong ca ca sẽ đi đâu đây?”

Tiểu Tây nói: “Nhất định đi không xa, khẳng định còn đang ở phụ cận.”

Tiểu Đông lúc này đi vào, vừa lúc nghe thấy hai câu này, ngốc hồ hồ cười nói: “Nói không chừng thế tử phi là chạy lên núi cùng thế tử gia chơi trốn tìm .”

Tiểu Tây trừng mắt liếc hẳn một cái, mắng: “bớt nói hưu nói vượn!”

Tiểu Đông không biết mình nói sai cái gì, cãi lại nói: “Sao lại nói hưu nói vượn? Địa phương gần đây nhất giấu người chính là trên núi, ta cũng biết nha, lên núi tìm người có thể không dễ dàng.”

Tiểu Tây vừa nghĩ mắng hẳn nữa, Đông Phương Vô Song đột nhiên nhảy lên, một phen níu vạt áo Tiểu Đông : “Người nói cái gì! ?”

Tiểu Đông sợ hết hồn.

Tiểu Tây vội nói: “Thế tử gia, Tiểu Đông chính là người hồ đồ, người nghe hần nói nhầm đó. Không cần cùng hần chấp nhặt a.”

Đông Phương Vô Song đập Tiểu Tây một cước, nói: “Bình thời mắng hần vô cùng tàn nhẫn chính là người, lúc này lại đi che chở. Tiểu Đông, người mới vừa nói trên núi giấu người không dễ tìm?”

Tiểu Đông ngốc hồ hồ nói: “Đúng vậy. Mấy ngày hôm trước đệ đệ quen biết của hần cùng hần gây lộn, chạy tới trên núi, mọi người sao cũng tìm không được. Sau đó không ngờ trời tối, đệ đệ của hần ở trên núi ngây ngốc sợ hãi, tự mình chạy trở về.”

Chuyện này Tiểu Tây cũng biết. Hần cơ trí nhất, đã đoán được ý tứ Đông Phương Vô Song, nói: “Thế tử, quả thật có chuyện như thế. Chúng ta Phương Sơn này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu quả thật là cố ý trốn tránh người, tránh vào núi một chỗ thật đúng là tìm không được.”

Đông Phương Vô Song buông ra Tiểu Đông, trầm giọng nói: “Lập tức để cho Quyền Đầu A Bố dẫn người lên núi!”

Tiểu Tây có chút chần chừ nói: “Nhưng là thế tử phi sẽ không thật hướng lên núi chứ? ” hần nghĩ đến Phong Văn Tuyết cường điệu mang thai, thường ngày hành động cũng hết sức chậm chạp vụng về, làm sao có thể trèo núi vượt đèo?

Đông Phương Vô Song lúc đầu không nghĩ tới. Hần cho là Phong Văn Tuyết nếu rời đi mình, tất nhiên là trở lại Thần Minh giáo. Mà phân đà Thần Minh giáo, trừ bỏ kinh đô; huyện thành lân cận kinh đô khẳng định đều có, cho nên Phong Văn Tuyết không phải đi kinh thành, chính là đi huyện thành phụ cận.

Nhưng lúc này nghe lời Tiểu Đông trong lúc vô tình mà nói..., lại làm cho hần bực tỉnh đại ngộ.

Phong Văn Tuyết khôn khéo như vậy, sao có thể không đoán ra tâm tư của mình? Cái gọi là trong hư có thật, trong thật có hư. Nếu y quyết định rời nhà trốn đi, tự nhiên là không muốn để cho mình tìm được. Nhưng là lấy tình huống của y bây giờ, cho dù võ công cao cường, khinh công tuyệt hảo, chắc hẳn đi không xa, chẳng thà núp ở chỗ nào đó, đợi bên mình dời đi tầm mắt, buông lỏng cảnh giác, y lại trở ra.

Đông Phương Vô Song càng nghĩ càng cảm thấy Phong Văn Tuyết là vào núi, mang theo Quyền Đầu A Bố và mấy hộ vệ, cùng nhau lên núi tìm kiếm.

Lúc này đã là chạng vạng, sắc trời dần dần mờ mịt.

Đông Phương Vô Song để cho bọn họ không đến trời tối không cần đốt đuốc, cũng không cần lớn tiếng gọi. Lấy tính tình Phong Văn Tuyết, càng nghe được tiếng bọn họ tiếng gọi, càng chạy trốn xa hơn.

Vốn là ý nghĩ này của hần không sai. Chỉ tiếc hần không biết tình hình hiện tại của Phong Văn Tuyết, đang mong mỗi hần vội vàng dẫn người tìm mình đâu.

Phong Văn Tuyết tới trước phế viên kia, lấy cục đá bắn chết một con gà rừng đang bay tán loạn trong rừng cây. Lại tiện tay bẻ một ít cành cây, ôm vào trong ngực.

Y trước kia hành tẩu giang hồ, loại kinh nghiệm ban đêm ở trong núi hết sức phong phú. Nếu đã chuẩn bị ở trên chân núi hai ngày, dĩ nhiên phải chuẩn bị tốt thức ăn.

Đi tới phế viên, bên trong phòng ốc mặc dù bỏ hoang, nhưng bởi vì phụ cận thỉnh thoảng có người lên núi săn thú, cho nên bên trong đại sảnh bảo tồn tương đối tốt, cũng không có giăng đầy tơ nhện, bụi đất cũng không phải là rất nặng. Thậm chí trên chiếc giường cũ bên trong phòng ngủ, còn trải đệm giường, hiển nhiên gần đây lúc những người dưới chân núi lên núi săn thú, đã từng ngủ lại.

Phong Văn Tuyết ở đại sảnh tìm được đồng lửa người trước lưu lại, đem gà rừng cùng cành cây gãy vứt trên mặt đất, chuẩn bị nổi lửa.

Y mới vừa khom khom lưng, bụng bỗng nhiên lại bắt đầu co rút đau đớn.

Phong Văn Tuyết nhú nhú mày, vịn lấy cái ghế cũ chầm chậm ngồi xuống. Nhẫn trong chốc lát, đau đớn đã qua, y liền thuận theo cái ghế từ từ quỳ trên mặt đất, bắt đầu gom nhánh cây, sau đó móc ra đá lửa, thuận thực nhóm lửa.

Dù trong chốc lát thời gian như thế, bởi vì cúi lưng, y cảm giác được dưới lưng từng đợt đau nhức, quả thực có chút nhịn không được.

Ngọn lửa chậm rãi cháy lên.

Phong Văn Tuyết muốn đứng lên, qua lại đổi mấy tư thế, cũng không thể thuận lợi đứng dậy, không khỏi có chút ảo não, một tay vịn chặt cái ghế bên cạnh, một tay giữ lấy bụng, mạnh mẽ dùng lực, đứng lên.

Không biết có hay không động tác thật mạnh, bụng của y mắt thường có thể thấy được trong nháy mắt phía dưới hơi nặng .

“! ...”

Phong Văn Tuyết hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống. Mười mấy cân sức nặng đặt ở phần eo cùng xương hông, khiến cho y cơ hồ đứng không vững.

Y lão đảo một chút, vội vàng ngồi xuống ghế.

Bắt đầu từ tháng trước , hai chân của y cũng có chút sưng phù, bắt quá bởi vì bảo dưỡng tốt, thuốc bổ lại rót vào trong bụng như nước chảy, y ngược lại chỉ có chút tình huống chuột rút. Nhưng hiện tại y cảm thấy sau lưng cùng dưới lưng một hồi chết lặng, cơ hồ mất đi tri giác, cảm giác được thật giống như căng gân.

Phong Văn Tuyết bưng lấy phần bụng xệ xuống của mình , cảm thấy có chút không lớn bình thường. Thử nâng lên, nhưng bụng nặng nặng tròn tròn vẫn xệ xuống, cơ hồ đều đặt ở hạ thân.

Cảm giác như vậy không tốt lắm.

Phong Văn Tuyết một tay nhẹ nhàng chậm chạp nhu phủ bụng của mình , một tay dấm dấm sau lưng, nhưng là không có tác dụng.

Phong Văn Tuyết cảm thấy cực kỳ khó chịu, mất đi ham muốn ăn uống. Nhưng hiện tại y thêm ăn khùng khiếp, một khi đói bụng, trễ giờ ăn sẽ hoảng hốt khó chịu, trong bụng hài tử cũng sẽ làm ầm ĩ, cho nên vẫn là quyết định trước đem gà rừng nướng chín.

Y cúi đầu nhìn gà rừng bên chân, thử xoay người lại xử lý, bất đắc dĩ bụng thật sự quá lớn, đổi nhiều góc độ, đều chênh lệch chút xíu.

“Đáng chết!”

Phong Văn Tuyết không nhịn được mắng một tiếng, móc ra Du Long tiên, cổ tay nhẹ rung, ngọn tiên vung lên, đem con gà rừng đưa đến giữa không trung, lại thuận thế xoay vòng, lông gà bay tán loạn, thi thể con gà rơi xuống trong tay.

Nhìn con gà bị quất đến không ra hình dạng, ngực Phong Văn Tuyết một trận phiền ác, càng không có ham muốn ăn đi. Bắt quá lấy thân thể y hiện tại, có thể đem gà rừng từ trên mặt đất lấy đến trong tay, thật sự không dễ dàng, liền nghĩ vẫn là xử lý xử lý đi.

Ai ngờ y vừa mới chuẩn bị nhổ lông, đột nhiên bụng lại một trận co thắt, đau đớn khó chịu, đau đớn khó chịu.

Lần này so sánh với mấy lần trước đều lợi hại, thời gian diễn ra cũng dài . Phong Văn Tuyết cúi đầu bưng lấy bụng, chân mày càng nhíu càng chau, trên trán dần dần thấm ra mồ hôi lạnh.

Trong phòng lớn lửa chẳng biết lúc nào đã lụi tắt. Thi thể gà rừng bị ném xuống đất, lông gà máu gà đầy đất.

Phong Văn Tuyết đỡ lấy khung cửa, từng chút chuyển vào bên trong phòng ngủ, đến bên giường, sờ soạng giường gỗ từ từ nằm xuống

Thật là... Hổng bet!

Phong Văn Tuyết sắc mặt tái nhợt, mồ hôi hột từng giọt từng giọt từ trên trán rơi xuống.

Lúc đại ca của y Phong Thính Vũ sắp sinh, tốt xấu gì còn có mình giúp hấn đỡ đẻ. Nhưng mình lúc này... Nào có ai giúp y? Vạn nhất có nguy hiểm gì, chính là một mất ba mạng.

Phong Văn Tuyết vốn đối với chuyện sinh con có bóng ma trong lòng, lúc này càng nghĩ càng hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Y sao cũng không nghĩ tới, rõ ràng mới hơn tám tháng, thế nhưng lại sinh non.

Sao cổ tình là hôm nay?

Phong Văn Tuyết bưng lấy bụng, nằm ở trên giường rên rỉ, lần đầu tiên hối hận quyết định của mình.

Y ảo não vạn phần, không nên tùy tiện rời khỏi biệt viện, lại chạy lên núi này trốn người. Cho dù là tiến vào kinh thành, cũng tốt hơn tình hình lúc này vạn lần.

Hiện tại y chỉ hi vọng Đông Phương Vô Song thông minh nhanh nhạy, có thể đoán ra tâm tư của mình, đến trên núi tìm đến người.

“Àn...”

Trong bụng càng ngày càng đau, hơn nữa khoảng cách càng lúc càng ngắn.

Phong Văn Tuyết gắt gao nắm lấy đệm giường phía dưới, ngón tay trắng bệch.

Đông Phương Vô Song mang theo người hướng trên núi.

Sắc trời mờ mờ, đường núi khó đi, nhưng hẩn tìm người sốt ruột, đi thật nhanh.

Tiểu Tây đột nhiên linh cơ vừa động, nói: “Thế tử gia, người còn nhớ rõ giữa sườn núi kia có tòa phế viên không? Chính là mười mấy năm trước tội thần tiên triều họ Lý ..”

“Ta biết! Đi chỗ đó xem một chút!” Đông Phương Vô Song không đợi hẩn nói xong, liền nhắm phương hướng kia đi.

Lúc này đã vào thu, khí trời tháng tám vào ban ngày nóng bức, sớm tối lại mát mẻ rất nhiều, hơn nữa sắc trời cũng mau tối.

Đông Phương Vô Song lo lắng Phong Văn Tuyết phát hiện bọn họ đến liền chạy mất, cho nên bảo người khác không nên tùy ý kêu to, đợi tối nữa thì giơ cây đuốc lên..

A Bố mang theo một đội người hướng phía sau núi tìm, Đông Phương Vô Song thì dẫn theo Quyền Đầu cùng đám người Tiểu Tây hướng phế viên đi.

Đẩy ra đại môn gỗ lim cũ nát, vừa đi vào chính đường, có thể nhìn thấy chính giữa trên đất là đồng lửa đã tắt, bên cạnh lại quảng một con gà rừng.

“A Tuyết!”

Đông Phương Vô Song vừa gọi vừa vọt vào hậu viện, còn không có nhích tới gần liền nghe bên trong truyền đến tiếng rên rỉ mơ hồ.

Hẩn xông vào gian phòng, chỉ thấy ở trên giường cũ dựa vào tường, Phong Văn Tuyết nằm ở đó, một tay bưng cái bụng phình to, một tay gắt gao nắm đệm giường phía dưới, đang cúi đầu rên rỉ.

“A Tuyết”

Phong Văn Tuyết đã xuất một thân mồ hôi, đau đến khuôn mặt cũng nhúu lại. Y không nghĩ tới thời gian ngắn ngủn, liền phát tác nhanh như thế, bụng ra sức trĩu xuống, cơ hồ có thể cảm giác được tiểu gia khỏa bên trong khẩn cấp muốn ra ngoài.

“A Tuyết, người xảy ra chuyện gì? Là đau bụng sao?” Đông Phương Vô Song vội vàng hấp tấp nhìn y, không biết chuyện thế nào.

Phong Văn Tuyết muốn nói chuyện, nhưng mới vừa mở miệng, liền khê kêu một tiếng, đỉnh đầu ngẩng lên lại ngã trở về giường.

Tiểu Tây đi theo phía sau, thấy thế a một tiếng, nói: “Thế tử gia, thế tử phi có phải hay không sắp sinh?”

“Cái gì? ” Đông Phương Vô Song kinh hãi, bận rộn một bên chân tay luống cuống giúp Phong Văn Tuyết lau mồ hôi, một bên hỏi tới: “A Tuyết, người, người người người có phải hay không sắp sinh? ” hần quỳnh lên, nói chuyện cũng lắp bắp.

Phong Văn Tuyết cắn răng gật đầu.

Đông Phương Vô Song thất kinh: “kia kia kia phải làm sao?”

Phong Văn Tuyết trong lòng mắng: người hỏi ta, ta hỏi ai?

Y bỏ ra quá nhiều sức ... tựa hồ không nghĩ để ý tới gia hỏa này so với mình còn bối rối hơn.

Vẫn là Tiểu Tây tương đối trấn định: “Thế tử, chúng ta trước mang thế tử phi trở về.”

“A, đúng, đúng đúng đúng. ” Đông Phương Vô Song vội vươn tay ôm trụ hai vai Phong Văn Tuyết, cố gắng đỡ y dậy. Nhưng mới vừa làm một nửa, Phong Văn Tuyết chỉ hơi hơi nhấc thân trên, liền lại nặng nề rên rỉ một tiếng, ngã trở về.

“Ách... Không, không được...” Phong Văn Tuyết cảm giác mình thở cũng khó khăn, không lưu loát nói: “Đến , không còn kịp nữa... A ”

Đông Phương Vô Song thấy y sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt đau đến biến dạng, không khỏi càng bị làm cho sợ đến u mê. Cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy bụng của y động tần tảo, vật nhỏ bên trong thật giống như muốn phá bụng mà ra.

Đông Phương Vô Song tay chân như nhũn ra, nôn nóng xuất ra một đầu mồ hôi lạnh, nói: “Không còn kịp nữa? Không còn kịp nữa? Kia kia kia phải làm sao?”

Tiểu Tây đi qua, cùng Đông Phương Vô Song vừa đỡ Phong Văn Tuyết dậy, nhưng y căn bản ngồi không được, thân thể nặng thành lợi hại, lại vô cùng đau đớn, chỉ nửa dựa đứng lên, liền nắm chặt vạt áo Đông Phương Vô Song lắc đầu.

Đông Phương Vô Song thấy y chống đỡ ở trọng lòng ngực của mình, không ngừng lắc đầu, khẩn trương nói: “Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì? Người chỗ nào khó chịu?”

Chỗ nào cũng khó chịu...

Phong Văn Tuyết cơ hồ nói không ra lời.

Y không nghĩ tới sinh con sẽ đau như vậy, y sợ chính mình vừa lên tiếng, liền không nhịn được hét lên.

Tiểu Tây cũng rơi mồ hôi, nhưng hần rất cuộc so với Đông Phương Vô Song trấn định hơn một chút, thật nhanh chuyển suy nghĩ, nói: “Thế tử, xem ra thế tử phi sắp sinh đến nơi, trở về biệt viện không còn kịp rồi. Hiện tại lập tức sai người trở về đem Tần ngự y gọi tới, ở chỗ này vì thế tử phi đỡ đẻ đi.”

“Cái gì? ” Đông Phương Vô Song hai mắt có chút si ngốc, lắp bắp nói: “Ở ở ở chỗ này?”

Tiểu Tây vội la lên: “vậy phải làm sao? Phía ngoài trời đã tối rồi, đường núi vừa khó đi, cái bộ dáng này của thế tử phi, khẳng định không kiên trì đến được dưới chân núi. Thế tử, tiểu chủ tử sinh ở chỗ này tổng so với nửa đường sinh ở trong rừng tốt hơn a.”

Đông Phương Vô Song nghĩ cũng đúng, vội nói: “Đúng đúng đúng, người nói rất đúng. Mau sai người ta trở về đem Tần ngự y gọi tới! Mau mau mau!”

May là gần đây bởi vì Phong Văn Tuyết thân thể trọng yếu, Đông Phương Vô Song lại lo lắng chuyện đại hôn một nhọc đến y, để cho Tần ngự y luôn luôn ở lại biệt viện. Được liệu gì, cũng là có đủ tất cả.

Tiểu Tây xông ra, đám người Quyền Đầu thủ ở bên ngoài. Hần phân phó một lần, lại không quên dặn dò: “Trừ Tần ngự y, còn có vài thứ đồ đồ để cần , Quyền Đầu đại ca đừng quên. Nga đúng rồi, sai người đưa chút chăn đệm gối đầu sạch sẽ, hiện tại trong phòng này quá đơn giản.”

Quyền Đầu không nghĩ tới gặp phải tình huống như thế. Hần là kẻ vô biên, đối với mấy cái này đều không hiểu, Tiểu Tây nói cái gì liền đáp ứng cái đó, lưu lại mấy người ở lại trông coi, mang theo mấy người đi đứng nhanh nhẹn phi nhanh xuống núi.

“A Tuyết, ngươi kiên trì một chút nữa! kiên trì một chút nữa! Tàn ngự y lập tức sẽ tới rồi.”

Đông Phương Vô Song lấy khăn tay ra, giúp Phong Văn Tuyết lau mồ hôi trên trán.

Phong Văn Tuyết đau đớn khó nhìn, không nghe mà thấp giọng rên rỉ, thân thể cũng vụng về xoay đi xoay lại, nhìn vào làm cho người ta kinh hãi run rẩy.

Từ giữa sườn núi đến biệt viện ở chân núi, mặc dù Quyền Đầu tốc độ nhanh hơn nữa, vẫn là mất hơn nửa canh giờ. Hơn nữa còn phải mang theo Tàn ngự y không biết võ công .

Cuối cùng Quyền Đầu công Tàn ngự y, vội vàng trở về hội hợp, còn A Bố thì đeo lấy cái hòm thuốc, xách bọc quần áo, được liệu, nhắc ra một cái nồi đất sắc thuốc, thậm chí còn vô cùng thần kỳ cấp một nồi to chuyên dùng nước nấu, trong nồi to đựng một bộ chăn đệm sạch sẽ , theo Quyền Đầu thi triển khinh công, trước hết quay về phe viên lưng chừng núi.

Tiểu Tây nhìn thấy A Bố mang đồ, miệng cũng thiếu chút nữa quên khép lại.

Tàn ngự y vào phòng ngủ cũ rách, giọng Phong Văn Tuyết đã một tiếng lại một tiếng dứt quãng.

Bởi vì không có gối, chỉ có thể nằm ở nơi đó, bụng Phong Văn Tuyết liền lộ ra đặc biệt lớn. Hơn nữa loại tư thế rất nhanh sẽ làm cho y cảm thấy ngực không thở nổi, cho nên y để cho Đông Phương Vô Song ngồi ở đầu giường, gối lên đùi của hắn.

Đông Phương Vô Song bấp đãi đã tê cứng, bất quá hắn một chút cảm giác cũng không có, chẳng qua là càng không ngừng lau mồ hôi cho Phong Văn Tuyết, đồng thời mình cũng khẩn trương đến mồ hôi đầm đìa.

Hoàn hảo có Tiểu Tây ở đây, tình hình còn không phải là quá hỗn loạn.

Đông Phương Vô Song nhìn thấy Tàn ngự y, tựa như nhìn thấy cứu tinh , hỏi tới: “Y thế nào ? Thế nào? Người cùng hài tử sẽ không có vấn đề chứ?”

Tàn ngự y giúp Phong Văn Tuyết chẩn mạch, vén lên quần áo ở hạ thân của y nhìn một chút, nói: “nước ối đã vỡ, hài tử lập tức sẽ sinh ra. Tiểu Tây, vội vàng đi nấu nước nóng. ” nói xong hắn trong cái hòm thuốc lấy ra một cái kéo nhỏ , cắt bỏ quần Phong Văn Tuyết, đưa tay dò xét vào.

Phong Văn Tuyết cảm giác được dị vật xâm nhập, có chút khẩn trương, hai chân theo bản năng khép lại.

Tàn ngự y ôn nhu nói: “Thế tử phi không cần khẩn trương, chẳng qua là kiểm tra một chút cửa huyết của ngài, nhìn đã thấy mở ra mấy ngón tay, hài tử rất nhanh sẽ chào đời.

Phong Văn Tuyết cố hết sức gật gật đầu.

Bởi vì là lần đầu sinh thêm nữa sinh non, lại là song bào thai, tình huống tựa hồ không quá lạc quan. Tàn ngự y thần sắc luôn luôn rất nghiêm túc, bất quá giọng điệu rất ôn hòa , không nhanh không chậm, trầm ổn để cho người tín nhiệm.

Đông Phương Vô Song và Phong Văn Tuyết đáy lòng cũng bất tri bất giác thả lỏng .

Đông Phương Vô Song thấy có Tàn ngự y ở đây, liền nhiều hơn vài phần sức lực.

Tiểu Tây cầm gối đi vào, thấp giọng nói: “Thế tử, để cho thế tử phi gối lên trên gối đi.”

Đông Phương Vô Song hai chân sớm mất tri giác, vuốt ve Phong Văn Tuyết có chút do dự, không muốn buông tay.

Tiểu Tây nói: “Ngài như vậy cũng không giúp được thế tử phi, như thế này còn muốn bận rộn thêm, ngài ngồi đây cũng không có thuận tiện.”

Đông Phương Vô Song không thể làm gì khác hơn là di chuyển đi , kết quả chân mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Tiểu Tây sợ hết hồn, Tàn ngự y cũng nhíu nhíu mày.

Phong Văn Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Đông Phương Vô Song cuống quýt khoát tay: “Ta không sao, không có chuyện gì. Mau thay gối cùng chăn đệm cho Phong ca ca .”

Tiểu Tây đem gối cho Phong Văn Tuyết kê xong. Đông Phương Vô Song vừa bò tới, gục ở bên giường cũ, cầm tay Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết vốn không nhìn hấn, nhưng cảm giác hấn cầm tay của mình, không khỏi nhìn về phía hấn, thấy ánh mắt hấn hồng hồng, vẻ mặt thương yêu cùng vô cùng lo lắng, không khỏi trong lòng ảm áp. Nhưng tiếp theo bụng lại bắt đầu đau đớn đến phiên giang đảo hải (dời sông lấp biển), trong nháy mắt đã đem chút cảm động này cho biến mất ngoài chín tầng mây.

Phong Văn Tuyết nghĩ đến bản thân chịu tội, cũng là bởi vì tiểu tử này, không khỏi trong lòng vừa yêu vừa hận, nắm lên tay hấn, đặt ở trong miệng hung hăng cắn xuống.

“A”

Đông Phương Vô Song không có chuẩn bị tâm lý, nhất thời đau đến kêu to một tiếng.

Hấn vừa kêu, Tần ngự y cùng Tiểu Tây nhin không được trừng mắt liếc hấn một cái.

Sản phu còn không có kêu, sao thể tử ngài kêu lớn như thế ?

Đông Phương Vô Song sau khi kêu xong, cũng kịp phản ứng, không khỏi hết sức xấu hổ, cắn răng đem tiếng kêu phía sau nuốt xuống bụng, chẳng qua là khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được mà méo mó.

Một ngụm của Phong Văn Tuyết này là xuống sức lực lớn nhất, hạ quyết tâm đau đớn lần này của mình cũng muốn để cho hấn ném trái mấy phân, từ đầu đến cuối đem cánh tay hấn trở thành vật cản trong miệng.

Đông Phương Vô Song bị y cắn đến máu chảy đầm đìa. Tiểu Tây trong lúc bận rộn nhìn thấy, không khỏi kinh hãi, đang nghĩ làm sao đem cánh tay thể tử từ trong miệng thể tử phi cứu ra, vừa vặn Tần ngự y cũng nhìn thấy, vội nói: “Thể tử phi, mau mau nhả ra. Nếu như vô cùng đau đớn, liền mở miệng hít thở, kêu ra cũng không sao. Nếu như trong miệng chặn đồ vật này nọ, chỉ sợ hô hấp không thông, bào thai trong bụng sẽ bị ngạt mất.”

Phong Văn Tuyết nói lỏng miệng, ngã xuống giường rên rỉ không ngừng.

Đông Phương Vô Song nước mắt lưng tròng, không biết là cánh tay đau, hay là đau lòng.

Sắc trời dần dần tối. Phong Văn Tuyết lên cơn càng ngày càng lợi hại, đã tiến vào thời điểm mấu chốt.

Y trừ bỏ đau vẫn là đau, trên người đều là mồ hôi, khuôn mặt trướng đến đỏ bừng. bụng to lớn cơ hồ trĩu xuống phần eo, đặt ở bụng cùng xương hông, nhìn thấy mà phát hoảng.

Bởi vì bụng quá lớn, từ tháng trước bắt đầu Phong Văn Tuyết liền ít có thể nằm ngang, hàng đêm đều lót thân trên, dựa vào đệm ngủ. Lúc này phế viêm đơn sơ, mặc dù bọn họ vệ hết lần này đến lần khác lui tới biệt viện chân núi, nhưng đồ mang đến có hạn. Đệm kia mặc dù thoải mái như cũ, nhưng giường cũ dưới thân cứng rắn chật hẹp lại không cách nào thay.

Phong Văn Tuyết vốn là vô cùng đau đớn, ván giường phía dưới mất thăng bằng càng khiến y khó chịu. Nhưng là giờ phút này cũng không quản nhiều như vậy, trong đầu nghĩ vẫn là: mau chóng sinh xong đi, mau chóng sinh xong đi.

“Ân”

“Dùng sức, dùng sức đẩy xuống!”

“A”

“Thể tử phi, lại dùng thêm chút sức.”

“Ân a”

Phong Văn Tuyết nghe theo lời Tần ngự y ..., một lần lại một lần dùng sức. Hiện tại y cảm giác mình vô công đây mình hoàn toàn không có đất dụng võ, một thân nội lực vậy thi triển không ra. Cả người phẳng phát biến thành tượng gỗ, chỉ biết hít thở, dùng sức, lại hít thở, lại dùng lực... Không ngừng tái diễn động tác này.

Đông Phương Vô Song vẫn ngơ ngác theo ở bên cạnh. Sau trong phòng thật sự quá nóng bức, hấn lại chần ở đó, khiến cho Tiểu Đông Tiểu Tây chân chạy không tiện. Cuối cùng Tiểu Tây khuyên can mãi, dụ dỗ hấn đi ra ngoài nghỉ ngơi.

Đầu thu trong núi, buổi tối thật ra rất lạnh, cùng trong phòng ngủ nóng rang bất đồng. Đông Phương Vô Song vừa ra tới, cảm giác được gió mát từng trận, đầu óc nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Hấn cũng không dám đi xa, đang ở ngoài phòng trông coi, bộ dạng mắt hờn mắt vía.

Quyền Đầu cùng A Bố mang theo hộ vệ canh giữ ở bên ngoài viện, thấy bộ dạng tiểu thế tử, bỗng nhiên cảm khái lẫn nhau.

A Bố đầy cảm xúc nói: “Không nghĩ tới chỉ chớp mắt, tiểu thế tử đều của chúng ta đã lớn như thế, lập tức phải làm cha a.”

Quyền Đầu nói: “Đúng vậy. Thế tử phi còn là người có địa vị như thế... Thật không nghĩ tới tiểu thế tử của chúng ta bản lãnh lớn như vậy.”

A Bố gật đầu, còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn thấy Đông Phương Vô Song canh giữ ở cửa bộ dáng sợ hãi bất an, liền nuốt trở vào.

19. Chương 19

Edit: Tiêu Hiền

Phong Văn Tuyết sinh đường như không quá thuận lợi.

Đông Phương Vô Song giữ ở cửa, nghe tiếng kêu bên trong dần dần mất đi khống chế, càng ngày càng thảm thiết, trong lòng từng trận từng trận đau thắt, càng mất đi dũng khí tiến vào.

Hấn sắc mặt trắng bệch, đầu giống như có con ruồi loạn chuyển, ánh mắt hồng hồng, trong miệng lẩm bẩm cầu nguyện.

Trong phòng Phong Văn Tuyết cơ hồ dùng hết khí lực, trước mắt từng trận biến đen. Y vốn là không ăn gì, một đường từ trên núi xuống, mất không ít thể lực, trong bụng trống trơn, lại có hai hài nhi chờ ra ngoài, nếu không phải nội lực của y thâm hậu, thể lực thậm giai, lúc này đã sớm không trụ được.

Y nghĩ đến mình là lần đầu tiên sinh, nghe phụ thân đã nói lần đầu sinh luôn tương đối gian nan. Còn là song bào thai, lại thêm sinh non...

Phong Văn Tuyết chỉ vừa nghĩ, liền cảm giác mình đỡ nhiều lành ít.

Đến lúc này, y cũng không sao lo lắng vận mệnh của mình, chính là toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người hài tử trong bụng. Vô luận như thế nào, cũng không thể một thi ba mạng, dù sao cũng phải giữ cho hai đứa nhỏ bình an.

Tần ngự y luôn luôn rất trấn định. Nhưng đến lúc này, sắc mặt có chút khó coi, mồ hôi hột dọc theo cái trán rơi xuống, cũng không kịp lau.

Sinh con vốn là chuyện rất phức tạp, huống chi lúc này sinh đẻ không phải là nữ tử, mà là một vị Ma Da nam tử.

Tần ngự y mặc dù không phải lần đầu tiên đỡ đẻ cho Ma Da nam tử, nhưng tình huống Phong Văn Tuyết như thế, vẫn cho hấn áp lực rất lớn.

“Tiểu Tây, đỡ thế tử phi dựa đứng lên, không nên trượt xuống.”

Tiểu Tây nhìn Tần ngự y đưa cánh tay vào giữa hai chân Phong Văn Tuyết mà phát hoảng. Trở ra, trên tay đều nhuộm thành màu đỏ.

Hấn ngây ngốc một chút, mới phản ứng, dùng sức đem Phong Văn Tuyết kéo kéo lên, tựa vào trên gối.

Nhưng Phong Văn Tuyết toàn thân vô lực, bụng lớn đều sa xuống, chỉ chốc lát sau lại tuột xuống.

Như thế lặp lại hai lần, không chỉ có Tiểu Tây mệt đầu đầy mồ hôi, Phong Văn Tuyết cũng có chút chịu không được, y vô lực lắc đầu, ý bảo Tiểu Tây đừng giằng co, thật sự y không còn khí lực.

Tần ngự y thấy thế, cũng không kiên trì nữa, liền để cho y nằm, giúp y thuận thai vị.

Tần ngự y biết, sanh đôi máu chốt là đầu một đứa, chỉ cần đầu thai có thể thuận lợi đi xuống, hài tử thứ hai bình thường ở trong nửa canh giờ cũng sẽ đi xuống. Chẳng qua lúc này hẳn thấy người Phong Văn Tuyết khỏe mạnh như vậy nhưng cũng bị lần sinh này giày vò đến không có khí lực, không khỏi trong lòng nặng trĩu, để cho Tiểu Đông đi chuẩn bị sâm miến, cho Phong Văn Tuyết ngậm trong miệng.

Phong Văn Tuyết vốn là có chút hôn mê, nhưng ngửi thấy mùi nhân sâm, liền buồn ói trở lại.

Y đời này, lại cho tới bây giờ không có ngậm qua nhân sâm đâu.

Nghĩ y đường đường Thần Minh giáo giáo chủ, khi nào từng chật vật vô năng như vậy? Bao nhiêu cuồng phong sóng lớn y cũng đã xông qua được, há có thể thua ở trên lần sinh con này? Vậy thì thật là cười đến rụng răng, thế nhưng ngay cả phụ nhân tầm thường cũng không bằng!

Phong Văn Tuyết vừa nghĩ tới tương lai trên giang hồ lưu truyền giáo chủ Thần Minh giáo đời thứ hai mươi chín chết vì khó sinh... Đã cảm thấy gân xanh nhảy dựng!

Nam nhi đại trượng phu, chính là phải chết, cũng muốn da ngựa bọc thây, nặng như Thái Sơn, há có thể bại dưới loại tình huống này!

Phong Văn Tuyết cắn răng một cái, rốt cuộc có khí lực, cong người lên, từ trong bụng một trận đau đón dữ dội do dùng sức.

Đông Phương Vô Song ở ngoài phòng canh giữ đến chân nhũn ra, mấy lần do dự, không dám đi vào phòng, hoảng hoảng hốt hốt giống như đau khổ cả đời, rốt cục nghe được trong phòng truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Đông Phương Vô Song vừa mừng vừa sợ, lão đảo xông vào, hô: “Sinh sinh, Phong ca ca sinh rồi sao?”

Tần ngự y trong tay ôm một đứa trẻ con, mới vừa cắt bỏ cuống rốn, mỉm cười nói: “Chúc mừng tiểu thế tử, được một vị thiên kim.”

Đông Phương Vô Song vui mừng khoa chân múa tay.

Phong Văn Tuyết mặc dù sinh ra một đứa, nhưng bụng vẫn hết sức phồng lên, cũng không có tiêu xuống bao nhiêu.

Y nghe thấy sinh nữ nhi, trong lòng sưng sốt một chút, nửa ngày không có phản ứng.

Ở trong lòng y, sớm nhận định chính mình sẽ sinh ra hai nhi tử, căn bản không nghĩ tới có thể là long phượng thai.

Nếu như một lần sinh hạ hai nhi tử, con trai lớn kế tục Tĩnh Vương phủ, con thứ thừa kế Thần Minh giáo, lại cực kỳ viên mãn, ngày sau cũng không cần chịu nỗi khổ sinh con này nữa.

Nhưng đứa đầu cứ nhiên là nữ nhi, ngoài dự liệu của y, không khỏi có chút không dám tin. Bất quá không sao, trong bụng y còn có một đứa.

Hơn nữa bất kể như thế nào, nữ nhi cũng là y mới vừa thiên tân vạn khổ sinh hạ a.

Phong Văn Tuyết trong lòng mềm nhũn, muốn nhìn một chút bộ dáng nữ nhi, nhưng vừa mới chốc lát thời gian, bụng lại đau.

Y a kêu một tiếng, nắm chặt đệm giường.

Đông Phương Vô Song mở to mắt, nhìn bụng của y lại bắt đầu kịch liệt nhúc nhích, vừa vội vừa sợ, kêu lên: “Tần ngự y, Tần ngự y, còn một đứa chưa sinh đâu.”

Tần ngự y ha hả cười một tiếng, nói: “Thế tử không nên quá khẩn trương, hài tử thứ nhất xuống tới, người thứ hai cũng sẽ nhanh thôi.”

Quả nhiên, lần này so sánh với lần trước thuận lợi hơn, chẳng qua là đau đớn lại hết sức kịch liệt.

Đông Phương Vô Song thủ ở trong phòng không chịu đi ra ngoài nữa, cầm lấy khăn vải giúp Phong Văn Tuyết lau mồ hôi.

Một cổ đau nhức truyền đến, Phong Văn Tuyết túm cánh tay Đông Phương Vô Song, khàn giọng mắng: “Ta sắp đau chết, khôn kiếp... A —— “

Đứa thứ hai đã từ trong cửa huyết mở rộng vọt ra.

Tần ngự y mừng rỡ, cao giọng nói: “Chúc mừng thế tử, thế tử phi, lại một vị thiên kim, song hỷ lâm môn!”

Phong Văn Tuyết nghe thấy, rốt cục chịu đựng không nổi, hai mắt tối sầm, đầu nghiêng một bên, ngất đi.

Y cảm thấy nặng trĩu ngủ thẳng tới chiều ngày thứ hai, khi tỉnh lại phía ngoài mặt trời đã chiếu cao, cuối thu khí sáng, trong phòng nhiệt độ thích hợp, thoải mái an tĩnh.

Y mơ hồ một chút, lập tức tỉnh táo lại, sờ bụng.

Bởi vì mới vừa sinh xong, thân thể còn chưa khôi phục như cũ, bụng nông rộng chảy xệ, vẫn đội lên một độ cong không nhỏ, nếu không phải là Phong Văn Tuyết tin chắc chính mình đem qua sinh ra hai hài nhi, chỉ sợ sẽ cho là trong bụng còn một đứa nữa.

Hạ thể của y đau nhức, trên vết thương thượng được, nhưng xé rách nghiêm trọng, không có mười ngày nửa tháng, không thể bình thường lại được.

“Người đâu...”

Y khàn giọng kêu một tiếng, trong lòng rất mất hứng. Làm sao trong phòng một người cũng không có? Chẳng lẽ mình sinh xong hài tử sẽ không ai quan tâm?

Tiểu Đông nghe thấy tiếng kêu đi vào, cao hứng nói: “Thế tử phi, ngài tỉnh rồi.”

Phong Văn Tuyết không thích bọn họ gọi mình “Thế tử phi”, nhưng bất đắc dĩ thánh chỉ đã hạ, thân phận đã định, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại.

“Thế tử đâu? Hài tử đâu? Làm sao không nghe thấy thanh âm hài tử? ” Phong Văn Tuyết cau mày, hết sức bất mãn.

Tiểu Đông nói: “Hai vị tiểu quận chúa quá nhỏ, nơi này đơn sơ, thế tử sợ chiếu cố không chu toàn, sai người ôm trở về biệt viện. Tần ngự y nói ngài mới vừa sinh xong, không nên di động, phải ở chỗ này nghỉ mấy ngày, đợi vết thương khép lại, mới có thể xuống núi. Thế tử trở về biệt viện an bài, lập tức trở lại.”

Phong Văn Tuyết nghe vậy giận dữ. Hài tử ta còn không có liếc mắt nhìn, đã bị ôm đi?

Y rống giận: “Đông Phương Vô Song đâu? Đi đem hắn gọi trở lại cho ta!”

Đông Phương Vô Song ở biệt viện an bài tốt bọn nhỏ, vội vã chạy về trên núi, nghênh đón hắn là thịnh nộ của Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết ăn chút đồ, có khí lực, “Bắt bớ ” Đông Phương Vô Song, hận không được một ngụm ăn hắn.

Đông Phương Vô Song bị hắn mắng đến đầu đầy mồ hôi, cũng không dám cãi lại, chỉ một mực dụ dỗ nói: “Phong ca ca, người đừng nóng giận. Đợi người khỏe, chúng ta đi xuống núi. Trên núi này âm lạnh, phế viên lại đơn sơ, đám bà vú lên núi không thuận tiện, cho nên... Đúng, đúng, đúng, đều là lỗi của ta. Ta cảm miệng, ta cảm miệng.”

Phong Văn Tuyết tức giận hồi lâu, cuối cùng cũng không biết làm sao, vận chuyển một vòng nội tức, thể lực vừa khôi phục chút ít, chỉ mong đợi mình mau chóng đứng lên, xuống núi nhìn bọn nhỏ.

Nghe nói sinh hai nữ nhi, đã kích đối với Phong Văn Tuyết là quá lớn. Ý tứ này, y ít nhất còn phải sinh một nhi tử.

Dù sao trước mắt y cùng với Đông Phương Vô Song thân phận đã định, cho dù y không để ý, cũng không thể khiến Tĩnh Vương phủ vô hậu a.

Về phần để cho Đông Phương Vô Song nạp thiếp sinh con, y căn bản là không hề nghĩ ngợi qua. Nếu Đông Phương Vô Song dám nghĩ đến, chắc chắn bị y một chưởng đánh chết.

Phong Văn Tuyết còn chưa ý thức được, thật ra thì hắn đã sớm tiếp nhận sự thật cùng Đông Phương Vô Song ở chung một chỗ. Bất kể là trên thực tế hay là trên danh phận, y đều đang thi hành quyền lợi “Thế tử phi”. Bất quá y đối với xưng hô “Thế tử phi” này thủy chung không thể tiếp nhận, càng có khuynh hướng cho mình là phu quân của thế tử.

Phong Văn Tuyết ở phế viên dưỡng ba ngày, bởi vì y nội lực thâm hậu, khôi phục cực nhanh, thương thế lưu lại lúc sinh cũng chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, liền khẩn cấp muốn xuống núi trở về biệt viện.

Đông Phương Vô Song đã hỏi Tần ngự y, sau khi nhận được cho phép, liền sai người chuẩn bị kiệu trúc dùng cho đi đường núi, mang Phong Văn Tuyết xuống núi.

Trở lại biệt viện, Đông Phương Vô Song liền sai người vội vàng đem hai vị tiểu quận chúa ôm đến cho Phong Văn Tuyết xem một chút.

Phong Văn Tuyết bởi vì lúc trước vẫn không nghĩ qua mình sẽ sinh hạ hai nữ nhi, trong lòng nhận định là nhi tử, cho nên dả kích quá lớn, có thể tưởng tượng, tâm tình đối với chúng nữ nhi cũng hết sức phức tạp.

Nhưng rõ ràng thấy trong tã lót này một đôi tiểu mỹ nhân trắng trắng mềm mềm, xinh đẹp khả ái, tâm tình không vui cùng thất vọng lập tức vút ngoài chín tầng mây đi.

Hai nữ nhi lớn lên giống nhau như đúc, mặt mày sơ khai, so với thời điểm mới sinh dễ nhìn rất nhiều. Phong Văn Tuyết nhìn đến lòng tràn đầy vui mừng, một lát sờ sờ cái này, một lát áp áp cái kia. Nhưng là trẻ nhỏ mìn mìn nộn nộn, Phong Văn Tuyết ngay cả ôm cũng không dám ôm, chỉ đem các nàng để ở bên người, trái nhìn một chút phải nhìn một chút.

Mấy ngày qua Tĩnh Vương phủ cùng hoàng cung lục tục đưa tới một đồng lễ vật, đếm không xuể, tựa hồ cũng không để tâm Phong Văn Tuyết sinh hai nữ nhi.

Hai vị lão thiếu Vương gia trong Tĩnh Vương phủ, nghe nói tăng tôn nữ, tôn nữ xuất thế, cũng đặc ý đến không biết Đông Nam Tây Bắc.

Lão Vương gia Đông Phương Hạo Diệp, đời này chuyện mong đợi nhất chính là có nữ nhi, kết quả ái phi Bắc Đường Diệu Nguyệt liên tiếp sinh hạ nam hài, vậy bóng dáng nữ nhi cũng không nhìn thấy.

Đông Phương Hạo Diệp chỉ cần an ủi mình, hắn cùng với Diệu Nguyệt đều là nam tử, cho dù thật sinh nữ nhi, cũng không biết nên nuôi dạy như thế nào. Hơn nữa, không có nữ nhi, bọn họ còn có một trái bồ đào a.

Con trai thứ tư của hắn, Đông Phương Quân Đình, nhũ danh bồ đào (quả nho), từ nhỏ đã lấy mục tiêu tương lai làm tân nương xinh đẹp nhất, cuối cùng đạt được ước muốn, đem chính mình gả ra ngoài. Đông Phương Hạo Diệp dù sao cũng được an ủi rồi.

Bất quá đáng tiếc, hắn mấy cái nhi tử, bất kể là xuất giá, hay là thú phi, sinh đều là nam hài. Thật vất vả hậu cung thánh thượng sinh cho hắn tôn nữ, kết quả không tới ba tuổi liền chết non, làm cho lão Vương gia đau lòng không thôi.

Hôm nay Đông Phương Vô Song một hơi sinh cho hắn hai tăng tôn nữ, Đông Phương Hạo Diệp trong lòng đặc ý, miệng đều nhanh toét đến tận mang tai đi.

Ngày đó hắn và Bắc Đường Diệu Nguyệt nhận được tin tức liền chạy tới biệt viện, Đông Phương Quân Khiêm cùng Hoa Dung công chúa cũng tới. Một đại gia đình tụ tập cùng một chỗ, không phải náo nhiệt bình thường.

Ba ngày sau Phong Văn Tuyết trở lại, xế chiều hôm đó, hai vị phụ thân của y cũng đứng lúc chạy đến.

Phong Tuyền Liễu và Hư Hoài Cốc làm sao cũng không nghĩ tới, hôn lễ của nhi tử còn không có tham gia, liền trực tiếp tham gia tắm ba ngày của hai tôn nữ.

Hai bên thân gia gặp nhau, lại một phen náo nhiệt, chẳng qua là hôn kỳ Đông Phương Vô Song và Phong Văn Tuyết , không thể lại phải kéo dài thời hạn.

Phong Văn Tuyết chỉ mong sao, tốt nhất kéo dài tới sang năm rồi hãy nói. Nhưng hoàng đế để cho Khâm Thiên Giám một lần nữa tính toán thời gian, một tháng sau đúng lúc ngày lành, khi đó Phong Văn Tuyết cũng đã qua ở cũ, thành thân không thành vấn đề.

Đông Phương Vô Song có vết xe đổ, sợ Phong Văn Tuyết lúc đó lại chạy trốn, hộ vệ biệt viện thoảng cái nhiều gấp đôi. Ngay cả bà vú của hai nữ nhi , cũng có thêm thị nữ biết võ nghệ đi theo.

Phong Văn Tuyết dưới loại tình huống này, lại có hai vị phụ thân ngó chừng, làm sao còn chạy trốn được. Sát đến ngày thành thân , không cam tâm không tình nguyện mà thay đổi hỉ phục, cùng Đông Phương Vô Song bái đường thành thân.

Hai người chính thức trở thành phu phụ, buổi tối hôm đó Phong Văn Tuyết liền đem Đông Phương Vô Song áp dưới thân , hung hăng giáo dục hấn một phen vấn đề rốt cuộc ai là phu, ai là thê.

Đông Phương Vô Song ngày thứ hai xương cốt ê ẩm, ai ôi ôi bò dậy, nhưng khoe miệng vẫn cong lên đắc ý.

Không quan tâm ở trên giường người nào thượng người nào, dù sao Phong Văn Tuyết trở thành thê tử phi của mình, đây là trốn không thoát.

Đông Phương Hạo Diệp thân là nhất gia chi trưởng, vô đầu bút tai mà nghĩ hơn một tháng, sau khi tôn tử thành thân , rốt cục định tên cho hai tăng tôn nữ .

Đông Phương Minh Châu, Đông Phương Trân Châu.

Hai cái bảo bối của Đông Phương gia.

Tầm thường! Quá tầm thường!

Đông Phương Vô Song đối với hai cái tên này khoe miệng co quắp, cũng không dám phản đối, cha hấn Đông Phương Quân Khiêm còn ở bên cạnh khen lão gia tử đặt tên thật là hay, rất khí thế , đúng là phong cách Đông Phương gia bọn họ

Đông Phương Hạo Diệp cực kỳ đắc ý , Bắc Đường Diệu Nguyệt lại âm thầm may mắn không có để cho hấn đặt nữ danh, nếu không hai đứa tăng tôn nữ nữ danh kêu cái gì anh đào, chanh tử (quả cam)..., có thể bị chê cười.

Tên đặt xong, hai cháu gái họ Đông Phương, phong Tùy Liễu và Hư Hoài Cốc cũng không có điều gì dị nghị.

Đông Phương Vô Song ở bên cạnh thuận miệng nói một câu: “Sau này có nữ nhi nữa, có thể tiếp theo gọi Bảo Châu, Ngọc Châu và vân vân, vừa vặn hợp vai vế.”

Tất cả mọi người gật đầu đồng ý, chỉ có Phong Văn Tuyết sắc mặt trầm xuống, âm thầm nhéo hấn một cái, trong lòng mắng: còn muốn cho ta sinh nữ nhi? Người nằm mơ đi!

Đông Phương Vô Song sắc mặt đổi đổi, hiểu được ý tứ của y, không dám nói nữa .

Nháy mắt lại đã qua hai tháng, Phong Tùy Liễu cùng Hư Hoài Cốc cáo từ, muốn lên phía bắc đi các phân đà tuần tra một chút sinh ý.

Phong Văn Tuyết cũng muốn trở về tổng đà liền nói với Đông Phương Vô Song .

Đông Phương Vô Song vừa nghe, lập tức suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng thương nói; “Minh Châu Trân Châu vừa mới qua một thời gian, người liền muốn bỏ lại các nàng đi sao? Người không cần các nàng sao?”

Phong Văn Tuyết trừng mắt liếc hấn một cái, nói; “Bớt dùng lời này nói móc ta. Ban đầu nói xong, thê tử phi này ta có thể làm, nhưng người đừng để ý đến ta. Gả vào Tĩnh Vương phủ các người chính là Phong Văn Tuyết, nhưng ta còn là giáo chủ Thần Minh giáo, chẳng lẽ người muốn đổi ý? ” nói xong y híp híp mắt, nói; “Lão Vương phi còn ở đây, có muốn hay không ta đi hỏi hấn.”

Trải qua mấy ngày nay, Phong Văn Tuyết biết rõ Tình Vương phủ lão Vương gia cùng Vương gia hiện tại đều là không đáng tin cậy, chân chính làm chủ quản lý mọi việc trong nhà chính là lão Vương phi cùng Vương Phi, cho nên lấy ra lời lão Vương phi ban đầu hứa hẹn với y, Đông Phương Vô Song bên này cũng không cách nào phản bác.

Đông Phương Vô Song bĩu môi, nói: “Ai nói ta dối ý? Chẳng qua là không nghĩ tới người nhanh như vậy muốn đi, hai cái tiểu châu châu lại nhỏ như vậy... Ta đây không phải là luyện tiếu người sao.”

Phong Văn Tuyết nói: “Ta cũng không phải là sẽ không tới. Hơn nữa, bọn nhỏ có bà vú cùng thị nữ chiếu cố, Vương Phi cũng là người chu đáo, đem hài tử giao cho các nữ nãi, ta cũng yên tâm.”

Y đã sớm tính toán xong xuôi, không lo lắng bọn nhỏ sẽ có vấn đề gì. Ngược lại là chính bản thân y, một đại nam nhân cả ngày bị giam ở trong vương phủ, chiếu cố hài tử lại không cần y nhúng tay, thật sự nhàm chán.

Đông Phương Vô Song vỗ lên quai hàm, nói: “Được rồi, cho dù như thế, người chẳng lẽ không vì ta suy nghĩ một chút sao? Người đi, ta sẽ nhớ người, nhớ đến không ngủ được.”

Phong Văn Tuyết dừng một chút, đối với biểu lộ thẳng thắn của hắn có chút bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút nói: “Nếu không người và ta cùng đi? Người không có hảo hảo xông xáo giang hồ, lần này cũng là cơ hội.”

Đông Phương Vô Song vừa nghe, lập tức ánh mắt lóe sáng.

Khoảng thời gian trước hắn đem nhiệm vụ hoàng thượng dặn dò làm không tệ, khiến giang hồ quấy thành một đoàn nước đục, thẳng trước triều đình vừa vặn ra mặt tiến hành điều giải cùng thu phục trá hình, mấy đại môn phái quan trọng không chỉ thể lực suy yếu, đồng thời cũng nhích tới gần triều đình.

” Công thần ” lớn nhất chèn ép các môn phái võ lâm lần này, Đông Phương Vô Song cũng muốn bớt thời gian ra ngoài đi dạo, xem một chút “Thành quả” của mình, chỉ là vì Phong Văn Tuyết cùng bọn nhỏ, hắn cũng không có tính toán nhanh như vậy đã chạy loạn khắp nơi. Bất quá không nghĩ tới Phong Văn Tuyết càng ” hiểu rõ lòng người ” như vậy, chủ động đưa ra chuyện này, Đông Phương Vô Song nếu là cự tuyệt, đó chính là đứm ngọc.

Hắn bận rộn đáp: “Cái chủ ý này tốt! Thật quá tốt! Vô cùng tốt! Hảo ca ca, ta đi theo người, làm gã sai vặt cũng không sao, người cần phải mang theo ta hảo hảo xông xáo một phen.”

Phong Văn Tuyết nhìn co vào rút ra khóe miệng, đối với bản lĩnh im lặng đã xà tùy cơn thịnh nộ của hắn, ra vẻ do dự nói: “Nhưng là lưu lại Minh Châu Trần Châu cũng không nên... Nếu không người vẫn là ở lại trong kinh đi, ta ra ngoài nửa năm sẽ trở về.”

Đông Phương Vô Song nhào qua, ôm lấy y làm nũng nói: “Hảo ca ca, người không phải mới vừa nói nhóm tiểu châu châu có mẫu phi ta chiếu cố sao? Không có việc gì, ta với người cùng đi, chúng ta đi sớm về sớm được rồi.”

Phong Văn Tuyết hừ một tiếng, không nói gì, chờ hắn cầu xin đủ rồi, lúc này mới nhả ra: “Người đi theo ta có thể, bất quá ra khỏi vương phủ này, ta chính là Thần Minh giáo giáo chủ, người lại là thân phận gì?”

“Ta là gã sai vặt của người.”

“A... ” Phong Văn Tuyết không nhịn được cười khẽ, nâng cằm khóe mắt hơi liếc, mang theo vẻ mặt giống như trêu chọc cùng khinh miệt, nói: “Người muốn hầu hạ ta sao? Thế tử điện hạ.”

Đông Phương Vô Song lười kéo ống tay áo của y, xấu hổ thẹn thùng nói: “Ấm giường... Cũng là có thể. Người ta nguyện ý hiến thân.”

Phong Văn Tuyết câu khởi cằm hắn, tự tiểu phi tiểu nói: “Ta cho là, đây nguyên vốn là người nên làm.”

Đông Phương Vô Song ném y một cái mị nhãn, chu môi đỏ mọng làm nũng nói: “Người thật đáng ghét nha.”

Khoan hãy nói thiếu niên diện mạo thanh tú cùng tính cách hoạt bát, khiến cho vẻ mặt Đông Phương Vô Song đặc biệt khả ái, có loại mị lực độc đáo khác người.

Phong Văn Tuyết cảm thấy bụng dưới căng cứng , không nhận được liền nắm thắt lưng thiếu niên , đem hắn kéo lại gần mình, trong nháy mắt hơi thở quấn quýt lẫn nhau, mạnh mẽ hôn lên .

Đông Phương Vô Song khẩn trương ôm cổ của y, cùng y răng môi dây dưa.

Cho dù hai người luôn luôn đồng sàng cộng chăn, nhưng đối với hai nam nhân đang trong giai đoạn “Tân hôn ” huyết khí tràn đầy mà nói, bất cứ lúc nào cũng sẽ đổi loại chuyện này nổi lên dự niệm không cách nào khắc chế.

Hai người lăn lộn trên giường, Đông Phương Vô Song bấp dùi ma sát phần eo Phong Văn Tuyết, đột nhiên dùng sức một cái, tung mình ngồi ở phía trên.

Phong Văn Tuyết cười nói: “Hôm nay phải thay đổi tư thế sao?”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc: “Ta vẫn muốn đổi lại vị trí.”

Phong Văn Tuyết sắc mặt biến hóa, nhất thời mặt lạnh cự tuyệt: “Không được!”

Đông Phương Vô Song cau mày: “Tại sao? Thành thân lâu như vậy, người cũng không nhường cho ta mấy lần.”

“Ta tạm thời không muốn sinh con nữa.”

“Vậy người có thể uống thuốc chứ sao.”

“Ta không thích.”

“Tại sao?”

Phong Văn Tuyết nhú nhú mày, miệng không tự chủ cong lên: “Chán ghét mùi thuốc kia.”

Đông Phương Vô Song nhìn bộ dáng kia của y, không nhận được buột miệng cười, đột nhiên áp lên, ôm hung hăng hôn một cái: “A Tuyết, người thật đáng yêu.”

Phong Văn Tuyết buồn bực nói: “Nói bậy bạ gì đó!”

Đông Phương Vô Song bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ: “Chẳng lẽ Minh Châu cùng Trân Châu có cơ hội sinh ra, cũng là bởi vì người chán ghét uống thuốc?”

Phong Văn Tuyết sắc mặt nhất thời đỏ lên đáng ngờ, miệng lại cứng rắn nói: “Kia cũng không phải là...”

Đông Phương Vô Song trong lòng cười đến lăn lộn, nguyên lai đường đường Thần Minh giáo giáo chủ, thế nhưng chán ghét uống thuốc.

Ngoài ý muốn nắm giữ “Nhược điểm” này của Phong Văn Tuyết, để cho Đông Phương Vô Song vui mừng khôn xiết, càng cảm thấy được Phong Văn Tuyết so với mình biết rõ còn muốn khả ái hơn, không nhận được ôm y dùng sức hôn một cái, phân thân cọ sát lẫn nhau , nói: “Hảo A Tuyết, lần này nhường cho ta ở trên cao nha, ta cẩn thận không bắn vào đi, có được hay không?”

Phong Văn Tuyết bị hắn cọ sát một lúc lâu, rốt cục miễn cưỡng gật đầu.

Hai người một phen triền miên, thẳng tiêu phí hơn nửa xế chiều.

Qua vài ngày, thu thập thỏa đáng, hai cái phụ thân vô tâm vô phế liền bỏ lại song sinh nữ nhi trong tã lót, xông xáo giang hồ đi.

Vốn là hai người tính toán một bên tuần tra các phân đà Thần Minh giáo, một bên hướng tổng đà đi, đến tổng đà gặp gỡ một thời gian ngắn, xử lý xong sự vụ trong giáo sẽ trở về kinh.

Làm xong chuyện này, thế nào cũng cần chừa nửa năm . Chờ khi bọn hắn trở về, bọn nhỏ cũng nhanh đầy một tuổi, vừa lúc có thể chuẩn bị lễ chào chu.

Ai ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa. Hai người mới ở Giang Nam đợi hơn hai tháng, liền bỏ qua những khác phân đà, nhắm tổng đà đi.

Bởi vì Phong Văn Tuyết, thế nhưng lại mang thai.

Phong Văn Tuyết lần này có kinh nghiệm, rất nhanh liền phát hiện thân thể biến hóa, hơn nữa quan trọng nhất là, lần này phản ứng của y đặc biệt lợi hại, ới đến tối trời tối đất, muốn không phát giác cũng không được.

“Nôn —— nôn ân... Nôn —— “

Phong Văn Tuyết ở trong phòng tại phân đà Giang Nam, ôm chậu đồng ới không ngừng, mặt đều nghẹn hồng nghẹn trắng, khó chịu không cách nào hình dung.

Đông Phương Vô Song ở bên cạnh chân tay luống cuống, chỉ có thể không ngừng vỗ lưng y mà hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

Phong Văn Tuyết ới đến cả người như nhũn ra, thật vất vả dừng lại, che ngực không nhúc nhích.

Đông Phương Vô Song khẩn trương nói: “Làm sao rồi? Chỗ nào khó chịu?”

Phong Văn Tuyết vô lực khoát khoát tay, ý bảo hẩn im miệng, qua thật lâu, sắc mặt mới trở lại bình thường.

Đông Phương Vô Song vội vàng đưa lên khăn vải ướt, để cho y xoa xoa mặt, nói: “A Tuyết, chúng ta hay là mau chóng trở lại kinh thành đi?”

Phong Văn Tuyết hiện tại có chút khí lực, nghe thấy lời của hẩn, nhất thời một hơi lên cao, nín lấy lỗ tai của hẩn quát: “Này đều tại ngươi! Ngươi không phải nói sẽ không bắn vào sao? Hiện tại ngươi giải thích cho ta!”

“Ai ô ô... ” Đông Phương Vô Song đau nhe răng trợn mắt, khóc lóc thảm thiết: “Ta thật rất cẩn thận a... Ô ô ô, ngươi cũng không có thể toàn bộ trách ta a, ai kêu ngươi không thích uống thuốc, ta cũng không có cách nào. Đây là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn a.”

“Minh Châu cùng Trân Châu cũng là ngoài ý muốn! Ở đâu ra nhiều ngoài ý muốn như vậy!”

Phong Văn Tuyết cực kỳ tức giận , cảm giác mình mặt mũi cũng mất hết.

Hai nữ nhi vừa mới hơn nửa tuổi, chính mình lại mang thai... Này vẫn chưa tới một năm đâu, hơn nữa lần này phản ứng kịch liệt, so với sanh đôi khi đó còn kinh khủng, quá kinh khủng.

Lúc này mới mấy ngày a, Phong Văn Tuyết liền cảm giác mình đem phần cả đời phải ới đều ới sạch, thật giống như đầu cũng nghẹn lớn một vòng.

Đông Phương Vô Song mặc dù cũng thật bất ngờ, nhưng càng nhiều vẫn là vui mừng.

Vốn là trải qua lần trước sinh ra nữ nhi, nhìn bộ dạng cực khổ của Phong Văn Tuyết khi sinh con , Đông Phương Vô Song thực đau lòng, trong vòng hai ba năm quả thật không có tính sinh nữa . Huống chi hẩn cảm thấy, cho dù chuyện giường chiếu cùng Phong Văn Tuyết thỉnh thoảng có chút “Ngoài ý muốn”, nhưng Ma Da nam tử mang thai tổng sẽ không dễ dàng dễ dàng như nữ nhân đi.

Nhưng là hết lần này tới lần khác sự thật là, Phong Văn Tuyết lại mang bầu.

Đông Phương Vô Song không dám biểu lộ ra tâm tình vui mừng trong lòng , không thể làm gì khác hơn là mang theo vẻ mặt tươi cười cẩn thận lấy lòng Phong Văn Tuyết.

Phong Văn Tuyết sau khi tức giận qua đi, cũng là bất đắc dĩ. Hài tử đã ở trong bụng, cũng không thể khiến nó dời đi ?

Nhưng là y thật vất vả mới từ trong kinh thành đi ra ngoài, làm sao nguyện ý sớm như vậy trở về ? Cho nên quả quyết bác bỏ đề nghị của Đông Phương Vô Song , nói: “Chúng ta trực tiếp trở về tổng đà!”

Đông Phương Vô Song mặc dù có chút không muốn, nhưng cũng biết căn cơ của Phong Văn Tuyết ở Thần Minh giáo, tâm đều ở Thần Minh giáo, vì vậy không có phản đối.

Bất kể nói thế nào, so với hiện tại dừng lại ở Giang Nam tốt hơn . Cho nên hai người thu thập thỏa đáng, trực tiếp đi tổng đà.

Phong Văn Tuyết trở lại địa bàn của mình, lập tức cảm giác tâm tình thoải mái rất nhiều. Chuyện thứ nhất chính là đem Đông Phương Vô Song đuổi ra khỏi phòng ngủ của mình.

Đông Phương Vô Song khóc lóc thảm thiết mang khuôn mặt nhỏ nhắn đi đến gian phòng thuộc Ngân Sương viện lúc ban đầu hấn trụ lại , mặc dù cùng ở tầng hai tiểu lâu, nhưng cách phòng ngủ giáo chủ vẫn là có đoạn khoảng cách. Bất quá không có biện pháp, hiện tại Phong Văn Tuyết mang thai, tạm thời phân phòng đối với hai người dễ dàng “Đốt lửa ” mà nói là một lựa chọn tốt.

Phong Thính Vũ đã cùng Triệu Tiểu Lâu đi quê nhà hấn ở Liễu Châu , không lâu sau có thể sẽ trở về Tam Tuyết Sơn đi. Sự vụ trong giáo phần lớn do Trưởng Lão đường cùng Tử Y giúp đỡ xử lý, nhưng chuyện trọng yếu vẫn là muốn truyền tới kinh thành do phong Văn Tuyết quyết định.

Thần Minh giáo lập giáo hơn hai trăm năm, sớm đã có một bộ quy định trong giáo nghiêm cẩn cùng phương pháp truyền đạt cực kỳ tinh vi, cho nên Phong Văn Tuyết đối tình huống trong giáo nắm giữ rất tốt, có trở về tổng đà hay không thật ra thì cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Y mang thai đứa thứ ba, mặc dù phản ứng kịch liệt, nhưng qua ba tháng đầu, hài tử cũng không nháo ầm ỉ nữa.

Phong Văn Tuyết lúc trước cảm thấy khó có thể chịu được, nhưng bây giờ lại bắt đầu lo lắng, nói: “Hiện lành như thế, không giống như là tiểu tử. Sẽ không lại là nữ nhi đi?”

Đông Phương Vô Song vui mừng hoan hỉ nói: “Nữ nhi thì như thế nào? Ta thích nữ nhi.”

Phong Văn Tuyết buồn bực nói: “Phải là nhi tử! Người nếu để cho ta sinh nữ nhi, xem ta có quất chết người không!”

Đông Phương Vô Song nói: “Sinh nhi sinh nữ cũng không phải chúng ta có thể quyết định, đều là thiên ý. Hảo Tuyết, chẳng lẽ người không thích nữ nhi? Minh Châu Trần Châu người không vui sao?”

Phong Văn Tuyết nhớ tới hai nữ nhi sinh đôi, trong lòng liền tưởng niệm đến co thắt, hận không được lập tức đem hai nữ nhi ôm vào trong ngực cho phải. Lần này tâm tình, chỉ so với Đông Phương Vô Song mãnh liệt, tuyệt sẽ không kém hơn hấn.

Hấn nói: “Ta như thế nào không thích, chẳng qua là...”

Câu nói kế tiếp không có ra khỏi miệng, Đông Phương Vô Song cũng hiểu được: “A Tuyết, người không nên quá áp lực. Nếu vẫn là nữ nhi cũng không sao, nhi tử sau này tổng sẽ có.”

Phong Văn Tuyết tức giận trừng mắt liếc hấn một cái, vung tay áo trở về gian phòng của mình.

Đông Phương Vô Song nhúc nhích, lẩm bầm lẩm bầm: “Vẫn là mau mau sinh nhi tử đi, nếu không bực tức này của A Tuyết chỉ sợ không có mấy năm tiêu không được.”

20. Chương 20

Edit: Tiêu Hiên

Hai người ở tổng đà một khoảng thời gian, đợi Phong Văn Tuyết thai khí dần ổn, liền quyết định trở lại kinh thành.

Đây cũng là Phong Văn Tuyết chủ động nói ra, Đông Phương Vô Song có chút thụ sủng nhược kinh.

“Nhanh như vậy trở về ? Ta còn tưởng rằng người muốn ở tổng đà tiếp tục đợi một khoảng thời gian.”

Phong Văn Tuyết thản nhiên nói: “Ta đã đem trung tâm chuyển tới kinh thành. Ngày sau tổng đà tùy các trưởng lão trông coi, các Đường chủ phân đà đều đến kinh thành hướng ta hồi báo. ” nhưng thật ra là y càng ngày càng tưởng niệm hai nữ nhi, chẳng qua là ngượng ngùng nói ra.

Đông Phương Vô Song mừng rỡ: “Kia đương nhiên tốt, người cũng không cần thường xuyên chạy qua hai bên .”

Phong Văn Tuyết liếc nhìn hấn một cái: “Nghĩ khá lắm. Muốn đem ta bó buộc ở kinh thành sao? Nhưng không dễ như vậy đâu.”

“Không dám không dám. Ta chẳng phải là đau lòng người sao.”

Trải qua hơn một năm chung sống, Phong Văn Tuyết mặc dù đối với lời ngon tiếng ngọt của Đông Phương Vô Song có sức chống cự nhất định, nhưng nghe lời của hắn, vẫn nhịn không được trong lòng cao hứng.

Trong lòng kỳ quái, Đông Phương Vô Song tiểu tử này rõ ràng tuổi không lớn lắm, nhưng dụ dỗ người đến lại đặc biệt có bài bản, thật giống như trời sinh đã có bản lĩnh làm cho người ta cao hứng.

Y không biết, bản lĩnh dụ dỗ người của Đông Phương Vô Song là từ nhỏ ở trong trăm bụi hoa luyện ra được. Nghĩ hắn năm đó gần năm tuổi, đã đem kinh thành trên dưới, bất luận nam nữ, chỉ cần có chút tư sắc, hết thấy đều “Đùa giỡn” một lần. Hơn nữa hắn chiếm tiện nghi người ta, lại không làm cho người ta oán hận, ngược lại đều đối với hắn yêu thích.

Đông Phương Vô Song hảo “mỹ sắc”, sớm là thanh danh vang dội. Chỉ bất quá Phong Văn Tuyết ở kinh thành khoảng thời gian kia, đều là ở biệt viện yên tĩnh thái, về sau khi hai nữ nhi sinh ra, cũng không làm sao đi ra ngoài tản bộ, vì vậy chưa nghe nói qua “thành tích tốt đẹp” của hắn.

Hai người quay lại kinh thành, đã là thời tiết đầu hè. Hai nữ nhi đã nhanh đầy tuổi, do gia gia nãi nãi chiếu cố lớn lên trắng trắng mềm mềm, mới thấy có bộ dáng mỹ nhân.

Đông Phương Vô Song nhìn thấy nữ nhi, tựa như che chở con người, ôm tới cũng không nghĩ buông tay.

Hai vị phụ thân của Phong Văn Tuyết, Phong Tùy Liễu và Hư Hoài Cốc, sau khi theo phương bắc tuần qua các phân đà trở lại, nói muốn đi Tây Vực xem một chút, khảo sát đường buôn bán. Lão Vương gia Đông Phương Hạo Diệp cùng Vương Phi Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe nói vậy, cũng muốn dự cái thú vui này, liền cùng nhau kết bạn đi. Khi đó sau lập xuân không lâu, tin tức truyền đến chậm, mấy người trên không biết chuyện Phong Văn Tuyết lại có thai.

Tĩnh Vương gia Đông Phương Quân Khiêm thấy hai cái lão tử không có ở đây, lại đến phiên mình tự làm chủ, liền đem đại quyền dưỡng dục hai tôn nữ nắm ở trong tay.

Hắn và cha hắn đều cần khuê nữ nhưng không được, hết lần này tới lần khác Đông Phương Hạo Diệp cả đời nuôi năm nữ tử, không có nữ nhi. Đông Phương Quân Khiêm so với cha hắn càng không bằng, chỉ sinh được Đông Phương Vô Song đây một dòng độc đinh. Hiện tại thoáng cái có hai tôn nữ, lại để cho hắn mừng rỡ không biết Đông Nam Tây Bắc.

Nhắc tới cũng vừa khéo, con cái mấy huynh đệ đồng lứa với hắn, đều là nữ tử nhiều nữ nhi thiếu, hai tỷ muội Đông Phương Minh Châu, đích xác trong thế hệ này là trưởng nữ, thật sự tương xứng hai cái tên Minh Châu cùng Trần Châu.

Đông Phương Quân Khiêm cần tôn nữ, Đông Phương Quân Thành và Đông Phương Quân Nhân tất cả đều là thích mà không được, không có chuyện gì liền hướng Tĩnh Vương phủ chạy, bệ hai khóa trần châu của Đông Phương gia thế hệ này yêu thích không buông tay. Đông Phương Quân Hòa bởi vì là vua của một nước, bất tiện tùy ý xuất cung, ban thưởng không ngừng. Đông Phương Quân Đình bởi vì xuất giá, không ở kinh thành, nhưng cũng đưa tới rất nhiều lễ vật.

Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song sau khi trở về kinh, thấy hai cái tiểu tử không chỉ có lớn lên cực kỳ khỏe mạnh khả ái, lại vô cùng có khí thế, cư nhiên nhiều thân thích yêu mến quan tâm như vậy, không khỏi đều vui vẻ.

Đông Phương Quân Hòa và Hoa Dung công chút nghe nói nhanh như vậy liền có thai, cũng hết sức ngoài ý muốn, nhưng đều vô cùng kinh hỉ.

Bởi vì Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song đã chính thức thành thân, không cần ở biệt viện nữa, liền bàn trở về Tĩnh Vương phủ cư ngụ.

Phong Văn Tuyết là người trong giang hồ, thật sự không học được những quy củ kia trong vương phủ, vốn là lại lo lắng sẽ cùng Vương gia Vương Phi ở chung không hài hòa, ai ngờ Tĩnh Vương phủ so với trong tưởng tượng của y... Còn muốn không có quy củ hơn (chủ yếu một nhà ba đời này cũng không quá đứng đắn...).

Sau khi Đông Phương Vô Song thành thân, liền đem viện tử của mình đến khu rừng yên tĩnh phía tây, thứ nhất bên kia cách chủ viện khá xa, thanh tịnh rất nhiều, thứ hai đất rộng người thưa, phòng ốc đan xen dễ

dàng ra vào , dung hạ được hấn cùng với Phong Văn Tuyết lẫn qua lẫn lại

Vương gia cùng Vương Phi ở tại phủ viện, bên sự vụ trong phủ do Hoa Dung công chúa xử lý, không cần Phong Văn Tuyết vị thế tử phi này quan tâm, cho nên cuộc sống có chút nhàn nhã thông dong.

Phong Văn Tuyết vốn toan tính đem hai nữ nhi ôm đến Mai viên tùy y cùng với Đông Phương Vô Song tự mình nuôi dưỡng, nhưng là thấy công công bà bà (bố chồng, mẹ chồng) đều không thể rời hai đứa bé, vậy cũng không có cưỡng cầu. Hơn nữa y đối với việc chăm sóc trẻ con... quả thật không có kinh nghiệm gì. Nhìn thấy mấy đứa trẻ vừa khóc, y cùng với Đông Phương Vô Song liền luống cuống tay chân.

Lần này bởi vì có kinh nghiệm, Phong Văn Tuyết liền không có thấp thỏm như lần đầu tiên mang thai . Bất quá nhớ tới nỗi khổ sinh con, vẫn là cảm thấy trong lòng bất an. Y cũng không phải là nữ tử, thật sự không có loại nhận thức sinh con dưỡng cái là thiên chức bản thân , vẫn là theo bản năng mâu thuẫn. Bất quá y cũng mong đợi sớm một chút sinh hạ nhi tử, sau này không cần ở chịu khổ chịu mệt.

Chớp mắt vào đông, hai nữ nhi đã qua sinh nhật một tuổi, không chỉ có thể tập tễnh bước đi, còn có thể y y nha nha kêu “Cha”, “Phụ phụ ” cùng “Tổ phụ”, “Nãi nãi ” những từ ngữ đơn giản.

Bụng Phong Văn Tuyết cũng nước lên thì thuyền lên, dần dần nhồng lên. Tính đi tính lại thời gian, lần này cho là mùa đông sẽ sinh.

Đến cuối năm, trong vương phủ bắt đầu bận rộn, Đông Phương Vô Song vào Lễ bộ làm việc, chính là bộ cuối năm bận rộn nhất ,cả ngày đi theo Lễ bộ thượng thư xoay tròn, trở về trong phủ mệt mỏi hần hển thở gấp, người cũng gầy một vòng.

Ngày hôm đó thật vất vả sớm trở về vương phủ, Đông Phương Vô Song trước thỉnh an phụ vương và mẫu phi, lại đi ôm hai nữ nhi, liền quay lại viện tử của mình.

Vốn tưởng rằng lúc này Phong Văn Tuyết đang ngủ trưa, ai ngờ Mai viên lại trống rỗng, làm sao cũng tìm không ra người.

“Thế tử phi đâu?”

Tiểu Tây úp mở nói: “tiểu nhân cũng không biết.”

Đông Phương Vô Song trợn mắt: “Làm sao lại không biết?”

Tiểu Tây thấy không thể gạt được , không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ nói: “Thế tử phi đi ra cửa.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy buồn bực nói: “Không phải nói gần nhất y thân thể nặng nề, bảo các người trông coi y, không để cho y tùy ý đi ra ngoài sao?”

Lần trước Phong Văn Tuyết trước đại hôn lâm trận bỏ chạy, kết quả ở biệt viện phía sau núi sinh con, hiểm ác vô cùng, đã để lại trong lòng Đông Phương Vô Song bệnh căn, cho nên lần này mất thấy Phong Văn Tuyết mang thai, liền đem người gắt gao coi chừng. Không cho y tùy ý đi ra ngoài.

Nhưng là Phong Văn Tuyết đem một chút sự vụ trọng yếu của Thần Minh giáo đều chuyển đến kinh thành, làm sao có thể không xử lý? Đông Phương Vô Song cố ý đem viện tử đến Mai viên, đơn giản bởi vì nơi này vắng vẻ rộng lớn, thuận lợi giáo chúng hướng y hỏi báo sự vụ.

Chẳng qua Tỉnh Vương phủ vẫn là lắm thầy nhiều ma, mà Thần Minh giáo giáo chúng đều là người giang hồ, phần lớn trời sinh đối vương phủ có chút mâu thuẫn trong lòng. Phong Văn Tuyết mặc dù mỗi lần cũng là để cho đám tâm phúc Tử Y cùng Lam La đến đây hồi báo, nhưng mà thỉnh thoảng có một số việc, vẫn là phải đi ra xử lý.

Lúc trước còn có thể thông dong làm việc, Đông Phương Vô Song cũng chưa từng hỏi nhiều. Nhưng là theo thân thể Phong Văn Tuyết dần dần nặng nề, thời hạn sinh nở gần tới, Đông Phương Vô Song liền bắt đầu biểu hiện ra vương phủ tính cách bá đạo của thế tử gia vương phủ, làm sao cũng không cho Phong Văn Tuyết ra cửa nữa.

Nhưng mấy ngày nay, phân đà kinh thành của Thần Minh giáo xảy ra chút chuyện, Phong Văn Tuyết liền đe dọa dụ dỗ, để cho Tiểu Tây Tiểu Đông giúp đỡ giấu diếm Đông Phương Vô Song, thừa dịp hấn đi vào triều chuẩn đi xử lý, sau dịp thời quay trở lại, cũng sẽ không bị phát hiện.

Chẳng qua là hôm nay Đông Phương Vô Song trở về sớm, hết lần này tới lần khác Phong Văn Tuyết còn không gấp trở về, Tiểu Tây suy cho cùng là tâm phúc của Đông Phương Vô Song, không chịu nổi chủ tử truy hỏi, liền đứng sự thực khai báo.

Đông Phương Vô Song nghe vậy hết sức tức giận, đem Tiểu Tây mắng một trận, nói: “Người sẽ không ngăn y sao? Nếu không cũng có thể tiết lộ tin tức cho ta, để ta phái người đi theo y a.”

Tiểu Tây ủy khuất nói: “Thế tử gia, võ công của thế tử phi so với ta và người cộng lại đều cao hơn, ngay Quyền Đầu cùng A Bố cũng không phải đối thủ, ta làm sao có thể ngăn được? Hơn nữa, nếu ta thật để lộ tin tức cho người, thế tử phi tức giận, sau này làm việc dứt khoát tránh né ta cùng Tiểu Đông, ngay chút tin tức cũng không biết, chẳng phải là bết bát hơn?”

Đông Phương Vô Song đập hấn một cước, nói: “Tiểu tử người dù sao vẫn phải nói!”

Tiểu Tây không nhịn được oán thăm: cho dù ngài biết thì như thế nào? Còn không phải là không làm gì được thế tử phi sao?

Ban đêm, Phong Văn Tuyết khoan thai trở về.

Y vừa đi vào Mai viên, liền nhìn thấy Đông Phương Vô Song đứng ở một gốc cây nở rộ vào đông, dưới cây mai màu sắc kiêu diễm, hai tay chống cằm, ánh mắt đăm đăm, rõ ràng đang ngắm người.

Đông Phương Vô Song bởi vì lạnh giá, mùa đông hoàng tộc đem mình bao phủ chặt chẽ kín đáo, phía ngoài phủ một cái áo lông màu trắng, ngồi xổm ở đó cả người tròn tròn một đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cảm giác hết sức khả ái.

Phong Văn Tuyết đại khái bởi vì đang có thai, người liền mềm mại rất nhiều, hướng chi hai nữ nhi lớn lên giống như Đông Phương Vô Song, hơn nữa đôi mắt to đen láy cùng khóe miệng má lúm đồng tiền, quả thực giống nhau như đúc, cho nên lúc này nhìn thấy bộ dạng Đông Phương Vô Song, liền không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Y tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt, mỉm cười đi tới.

Đông Phương Vô Song thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày lớn màu đen để dây có thêu sợi, phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu thấy Phong Văn Tuyết đang cúi đầu nhìn hấn.

Lúc này vào đông rét lạnh, Bắc Phong từng trận thổi qua, Phong Văn Tuyết vẫn là hắc y nhất quán, khoác một cái đầu bông màu đen gắn lông chồn, một đầu tóc bạc mềm mại phát sáng tùy ý được buộc ở phía sau, lấy một cây ngọc bích thanh trầm giữ lấy, còn lại phân tán rơi ở trước người, theo gió vũ động. Phong Văn Tuyết khóe miệng mỉm cười, nhu hòa song mâu trước đây sắc bén, gò má giống như dao gọt bởi vì mang thai mà mượt mà rất nhiều, bằng phẳng có cảm giác hiền hậu.

Y chỉ là như vậy đứng ở nơi đó, cởi ra mặt nạ giáo chủ Thần Minh giáo cùng khí tức lãnh lệ kia, tại cây đầy hoa mai, làm cho người ta cảm thấy tuần mỹ tiêu sái nói không hết, phong lưu thanh nhã. Chính là bụng lồi lên kia, nhưng làm cho người ta xem nhẹ.

Đông Phương Vô Song không nghĩ tới y đột nhiên trở lại, nhìn cảnh trí như vậy, nhất thời ngây ngẩn, nhìn Phong Văn Tuyết phát khởi hoa si (aka mê zai ^ ^).

Phong Văn Tuyết rất lâu không thấy qua bộ dạng hấn si si ngốc ngốc như vậy, không khỏi thật là hoài niệm, nhớ tới hấn lúc trước mới vừa đến Thần Minh giáo, lúc nào cũng quần lấy mình, thường xuyên sẽ lộ ra bộ dạng khó kìm lòng như thế. Khi đó trong lòng mình suy nghĩ cái gì, Phong Văn Tuyết đã không còn nhớ, bất quá bây giờ nhìn Đông Phương Vô Song vẻ mặt si mê, trong lòng y lại hết sức vui mừng.

“Nhìn đủ chưa? ” Phong Văn Tuyết khóe miệng khẽ nhếch, hảo tâm tình nói.

“A. ” Đông Phương Vô Song kịp phản ứng, chu mỏ nói: “A Tuyết, người trộm chuồn đi, để cho ta thật lo lắng, đợi người thật lâu.”

Hấn muốn đứng dậy, ai ngờ ngồi xổm quá lâu, hai chân tê dại, lúc này cùng đứng thẳng, thân thể không khỏi lung lay thoáng một cái, hướng bên cạnh ngã đi. Hấn theo bản năng đỡ cây khô, nhưng là một bàn tay thon dài đẹp để kịp thời duỗi tới, đem hấn vững vàng đỡ lấy.

Đông Phương Vô Song đứng không vững, liền thuận thế ngã tới.

Phong Văn Tuyết ha hả cười một tiếng, kéo hắn vào trong ngực, nói: “Đây là yêu thương nhưng nhớ sao? Người hôm nay thật là chủ động.”

Bắt kể từ góc độ nào nhìn, động tác vừa rồi của Đông Phương Vô Song đều hết sức phù hợp bốn chữ ” yêu thương nhưng nhớ ” này.

Hắn mặt đỏ lên, nói: “Mới không phải đâu, ta bắt quá chỉ nhất thời khinh thường, không có đứng vững mà thôi.”

Hắn tự giác mình đã là cha của hai đứa trẻ... Không, sắp là ba đứa , lại ngã xuống ở trong lòng “Lão bà “, thì thật sự mất thể diện.

Phong Văn Tuyết làm sao không biết hắn mạnh miệng, hôm nay tâm tình của y rất tốt, mới vừa giải quyết xong sự vụ trong giáo , trở về liền nhìn thấy Đông Phương Vô Song trụ ở trong viện chờ y, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh đến đỏ bừng, hơn nữa cho dù mình trước mắt... Vóc người không tốt , nhưng vẫn đối với mình si mê không dứt, không khỏi lại càng vui vẻ.

Mọi người ai cũng hy vọng được người khác yêu mến. Phong Văn Tuyết cũng như thế.

Y luôn luôn kiệt ngạo lãnh đạm, tính tình bất định, nhưng từ nhỏ đám phụ thân quan tâm đại ca của y nhiều hơn y, khiến cho y càng hy vọng có một người toàn tâm toàn ý, chỉ yêu con người của mình, Đông Phương Vô Song vừa vặn ở thời điểm thích hợp , lấy tình cảm cùng hành động nhiệt liệt nhất đã động tim của y.

Y nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh đến đỏ bừng của Đông Phương Vô Song, nói: “Đợi bao lâu? Mặt đỏ rần, cẩn thận không lại cảm lạnh.”

Đông Phương Vô Song thụ sủng nhược kinh, hắn cùng với Phong Văn Tuyết thành thân lâu như vậy, sớm thành thói quen chính mình đối với y lời ngon tiếng ngọt, lại chẳng bao giờ hưởng thụ qua hỏi han ân cần của Phong Văn Tuyết , hơn nữa tính tình Phong Văn Tuyết kiêu căng tùy hứng, hỉ nộ bất định, rất khó chung sống, thân là đứng đầu một giáo, lại càng chẳng bao giờ chủ động quan tâm người khác.

Lúc này nghe thấy quan tâm của Phong Văn Tuyết , Đông Phương Vô Song nhất thời cảm động đến tột đỉnh, cơ trí sức lực ngày thường cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ ngây ngốc nói: “Cũng không đợi bao lâu.”

Phong Văn Tuyết cúi đầu cười một tiếng, nói: “Muốn ta đỡ ngươi trở về không?”

Đông Phương Vô Song này mới phản ứng , cúi đầu nhìn một chút bụng Phong Văn Tuyết, nói: “Phải là ta đỡ ngươi đi vào mới đúng chứ.”

Phong Văn Tuyết nói: “Ta vừa đứng không vững suýt ngã a.”

Đông Phương Vô Song hắc một tiếng, trên mặt ửng đỏ, trở tay ôm eo Phong Văn Tuyết, nói: “Cùng nhau vào đi thôi.”

Phong Văn Tuyết gật đầu.

Hai người cùng dựa vào nhau, một đen một trắng, chậm rãi đi vào phòng.

Tiểu Tây xa xa nhìn thấy, không khỏi hâm mộ phụ phu thể tử tình cảm thật tốt, đồng thời cũng không khỏi khâm phục thể tử gia nhà hắn, có thể đem Thần Minh giáo giáo chủ nhân vật khó đối phó như vậy biến thành nhu hòa.

Trong phòng đốt lên lửa than, ẩm áp thoải mái, nhiệt khí làm ấm người.

Đông Phương Vô Song đập mạnh tuyết trên giày, nhìn về phía Phong Văn Tuyết, thấy y đã cởi áo choàng, nhận lấy khăn vải nóng Tiểu Tây đưa tới, đang lau mặt.

Đông Phương Vô Song tiến lại gần: “Cho ta xoa một chút.”

Phong Văn Tuyết liếc hắn một cái, nói với Tiểu Tây: “sao không để cho thể tử gia lau mặt.”

Tiểu Tây cơ trí cười nói: “tiểu nhân thô tục, hầu hạ không được thể tử gia.”

Lúc trước bên cạnh Đông Phương Vô Song có thiếp thân thị nữ, hầu hạ hắn đã nhiều năm. Nhưng sau khi hắn cùng Phong Văn Tuyết thành thân, biết Phong Văn Tuyết không quen nữ tử hầu hạ, liền để bọn thị nữ đi nơi khác, bên cạnh chỉ để lại mấy gã sai vặt hầu hạ. Vì vậy Tiểu Đông Tiểu Tây mặc dù là từ nhỏ đi theo hắn, nhưng quả thật không có chiều cố qua ăn uống sinh hoạt hàng ngày của hắn, Đông Phương Vô Song hiện tại đều là tự mình làm.

Đông Phương Vô Song nói: “Người đi chuẩn bị bữa tối. Tiểu Đông động tác chậm, lúc này còn không có đem bữa tối chuẩn bị mang lên, người đi hối thúc.”

Đem Tiểu Tây đuổi đi, Đông Phương Vô Song liền ngồi vào bên cạnh Phong Văn Tuyết, đem khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên.

Phong Văn Tuyết nói: “Làm sao? ” “Hảo ca ca, cho ta xoa một chút chứ sao.”

Phong Văn Tuyết khúc khích cười, nói: “hảo ” vừa nói liền không khách khí đem khăn vải nóng dán lên mặt hắn, thô lỗ xoa nhẹ hai cái.

Đông Phương Vô Song cũng không lên tiếng, chẳng qua là cười ngậy ngốc để cho y giày xéo, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh đến đỏ hồng bị chà xát càng đỏ hơn.

Phong Văn Tuyết thấy thế, trong bụng mềm nhũn, liền nhẹ tay, thật cẩn thận xoa xoa cho hắn .

Đông Phương Vô Song trong lòng vui mừng, ôm lấy vòng eo thô tròn của y, ghé vào lỗ tai y thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Thật là thoải mái a...”

Phong Văn Tuyết trong lòng nóng lên, thân thể có chút biến hóa. Y nhào qua cổ Đông Phương Vô Song , cắn lỗ tai hắn nói: “Người đang câu dẫn ta.”

Đông Phương Vô Song cười hắc hắc: “Vậy thì thế nào. ” vừa nói ngón tay mở ra vạt áo Phong Văn Tuyết, sờ soạng bên trong .

Bởi vì Phong Văn Tuyết đang có mang không cách nào làm cái vị trí “Phía trên ” kia, hơn nữa do yêu cầu đặc thù của thời kỳ Ma Da nam tử mang thai, hiện tại cũng là Đông Phương Vô Song chiếm địa vị chủ đạo. Phong Văn Tuyết mặc dù trong bụng không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào, hơn nữa y đối với tư vị trong đó thật sự hài lòng, chẳng qua ngoài miệng còn muốn cứng rắn thôi.

Phong Văn Tuyết lúc này cũng đã động tình, nể hà trong bụng có thêm vật nhỏ, thật sự không chịu nổi đối, liền ngăn cản tay của hắn: “Vẫn là ăn cơm trước đi.”

Đông Phương Vô Song cũng biết tình huống y bây giờ, nghe vậy không thể làm gì khác hơn là dừng tay. Tiểu Đông Tiểu Tây dọn xong bữa tối, Phong Văn Tuyết một hơi ăn ba chén, nhìn Đông Phương Vô Song sợ hãi tìm không được.

Dùng xong cơm, hai người trở lại phòng ngủ, Phong Văn Tuyết nằm ở trên giường, làm biếng không muốn động.

Đông Phương Vô Song leo lên, nháy mắt to mong đợi mà nói lấy lòng : “Hảo A Tuyết, ngày hôm nay... Có thể không?”

Bởi vì Phong Văn Tuyết sinh kỳ gần tới, ngự y đã không bọn họ hoan ái quá nhiều, cho nên nửa tháng này đều chỉ là an ủi lẫn nhau, cũng không làm đến bước cuối cùng.

Phong Văn Tuyết nhớ tới bộ dạng khả ái của Đông Phương Vô Song lúc chập tối đứng ở dưới cây mai , đột nhiên cảm thấy dục hỏa bùng bùng, liền khẽ mỉm cười, ôm lấy cổ của hắn kéo đến gần , thấp giọng nói: “Tối nay người có thể đi vào.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy đầu tiên là vui mừng, ánh mắt sáng lên, tiếp theo lại lộ vẻ do dự, sờ sờ cái bụng tròn tròn của Phong Văn Tuyết, nói: “Nhưng là ngự y nói...”

Phong Văn Tuyết không cần nói: “Cẩn thận một chút sẽ không có chuyện.”

Đông Phương Vô Song khó gặp y chủ động như vậy, cũng không quá giống cự tuyệt, liền quyết định nhìn tình huống cẩn thận làm việc, cho nên thật cao hứng hôn lên đôi môi của y.

Phong Văn Tuyết hiện tại rất thích cảm giác cùng hân hôn môi, hai người răng môi triền miên, tựa hồ so với da thịt thân thiết càng khiến người tâm động.

Đông Phương Vô Song cẩn cẩn dục dục vuốt ve bụng của y, ở phía trên hôn lại hôn, nói: “So sánh với hoài thai nhóm Tiểu Châu Châu lúc ấy nhỏ hơn một chút.”

Phong Văn Tuyết ân một tiếng, nói: “Lúc này mới bình thường nha, dù sao chỉ có một.”

Y đã gần đến ngày sanh, nhưng hành động có chút tự nhiên, cũng không có như lần trước khốn đốn cồng kềnh như vậy. Bản thân y võ nghệ đã cao, vì vậy hiện tại cũng không thấy quá nhiều gánh nặng.

Đông Phương Vô Song rất nhanh liền làm tốt tiền hí, tiến nhập chủ đề.

Phong Văn Tuyết có chút nghênh hợp, chủ động gờ lên hai chân, thuận tiện hân tiến vào.

Thấy y động tác như thế, Đông Phương Vô Song ngược lại có chút kinh hoảng: “Cẩn thận đừng chèn đến bụng, hay là nghiêng đi.”

“Không có chuyện gì, tính mềm dẻo của ta rất tốt.”

Phong Văn Tuyết thỏa mãn không thèm để ý, y ôm vòng eo của Đông Phương Vô Song, chủ động đem người đến gần phía trước.

Đông Phương Vô Song cẩn cẩn dục dục đẩy đi vào, bắt đầu luật động, hai tay ôn nhu vuốt ve da thịt của y.

Bụng Phong Văn Tuyết trướng phình, nhiệt độ rất cao, thai nhi trong bụng thỉnh thoảng ngo nguậy, có thể thấy được rõ ràng. Mỗi lần vừa động, Đông Phương Vô Song liền khấn trương muốn dừng lại, cố nén *** khó nhịn nhìn cái bụng của y.

Phong Văn Tuyết hai tay đỡ ở hai bên bụng cao cao nhô lên, thấy hài tử ở mặt chuyển động, liền vươn tay điểm một chút, nói: “Đây là chân hân. Nha... Hân đá ta một cái.”

Theo lời của y, hậu huyết đột nhiên co rút lại một chút, Đông Phương Vô Song thiếu chút nữa hãm không được bắn ra, không khỏi cười khổ nói: “Ngày hôm nay làm được ra sao?” quả nhiên ngữ y đề nghị sau khi mang thai không nên làm chuyện phòng the là có đạo lý.

Phong Văn Tuyết nói: “Người động tác nhanh lên một chút, chậm quá, thật không có sức lực.”

Đông Phương Vô Song trừng lớn hai mắt.

Bất kỳ nam nhân đều chịu không nổi lời này, hân nhất thời cảm thấy huyết khí dâng trào, cũng bất chấp tiểu tử kia quấy rối, nâng lên cái mông đầy đà của Phong Văn Tuyết, bắt đầu nỗ lực.

Hừ hừ, tổng yếu cho người kiến thức kiến thức ta rốt cuộc có lực hay không có lực!

Phong Văn Tuyết lười biếng nằm ở trên giường, tinh mâu nửa khép, tùy theo Đông Phương Vô Song ra sức vận động mà thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ, động tĩnh trong bụng liền giảm bớt.

Hai người hồi lâu chưa từng làm chuyện phòng the, lần này thân mật, lại thêm Đông Phương Vô Song bị “Kích thích”, không khỏi hết sức nóng bỏng.

Phong Văn Tuyết cảm thấy tối nay tinh thần phi thường tốt, thân thể cũng hết sức phấn khởi, tiểu tử trong bụng không giống thường ngày ra sức hành hạ, không khỏi *** càng thêm hưng hực.

Tình đến cao trào, hai người đã đổi tư thế, Phong Văn Tuyết nửa quỳ ở giường, một tay chống đầu giường, một tay nâng bụng to trĩu xuống, một đầu ngón phát rủ tán trên vai, theo động tác của y mà không gãy lay động.

Đông Phương Vô Song vuốt ve khe mông hân, tiến tiến xuất xuất, thở dốc càng phát ra ồ ồ, từ đầu đến cuối đem những thứ khác đều quên sau ót.

“A...”

“A...”

Đột nhiên hai người đồng thời thở gấp lên tiếng.

Đông Phương Vô Song rút cục phóng ra, một luồng sóng khoái cảm truyền tới toàn thân, dư vị khó tiêu.

Phong Văn Tuyết cũng giống như không trụ được, nằm lỳ ở trên giường, lưng cấp tốc pháp phòng, cả người run rẩy.

Đông Phương Vô Song hài lòng, thở ra một hơi. Tùy ý ở lại trong thân thể của y, vuốt ve lưng y nói: “Sảng khoái. A Tuyết, người thật giỏi!”

Phong Văn Tuyết lười biếng hừ một cái, đột nhiên thân thể run lên, khẽ gọi một tiếng.

Đông Phương Vô Song cảm giác hậu huyệt bao bọc phân thân của mình kịch liệt co rút lại, không khỏi cười nói: “Người sẽ không còn muốn đi?”

Phong Văn Tuyết sắc khẽ biến, quay đầu nói: “Vô Song...”

“Làm sao?”

“Đi ra ngoài... Ta thật giống như muốn sinh...”

Đông Phương Vô Song ngây người chốc lát, mới phản ứng tới y đang nói cái gì, không khỏi cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nói: “Người nói gì?”

Phong Văn Tuyết ôm bụng cau mày nói: “Đau ...”

Đông Phương Vô Song đã rút lui đi ra ngoài, vội vàng vén chăn lên hướng thân trước của y nhìn lại, chỉ thấy Phong Văn Tuyết hai tay ôm lấy bụng, cái bụng đang kịch liệt pháp phòng, hài tử giống như ở bên trong va chạm, thỉnh thoảng bụng lồi lên một khối.

“Là, là thật sắp sinh sao?”

Phong Văn Tuyết trán nhú chặt, cũng không phải là khẳng định nói: “Hình như là... Người vội vàng xuống giường, đi mời ngự y.”

Đông Phương Vô Song luống cuống tay chân mặc quần áo vào, liền muốn gọi người, Phong Văn Tuyết gọi hẩn lại: “Chờ một chút!”

“Làm sao? Làm sao?”

Phong Văn Tuyết chống dậy thân thể, nói: “Trước thu thập một chút cho ta...”

Hắn cũng không muốn để cho ngự y nhìn thấy chỉ thấy cái bộ dáng này, bởi vì chuyện phòng the kích thích đến sắp sinh... Thật sự quá mất mặt.

Đông Phương Vô Song biết y sĩ diện, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài trước để cho Tiểu Đông đi truyền ngự y, chính mình trở về phòng giúp y rửa sạch thân thể, mặc quần áo tử tế.

Thời gian đợi ngự y, Phong Văn Tuyết lại đau hai lần, ở trên giường ngồi không yên, muốn xuống đất đi một chút.

Đông Phương Vô Song cả kinh nói: “Này không tốt sao?”

Phong Văn Tuyết tự mình chống giường muốn đứng lên, Đông Phương Vô Song không thể làm gì khác hơn là đi đỡ y.

Phong Văn Tuyết cảm thấy thắt lưng đau nhức vô cùng lợi hại, nằm không thoải mái, đứng lên lại cảm thấy tốt hơn một chút rồi. Y một bên chống thắt lưng trong phòng từ từ dạo bước, một bên rử mi mắt trầm tư, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Đông Phương Vô Song ngược lại bởi vì khẩn trương, lải nhải cần nhẩn không ngừng.

Bởi vì đêm khuya quá muộn, Đông Phương Vô Song hiểu biết nên không có báo cho phụ vương cùng mẫu phi, nghĩ tới sinh con cũng không phải là chuyện chốc lát, đợi trời sáng sẽ nói cho bọn hẩn biết.

Tần ngự y rốt cục chạy đến. Trong lòng hẩn kỳ quái, tính toán thời gian, lấy thân thể và khí phách cường kiện của võ lâm nhân sĩ thế tử phi, lần này cũng không phải là song thai, hẩn là còn có mấy ngày mới đến ngày , không nên nói sinh sớm a.

Bất quá cũng không lệch mấy ngày, cho nên hẩn cũng không lo lắng. Đến Mai viên của thế tử, vào phòng vừa nhìn, thấy thế tử phi đứng trên mặt đất đi bộ, lại càng yên tâm, lần này sinh hẩn là không thành vấn đề.

Quả nhiên, Phong Văn Tuyết chỉ là do mấy ngày nay liên tiếp đi ra ngoài, tối nay vừa ***... Khụ khụ, có chút quá, cho nên nói sinh trước. Tần ngự y một phen bắt mạch liền hiểu.

Phong Văn Tuyết qua một hồi liền đau một đợt, vẫn có thể chịu được, chẳng qua là chậm chạp như vậy sẽ hao phí thể lực, cho nên Tần ngự y sai người đi hầm thuốc trợ sản.

Phong Văn Tuyết đã nằm lại trên giường, nghĩ nửa ngày, rốt cục không nhịn được hỏi: “Tần ngự y, người nói lần này là nam hài hay nữ hài?”

Tần ngự y sờ sờ râu mép, nói: “Thế tử phi, cái vấn đề này ta đã trả lời qua ngài nhiều lần, ta thật không biết.”

Phong Văn Tuyết có chút thất vọng, nói: “Ta nghe nói bà bà đỡ để có kinh nghiệm theo hình dáng bụng liền có thể nhìn ra được là nam hay nữ.”

Tần ngự y bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ta xem bụng ngài nhon nhon, xác nhận nam hài. Ngài cùng thế tử phúc trạch thâm hậu, không cần phải lo lắng vấn đề con nôi dòng.”

Đông Phương Vô Song ở bên gạt đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy a, Sinh nhi sinh nữ đều như nhau chứ sao. Phong ca ca, người cũng đừng hỏi, chờ một lát hài tử sinh ra tới sẽ biết chứ sao.”

Phong Văn Tuyết hấp khí, nhịn đau nhìn chằm chằm hẩn nói: “Lần này ta nhất định phải sinh cái nhi tử!”

“Hảo hảo hảo. Lần này chúng ta nhất định sinh cái nhi tử.”

Đông Phương Vô Song lau mồ hôi. Hẩn không nghĩ tới cố chấp của Phong Văn Tuyết đối với “Nhi tử ” so với hẩn còn sâu hơn, quả nhiên lần trước một bào song sinh hai nữ nhi, đối với Phong Văn Tuyết một lòng mong đợi có thể sớm ngày giải quyết vấn đề con nôi dòng mà nói đả kích quá lớn.

Lần này Phong Văn Tuyết sinh vẫn là cực kỳ thuận lợi. Sau khi dùng thuốc trợ sản, bất quá thời gian một nén nhang liền đau.

Đông Phương Vô Song bị đuổi ra khỏi phòng, nghe Phong Văn Tuyết bên trong thỉnh thoảng lại gầm nhẹ, không khỏi trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

May mắn hết thấy thuận lợi, nhịn đến sáng sớm, bên trong đột nhiên truyền đến tiếng khóc trẻ con.

Đông Phương Vô Song phảng phất như bị đóng đinh , khấn trương lau mồ hôi, thẳng tắp nhìn cánh cửa.

Tiểu Tây cười hì hì đi ra ngoài, nói: “Chúc mừng thế tử gia, thế tử phi sinh một cái nhi tử, phụ tử bình an.”

Đông Phương Vô Song nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt sáng choang, cả người cũng nhẹ nhàng.

Thật tốt quá, A Tuyết lúc này nên cao hứng, ta có nhi tử, không cần chịu đựng áp lực...

Đông Phương Quân Khiêm buổi sáng thức dậy, chậm rãi rửa mặt xong, sau đó quần lão bà hôn hôn thắm thiết mà họa mi , hiểu rõ vui vẻ nơi khuê phòng , bỗng nhiên nha hoàn đi vào bẩm báo.

“Chúc mừng Vương gia Vương Phi, thế tử phi sáng sớm hôm nay sinh cái nhi tử.”

Đông Phương Quân Khiêm một bút đem lông mi của Hoa Dung công chúa họa đến hai lỗ tai.

Mùa đông năm nay, người thừa kế Tĩnh Vương phủ đời thứ tư , nhi tử duy nhất của Đông Phương Vô Song cùng Phong Văn Tuyết , Đông Phương Nặc Thần, ra đời.

Nhiều năm sau, Tĩnh Vương phủ Đông Phương Minh Châu, Đông Phương Trân Châu, Đông Phương Bảo Châu, Đông Phương Ngọc châu cùng Đông Phương Mỹ Châu nằm vị Quận chúa lần lượt xuất giá, Đông Phương Nặc Thần sớm đứng ở trong vương phủ trông trải rất nhiều, thoải mái duỗi lưng một cái, hướng lên không trung thở ra một hơi.

“Đám nữ nhân chít chít oai oai rốt cục cũng gả đi ra ngoài! Lão tử cuối cùng mở mày mở mặt rồi! Oa ha ha ha, lão tử sau này tuyệt không sinh nữ nhi, vẫn là như vậy thanh tịnh a. Oa ha ha ha...”

Nhìn giống như tiểu thế tử bị điên, Quyền Đầu A Bố đã sớm qua trung niên đang suy nghĩ đi đường lão nói: “Đáng thương tiểu thế tử, luôn luôn bị mấy vị Quận chúa ép tới không thở nổi, hiện tại rốt cục tự mình làm chủ.”

A Bố nói: “Khó trách thế tử không muốn thú nữ nhân, mấy vị Quận chúa kể ra công không nhỏ. Bất quá có muốn sinh nữ nhi hay không, thật giống như không do thế tử định đoạt...”

“Đúng vậy. Ta nghe nói thế tử phi không muốn sinh nhi tử, hiện tại đang hỏi thăm có bí phương sinh nữ nhi hay không ...”

A Bố vội vàng nói: “Nhỏ giọng. Ngàn vạn đừng để cho thế tử nghe thấy.”

Đông Phương Nặc Thần hai tay chống nạnh đang ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, đột nhiên Át xì... Át xì ... Liên tục hắt hơi ba cái.

Hắn chà chà lỗ mũi, thầm nghĩ không biết lại là tỷ muội nào đang âm thầm mắng hắn đây.

Hắn cũng không dám lại tiếp tục lớn lối, vừa nghĩ tới trong nhà không có mấy cái nha đầu đáng ghét quấy rối, không khỏi lập tức mặt mày hớn hở, cước bộ nhẹ nhàng bay bổng hướng về gian phòng của ái phi .

— CHÍNH VĂN HOÀN —

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

“Đại ca, ta nhìn thấy Minh Châu tỷ tỷ các nàng đi lại đây, làm sao bây giờ ?”

“Hồngбет! Mau núp đi, chớ bị các nàng phát hiện! Chúng ta chính là lén lút tới.”

Hai thiếu niên ở trong rừng rậm phía sau Thần Minh giáo nhanh chóng nhảy vọt trốn đi, nhảy đến phía sau một cây đại thụ núp vào.

“A, Minh Châu tỷ cầm kiếm trong tay, còn đeo cung... Các nàng nếu như phát hiện chúng ta trốn ở chỗ này thì làm sao ?”

“Nhỏ giọng! Các nàng đến gần rồi.”

Hai thiếu niên thận trọng giấu diếm thân hình của mình, nhìn hai thiếu nữ xinh đẹp lớn lên giống nhau như đúc cười cười nói nói tiến đến gần.

Hai thiếu nữ kia bộ dạng bất quá mười bốn mười lăm tuổi, sơ hiện dáng người yếu điệu, da trắng nõn, mái tóc đen nhánh, dung mạo giống nhau, vừa nhìn chính là sinh đôi, thậm chí ngay cả khoe miệng má lúm đồng tiền đều ở cùng một vị trí. Nếu không phải một người thân hồng phấn, một người mặc màu vàng, quả thực làm cho người ta khó có thể phân biệt.

Các nàng từ từ đến gần chỗ hai người thiếu niên ẩn thân, đột nhiên dừng bước.

Hoàng y thiếu nữ hì hì nói: “Tỷ tỷ, ta vừa mới nhìn thấy một con Hỏa Hồ ly màu đỏ từ nơi này nhảy lên mà.”

Phấn y thiếu nữ cười nói: “đúng lúc. Ta đang muốn bắt con hồ ly, lột da lông làm thành khăn quàng cổ đưa cho phụ thân làm lễ vật mừng thọ.”

Hoàng y thiếu nữ vỗ tay nói: “hảo, hảo. Nói không chừng có thể bắn được hai con, chúng ta có thể đem một con làm thành đầu bông tiểu trường mao làm lễ vật cho đệ đệ mới sinh.

Phấn y thiếu nữ hé miệng cười nói: ” Này không thể tốt hơn. Ta có dự cảm, trong cánh rừng này a... ả núp hai tiểu hồ li nha.”

Nàng vừa nói vừa chậm rãi rút ra trường cung phía sau lưng, bật bật dây cung, sau đó nhận lấy mũi tên hoàng y thiếu nữ đưa tới, chỉ hướng...một cây đại thụ chọc trời.

Hai thiếu niên núp ở phía sau cây đổ mồ hôi.

Người nhỏ tuổi oán giận nói: “Đại ca, ta đã nói không được , nhất định là bị các nàng phát hiện, chúng ta vẫn là đi ra ngoài đi.”

Người lớn tuổi cắn răng, nói: “Người nếu là sợ liền đi ra, ta dù sao cũng không ra !”

Thiếu niên nhỏ tuổi nói: “Đại ca, cho dù phụ thân cùng Nhị thúc muốn đem Minh Châu tỷ tỷ gả cho người, nhưng là chuyện này còn chưa có định ra , người sợ cái gì a?”

Thiếu niên nghe vậy. Sắc mặt nhất thời trở nên đỏ bừng, trách mắng: “Người, người đang ở đây nói bậy bạ gì đó a... Những thứ kia đều là cha cùng thúc phụ nói giỡn thôi.”

“Đại ca, đừng cho là ta không biết. Nhị thúc cũng là ý tứ kia. Người là trưởng tử Triệu gia, Minh Châu tỷ tỷ là trưởng nữ của nhị thúc, tương lai các người thành thân là chuyện phải làm.”

Triệu Nhất Minh then quá thành giận, quát lên: “Cái gì chuyện phải làm? Ta xem người là trêu chọc ta. Ta cho người biết, ta sẽ không cưới Minh Châu muội muội!”

Hắn nhất thời kích động, thanh âm hơi lớn.

Phấn y thiếu nữ khuôn mặt đỏ lên, trong mắt đầy lãnh lệ, vèo một tiếng, mũi tên vọt vàng bắn đi ra ngoài.

Hai thiếu niên đang cãi nhau, chỉ nghe bịch một tiếng, một mũi tên nhọn vừng vàng bắn vào thân cây trước người bọn họ , vũ ở đuôi tên không ngừng lay động.

Hai người cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Áo trắng thiếu nữ lạnh lùng nói: “Triệu Nhất Minh, Phong Song Hành, các người còn không ra!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhảy ra khỏi đại thụ.

Triệu Nhất Minh nhẹ nga một tiếng, nói: “Minh Châu, ta là biểu ca người, phải gọi đại biểu ca.”

Phấn y thiếu nữ không nói chuyện, hoàng y thiếu nữ cười khúc khích, nói: “Ôi, đại biểu ca, người không có chuyện gì núp ở phía sau đại thụ làm cái gì? Chẳng lẽ là không muốn gặp tỷ muội chúng ta sao?”

Triệu Nhất Minh nghe vậy cứng đờ.

Nàng thấy Triệu Nhất Minh tìm không ra lời để đáp, lại tranh nói: “Ta biết đại biểu ca không thích tỷ muội chúng ta, nhưng cũng không cần nhìn thấy chúng ta liền trốn đi phải không? Còn lời kéo Song Hành biểu đệ, chẳng lẽ sợ chúng ta khi dễ hắn?” vừa nói ưỡn khuỷu chộp chộp mắt mấy cái.

Phong Song Hành thầm nói: “Ai sợ các người khi dễ...”

Triệu Nhất Minh bị nàng nói xong hết sức khó xử, sờ đầu nói: “Trần Châu muội muội nói vậy là sao. Ta, ta và Song Hành không phải là cùng các người chơi đùa âm ỉ sao?”

Mùa hè năm ngoái Phong Văn Tuyết và Đông Phương Vô Song mang theo bốn huynh muội Minh Châu, Minh Châu, Nặc Thần, Bảo Châu, theo đường thủy xuôi nam, đi hơn một tháng, đi tới tổng đà thần Minh giáo, Đông Phương Ngọc châu bởi vì tuổi còn nhỏ, ở lại kinh thành.

Sau khi Phong Văn Tuyết cùng Đông Phương Vô Song thành thân, nhiều năm qua chỉ sinh một cái nhi tử là Đông Phương Nặc Thần. Y trong bụng không cam lòng, năm đó đã nói nếu có hai nam hài, thì trưởng tử họ Đông Phương, thứ tử họ Phong. Nhưng sau khi Nặc Thần ra đời, y liền tiếp lại sinh cái nữ nhi Bảo Châu cùng Ngọc Châu, sau đó nhiều năm cũng không sinh nữa .

Lúc này đại ca của y Phong Thính vũ cùng Triệu Tiểu Lâu đã sinh ba trai ba gái. Hư Hoài Cốc và Phong Tuy Liễu cũng như thế cùng Triệu gia ước định, trưởng tử họ Triệu, gọi Triệu Nhất Minh, thứ tử họ Phong, đặt tên Phong Song Hành. Con trai thứ ba đứng hàng thứ năm, gọi Triệu Ngũ Kiệt. Ba nữ nhi dựa theo thứ bậc, chia ra gọi Triệu San San, Triệu Tư Tư và Triệu Lộ Lộ.

Phong Văn Tuyết thấy Phong Song Hành tuổi dần lớn, tư chất thậm giai, liền tính toán nếu như Triệu gia không sinh ra con thứ, liền do Phong Song Hành thừa kế chức vị giáo chủ Thần Minh giáo.

Phong Tuy Liễu cùng Hư Hoài Cốc sau khi suy nghĩ, thì đồng ý, cũng muốn cho hai đứa con của nhi tử kết thành thân gia.

Đông Phương Vô Song vốn cũng có toan tính cùng Triệu gia kết thông gia, Phong Văn Tuyết tự nhiên cũng nguyện ý, vì thế chuyện này liền nước chảy thành sông. Phong Song Hành bởi vì tu luyện « Nghịch Phong đại pháp » của Thần Minh giáo, không cách nào cùng nữ tử thân cận, cho nên kết thân tự nhiên là Triệu gia con trai lớn Triệu Nhất Minh.

Chẳng qua là Phong Văn Tuyết và Đông Phương Vô Song nữ nhi mấy đứa, nhưng không biết người nào cùng Triệu Nhất Minh hòa hợp.

Đông Phương Vô Song là người thông thoáng, không muốn can thiệp quá nhiều chuyện của con cái, vừa lúc Phong Văn Tuyết hàng năm đều muốn trở về tổng đà, liền quyết định cùng y mang theo mấy nữ nhi lớn tuổi và nhi tử chưa bao giờ ra khỏi kinh thành cùng đi thần minh giáo, bảo Triệu tiểu lâu cũng đem con cái đưa tới, mọi người thanh mai trúc mã, đều dễ bồi dưỡng tình cảm.

Ai ngờ bọn họ lần này ở, chính là hơn một năm, bởi vì Phong Văn Tuyết sau nhiều năm cuối cùng ngoài ý muốn lại mang thai, lo lắng y hiện tại tuổi đã hơn bốn mươi, Đông Phương Vô Song sợ có chuyện ngoài ý muốn, liền tính toán đợi sau khi hài tử sinh ra mới trở lại kinh thành.

Phong Thính Vũ cùng Triệu tiểu lâu lúc này đã ở tổng đà, Triệu Nhất Minh là trưởng tử Triệu gia, văn võ song toàn, đã quyết định ngày sau tham gia võ lực triều đình, đi con đường làm quan. Mà Phong Song Hành tương lai làm người thừa kế Thần Minh giáo, tự nhiên từ rất sớm liền theo bên cạnh phụ thân Phong Thính Vũ cùng thúc thúc Phong Văn Tuyết học tập sự vụ trong giáo.

Đông Phương Minh Châu cùng Đông Phương Trân Châu năm nay mười bốn tuổi, trở mã yêu kiều tú mỹ, thật là xuất chúng. Đông Phương Bảo Châu tuổi còn nhỏ, năm nay vừa tròn tám tuổi, tình cảm chưa nảy nở, vẫn là một tiểu nữ hài. Đông Phương Ngọc châu năm nay năm tuổi, lưu tại kinh thành.

Đông Phương Nặc Thần sớm đã mười hai tuổi rưỡi, thường ngày cùng Triệu Nhất Minh và Phong Song Hành chơi chung một chỗ, hết sức hợp ý. Hắn tính tình thông minh linh mẫn, lại xuất thân vương công quý tộc, tính cách trưởng thành sớm.

Mặc dù không biết ý tứ nhóm phụ thân, nhưng cảm giác được con người đại biểu ca và nhị biểu ca tốt vô cùng, lại cùng hai tỷ tỷ tuổi tác không sai biệt lắm, liền thầm nghĩ tới nếu trong hai biểu ca có một người làm tỷ phụ của mình cũng không tồi, ngày sau cũng có thể thường ở cùng một chỗ chơi đùa, cho nên hữu ý vô ý, hẳn là rất nguyện ý mấy huynh muội ở chung một chỗ chơi đùa.

Quy củ ở Thần Minh giáo ít hơn so với ở kinh thành. Đông Phương Minh Châu cùng Trân Châu không có những quy củ kia trói buộc và dạy bảo của tổ mẫu, liền hoạt bát rất nhiều. Các nàng vốn là ở nhà đã quen “bắt nạt” đệ đệ duy nhất, đi tới Thần Minh giáo, gặp phải hai vị biểu ca, ngày thường liền thiếu rất nhiều cổ kị, thỉnh thoảng thích đùa nghịch chọc ghẹo một phen.

Lúc đám tiểu hài tử chơi đùa với nhau, Triệu Nhất Minh và Phong Song Hành cũng rất thích mấy người tỷ muội này, tình cảm rất là thân cận. Nhưng có lần trong lúc vô tình nghe được nhóm phụ thân nói chuyện, mới biết cố ý định để cho hai nhà kết thân.

Tâm tư thiếu niên nhạy cảm, lại là lúc dễ dàng xấu hổ phản nghịch nhất. Triệu Nhất Minh bởi vì liên quan đến bản thân, sau khi gặp lại hai biểu muội, liền có chút ý nghĩ xấu hổ không được tự nhiên. Cho nên mấy ngày nay nhìn thấy tỷ muội Minh Châu, liền lời kéo đệ đệ trốn tránh xa xa.

Tỷ muội Đông Phương Minh Châu không rõ nội tình, không hiểu sao bị biểu ca biểu đệ hời hợt, tự nhiên là tức giận, cho nên đôi bên liền hữu ý vô ý nhắm vào nhau.

Hôm nay Triệu Nhất Minh cùng Phong Song Hành vốn là len lén tới phía sau núi làm món ăn dân dã, bởi vì lo ngại tỷ muội Đông Phương, ngay cả Đông Phương Nặc Thần cũng không gọi, ai ngờ gặp phải tỷ muội hai người vì thọ lễ phụ thân cũng tới phía sau núi săn thú .

Đông Phương Trân Châu tính tình ngay thẳng, nghe vậy đôi lông mày nhíu lại, nói: “Nguyên là tới chơi đùa, ta còn tưởng rằng đại biểu ca cùng nhị biểu đệ là chán ghét tỷ muội chúng ta, cố ý lẩn tránh chúng ta.”

“Nếu là như vậy, đại biểu ca dù gì cũng là nam nhân, nói ra hết một hai đi, tỷ muội chúng ta vậy biết mình sai ở chỗ nào, hướng biểu ca nhận lỗi, ngày sau tránh biểu ca biểu đệ đi. Nếu không phải là như thế, vì sao các người tới phía sau núi chơi, cũng không bảo cho Nặc Thần cùng tỷ muội chúng ta?”

Nàng nhanh nhẹn khéo mồm khéo miệng, người gây sự. Triệu Nhất Minh và Phong Song Hành đuối lý trước, nhất thời chột dạ.

Triệu Nhất Minh khụ một tiếng, lúng túng nói: “Trân Châu muội muội thật sự là hiểu lầm. Chúng ta tuyệt không có ý chán ghét là các người, chúng ta, chúng ta... Khụ, biểu ca nhận lỗi với người.”

Đông Phương Trân Châu còn muốn nói cái gì, Đông Phương Minh Châu ngăn cản nàng, thản nhiên nói: “Quên đi , đại biểu ca, Phong biểu đệ, các người bận rộn các người a, chúng ta không quấy rầy. Trân Châu, chúng ta đi.”

Vừa vặn lúc này Đông Phương Nặc Thần từ phía sau cánh rừng chui đi ra, cười nói: “Ồi, hóa ra các người ở chỗ này, thế nhưng chạy trốn ta. Ai nha, đại biểu ca nhị biểu ca đều ở, đây các người cũng tới săn thú sao?”

Thật ra thì hắn và hai tỷ tỷ cùng đi ra , mới vừa rồi lạc ở phía sau, đem chuyện đều thấy ở trong mắt. Lúc này nhìn cục diện lúng túng, liền nhảy ra hòa giải.

Phong Song Hành nhìn thấy hắn như thấy cứu tinh, vội nói: “Nặc Thần, chúng ta cũng tới săn thú, mọi người cùng đi sao?”

Đông Phương Nặc Thần đi qua đập hắn một quyền, tự tiểu phi tiểu nói: “Săn thú chuyện tốt như thế, hai cái ca ca cũng không kêu ta, quá không trọng nghĩa, đi, hôm nay con mỗi lớn nhất đều phải coi như là của ta.”

Triệu Nhất Minh vội tiếp nói: “Đó là dĩ nhiên. Người là nhỏ nhất, chúng ta bao bọc người. Minh Châu, Trân Châu, đúng không?”

Trân Châu hừ một tiếng, không nói chuyện. Minh Châu cười nhạt: “Thần nhi thích, tự nhiên đều cho người.”

Mấy người này coi như hòa thuận trở lại, liền cùng nhau vào núi.

Đông Phương Vô Song nghe Thanh Vũ hồi báo, cười nói với Triệu Tiểu Lâu: “Tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ, mấy ngày nữa lại hòa thuận thôi, hiện tại còn cùng nhau đi vào núi săn thú.”

Triệu Tiểu Lâu nói: “Cũng tại Nhất Minh tính tình không được tự nhiên, hôm đó lại không cẩn thận để cho hắn nghe trộm được đối thoại của chúng ta, xa lánh hai vị Quận chúa, thật là không nên, cũng không biết tính tình này của hắn giống ai.”

Đông Phương Vô Song ha hả cười một tiếng, thầm nghĩ đương nhiên là giống Phong Thính Vũ, chẳng qua đây là phiên bản ngày thường của Phong Thính Vũ. Bất quá may là tính tình của Song Hành càng giống Triệu Tiểu Lâu, thông minh ôn hòa , nội liêm chừng mực, cũng là người được lựa chọn để làm một giáo chủ tốt.

Bọn họ bên này đang nói chuyện con cái, bên kia Phong Thính Vũ cùng Phong Văn Tuyết huynh đệ hai người lại hoàn toàn không quan tâm.

Phong Thính Vũ là tính cách cao ngạo tự bề, không thông thạo cũng không hiểu biết nhân tâm thế tình. Phong Văn Tuyết nha, mặc dù biết, quả thật không thêm để ý, dù sao con cái của bọn y đều là thông minh cơ trí, chỉ có tự mình giải quyết những sự tình kia, còn chưa tới phiên y, giáo chủ phụ thân này ra mặt.

Phong Thính Vũ và Phong Văn Tuyết nguyên bản gặp mặt sẽ phải so qua hai chiêu, cho dù Phong Thính Vũ không chủ động cùng đệ đệ đánh nhau, nhưng Phong Văn Tuyết mỗi lần đều muốn “Trêu chọc ” hắn

một phen. Nhưng hiện tại Phong Văn Tuyết tình huống đặc thù, chỉ có thể đành hoãn cùng đại ca nói chút ít chuyện giáo vụ cùng phương diện võ công .

Đại ca số thời điểm đều là Phong Văn Tuyết nói..., Phong Thính Vũ chỉ thỉnh thoảng bắn ra một câu đáp lời.

Phong Văn Tuyết sờ sờ cái bụng sắp sinh của mình, nói: “Đại ca, người nói ta lần này có thể hay không sinh nhi tử ?”

Phong Thính Vũ thần nhiên liếc y một cái, không nói chuyện.

Phong Văn Tuyết nói: “Ta biết người cũng không hiểu. Bất quá người dù sao sinh ba nhi tử, tổng có chút ít kinh nghiệm đi?”

Phong Thính Vũ nói: “Không có.”

Phong Văn Tuyết nói: “Được rồi được rồi. Bất quá không nghĩ tới nhiều năm như vậy thế nhưng lại mang thai, ta cũng hết sức bất ngờ. Hy vọng có thể sinh ra nhi tử. Cho dù trong giáo đã có Song Hành, nhưng Tĩnh Vương phủ vẫn là nhiều hơn một thế tử thì tốt hơn chút, tương lai cũng có thể giúp sức cho Nặc Thần.”

Phong Thính Vũ nói: “Nặc Thần, rất tốt.”

Phong Văn Tuyết cười nói: “Thần nhi tất nhiên là không tệ. Bất quá hần tính tình quá mức cơ trí, ngược lại thiếu chừng mực, ta thật lo lắng hần tương lai có một ngày sẽ chịu thua thiệt.”

Phong Thính Vũ lắc đầu, vẫn là không nói gì.

Phong Văn Tuyết phần lớn thời gian đều tự nói tự kể, cảm thấy có chút không thú vị, đứng dậy duỗi lưng một cái, nói: “Không thể đánh lộn, cũng không nói chuyện phiếm, thật nhàm chán. Đại ca, tính tình băng sơn này của người cũng chỉ có Triệu Tiểu Lâu và ta đây làm đệ đệ chịu được thôi .”

Phong Thính Vũ làm như không nghe thấy.

Phong Văn Tuyết ngứa tay, sờ sờ Du Long tiên bên hông, rốt cục vẫn phải bỏ qua, nói: “Đợi sinh xong hài tử, nhất định phải cùng người hảo hảo đánh một trận. Người không cùng ta đánh, ta liền đi khi dễ Triệu Tiểu Lâu.”

Phong Thính Vũ trừng mắt liếc y một cái, rốt cục có chút tức giận.

Phong Văn Tuyết ô một tiếng, cúi đầu cười, nói: “Lúc này mới giống chút bộ dáng. Đại ca, nhiều năm như vậy người ở trên giường sẽ không phản công sao? Bí tịch đệ đệ đưa cho người có nghiên cứu qua không?”

Phong Thính Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Xem rồi. Không tệ. ” Phong Văn Tuyết sững sốt, cảm khê nhếch, ngậy người chốc lát, nói: “Người nghiên cứu qua? Có hay không thử qua?”

Phong Thính Vũ nói: “Thử rồi.”

“Nga? ” ánh mắt Phong Văn Tuyết sáng lên, xấu xa cười nói: “Hiệu quả thế nào?”

Phong Thính Vũ hiếm khi khiêu khốc miệng, lộ ra nụ cười nụ cười đậm đến không thể đậm hơn, nói: “Rất tốt.” nếu không phải hần tuổi đã cao, sinh con không dễ, chỉ sợ lúc này đang mang thai đâu.

Phong Văn Tuyết hoài nghi nhìn nhìn đại ca của y, không rõ ràng lắm bọn họ đến tột cùng là “Thử ” thế nào. Bất quá theo hiểu biết của y đối với đại ca... Hơn phân nửa vẫn là không có phản công đi.

Ai...

Phong Văn Tuyết đối với đại ca của y kỳ thật đã tuyệt vọng.

Có điều đừng nói đại ca của y, chính y cũng không phải thường xuyên bị Đông Phương Vô Song “Áp” sao? Hơn nữa những năm gần đây Đông Phương Vô Song càng lộ ra thành thực lão luyện, ở trên giường nhất định một bước cũng không nhường, thường xuyên để cho hần làm đến mệt thì thôi, kết quả một phen tuổi tác cứ nhiên không cẩn thận lại mang thai.

Lần này y ở lại Thần Minh giáo sinh con, chính là nòng mồi có thể đổi phong thủy sinh ra nhi tử.

Mấy ngày sau, Phong Văn Tuyết trở dạ.

Đông Phương Vô Song lo lắng canh giữ ở ngoài cửa, Triệu Tiểu Lâu phụng bồi hẩn.

Đại khái bởi vì liên quan đến tuổi tác, hơn nữa lần này thai nhi đủ tháng, dường không tệ, Phong Văn Tuyết sinh vô cùng vất vả. Từ giữa trưa bắt đầu đau bụng sinh, rên rỉ mà ngã xuống giường, cứ nhiên lăn dần vật đến buổi tối hôm sau mới sinh .

Đông Phương Vô Song ở bên ngoài bị làm cho sợ đến chân đều mềm nhũn.

Phong Văn Tuyết mặc dù không phải lần đầu tiên sinh, nhưng thực tế chịu thống khổ rất lớn, giữa đường lại hôn mê hai lần, đau đến y thiếu chút nữa muốn cắn răng tự sát. Nếu không phải Đông Phương Vô Song không ở trong phòng, nói không chừng y sẽ một ngụm cắn chết hẩn.

Khi tiếng khóc nỉ non của hài nhi vang lên, Phong Văn Tuyết thề, y không bao giờ ...sinh nữa ! Cho dù là nữ nhi cũng không sinh nữa!

Nữ nhi của Phong Văn Tuyết và Đông Phương Vô Song , Đông Phương Mỹ Châu vừa chào đời.

Sau lần đó Phong Văn Tuyết quả nhiên đoạn tuyệt tâm tư sinh con, hướng chí y tuổi tác cũng không nhỏ. Một nữ tử năm nữ nhi, y đã thỏa mãn.

Tĩnh Vương phủ nhất mạch, mấy chục năm qua đều là nữ tử đứa này tiếp đứa kia, nữ nhi ngược lại rất hiếm. Mà Phong Văn Tuyết sau khi “Vào cửa ” liên tiếp sinh năm nữ nhi, rốt cục thỏa mãn “ý nguyện vĩ đại” năm đó của Lão Tĩnh Vương Đông Phương Hạo Diệp.

Tĩnh Vương phủ Minh Châu, Trân Châu, Bảo Châu, Ngọc Châu cùng Mỹ Châu năm vị Quận chúa, ở kinh thành được gọi là Ngũ Đóa Kim Hoa.

Trừ trưởng nữ Minh Châu sớm gả cho tân khoa Võ trạng nguyên —— Liễu Châu Triệu gia Triệu Nhất Minh, còn lại bốn đóa khác, các gia đình quyền quý ở kinh thành tranh giành thiếu chút nữa đánh nhau, để cho lão Vương gia Đông Phương Hạo Diệp cùng Vương gia Đông Phương Quân Khiêm đắc ý sắp không biết Đông Tây Nam Bắc.

Phong Văn Tuyết cho dù qua nhiều năm như vậy, cũng không rõ ràng bản thân vì sao cam tâm tình nguyện như thế, vì tên nhóc béo mập còn nhỏ tuổi năm đó dám đùa giỡn y mà sinh nhiều con cái như vậy

Nhưng đối với Đông Phương Vô Song mà nói, năm đó ở bên cạnh dòng suối nhỏ ven sông, cùng Phong Văn Tuyết gặp nhau, lại là chuyện may mắn nhất cả đời hẩn.

*** TOÀN VĂN HOÀN *** Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tuyet-vo-song>